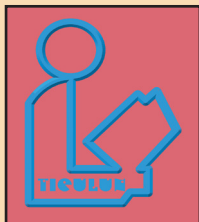

XUÂN VŨ
CÔ BA TRÀ

CÔ BA TRÀ

XUÂN VŨ

MỤC LỤC

Đôi Lời Tác Giả	6
CHƯƠNG I	16
CHƯƠNG II	33
CHƯƠNG III	62
CHƯƠNG IV	82
CHƯƠNG V	93
CHƯƠNG VI	107
CHƯƠNG VII	132
CHƯƠNG VIII	139
CHƯƠNG IX	152
CHƯƠNG X	161
CHƯƠNG XII	174
CHƯƠNG XII	188
CHƯƠNG XIII	206
CHƯƠNG XIV	227
CHƯƠNG XV	236
CHƯƠNG XVI	243
CHƯƠNG XVII	259
CHƯƠNG XVIII	281
CHƯƠNG XIX	295
CHƯƠNG XX	302
CHƯƠNG XXI	308

CHƯƠNG XXII	324
CHƯƠNG XXIII	342
CHƯƠNG XXIV	361
CHƯƠNG XXV	390
CHƯƠNG XXVI	399
CHƯƠNG XXVII	422
CHƯƠNG XXVIII	426
CHƯƠNG XXIX	443
CHƯƠNG XXX	463
CHƯƠNG XXXI	488
CHƯƠNG XXXII	501
CHƯƠNG XXXIII	521
CHƯƠNG XXXIV	541
CHƯƠNG XXXV	560
CHƯƠNG XXXVI	572
CHƯƠNG XXXVII	586
CHƯƠNG XXXVIII	590
CHƯƠNG XXXIX	606
CHƯƠNG XL	622

Đôi Lời Tác Giả

Một buổi sáng anh Hứa Hoành đem đến cho tôi một bịch to. Tôi tưởng là trà vì hai đứa thường uống trà để đàm đạo. Nhưng hôm nay cái bịch hơi to hơn thường ngày. Thì ra trong đó có trà và «TRÀ». Anh bảo : Tôi đem cho ông tài liệu Cô Ba Trà để ông viết tiểu thuyết.

Khi anh về rồi, tôi dỡ ra xem. Chu choa mẹt ơ, lớp sách, lớp giấy đánh máy, lớp báo cắt. Có những tấm hình cũ và những ghi chú viết tay nữa.

Cô Bà Trà ! Đó là một nhân vật. Nhiều nhà văn nhà báo tiền bối đã viết thành báo thành sách rồi. Bây giờ tới tôi nữa ư ? Tôi bỏ ra mấy ngày trời để đọc chữ và xem hình. Ham quá. Nhưng viết ra thì khó thật. Anh Hứa Hoành đã từng góp ý kiến rất hay, từng cho tôi cốt chuyện để viết vài ba cuốn tiểu thuyết. Và lần này nữa.

Tôi kêu phone nói với anh :

«Ông hại tôi rồi !»

«Sao vậy ?»

«Viết sao nổi mà viết !»

«Cố gắng đi chứ. Nếu dễ thì ai cần nhà Văn. Tôi còn nhiều tài liệu nữa. Tôi sẽ mang lên cho ông.»

«Cô Ba Trà Huê Khôi Nam kỳ» của anh đang đăng báo mà anh còn bắt tôi viết tiểu thuyết để làm chi ? Hồ Trường An đã viết rồi, anh nói với tôi cô Mộc Cẩn (Hoa Dâm Bụt) trong truyện «Danh Kỷ» chính là Cô Ba. Anh ấy cũng khuyến khích tôi nên viết Cô Ba Trà. Thiệt vô cùng «nguy hiểm !» Dù chối từ than thở thế nào Hứa Hoành cũng đôn đốc «thừa thắng xông lên !»

Trước tâm chân tình của đồng nghiệp tôi đành phải liều mình xem sao.

Cô Ba Trà là nhân vật có tên, tuổi hình dáng thật trong sinh hoạt Sài gòn vào thời kỳ 1920-1936. Nhiều vị vào lứa tuổi thất thập cổ lai đều có gặp, có biết hoặc có quen với Cô Ba. Nói rõ ra, Cô Ba là một nhân vật lịch sử chứ không phải là nhân vật tiểu thuyết như các nhân vật hoàn toàn do các nhà văn tạo ra. Viết tiểu thuyết mà có sẵn nhân vật lịch sử có cái dễ mà cũng có cái khó. Dễ là nhân vật đã có tên tuổi, cá tính, hoạt động. Thí dụ như các nhân vật Quan Công, Trương Phi, Lưu Bị của La Quán Trung trong truyện Tam Quốc. Ở trong văn học của nước nhà có những Tiểu Thuyết lịch sử Gia Long Tả Quốc, Gia Long Phục Quốc (của nhà văn nào tôi không còn nhớ tên). Tả Quân Lê Văn Duyệt của Ngô

Tất Tố, Phan Đình Phùng của Đào Trinh Nhất, Bánh Xe Khử Quốc của Phan Trần Chúc, v.v... Những tiểu thuyết này đã đem lại cho người đời những hiểu biết về lịch sử cụ thể hơn là chính sử sách chép. Những nhân vật như Lê Văn Duyệt, Phan Đình Phùng, Cao Thắng sống lại như những con người thực. Ai không từng nghe danh Chúa Nguyễn Ánh, nhưng nếu không có bộ tiểu thuyết Gia Long Tẩu Quốc thì không được biết những huyền thoại Sáu Ba Kè ở Vĩnh Long, vạ van vái nước mặn trở thành nước ngọt cho quân sĩ uống ở Phú Quốc. Mấy ai biết việc Phan Đình Phùng ở khe núi Vụ Quang, việc Cao Thắng chế tạo được cây súng hỏa mai đã bắn bị thương lính Pháp... nếu không đọc Đào Trinh Nhất.

Những hình tượng nhân vật lịch sử được khắc họa rõ nét nhất với ngòi bút của nhà viết tiểu thuyết - mà những sử gia - vì qui định của nghề nghiệp không thể làm như nhà viết tiểu thuyết. Một ví dụ khác nữa là tiểu thuyết «Tình cuối» (Last love) mô tả mối tình cuối cùng của Nã Phá Luân với cô gái của người giữ ngục ở Ile d'Elbe trong lịch sử nước Pháp không thấy ghi chép. Ấy, vậy mà nó đã xảy ra trên thực tế đến mức nào đó để nhà văn nắm lấy tư liệu rồi viết nên tiểu thuyết, hoặc nó không hề xảy ra mà nhà tiểu thuyết vì lý do nào đó, đã tạo nên như thật một mối tình không có xảy ra. Nhưng dù sao cũng phải mô tả hình dạng, cá tính của Napoléon

như người đời đã biết qua những bài lịch sử. Ông là một người rất đa tình, nhưng không thể là một người cao 1.70m mà là một người tầm thước trung bình, có thói quen thọc tay phải vào áo gi-lê khi ngồi họp với các tướng v.v... Muốn tạc lại Napoléon, nhà tiểu thuyết không thể viết trái ngược lại hoặc bỏ qua hình dáng, và cá tính của ông như người Pháp đã từng biết.

Cô Ba Trà sinh năm 1906, cách đây gần 100 năm. Sắc đẹp của cô được các nhà văn nhà báo tiền bối mô tả như «Ngôi sao Sài Gòn» (Étoile de Saigon) hoặc «Huê Khôi Nam Kỳ». Người tình của Cô Ba cũng là những nhân vật có thật như các đại điền chủ, đại công tử Cậu Tư Phước Georges biệt hiệu Bạch Công Tử con trai của quan Đốc Phủ Sứ Lê Công Sùng chủ nhân Cù Lao Rồng ở Mỹ Tho; cậu Ba Qui biệt hiệu Hắc Công Tử con trai của đại điền chủ Trần Trinh Bạch ở Bạc Liêu mà Thống Đốc Nam Kỳ gọi bằng Papa (Bố). Bên cạnh hai công tử kể trên còn có công tử Bích chủ nhà băng Đông Pháp (chi nhánh Cần Thơ) một người dám cho Cô Ba 70 000 đồng trong lúc lúa 2 cắc 1 giạ. Các đại trí thức như quan tòa Trần Văn Tỷ, Thầy Kiện Dương Văn Giáo, Bác sĩ Lê Quang Trinh, Nguyễn Văn Áng, vua Cờ Bạc chủ các sòng bạc Sài Gòn : Sáu Ngộ v.v... Đó cũng là những nhân vật lịch sử như Cô Ba đã tạo nên những giai thoại được người đời truyền tụng cho đến ngày nay.

Sở dĩ tôi nói vòng vo Tam Quốc như vậy là để xin thừa lại một điều này : Viết về Cô Ba Trà DỄ mà KHÓ. Dễ là vì cốt tượng mỹ nhân đã có sẵn, chỉ cần tu bổ sơn phết lại là thành bức tượng. Nhưng làm sao cho bức tượng hoạt động, nói năng như người thật hoặc trở thành người thật ? Cũng không khó. Cái khó là mỹ nhân đó phải là Cô Ba Trà mà không được ai khác. Đọc sách xong, độc giả phải nghĩ đó là Cô Bà chứ không ai khác thì mới được. Người viết tiểu thuyết về Cô Ba - nói nôm na, giống như kẻ chèo đò giữa hai bờ sông, một bên là SỰ THẬT, một bên là BỊA ĐẶT (nói theo văn học là sáng tạo, hư cấu). Phải chèo cách nào cho người ngồi trên xuồng thấy cây cỏ bờ bên này lẫn đồng ruộng bờ bên kia. Muốn làm cho khách hài lòng kẻ chèo đò không được đụng bờ bên này hoặc chạm bờ bên kia sẽ bẽ mũi xuồng, mà phải luôn luôn chèo ở giữa dòng.

Ngoài ra còn một điều khó nữa là :

Sắc đẹp của Cô Ba đã trở thành niềm mơ ước của tất cả người Sài Gòn, Lục Tỉnh. Nhưng kẻ viết này không được ngắm dung nhan Cô khi Cô còn sanh tiền cũng không được xem ảnh Cô khi Cô qua đời. Ở ngoại quốc khó bề tìm ra một bức ảnh của Cô. Anh Hứa Hoành và tôi nữa có tìm gặp được những người cháu của Cậu Tư Bạch Công Tử nhưng đó là những người vượt biển nên

không giữ được những hình ảnh lưu niệm của Cậu Tư chụp chung với Cô Ba. Thật vô cùng đáng tiếc. Chỉ có một tấm mờ mờ không thể nhận ra người trong ảnh. Cô Ba đẹp lắm, đẹp đở quán xiêu đình nhưng cô giống Điêu Thuyền, Dương Quý Phi, giống Cô Ba con thầy Thông Chánh (in hình nổi trên bánh Xà Bông Cô Ba) hay giống ai ? Cho nên khó mà tả cho ra nét đẹp của Cô Ba. Vậy xin cứ xem Cô Ba là một mỹ nhân :

*Làn thu thủy nét Xuân Sơn
Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh
Một hai nghiêng nước nghiêng thành
Sắc đành đòi một....*

(như Nguyễn Du tả nàng Kiều vậy)

Tôi đọc gần một ngàn trang sách, báo, chữ in lớp cũ lớp mới, trên 200 trang đánh máy bản thảo của anh Hứa Hoàn, xem những tấm ảnh về Sài gòn thì thấy bản thảo của anh Hứa Hoàn có một đặc điểm mà các sách báo khác không có. Đó là tình hình chính trị đất nước lúc bấy giờ có đám tang cụ Phan Châu Trinh, có Nguyễn An Ninh bán báo Tiếng Chuông Rè (Cloche fêlée) có biểu tình đòi tự do, có những tờ báo tranh đấu v.v... Đặc biệt hơn nữa có những giai thoại giữa các Thống Đốc, Công sứ Pháp và Cô Ba, có chuyến đi của Cô Ba ra Hà Nội.

Cuộc đời của Cô Ba quả là một cuộc đời bầy nổi ba chìm lên voi xuống vịnh. Trong quãng thời gian 20 năm làm một người đàn bà đẹp, Cô đã có không biết bao nhiêu mối tình mà chính Cô cũng không nhớ hết, cuộc sống như thực như mơ, khi nghèo mạt rệp, khi lại cầm tiền vẫy như trâu. Có lúc không xu teng dính túi, có khi cầm 150 ngàn đồng trong tay. Còn người yêu thì từ các công tử, anh sinh viên đến ông hoàng xứ lạ Cô chia cho mỗi người một mảnh tình gặm chơi đỡ buồn, nhưng chớ có mong lấy Cô làm của riêng hoặc làm người yêu vĩnh viễn. Lập gia đình vài ba lần, nhưng rồi vỡ tan.

Bao giờ cũng vậy, khi viết một quyển tiểu thuyết, người viết muốn nêu ra những ý tưởng của mình qua câu chuyện. Vậy viết «Cô Ba Trà» tôi muốn nói vấn đề gì ?

- Trong con người, tiền và tình cái nào mạnh hơn ?
- Con người sống, nhất thiết phải yêu ?
- Yêu tất cả là chẳng yêu ai cả. Khi yêu, chỉ một ?
- Tình chỉ đẹp khi có nhiều tiền ? Tan vỡ khi hết tiền ?
- Cứ sống theo sự thèm khát, bản năng bất cần suy tính. Thế mới là yêu ?

- Sống làm vợ khắp người ta thú vị hơn nâng khăn sửa túi cho một người v.v...

Tất cả những «ý tưởng» đó đều tìm thấy trong cuộc đời của Cô Ba mà sau khi đọc xong tất cả những tài liệu về Cô, tôi thật tình không biết «cái nào» là chính. Đời Cô Ba là một tấm gương chẳng ? Gương gì ? Để cho ai soi ?

Cô không lúc nào vắng người yêu. Cô vậy tay một cái là có hàng lô chạy tới xin «yết kiến nữ hoàng» đông cho đến nỗi phải lấy số chờ đợi. Cô đi chơi một lúc với ba đại công tử. Chính cô cũng không biết mình yêu ai, hoặc không yêu ai cả. Đang hôn người này, người kia đến, bỏ người này đi với người kia. Có tình, có tiền cũng chưa thỏa mãn. Cô đánh bài, khi ăn bạc vạn, khi thua phọc túi. Cô thản nhiên như không.

Chẳng những công tử Việt mê cô mà quan cao cấp, nhà tư bản ngoại quốc cũng mê cô, cung phụng cô «muốn gì được nấy».

Tôi viết quyển tiểu thuyết này vì tôi ham viết vậy thôi, chứ chẳng có triết lý, ý tưởng, chủ đề gì cả. Như anh thợ săn thấy rừng có nhiều thú thì vác súng xông vô, như gã đầu bếp thấy miếng thịt ngon thì ngứa tay muốn xào nấu, như chàng phó may gặp lụa đẹp thì cắt áo cắt

quần. Nhưng anh thợ săn có bắn được thú, gã đầu bếp có nấu được món ngon, chàng phó may có tạo được áo đẹp hay không thì không chắc ! Huống chi trước tôi có những bậc tiền bối đã xông vào khu rừng ấy, đã làm nên những mâm cỗ, đã cắt tấm lụa đẹp kia rồi. Và đã được đón nhận nhiệt liệt. Nay lại đến tôi. Gẫm phận mình gỏi rom mà dám chồm lên cao, cũng hồ thẹn và run tay lắm. Lâu nay tôi vẫn nghĩ viết văn là một sự phiêu lưu, phiêu lưu hơn tất cả mọi sự phiêu lưu trên đời. Vì, mấy ai đoán trước được kết quả của quyển sách mình ra sao khi nó chưa được đưa ra thử thách. Lắm khi sự dự đoán hoàn toàn trái nghịch. Nhưng thôi, hễ thích thì cứ viết. Xin «liều mình» cho mỹ nhân. Một lý do khác khiến tôi «liều mình» là vì Cô Ba được mệnh danh là Trà Hoa Nữ Việt Nam. Theo tôi đó là một cách giả định. Chứ Cô Ba về mọi mặt chẳng giống Trà Hoa Nữ của Pháp (La Dame aux Camélias của A. Dumas fils) một chút nào. Nếu Cô Ba giống Trà Hoa Nữ thì tôi đã không dám nghĩ tới việc viết về Cô.

Trước khi đi vào lòng con «Kinh Lấp» của một địa danh có một thời được mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông để tìm lại cánh hoa đã nằm yên dưới những cát bụi của thời gian, của thiên nhiên và của cuộc thế, tôi xin thắp nén hương lòng van vái hương hồn Cô Ba, Cậu Tư, Cậu Ba cùng các bậc công tử cùng thời với cô phò

15 | Cô Ba Trà

hộ cho kẻ hậu sinh đừng bỏ cuộc trong chuyến phiêu lưu mới này. Và xin các bậc lão thành và đồng nghiệp cho một lời chỉ giáo.

(Một kẻ hậu sinh xứ Nam Kỳ)

Xuân Vũ

CHƯƠNG I

Ông chủ đi tới đi lui xem từng gốc kiềng, từng cụm bông như sắp có tiệc lớn ở khách sạn của ông. Mà thật, còn hơn cả tiệc tùng. Vì ông sắp đón Cô Ba Trà từ Sài Gòn đến. Ông vào văn phòng chải chuốt quần áo, đánh bóng dung nhan rồi ngồi chờ. Cô Ba đến thì chắc chắn sẽ có Hắc Công Tử nếu không thì Bạch Công Tử. Cặp song thần đó luôn luôn đi chầu hai bên nữ chúa chứ chẳng khi nào để nữ chúa cu-ki. Lần này ông phải đích thân đón tiếp cả cô lẫn cậu. Không biết ai quan trọng hơn ai. Ngoài ra ắt Cô Ba sẽ lôi kéo nhiều vương tôn công tử miệt Tiền Giang đến nữa. Nhân cơ hội này, khách sạn của ông sẽ vọt lên trên các khách sạn khác ở Tiền Giang lẫn Hậu Giang.

Ông đang nhìn ra con đường tráng nhựa rợp bóng cây, tưởng tượng chiếc xe của Cô Ba trườn qua cổng thì bỗng có tiếng gõ cửa gấp.

Ông chủ bật dậy quát : «Vào !»

Anh bồi thờ hồn hển, nói tiếng được tiếng mất : «Ông chủ ơi ! Cô Ba tới ! Cô Ba tới !»

«Cô Ba thì cô chớ mày làm gì la om vậy ?»

«Dạ Cô Ba Trà !»

Ông chủ bước ra khỏi ghế, gất :

«Mày chắc thật không?»

«Dạ, con đâu có chiêm bao giữa ban ngày được ông chủ !»

«Sao mày biết là Cô Ba ?»

«Dạ thì mắt con dòm thấy cổ và chính tay con xách đồ đưa cổ lên phòng mà !»

Ông chủ cũng hơi nôn nao nhưng còn làm tỉnh :

«Mày bảo cổ lại đây xuất trình giấy tờ rồi mày mới giao phòng cho cổ chứ !»

Anh bồi sức nhớ mình làm sai luật lệ của khách sạn bèn chạy vọt đi. Nháy mắt, anh trở lại thưa :

«Dạ, cổ biểu ông lại đăng chớ cổ không lại đây !» rồi đưa cho ông một tấm danh thiếp.

Ông chủ vừa đọc vừa lẩm bầm :

«Con bé này lớn lĩnh he ! Chủ khách sạn bao đời lại đi trình diện với khách trọ ?»

Ông nhét tấm danh thiếp vào túi và đi theo anh bồi. Anh ta vừa đi vừa chặt lưỡi hít hà :

«Hồi nào tới giờ con thấy mấy bà lớn mấy cô tiểu thư cũng nhiều nhưng chưa có cô nào đẹp như vậy ông chủ ơi !»

«Tại mấy chưa thấy chớ sao không có ?»

«Cô Ba đẹp như tiên giáng thế vậy ông chủ à !»

«Cái thằng ! Mày làm như đất Mỹ Tho này tối đen như đêm ba mươi không có một vì sao vậy mày !»

«Con nói thiệt mà ông chủ. Vừa mới thấy cổ, con tưởng bị hớp hồn.»

Ông chủ cười và xem lại hai tấm danh thiếp.

Những dòng chữ đen nhánh rõ ràng hiện lên trên tấm thiếp đang nằm trong tay ông nhưng lại làm cho ông thấp thỏm như đây không phải là sự thật. Đến trước cửa phòng anh bồi đưa tay gõ một cách dè dặt, như sợ cái tiếng động khô khốc do chính mình gây nên. Ông chủ càng phập phồng. Ông nghe như có một làn hương từ bên trong len qua kẹt cửa phảng phất đâu đây. Sao lạ vậy cả ? Các cô Năm Phi, Phùng Há, Thanh Loan và các cô đào danh tiếng khác đã từng tới đây thuê phòng,

trả tiền rồi đi, ông không quan tâm cho mấy. Có sao hôm nay ông nghe Cô Ba đến mà nôn nao xao xuyến. Có lẽ vì lâu nay ông nghe đồn quá nhiều về Cô Ba đẹp như tiên, sang trọng như bà hoàng, nhà báo lia còn tặng cho cô một danh hiệu mỹ miều. Ngoài ra còn biết bao nhiêu giai thoại, thi phú, bài vở nói về cô đã đăng trên nhật trình. Nhưng tất cả chỉ là mùi thơm của một đóa hoa, là ánh trăng xa, còn bữa nay thì ông sẽ được nhìn thấy Hoa thật và Hằng Nga trước mặt ông.

Cánh cửa phòng sức mở. Như có luồng gió mạnh lùa ra làm ông chủ lùi lại vài bước.

Một chót mũi nhọn hoắc và một mái tóc hoe xuất hiện làm ông chủ mất tự nhiên. Ông lập bập mấy tiếng Pháp tự giới thiệu :

«Hân hạnh được đón tiếp cô ở khách sạn mà tôi là chủ !»

«Còn tôi là Dani bạn của Marianne, khách mới của ông. Marianne mệt đang nằm nghỉ trong phòng.»

Nghe hai cô tiên nữ toàn là tên Pháp, ông chủ biết không có Ngôi Sao Sài Gòn mọc ở đây, nhưng ông vẫn giữ được bình tĩnh nói tiếp những câu xã giao rất trau chuốt.

«Khách sạn chúng tôi cảm thấy vui hẳn lên với sự có mặt của hai tiểu thư kiều diễm. Mong rằng sự phục dịch của chúng tôi sẽ làm hai tiểu thư hài lòng và phong cảnh miền này sẽ lưu lại trong lòng hai tiểu thư những kỷ niệm đẹp đẽ.»

Dani cười khanh khách và hất mớ tóc nâu ra sau :

«Chúng tôi không phải là tiểu thư gì hết, thưa ông chủ !»

«Không phải tiểu thư thì cũng là quý khách.»

«Cũng không phải là quý khách mà là người đi ‘Kiếm Khách’ ! Ái chào ! Rất may là cái khách sạn này đâu có thua gì Continental ở Sài Gòn.»

Ông chủ vẫn khiêm nhường :

«Nếu quý khách thấy phòng này không đủ tiện nghi thì tôi cho dọn phòng khác...»

«Đề khoan !... Phòng sang trọng, tiền đâu mà trả cho ông ?»

Sau câu chuyện với cô Dani, ông chủ trở lại văn phòng. Anh bồi cảm thấy như vừa phạm lỗi lớn với ông chủ, gãi đầu, gãi tai :

«Thưa ông chủ ! Không hiểu sao kỳ vậy ?»

«Cả hai đều là... đầm.»

«Dạ hồi nãy một cô đầm, một cô Annam. Con thấy rõ ràng mà ! Con đâu có quáng gà ! Cô Annam đi trước, cô đầm xách dù đầm bóp đầm đi kế. Con vác valy đi sau cùng. Trời, dầu thơm phát ngược lại sau, làm chút nữa con té xỉu ! Con chắc cô Annam là Cô Ba Trà, còn cô đầm là hầu cận của Cô Ba. Cô đang nghỉ mệt trong phòng.»

«Tao chắc mày làm. Cô nói chuyện với tao là Dani còn cô kia là Mariane, mày có nghe không ?»

«Trời đất ! Mắt con ngó lủng cả vải, xuyên cả gạch mà làm sao được ông chủ.»

Ông chủ móc tấm danh thiếp trong túi ra xem lại và bảo :

«Tao đâu có làm. Chử đây, tao đọc kỹ rồi mà. ‘Cô Ba Trà, Ngôi Sao Sài Gòn’... !»

«Dạ để con chạy lại đằng phòng coi lại lần nữa !» nói xong anh bồi phóng đi, rồi trở lại liền «Con không làm thiệt mà ông chủ. Con mời Cô Ba tới gặp ông chủ. Cỏ biểu chờ cỏ sửa soạn rồi tới liền... Kìa kìa... Cỏ đang đi

về phía mình.»

Ông chủ nghe có một luồng nước hoa phát tới như một cơn bão thơ mộng. Ông ngó ra, bỗng giật mình đánh thót. Một nàng vóc ngọc mình ngà bước vào phòng. Nhưng lạ kìa, miệng cô ta ngậm một miếng thuốc dài cả gang tay.

Anh bồi né qua một bên nhường bước cho cô. Anh nhìn ông chủ với vẻ hân hoan như nói : «Đó, Cô Ba chớ ai. Con đâu có lầm ! «rồi lật đặt lùi ra, khép cửa để cho ông chủ tiếp khách.

Ông chủ chìa thẳng tay ra. Hai bên bắt tay nhau theo đúng cách xã giao Âu Tây.

«Mời... mời Cô Ba ngồi !» Mắt ông chủ sáng lên chiếu thẳng vào nữ khách. Quả là ngôi sao Sài Gòn, danh bất hư truyền.

Nhìn thân hình mỹ miều của cô, ông chủ tưởng mình trẻ lại vài chục cái xuân, ngắm đôi má hồng tươi của cô, ông tưởng đôi môi khô hạn của mình vừa được tắm mát. Giọng ông run run :

«Cô có cần việc chi, tôi sẵn sàng cho bồi tới để cô sai bảo, cô không phải nhọc công.»

Cô nàng lấy điều thuốc ra khỏi miệng và nói :

«Dạ, ông chủ hẳn ơn cho tôi mượn cái lô-phôn một chút xíu thôi hè.»

Bàn tay phải của cô bị ông chủ nắm lấy giờ chưa buông ra nên cô vừa nói vừa trở chiếc máy bằng tay trái. Thấy thế ông chủ mới buông bàn tay nữ khách ra và bảo :

«Cô cứ tự nhiên đến đây dùng bất cứ lúc nào cô cần.»

«Dạ chỉ một lần thôi. Tui kêu ảnh một cái là ảnh sẽ kêu lại tui liền. Ảnh cũng ở gần đây. Nhà ảnh có hai ba cái lô-phôn lận mà !»

«Dạ nếu cậu ở trong thành phố thì chắc tôi có quen»

«Ảnh là chủ nhà băng ở đây !»

«À, tôi biết rồi ! Công tử Lịch.»

«Dạ đúng đó !»

«Trường ai chớ cậu Lịch thì tôi quen. Ông thân của cậu ấy là bạn của tôi. Ở Tiền Giang thì cậu ấy được coi như là Cậu Hai Miên tái sanh, còn ở miệt Hậu Giang thì cậu không thua Công tử Dù hột lai nào, chỉ kém Hắc Bạch nhị vị Công tử vài phen gà thôi, Cô Ba à !»

Người đàn bà mỉm cười, từ từ gác điều thuốc ở góc bàn và nói :

«Tôi thứ Tư, không phải thứ Ba, thưa ông chủ !»

«Ừa sao vậy ? «Ông chủ móc tấm danh thiếp chìa ra như một phản ứng lịch sự. Vị nữ khách không cầm cũng không nhìn kỹ và nói ngay :

«Đây là danh thiếp của chị tôi ! Chỉ thứ Ba, tôi thứ Tư»

Ông chủ tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng cô vẫn tự nhiên tiếp:

«Tôi dùng thiếp của chị như vậy đó. Hễ khách nào tới, tôi coi được thì chị Ba mới cho phép gặp còn nếu tôi coi không được thì chỉ để tụi tôi tiếp hoặc chẳng ma nào tiếp, chỉ cho lui ghe.»

Ông chủ càng ngạc nhiên, và nghĩ thầm : Có chuyện «được» và «không được» nữa sao ?

Trời ơi ! Con nhỏ này đẹp như vậy mà chỉ là em út của Ba Trà thôi, thì Ba Trà còn đẹp cỡ nào ? Cô Tư kiêu hãnh đáp :

«Muốn gặp chị tôi, cái bao thơ ra mắt phải nặng. Tụi tôi nhận bao thơ xong chỉ còn coi lại, hình dáng điệu

bộ của khách phải văn minh, loại môi thâm râu quẽm, chống gậy đi giày hàm ếch kẻ như lột sỏ.»

Ông chủ lại hỏi thêm :

«VẬY cô đây là em kế của Cô Ba ?»

«Dạ, tôi là Mariane Nhị, ở Sài Gòn gọi là Tư Nhị»

«Cô... a.... như vậy mà chỉ là em Cô Ba thôi sao ?»

«Còn nhiều chị đẹp hơn tôi gấp bội, như chị Ba Phong, chị Bảy Nở, chị Sáu Xinh. Nhưng tất cả tụi tôi không đứng tới mắt cá của chị Ba đâu. Bởi vậy tụi tôi mới tôn chỉ làm chị Cả chứ không có bà con dòng họ gì với nhau hết !»

«Cô Ba đẹp cỡ nào mà người ta đồn dữ vậy Cô Tư ?»

«Nam Phương Hoàng Hậu đẹp quý phái. Chị Ba tôi đẹp khác. Nhưng không nên so sánh như thế mà mắc tội phạm thượng. Nam Phương làm bà hoàng thì chị Ba tôi cũng là bà hoàng vậy... Có điều là chị Ba tôi là bà hoàng không ngai... ha há ai muốn làm vua thì bạc phải đầy túi.»

Ông chủ nhìn cặp môi của cô Mariane ngoai ngoai mắt liếc tình tứ mà hồn xiêu phách lạc, ông tưởng mình đang trôi khỏi trần gian. Bàn tay cô như một nhánh hoa

nắm búp nhẹ nhẹ đưa ra cầm lấy ông điện thoại. Trời ơi! Phải chỉ mình là cái... ông kia để được những ngón tay cô Tư nắm chặt và cặp môi kia áp vào, nói rừ rừ, rử rử. Từ ngày làm chủ ông không màng tới hoa lá, mèo mớ cho nên không có móng vuốt nào quào thùng túi, móc của ông được một đồng điều, nhưng nay nghe hương trà lạ bèn hỏi phăng tới :

«Hồi nãy cô có nói vụ bao thơ... là sao ?»

«Đó là lệ ra mắt, hay lễ ra mắt cũng vậy. Tệ lắm 10 bộ lư. Mà phải giấy lớn, không được giấy nhỏ.»

«Giấy nào cũng giấy, miễn đủ số thì thôi chứ cô !»

«Giấy nhỏ chị Ba tôi mất công đếm. Vì chỉ cho rằng mấy người đó là chúa rít ngô công kẹo, hoạt vét tận đáy tủ chứ không có bạc đầy tủ. Hạng đó ít khi được bước qua cửa phòng chị Ba tui đó ông chủ à !»

Ông chủ thấy câu chuyện với nữ khách hơi dài, sợ cô ta cho mình muốn cưa sừng làm ghé nên giục giã :

«Cô kêu công tử đến sớm sớm !» Nói xong ông đứng dậy nhường ghế «Cô sang đây cho tiện» rồi định bước ra ngoài để cô bé nói năng được tự nhiên nhưng cô nàng đưa cánh tay nồn nà ra cản lại, cặp điều thuốc hút rồi đặt trên miệng cái gạt tàn.

«Chuyện thường thôi ông chủ à ! Tôi và con Dani xuống đây trước, để lo chỗ ở cho chị Ba. Mới đầu tôi định mượn Bểng-ca-lô ngoài mé sông nhưng chị Ba chê ở đó gần sông rác rến và chó mèo chết trôi lênh bênh không đẹp mắt. Tôi lội nhiều nơi và cuối cùng tìm được chỗ này». Mariane tay đưa ống nói lên, tay quay số.

Cái vòng tròn xoay rè rè như con dao lưỡi tròn khứa vào trái tim già những nhát vừa đau đón vừa êm dịu nhưng máu tươi chưa thấy bật ra ngoài.

«Alô ! Anh Lịch đó hả. Em là Trà đây... Tới liền nghe. Không được chậm em giận...»

Rồi cô quay lại với ông chủ :

«Nói láo như vậy, ảnh đến mau, ảnh đến gặp chị Ba thì tụi em kể như heo thừa vú... ú !»

Đọc trong cặp mắt của lão già một sự hưởng ứng cho lời than trông trái của mình, Mariane gác ống nói lên máy nhưng chưa rút tay lại, trong khi tay kia đưa ra hai ngón kẹp lấy điều thuốc từ từ đưa lên miệng rít liền mấy hơi và chu miệng phun thành những vòng tròn bay lượn quanh uốn éo trước mặt ông chủ.

Ông chủ nhìn cánh tay trần vắt ngang góc bàn như một chiếc cầu vồng làm bằng ngà và thơm như sữa mà

ngần ngở sự đời. Những những khóm lau bạc đầu ngoài bờ ruộng kia nhắc cho ông nhớ rằng hàm răng của ông cái rụng cái lung lay khó nhai miếng bít tết ngon lành như thời ông mới thấy hình vợ Thầy Thông Chánh in trên hộp xà bông Cô Ba lần đầu tiên của hãng Trương Văn Bền.

Ngoài ra ông cũng không quên rằng ông còn có một cái rạp hát bóng, một phần hùn nhà băng, một gánh hát bội mang tên ông, gánh có tiếng nhất, vài chục căn phố trệt phố lầu, và ruộng vườn... Tất cả những tài sản ấy... được ông tạo dựng cả đời không thể thịnh không mà tan ra nước.

Ông Hội Đồng Thì ở Rạch Giá bạn của ông là một tấm gương tày đình để cho ông soi ngắm. Tới mùa, ông Hội cho ghe chài chở lúa lên Sài Gòn bán rồi về tay không, tiền bạc, gửi lại các tửu điểm cho các em giữ gìn. Cứ mỗi lần ông đi Sài Gòn thì vài trăm mẫu đất vắng theo mấy ghe chài lúa hoặc cái nhà máy xay cũng mọc cánh bay vào hầu bao của Chệt biến hóa thành tiền để cho ông đắm mình trong bốn bức tường khói của các tiệm Ro. Đã bao lần ông cho rằng ông Hội đã vung tiền phí uổng và ông nhất định lánh xa bạn. Nhưng lần này chạm mặt cô Mariane, ông thấy ông Hội Đồng có lý. Ông không bỏ lỡ cơ hội làm con cu cườm già tìm cách

bo chim non :

«Cô Tư tên Tây chắc sanh đẻ bên Tây ?»

Mariane cười ngặt nghẽo rung rinh mớ tóc ngắn quần quăn và hai trái vú sũ no tròn lồng lộng rung động theo tiếng cười dòn như pha lê vỡ của cô Tư.

«Tây bò-hóc chớ Tây gì tôi !» Mariane mỗi điều thuốc mới và lại phun những vòng khói trện.

«Cô Tư nói sao ?» Ông chủ nẩy người lên.

«Em sanh đẻ ở Nam Vang và mới từ Nam Vang xuống đây làm em chị Ba được ít tháng !» Ông chủ buông lời khen tặng :

«Mới trông gương mặt tôi tưởng cô là đầm lai.»

«Thỏ lai thì có. Em là dân đầu gà ‘đít ngỗng’ đây !
Mất ‘có khoen’ như ốc cau nè !»

Cô Tư lại cười hồn nhiên, xưng «em», và tiếng cười như mớ men thanh xuân làm ấm lại dòng máu héo hon của ông chủ. Mariane nhìn con mỗi qua làn khói mờ ảo và cười về câu pha trò vừa rồi mà cô chắc là có duyên. Lâu nay người Sài Gòn vẫn bảo rằng cô có tiếng cười ma quái làm thầy chú mất hồn. Ông chủ gật gù và nhìn nàng tiên cũng qua mây khói.

«Nếu cô ở Nam Vang thì cô có ‘bà con’ ở đây rồi !»

«Ai vậy ông chủ ?»

«Cô ngồi chơi chút đi rồi sẽ gặp !» Ông gọi anh bồi tới nói nhỏ : «Mày chạy đi mời công tử... lại đây nhìn bà con với cô Tư.»

Chập sau thấy một thanh niên vạm vỡ nước da ngăm và cũng mắt ốc cau như cô Tư bước vào văn phòng. Ông chủ mời ngồi trên chiếc ghế anh bồi vừa nhắc tới và nói ngay :

«Đây là cô Tư Mariane ở Nam Vang, còn đây là công tử Dù Hột ở Rạch Giá. Nhìn bà con với nhau đi. Công tử Dù Hột được dân bốn xứ gọi là Tiểu Hai Miên đó nghe Cô Mariane !»

Mariane ngây thơ hỏi :

«Hai Miên nào tôi không biết ?»

«Cậu Hai Miên mà cô không biết là có tội !» Ông chủ cười vang như bắt được hai mối chỉ vàng và se cho nhau «Cậu Hai Miên đứng đầu rồi mới tới Cậu Ba Qui, Cậu Tư Phước và Cậu Năm Dù Hột này đó cô Mariane». Cậu Hai là con quan đốc phủ Huỳnh Công Tấn. Cậu qua đời lâu rồi nhưng nay hãy còn tiếng tăm

như lúc cậu còn sanh tiền. Hễ ai làm được một việc đại nghĩa thì người ta thường so sánh với Cậu Hai. Trị tội cường hào ác bá hiếp dân lành là Cậu Hai. Xài tiền như nước cũng là Cậu Hai :

Cậu Hai cậu chớ có lo
Hết tiền thì cứ tới kho lấy xài»

Mariane ngồi nghe say mê. Nàng vụt hỏi : ‘

«Kho gì vậy ông chủ ?»

«Kho bạc chớ kho gì. Cậu nằm trong chiếc ghe hầu có người chèo đi khắp Nam kỳ lục tỉnh nhưng trong túi không có dính một teng.»

«Vậy làm sao xài tiền như nước ?» Mariane hỏi.

«Khi cần tiền, cậu chỉ quệt mấy chữ trên mẫu giấy con, sai nha trảo đem lên quan chánh tham biện sở tại là kho bạc phải xuất cho cậu y số ngay.»

«Rồi ai trả ?» Mariane lại hỏi.

«Không có ai trả hết ! Cậu Hai cứ lấy mà xài như kho riêng của cậu.»

Mariane cười thích thú, rít hai ba hơi thuốc liền, vừa lim dim vừa rung đùi.

«Ai được làm em của Cậu Hai thì khoẻ thân quá !»

Ông chủ trọ chàng công tử - nãy giờ ngồi chăm chú nhìn Mariane :

«Không được làm em Cậu Hai thì làm em Cậu Năm đây cũng vậy thôi !»

Nghe công tử Dù Hột bắt đầu trâm tiếng «Tây Nam Vang» với cô đầm lai bò hóc. «Tâu-na, ềng ời», ông chủ mừng như gã tử tội sắp bị lưỡi gươm đao phủ chém phạt xuống cổ, bỗng nhiên có kẻ khác tới thế mạng.

Nói với nhau chưa đầy ba câu thì họ đã dắt nhau đi. Ông chủ cười thầm :

«Ốc cau mạnh dạn lắm ! Bắn một viên không sụm đâu. Nhưng Ốc Cau gặp Ốc Cau thiệt là xứng đôi !»

CHƯƠNG II

Ông chủ hơi tiếc rẻ món cây nhà lá vườn nhưng rồi ông nghĩ : Đây mới chỉ là hạng em út của Ba Trà. Để xem bà chị cả ra sao. Và nếu cần nếm hương vị ngọc tuyến thì cái thân già này ngại gì mà không dám hóa kiếp thành Lưu Nguyễn.

Ông ngả người ra lưng ghế mơ màng, nhớ những vòng tròn khói và nét son môi mỹ nhân mà mơ cái «ngôi sao Sài Gòn» Ánh sáng của nó từng làm đẹp cả Sài Thành và lục tỉnh. Ghê gớm thay, làng son phấn xứ ta đã tạo dựng được một nữ hoàng xưa nay chưa từng thấy. Hai cô Dani và Mariane chẳng khác nào cặp cá đao đi hầu hai bên mỗi khi cá Ông di hành. Trong lúc ông chủ mơ tiên thì ở sân khác sạn, thiên hạ đang nhốn nháo.

Một chiếc xe Rùa Nấp màu đen trườn qua cổng chạy theo đường vòng rải đá trứng dừng lại trước cửa tò vò chính của khách sạn. Một chiếc xe mui trần chạy theo sau rẽ sang trái đỗ lại dưới tàn một gốc vú sữa già. Ba người phóng xuống đất như cá vọt qua đặng chớ không mở cửa xe bước xuống như người thường, họ chạy lúp xúp đến chiếc xe Rùa Nấp. Hai người đứng hai bên mép cửa tò vò, một người quay mặt ra sân, một người ngó vào trong khách sạn, còn người thứ ba thì đi rảo chung

quanh quét mắt khắp sân xem có ai đang rình rập để làm điều ám muội không ? Xong, anh này hất hàm vào chiếc xe như ra lệnh. Lập tức cánh cửa bật mở. Một gã đàn ông khác chui ra. Đầu anh ta đội kê pi lưỡi trai kiểu nhà binh có thêu vành tùn, mình khoác âu phục trắng tinh, quần có hai nẹp xanh và vàng chạy dọc suốt ống, giày đen bóng lộn, bước xuống vòng sau đít xe (vì không có phép chạy vòng trước đầu xe như Roll Royce của Ăng Lê) tới mở cửa xe bên kia và cúi đầu rất thấp :

«Xin mời cô !»

Giàn cận vệ hành động nhanh chóng và ăn khớp. Ba võ sĩ bảo vệ tầm xa đi xe riêng còn một võ sĩ hầu cận để dành mở cửa xe thì ngồi cùng xe với cô ở băng trước. Các cô nổi tiếng tài sắc đều thuê võ sĩ bảo vệ, luôn luôn đi kèm. Các công tử lớn cũng vậy. Cậu Tư được hai võ sĩ trừ danh người Tàu lai và Maní làm gác-đờ-co. Hai chàng võ sĩ này từng thắng những trận oanh liệt ở Sài Gòn. Một chàng có cú đấm thủng vách tường (nên có tên là Tư Thoi) còn võ sĩ kia từng thắng địch thủ bằng cú đá bay cột nhà nên gọi là Ba Đá. Riêng Cậu Ba thì ngoài ba võ sĩ trừ danh, lại còn có một anh Tây đen mình cao 2 thước lưng rộng 5 vừng, cựa cạc-pô-ran áo vàng lính thuộc địa làm bộ hạ. Các võ sĩ tài nghệ cao cường này sẵn sàng đưa thân mình đóng vai Lê Lai cứu

chúa lúc nguy nan. Chiếc mũ lưỡi trai vừa ngóc lên thì từ trong xe bước ra một người đàn bà tóc đen huyền da trắng như bông bưởi mặc toàn đồ trắng, áo ngắn tay, găng trắng bao tới cùi chỏ theo kiểu máy bà đầm Tây đi dạ tiệc - đảo mắt nhìn quanh cảnh lạ, bỗng một chiếc giày tuột ra. Người vệ sĩ vội vàng nhặt lên tra vào bàn chân rồi đưa cánh tay ra cho người đàn bà vịn lấy để bước đi, nhưng chưa rời xe thì Tư Nhị và Dani đã ủa ra rồi rít :

«Chị Ba, chị đi đường mệt không ? Bộ chị tê chân sao lưng khựng vậy ?»

«Chị Ba đưa cái bóp đầm cho em xách !»

Trong lúc đó các khách trọ bị toán vệ sĩ lễ phép mời đi lui ra chiếc xe để bảo đảm an ninh cho Cô Ba. Họ thì thâm với nhau :

«Cô Ba nào vậy ?» Nhiều người ngơ ngác hỏi.

«Ba Trà chứ Ba nào ?»

«Tôi tưởng là công chúa Thoại Ba chứ !»

Ba Trà không ngó ai cứ đi thẳng lên lầu. Làn khăn Sạc ôm chiếc cổ nồn nà bay phất lại sau như một làn mây kỳ ảo.

Đám khách ngược nhìn theo cho đến lúc bóng hồng đã khuất mà lòng còn ngẩn ngơ vì mớ dư hương bay toả lan man.

Ông chủ khách sạn nãy giờ đứng trên ban-công nhìn xuống mục kích mọi diễn biến dưới sân. Ông cũng cảm thấy hồn say ngất ngây. Và tưởng như khách sạn của ông hôm nay tràn ngập hương hoa. Ông vừa quay ra thì cô Ba đã lên đến đầu thang lầu, vừa lúc hai chàng vệ sĩ vọt ba bậc một lên đứng canh.

Ông chủ bước nhanh ra định nói mấy câu xã giao, nhưng chỉ lắp bắp được vài tiếng không làm cho cô Ba chú ý. Và phái đoàn đã quẹo về phía ngôi phòng được ông dành cho thượng khách. Cũng như mọi đáng mày râu khác, ông chủ không giữ được tự nhiên trước sắc hương của một đóa hoa trà.

Ông tất tả chạy theo như cây kim bị hút nam châm. Gian phòng loại đờ-luých đặc biệt giá gấp đôi phòng hạng A, với những giường ghế sang trọng nhất, vậy mà hôm nay khi cô Ba bước vô thì ông có cảm giác nó trở nên thô kệch quê mùa. Ông chủ muốn bước vào tự giới thiệu và để được nữ khách sai khiến, nhưng Dani nói nhỏ với ông : «Chị Ba đang mệt, để chị nghỉ» Còn Tư Nhị thì liến thoắng nhìn ông như bảo : «Chị Ba em như thế đó ! Ông thấy chưa ?» Ông hãy cho các đáng mày

râu xú này lo chuẩn bị gọt cầm, chải tóc và đem bao thơ tới ra mắt chị Ba em. !»

Ông chủ nhìn Tư Nhị rồi nhìn Ba Trà : một nhánh lục bình và một đóa thược dược. Rồi ông chua xót cho cái tuổi già của mình. Ông cứ đứng lớ ngớ như một kẻ nô tỳ trung tín chờ nữ chúa phán lệnh để thi hành, nhưng cô Ba đang cần gió mát hơn thứ gì khác trong lúc này, nên ông chủ đành lẳng lặng rút lui. Tư Nhị đóng cửa phòng, đợi cái tàn thuốc rồi mới đến bên chị Ba :

«Sao chị xuống trễ vậy chị Ba ? Em ở dưới này chờ thấy mờ. Bộ ở trên chị không có nhảy mũi cả chục cái một lượt hay sao ? Hay là chị mắc đục gân con nai sồn sồn nào ở trên đó ?»

Ba Trà đập nhẹ vai Tư Nhị :

«Con quỉ này ! Lúc nào mày cũng nặc nồng mùi rượu với thuốc lá, nuốt riết ba cái thư đó vô dạng mà chết sớm nghe ! Nai ở đâu mà đục gân ?»

«Trời ! Không đục gân được nai sồn thì chị cũng bẻ răng cọp già chó đời nào chị lại ở không ?»

«Cọp già đâu mà sẵn vậy ?»

«Thì mấy ông anh nổi ruột của chị nghèo nghèo khắp Thầy Gòn đó. Thầy Kiện, Bác Sĩ, Ông Tòa, ông vua cò bạc... không phải cò già là gì ? Bộ họ ‘ô rờ lui’ chị rồi hả ?»

«Ôi mấy ông nội đó, chán lắm !»

«Bộ họ ê chị hết rồi sao ?»

«Họ đâu có ê chị em mình, chỉ có chị em mình chạy họ thôi ! Cho nên chị mới né xuống đây ít ngày cho khoẻ. Ở trên đó sáng đi Đông Pháp Lữ Quán, trưa đến Continental, chiều tới Quãng Hạp, không nghỉ được với mấy cha nội. Lúc nào họ cũng tới lôi kéo, không ăn uống gì cũng phải đi với họ.»

«Xuống đây sợ chị còn mệt hơn đó !»

«Thôi đi bây ời, tao ngán lắm rồi !»

«Ngán cái gì hả chị Ba ! Hí ! Đòi chị em mình là đòi chum gỏi. Ngán các cây cỏ thụ rồi đeo vô đâu ?»

Hết Tư Nhị tới Dani đến tỉ tê với chị Ba. Dani là đầm chánh gốc mẫu quốc nhưng nói tiếng ta như ta, nên được chị Ba cho làm thẻ nữ để tiếp mấy ngài dân thuộc địa muốn chào lá cờ tam... sắc.

Ba Trà gất :

«Đề tao nghỉ một chút rồi tính chuyện làm ăn !»

«Chuyện gì tụi em cũng tính cho chị xong hết rồi !»

Ba Trà nằm xuống giường ruột gà trải drap trắng phau. Tắm thân ngọc ngà ẻo lả run run theo sức nhún của lò xo trông dẻo mềm như thổi kẹo mạch nha chưa nếm mà đã thấy ngọt.

«Tay... công tử này là bọc nhứt đất Tiền Giang ghen chị Ba. Chị dư sức... hí hí !»

Ba Trà vừa lim dim thì Tư Nhị lại rà rê, thủ thủ. Thực ra Ba Trà có ngủ được đâu. Nàng đang cố gạt đi những lời cầu hôn của ông Hoàng đẹp trai xừ lạ. Vị hoàng thân này đi trong phái đoàn của Vua Xiêm sang thăm Sài Gòn. Sau khi Quốc Vương và đoàn tùy tùng về nước, hoàng thân ở nán lại thưởng thức món ngon vật lạ của Hòn Ngọc Viễn Đông. Hoàng thân là bảo đệ của đương kim hoàng đế và là bạn quý của quan thầy kiện Việt Nam họ Dương. Hai người cùng học và cùng đỗ đạt bên Tây. Cổ tri gặp nhau lúc cả hai đều chiếm được địa vị cao trong xã hội, chi xiết vui mừng nên liên tiếp mở tiệc nhỏ yến to thết nhau. Nhân đó hoàng thân được chiêm ngưỡng Ngôi Sao sáng rỡ lộng lẫy nhất Sài Thành.

Chợt thấy dung nhan cô Ba, ông hoàng thất sá hồn kinh tưởng đã xảy ra giữa dạ tiệc một màn Bình sa lạc nhận tân thời. Ông hoàng nhờ bạn chuyển lời cầu hôn với Ba Trà. Ông còn bỏ câu thông thiết dài : «Trà sẽ là chủ một ngôi biệt thự sang trọng, đứng một mình chương mục 300 ngàn ở Sài Gòn hay Băng-Cốc tùy ý nàng. Ngoài ra xe hơi, bồi bếp theo thể thức của một ông... hoàng.»

Ông còn hứa sẽ học tiếng Việt và cho Trà học tiếng Pháp để trò chuyện với nhau. Ông lớn hơn Trà 10 tuổi, rất đẹp trai, hào hoa phong nhã, nhưng hiềm một nỗi ông đã có.... vợ ! Trà lưỡng lự chỉ vì không chịu đóng vai thứ phi ! Đàn bà đàn ông gì cũng giết nhau vì cái ghé và chén cơm mà thôi.

Ba Trà bất thần ngồi dậy gọi Tư Nhị. Tư Nhị chạy tới. Ba Trà nói giọng tha thiết :

«Lâu nay chị coi em như em ruột phải không em ?»

«Chớ sao nữa chị Ba !» Tư Nhị chạy đến túm rượu rót một ly đầy, ực cạn, rít một hơi thuốc và ngất ngưỡng trở lại.

«Sao bữa nay chị hỏi em một câu xưa như cái Bền Củi vậy ?»

«Là vì chị có tâm sự, chị thấy cần hỏi em.»

«Nữa rồi ! Bị bùa ngải của thầy bó.... ới Cầu Ông Lãnh rồi.»

«Chị không bỏ bùa ngải cho người ta thì thôi, chớ không có ai bỏ bùa ngải cho chị hết ! Em đừng nói vậy mà tội nghiệp cho người ta. Lần này xuống đây chị sẽ đi tìm một ông thầy bùa đó nghe em.»

Ba Trà rí rả kể lại cho Tư Nhị nghe câu chuyện cầu hôn của ông hoàng rồi dặn :

«Mày đừng có nói ra tùm lum nghe không con quỉ !»

«Hí hí... em hông có nói cho ai nghe đâu.»

«Cái miệng mày không để kéo da non, mai một người ta đồn rùm cả Sài Gòn cho mà coi ! Rồi người ta ganh, người ta hại chị em mình chết dở đó.»

«Xí. Sợ em nói, sao chị còn nói cho em nghe !»

«Nhị ơi ! Theo mày thì mày tính thế nào ?»

«Chị hỏi mà có nghe lời em đáp không mới được ? Nghe em thì em nói, còn không thì thôi.»

«Mày nói lọt lỗ tai thì tao... nghe chớ sao không !»

«Gặp em thì em ưng liền !»

«Thằng chả có vợ rồi, vợ nó ghen, nó đánh mình sặc máu, rồi cạo trọc đầu bôi dầu hắc chó ưng !»

«Nó đánh mình mình không biết đánh lại hay sao ? Nó cạo đầu mình mình không biết cạo... đầu nó à ?»

«Nhưng nó là vợ lớn !»

«Vua có cả chục vợ. Thường thường vợ nhỏ lại là vợ lớn, bộ chị coi tuồng chị hồng biết hả ? Dương Quý Phi, Chiêu Quân, Điêu Thuyền... đều là vợ nhỏ hết ráo.»

«Cái khó thứ hai là tao không nói cái tiếng mắc ôn của thằng chả được, thằng chả cũng không nói được tiếng mình. Còn học tiếng Tây thì chừng nào tao mới nói được tiếng... bồi để giao thiệp với thằng chả ?»

«Xí, chị tính vậy sao phải ! Vàng bạc hột xoàn, bộ lư là tiếng nói chung của mọi giống dân. Ba cái anh chàng Oánh cà ní nẹ, mấy thằng bán mắm bò hóc đui cà then có nói được tiếng mình không mà nó cũng quơ được con gái xứ mình. Đó là nhờ tiếng nói nào ?»

«Còn một chuyện nữa... Thằng chả hơn tao tới mười tuổi, làm sao tao hun cho nổi ?»

«Xí ! Chị làm bộ chín hấu mại dừa leo hoài. 10 tuổi chớ 20 tuổi cũng thộp luôn.»

Cậu Ba, Cậu Tư, Thầy Sáu và mấy thằng cha Xã Xệ Lý Toét của mình là bao nhiêu tuổi ? Sự tốt mã chỉ để ngấm chơi thôi chớ không ích lợi gì trên giường ngủ. Tụi Xiêm và tụi Chà Và... hì... hì... có ngải nên chúng nó mạnh như trâu cui vậy... Chị cứ ưng phút đi. Nay mai vua Xiêm chết thằng chả lên ngôi, chị làm hoàng hậu em theo hầu chị, em biểu hoàng huynh kiếm cho em thằng cha hoàng nữa. Như vậy hai chị em mình đều là bà hoàng.

Ba Trà lấy cái túi gấm rồi móc ra một chiếc hộp cẩn lấp lánh đưa cho Tư Nhị :

«Thằng chả tặng chị cái hộp đựng thuốc lá này đây. Em xem giá bao nhiêu tiền ?»

Tư Nhị thộp lấy thăm soi :

«... Cẩn hột xoàn... Trời ơi ! Hai chục hột ! Hột nào hột nấy bằng hột đậu xanh có cái bằng hột bắp. Túng tiền đem ra cầm đờ cũng đậu được mấy chén Tứ Sắc, lắc vài ván xí ngầu, hoặc gởi Nhà Bể sanh lời xài đắp đổi qua ngày.»

«Chắc chị không ưng thằng chả đâu em à ! Thật tình là vì chị không muốn rời Sài Gòn đi đâu hết.»

«Thì cứ ở đây. Bắt thằng chả mua villa, mướn đầy tớ phục dịch chị hồng được à ?»

«Ở đất này mà làm bà hoàng Xiêm mà yên thân được sao em ?»

«Mình mướn vệ sĩ đứng thêm vòng trong vòng ngoài, còn bên trong hai tầng cửa sắt có chó béc-giê, có chuông báo động.»

«Vệ sĩ nào bằng em út của anh Sáu Ngọ, nha trảo của anh Tư George và vệ sĩ của anh Ba Qui. Mấy ảnh ghét là mình hết sống !»

«Vậy thì mình qua bên Tây ở luôn.»

«Không được đâu em. Nhớ nhà chịu không nổi !»

Tư Nhị đi rót ly rượu ực tiếp rồi làm mặt quạo :

«Cái gì chị cũng không chịu hết rồi làm sao ?»

«Chị thấy xứ lạ quê người khó ở lắm.»

«Xứ lạ quê người mà mình có trụ bê tông cốt sắt để ôm còn hơn ở xứ mình mà nay ôm cột này mai chụp

gốc kia có ngày vượt tay nước trôi là bà thủy nuốt.»

Ba Trà thở dài :

«Mình đã vướng vô cái nghiệp tình không ra tình, nghĩa chẳng phải nghĩa này rồi thì khó gỡ ra lắm em ơi!»

Tư Nhị nói :

«Chị thử dò xem mấy ông kẹ nói sao ? Hề mấy ông chịu thì chị đi với ông Hoàng rồi dứt chén với mấy ông luôn, còn nếu mấy ông thương chị thì bắt mấy ông phải ký tờ bảo dưỡng chị tới già, không được lẩn trốn khi ‘trăng kia đã xế qua đầu’ !»

Ba Trà cười :

«Ký tờ gì ? Em khờ lắm ! Chị em mình còn hương sắc thì mấy ông ưng chịu hết, đến chừng hương phai sắc lạt thì đổ cha ai tìm được mấy ông mà moi một đồng điếu.»

«VẬY thì ưng ông hoàng phứt đi. Cứ tính lòng vòng hoài rồi cũng ngựa quen đường cũ mà thôi.»

Bỗng có tiếng gõ cửa. Tư Nhị bước ra. Anh bồi đưa mẫu giấy rồi biến ngay. Tư Nhị trở vô nói với Ba Trà :

«Hôm trước chị bảo khi tới đây thì cho công tử Lịch ở Cần Thơ hay liền. Hồi sáng em kêu một tiếng là ông nói ông lên ngay. Chị lo đi đánh bóng đi. Nếu ông không tới thì em có ông Kèo Dù Hột Vịt lộn tới ‘sưởi ấm con tim buốt giá chiều đông’ của chị. Hé hé.... Để ông đeo em hoài em mệt lắm !»

«Mày mà biết mệt à ?»

«Em vừa đề cho ông ném mùi Mầu Quốc Dani, nhưng coi bộ ông thèm mở-nuy quê hương. Ông mê cặp đèn xe hơi của em. Em sẽ cho ông lướt trên biển tình đêm nay cho sáng đuổi ruồi không bay !»

Tư Nhị cười hắc hắc. Trà đập lưng Nhị :

«Mày phung phí sức khoẻ có ngày ho lao !»

«Đời mà chị, lươn nào lươn chẳng lắm đầu và cá nào chẳng trở thành mắm bò hóc ?» Tư Nhị rĩ tai chị «Chàng công tử Dù Kê không đẹp trai nhưng chắc chị sẽ.... hài lòng.»

«Con quỉ này, mày lúc nào cũng tâm ngấm ba cái vụ đó. Đi dang ra, mùi rượu hôi rình !»

«Chị không chịu thì em gán luôn cho con Dani để nó biết mùi Tây Nam Vang, còn nó chê thì em giữ cho

em gái mắ**ם** bò !» Nói xong Tư Nh**ì** đứng dậy xách chai rượu ra ban-công vừa uống vừa ngó chừng. Tâm trí nàng còn xôn xao về vụ ông hoàng đẹp trai xứ lạ.

Đã bao nhiêu lần cá lớn lọt vào rồi chui ra nhưng nàng vẫn không nghĩ tới sự bắt nướ**ם** chúng trong cái lò bát quái của nàng. Thê**ם** xác nàng đang tràn ngập sức sống như chiếc bình ắc-kuy chứa quá nhiều điện, nàng phải xả cho voi đi để lại được thiên nhiên sạ**ם** đầy. Nàng không nghĩ đến ngày điện kiệt bình hư.

Tiếng nói ái tình lẫn tiếng kêu rên của xác th**ì**t từ một nơi xa xăm đã đẩy nàng đi tới những thú vui vô biên. Nàng không hề biết thỏa mãn. Tiệc tàn rồi, tiệc mới dọn lên. Nàng vẫn há**ם** hái đón nhận. Lần thứ năm hay lần thứ mười nàng vẫn hăm hở và oai vệ như lần thứ nhất.

Tư Nh**ì** từng nổi tiếng với cặp chân dài và đẹp trong những cuộc chạy «bă**ם** đồng» hay chạy «tiếp sức». Nàng sô lô một mình trong lúc đối phương phải thay phiên nhau nếu muốn thử sức với nàng. Và đặc biệt, khi đến mức ăn thua, nàng kho**ם** ru còn đối thủ ngã l**ì**n ngã lóc. Nếu có chàng hiệp sĩ mới hươ**ì** mâu thách đấu thì nàng vẫn đưa thuần ra nghinh chiến, chẳng chút ngại ngùng.

«Anh tới nè em !» Một tiếng gió thoảng sau lưng nàng. Nàng chưa kịp quay lại thì bị hai cánh tay quần riết rồi một cái nhìn rát da nẻ thịt, tiếp theo là một trận mưa hôn nồng cháy, táo bạo, rải khắp từ đầu tới gót chân nàng. Tiếng rên rỉ mê đắm.

«Em ơi ! Anh bận chút việc nên để em chờ».

Tư Nhị không cải chánh cũng không chống đỡ mà lại thích thú. Nàng không ưa những cử chỉ e dè lễ độ trong lúc tỏ tình. Sự táo bạo làm cho nàng có những cảm giác kỳ diệu và đáp trả cũng bằng nhiệt tình không kém.

Cho nên những cái hôn bất ngờ và táo bạo của người khách lạ kia làm cho thân hình nàng nóng bừng lên và chỉ chớp nhoáng là hai người đưa nhau vào bãi chiến, không xưng danh lâu lắc. Với nàng, đời chỉ có thế. Tình yêu là cái nghĩa gì ?

Tư Nhị nực cười cho bọn đàn ông bộp chộp. Ăn vỏ khoai mà tưởng ăn khoai.

Nhị cũng muốn cải chánh : em không phải là cốt trà mà chỉ là trà đảo thôi. Nhưng những cử chỉ xưng phong của chàng làm nàng tê dại, lú lờ. Nàng không thể làm gì hơn là đáp ứng bằng hành động.

Lại một người lắm. Nhưng có sao ? Ba Trà và Tư Nhị có khác gì nhau ? Ba Trà thế nào thì Tư Nhị thế ấy. Ba Trà hơn Tư Nhị điểm này thì thua Tư Nhị điểm khác. Chớ đâu phải Trà trùm phé ! Nhiều khi Tư Nhị ghen với chị Ba khi thấy Nguyệt Tiên Cung chật ních khác chi đòi được Ba Trà ban ơn.

Tàn cuộc Tư Nhị mới hỏi đối thủ :

«Anh là chủ nhà băng Cần Thơ hả ?»

«Sao em biết anh ?»

Tư Nhị đáp :

«Vì em thấy chữ... thêu trên cổ áo anh. Chị Ba em có dặn trước, hễ người nào mặc áo có thêu ba chữ đó thì là công tử Lịch, người cần gặp chị, ủa người chị cần gặp.»

Công tử Lịch kêu lên làm bộ ngạc nhiên.

«Nói vậy em không phải là Trà à ?»

«Té ra anh chưa biết mặt chị Ba em ?»

«Vậy mà anh tưởng em là Trà. Hì hì... »

«Thì đã làm sao ? Nhị không bằng Trà sao ? Trà có gì Nhị có nấy. Bộ Nhị thiếu cái gì hả ?»

Công tử Lịch lúng túng. Tư Nhị cười :

«Ai biểu hấp tấp. Ra trận thấy tướng địch, không chịu hỏi tên lại cứ hươi gươm nhào vô đâm lìa.»

«Tại vì anh thấy em đẹp quá, ở đây không có ai sánh bằng, nên anh tưởng là ‘Ngôi sao Sài Gòn’ Càng tốt, không ai lỗ lã gì !»

Tư Nhị xỉ trán tình nhân :

«Đàn ông các anh, đâu có lỗ lã gì. Chỉ tụi em mới chịu thua thiệt thôi.»

«Bây giờ anh mới thấy rõ Sài gòn có hai ngôi sao chó không phải một.»

«Nịnh đầm hoài ! Cả chục chó không phải hai !» Tư Nhị sà môi «Bộ anh còn ức cho cái lằm của anh hả ? Em nói để anh biết. Đó là lệ của Nguyệt Tiên Cung chó không phải em vô tình đâu !»

«Lệ gì ?»

«Trước khi dùng ‘món chánh’ khách phải được ‘khai vị’ trước. Chủ nhà coi khách có đủ ‘tư cách’ mới mời vô tiệc chánh thức chó. Đâu phải ai muốn nhậu thì cứ nhào vô quơ lia quơ lìa !»

«‘Khai vị’ vậy em thấy anh đủ tư cách chưa ?»

«Anh hi... iền lắm. Có lẽ anh gặp chị Sáu Xinh thì xứng hơn.»

«Tại sao ?»

«Chị Sáu không cần tiền bạc. Chỉ thích những trang tài tuấn nói chuyện văn hoa như tiểu thuyết chứ không khoái vai u thịt bắp và những ông Xã Xệ hoặc những kẻ vung tiền lầy oai.»

Công tử Lịch móc bóp. Tư Nhị liếc thấy Bộ Lư, liền phủi :

«Thôi đem về mua ‘kẹo kéo’ cho vợ anh !»

«Em muốn bao nhiêu ?»

«Nhà băng của anh vét được bấy nhiêu sao ?» Rồi Tư Nhị lôi tay chàng công tử : «Đi theo em !» Tư Nhị đưa công tử Lịch đến cửa phòng Ba Trà, cầm tay chàng giơ lên gõ cửa và bảo : «Bữa nay bà ăn chay nằm đất, chỉ mở cửa cho anh thôi. ! Anh phải làm vừa ý bà nhé» Rồi vút đi. Tà áo dài phất nhẹ lại sau như biển sau cơn động.

Chàng công tử lớ ngớ đứng ngó theo. Thân hình của nàng uốn éo tuyệt mỹ. Trong đời chàng chưa được thưởng thức đến hai lần. Bước đi uyển chuyển, gót chân

tươi như hoa nở. Cái lưng ong thon như con suối đang
thênh thang chảy, bỗng thắt lại, dòng nước bị nghẽn
trước khi đổ xò ra ở cửa sông.

Chàng vừa chèo xong bỏ thuyền, ghé bến nhưng nhìn
theo nàng, đã nghe cảnh thông lắc lẻo và mơ giọt nước
hữu tình lấp lánh ở mép bờ.

Tư Nhị quay lại, thấy chàng công tử vẫn đứng sững
sờ thì quát : «Sao không chịu mở cửa đi ! Bộ anh chê
chị Ba tôi hả ?»

«Em phải mở cho anh chớ anh đâu dám gọi !»

Tư Nhị mở cửa đẩy công tử Lịch vào «Chỉ chờ anh ở
trông, vô đi !» rồi đóng sầm cửa lại.

Công tử Lịch đứng trước một cảnh tượng nào lòng:
Ba Trà đang nằm úp mặt trên gối sụt sùi khóc. Lịch
bước tới, ngồi bên mép giường và nâng mặt Trà lên, rử
rỉ :

«Trà, anh đến nè !»

«Thôi anh đi ! Anh còn đến làm chi nữa ?» Trà vùng
vẩy và lại vùi mặt xuống gối.

«Em gọi thì anh đến chớ đến làm chi.»

«Anh bỏ em đợi anh cả giờ đồng hồ.»

«Sao em xuống bất ngờ vậy ?»

«Mắc nợ người ta nên chạy trốn chứ sao !» Trà đập tay trên nệm, đập đầu vào gối nảy nảy thân mình.

«Em cần bao nhiêu ?»

«Vài chục thôi.»

«Vài chục là mấy chục, em phải nói cho rõ, để đem tới rồi chê ít.»

«Hức hức hức... !» Trà càng khóc to, chúi mặt sâu hơn vào gối và đập lia cặp ngọc túc trần trụi lên đến quá đầu gối làm chàng công tử hoãng vía.

«Hai chục được không ?»

«...Hức hức !»

«Ba chục đủ trả cho người ta chưa ?»

«Bộ cả nhà băng của anh vét được có bấy nhiêu đó thôi sao ?»

«Em buôn bán hay làm ăn gì mà nợ dữ vậy ?»

«Thua me với tứ sắc trong sòng bài của anh Sáu Ngo chứ em biết mần ăn gì !»

«Được, được, tưởng em đánh ở đâu chứ đánh ở sòng bài anh Sáu... »

«Bộ anh cấm em đi đánh bài để giải trí hả ?»

«Anh có cấm em đâu. Anh chỉ bảo em đừng khóc thôi. Em khóc anh rồi trí lẫn. Em ngồi dậy, chải đầu rồi đi chơi với anh !»

«Nợ nần chưa trả còn dám ngó mặt ai mà đi chơi.»

«Đề đó anh tính. Đi về thì có. Tưởng bao nhiêu chứ bốn chục thì em không phải buồn bực rồi bớt đẹp. Ngồi dậy đi cung.»

Trà từ từ cất tấm thân ngà lên, đầu bù tóc rối, nét ủ rũ như cành huệ sầu. Chàng công tử định gấp nàng sẽ nhu cọt vồ mỗi nhưng, lần nào ngồi trước đóa hoa kỳ dị chàng cũng thấy tay chân như bị khóa cứng. Kẻ sành đời phải biết từ tôn thương thức hơn là ngắt hái, chiêm đoạt vội.

Bồng Trà phụng phịu : «Nãy giờ anh ở đâu ?»

Công tử không đáp mà mọp xuống dí mũi vào ót Trà. Nàng lẩn qua để tránh cái hôn bạo bất ngờ. Trà khác với

Nhị, trước sự hùng hục của đôi phương nàng vẫn lạnh lùng chứ không đáp trả nồng nhiệt.

Trà nâng mặt công tử lên xem. Một gương mặt đang bùng bùng với cặp mắt rừng rực. Bỗng nàng kêu lên :

«Từ đó đến nay sao anh đi biệt ?»

«Anh phải lo làm ăn để kiếm tiền cho em chứ ?»

«Một lá thơ, một câu nhắn cũng không.»

«Anh lên Sài gòn tìm em hai ba lần.»

«Có thiệt không ? Liếm mũi thề đi.»

«Ai nói láo bà vạ hòng ! Hề hề.»

Trà cười ngất nghẻo, phô hàm răng trắng bóng giữa đôi môi thắm tươi, chót lưỡi đọng đưa như một viên hồng ngọc. Tất cả những nét thanh tân như chờ đợi một cử chỉ tuyệt vời. Chàng công tử từ từ lòn hai tay qua tấm lưng ong dịu nhiều như một mảnh lụa và cúi xuống. Chàng nghe một mùi hương man mác từ da thịt toả ra. Chàng hỏi :

«Em xài dầu thơm gì lạ vậy Trà ?»

«Em không có xài dầu thơm bao giờ hết !»

«Thật không ?»

«Em không bao giờ xài dầu thơm mà ! Anh không tin em sao !»

«VẬY anh là vua Càn Long rồi.»

«Vua Càn Long nào ?!»

«Vua Càn Long hồi xưa bên Tàu. Ông có một nàng quý phi không bao giờ xài dầu thơm mà da thịt vẫn thơm lạ lùng nên ông đặt tên cho bà ta là Hương Phi sau khi bà ta tự vận»

«Sao bà tự vận vậy ?» Trà đưa hai bàn tay che mặt.

Chàng công tử không ngờ làm cho Trà sợ hãi, nhưng đã lỡ rồi, chàng không đặt chuyện được mà phải nói sự thật :

«Hương Phi tự vận vì bà ta là Hoàng Hậu của một lân bang. Vua Càn Long chinh phục và giết vua. Thấy hoàng hậu là một giai nhân tuyệt sắc, vua Càn Long sinh lòng ham muốn bèn dụ dỗ bà ta làm quý phi, nhưng bà không ưng và tự vận. Vua cho đem xác xuống thì nghe mùi thơm sực nức như tắm nước hoa. Do đó vua phong cho nàng danh hiệu ‘Trinh liệt Hương Phi’.»

Trà nghe xong càng buồn. Nét buồn càng làm cho nàng càng đẹp, cái đẹp nào nùng. Chàng công tử từ từ nằm xuống bên cạnh. Trà nhích vào vừa để nhường chỗ cho chàng cũng vừa để tránh sự đụng chạm dẫn dắt đến việc nọ việc kia. Lần trước gặp nhau ở Sài gòn, công tử tặng nàng 20 ngàn và định dắt nàng đi đến hãng bán xe hơi đắt tiền ở bên cạnh rạp hát Nguyễn Văn Hảo, mua cho nàng một chiếc đồ-luých, nhưng kế hoạch không thành vì bà lớn bắt gặp. Phải đợi đến nay mới có dịp tái ngộ.

Đột nhiên Trà hỏi :

«Gia đình anh ra sao rồi ?»

«Từ đó anh không có về nhà nữa.»

«Không, em muốn biết anh đối xử với chị ra sao ?»

«Anh bỏ nhà luôn rồi.»

Chàng công tử tưởng mình nói thế là chiếm được trọn vẹn quả tim của cô gái giang hồ. Nàng ta sẽ cười vui vẻ ôm hôn chàng cả chục cái, nhưng nàng càng lẩn ra xa và thờ dài :

«Trời ơi ! Sao anh ác độc vậy ?»

«Nhà như vậy không bỏ thì ở làm gì ?»

Trà ngồi bật dậy nhìn chòng chọc vào mặt chàng công tử : «Anh bỏ vợ thật à ?»

«Anh thề không bao giờ về cái nhà đó nữa !»

«Anh là một người đàn ông nhẫn tâm.»

«Bây giờ bà nắm giữ chìa khóa. Anh không móc tiền nhà được nữa. Anh phải lấy ở nhà băng.» Trong một thoáng Trà nhớ lại cuộc ấu đả năm xưa và thái độ của Lịch. Nàng bảo :

«Anh không được bỏ vợ !»

«Anh chán gia đình lắm rồi.»

«Em muốn gặp chị ấy được không ?»

«Đề làm gì ?»

«Đề xin lỗi... Anh có gia đình mà lại phá nát gia đình. Còn em đang muốn có gia đình mà không có được.»

«Em có điên không Trà ?»

«Không ! Không ! Em nói thiệt đấy. Lâu nay một tay em đã phá nát không biết bao nhiêu gia đình. Tội em không biết bao lớn mà kể. Ba em chỉ nghi ngờ má em không một lòng một dạ với ông, mà ông học máu chết

tươi. Chị đã bắt quả tang em đi với anh mà chị cũng không làm to chuyện. Ngược lại nếu anh bắt được chị ấy đi với một người đàn ông khác thì sẽ làm gì ?»

«Đàn ông có quyền năm thê bảy thiếp, nhưng gái phải chính chuyên một chồng.»

«Anh bỏ chị ấy rồi lấy ai ?»

«Anh sẽ cưới em liền va. Em sẽ là chủ nhà băng, chủ rạp hát bóng, chủ hàng chục dãy phố, chủ điền...» Công tử Lịch nói một hơi nhưng bị Trà ngắt ngang :

«Nhưng em không thích chính chuyên với anh đâu, dù em có là bà chủ gì đi nữa.»

«Tại sao vậy ?»

«Em không hiểu tại sao. Có khi đang vui lại buồn. Có khi đáng lẽ khóc em lại cười. Có lúc đáng lẽ phải cười em lại khóc. Như hiện giờ nè. Anh hứa cho em nhiều thứ như vậy mà em không vui chút nào hết.»

«Em nói thật cho anh nghe, bây giờ em muốn gì ?»

«Em không muốn gì hết. Nếu muốn thì em chỉ muốn làm thành Hương Phi.»

«Em cũng thơm tho như Hương Phi chứ khác gì.»

«Không, em chỉ muốn trở thành cái xác của Hương Phi.»

Công tử Lịch chồm dậy bịt miệng Trà bằng một cái hôn dài rồi gối đầu lên chân Trà, bảo : «Em đừng nói gở vậy Trà à ! Em làm vợ anh đi !»

Trà ngồi bó gối lơ đãng nói :

«Biết bao nhiêu người nói câu đó với em, có cả một ông hoàng nữa, nhưng em cứ dửng dưng. Em thấy gương ba má em hồi em còn nhỏ, và không bao giờ quên được. Má em rất mực trung thành với ba em mà còn bị ông nghi oan huống hồ là em như con chim không đậu cành nào lâu».

Công tử Lịch ngồi bật dậy, giọng cương quyết :

«Em ở đây nghe ! Anh về thu xếp cho mấy ghe chài lúa đi Sài Gòn rồi anh tới rước em. Anh lên đó ở với em luôn. Chuyến này không để cho lỡ dở nữa.»

Công tử Lịch bước xuống đất nhấc bổng Trà lên hôn rồi biến nhanh.

Trà chán nản gieo mình lên giường vùi đầu trên gối suy nghĩ miên man nhưng không biết suy nghĩ về chuyện gì. Và cũng không biết nếu công tử trở lại đây

thì Trà có đi cùng công tử lên Sài Gòn sống chung hay không. Cuộc đời của Trà là một chuỗi sự việc bất ngờ. Bất ngờ đến, bất ngờ đi. Bất ngờ gặp rồi bất ngờ chia tay. Bất ngờ nằm trong tay bạc muôn rồi bất ngờ phui tay.

Trà thiếp đi trong giấc ngủ đến lúc...

CHƯƠNG III

Có tiếng gõ cửa. Trà uể oải ngóc lên bảo : «Vào !» Mặc dầu không biết đó là ai. Ai thì ai. Trà vẫn là Trà. Cửa mở. Một lão già nhỏ thó y phục màu nước biển bước vào, tay xách một cái bao vải bố trắng. Lão ngơ ngác trước sự im lìm của gian phòng. Trà hỏi :

«Ông tìm ai ?»

«Dạ, tôi tìm cô Trần Ngọc Trà ạ ! Có phải đây là phòng của cô... ?»

«Phải, tôi đây !» Trà ngồi dậy bước xuống giường quên cả sửa sang y phục xốc xếch, bỏ lại trên giường tất cả những ý nghĩ tốt lẫn xấu vừa rồi.

Lão già đặt lên bàn chiếc bao vải nhỏ miệng bao khăn bằng chì. Trà nhìn lão già lạ hoắc, chưa kịp hỏi nguyên nhân thì lão nói :

«Dạ thưa cô, công tử Bá bảo tôi đem số tiền 10 ngàn đến cho cô Ba.»

«Sao ông biết tôi ở đây ?»

«Dạ công tử Bá là cậu Hai Bá ở Vĩnh Long. Cậu Hai nói có quen cô hồi trước.»

«Tôi không quen ai tên Bá.»

«Nhưng cậu Hai biết cô lâu lắm, không phải mới. Cậu nghe cô xuống đây...»

«Chắc cậu lầm ai khác không phải tôi.»

Lão già cười :

«Dạ, công tử có nói rõ sắc diện của cô và còn bảo : Hễ thấy ai đẹp nhất thì đó là cô. Tôi già từng tuổi này nhưng chưa từng thấy người đàn bà nào đẹp như cô»

«Oải ! Ông nói vậy chớ đàn bà đẹp có thiếu gì. Tôi chỉ hơn con ma lem một chút thôi.»

«Xin cô nhận số bạc, tôi về phục lệnh công tử !» Nói xong lão trao bao bạc cho Trà.

Trà mở miệng bao, dốc ngược xuống. Những gói bạc vuông vẫn còn mới nguyên ràng bằng dây nhợ xanh tiệp với màu áo lão già.

Trà cầm lấy một gói đưa cho lão :

«Tôi biếu ông ăn bánh uống nước về đường.»

Lão già xua tay :

«Cảm ơn cô, tôi không dám nhận.»

Nói xong lão lúi ra.

Trà ngó theo, bụng nghĩ, nếu cha Trà còn sống thì chắc cũng bằng tuổi ông lão này và Trà đâu có lưu lạc phong trần như vậy. Trà không đếm tiền. Trà ném nhanh những gói bạc vào bao. Chưa xong thì lại có tiếng gõ cửa :

«Chị Ba làm gì ở trống ?» Tiếng của Tư Nhị «Có ai không ?»

«Có con quỉ một giò nè !» Trà vừa bỏ bạc vào bao vừa đáp. Cửa bật mở.

«Kìa, ở đâu mà nhiều bộ lư với con công vậy chị Ba?»

«...Trên trời rớt xuống !» Trà đáp vẫn không ngó lên. «Chị quên mất công tử Bá là ai, tự nhiên ông cho người đem bạc đến tặng chị. Chuyến đi này mình gặp hên rồi.»

«Nhưng cái hên này còn lớn hơn. Ngó lên coi có phải công tử Bá không ?» Trà ngược nhìn và kêu lên mừng rỡ.

«Anh Tư, anh đi đâu đây ?»

«Anh dạo bậy chơi, buồn quá tính ghé đây gầy sòng, thành linh gặp Mariane nó nói em đang ở đây. Sao em xuống xứ anh mà không cho anh biết ?»

«Dạ... vì em hẹn với người ta.»

«Bạc ở đâu mà để tùm lum trên bàn vậy, không sợ ăn cướp sao ?»

«Em đến xứ của anh nếu bị cướp thì anh đền chớ sợ gì. Mà cướp nào dám động đến em cung của cậu Tư Phước Rọt». Trà phát âm không đúng chữ ‘Georges’
«Nói vậy anh đi ‘bậy chơi’ chớ không phải tìm em à ?»

«Không tìm mà gặp mới hay chớ !»

«Còn gánh hát của anh dựng rạp ở đâu ? Chị Năm (Phỉ), chị Bảy (Phùng Há) đi đâu ? Bộ anh không làm Lữ Bố và Tiết Đinh San ‘đóng’ cặp với mấy chị nữa sao?»

«Lâu lâu mấy cô nghỉ được một đêm hát thì anh mới có cơ hội đó... chớ !»

«Em không làm Điêu Thuyền hay Phàn Lê Huê được đâu.»

Cậu Tư quay lại thấy Mariane đã biến mất, thì bảo Trà :

«Nếu không có em thì anh không đi. Còn gặp em rồi thì bắt em đi !»

«Đi đâu ?»

«Đi ăn tiệc dưới điện của Hélène ở Phụng Hiệp.»

«Em chán ăn tiệc lắm.»

«Tiệc mà chán thì còn thích cái gì ?»

«Em không thích kẻ ngó người dòm.»

«Em có đẹp thì người ta mới ngó chớ em mà như anh vậy, ai thèm ngó làm chi.»

Cậu Tư ngồi sà bên Trà rủ rủ :

«Em chịu đi thì anh sẽ hứa với người ta, chớ em không chịu thì anh đi với ai ? Anh cũng không thích tiệc tùng, có quan quyền bắt tay bắt chum xã giao lễ nghi phiền phức lắm. Ngặt vì ông già nó quen với ba anh, hơn nữa anh xuống đó coi qua sổ ruộng ông già nó định bán ra sao, nếu được ông sẽ mua thêm vài ngàn mẫu nữa. Cái Cù Lao Rồng huê lợi không đủ xài. Anh đi Tây một năm rưỡi, anh đã cho bay mất cái ‘đuôi Rồng’ rồi, nay mua chỗ đó đắp lại.»

«Em mệt lắm không thể ngồi xe hơi cả ngày nổi đâu.»

«Ghé Cần Thơ nghỉ một đêm. Ngày hôm sau mới xuống đó chở anh đâu có để em ngồi cả ngày trên xe.»

«Đường từ Cần Thơ xuống Phụng Hiệp xấu lắm, em đau lưng chịu sao thấu ?»

«Nếu em không chịu ngồi xe thì anh kêu con Hélène nó cho máy bay riêng của nó lên phi trường Cần Thơ rước anh với em.»

«Thôi đi anh ! Em đi máy bay sợ nó sút cánh lắm.»

Cậu Tư vẫn tươi cười trước sự nũng nịu của Trà :

«Nếu không đi máy bay thì đi tàu.»

«Tàu dơ dáy hôi rình.»

«Không phải tàu đò, mà du thuyền của anh trên đó chỉ có anh và em thôi. Không phải chiếc cũ em đi lần trước trên sông Tiền đâu. Anh vừa sắm cái mới.»

«Bộ anh tính bắt em đi làm «kiếng» cho anh hả ?»

«Anh đâu bắt ! Anh chỉ muốn em đi với anh.»

«Anh muốn là Trời muốn.»

«Tây nó nói đàn bà muốn là Trời muốn chở đâu có nói anh Tư muốn là Trời muốn !»

«Sao anh không bắt chị Năm chị Bảy đi với anh ?»

«Hai cô mặc hát. Bỏ vài đêm hát đôi với anh cũng không tới đâu nhưng khán giả người ta phiền em hiểu không ? Họ đang mê cô Năm cô Bảy đóng cặp Điêu Thuyền và Lữ Bố với nhau. Mà mấy cô cũng không chịu bỏ sân khấu đi du hí. Họ mê ánh đèn màu chứ đâu có mê anh.»

Trà nũng nịu :

«Chỉ có anh mới điều khiển em như vậy, ngoài ra không ai khác.»

«Coi kìa Trà ! Em nên nhớ anh trọng sở thích của em mà. Em nói vậy, khi đi sẽ mất vui.»

Ngó lên bàn, Cậu Tư lại hỏi :

«Bạc ở đâu mà Trà có cả bao vậy ?»

«Của anh nào mới gọi tới cho em, em cũng không biết.»

Cậu Tư lẳng lẳng lột nón nỉ ném lên bàn. Móc túi lấy bóp, cởi đồng hồ rút bút máy và các món tế nhuyễn đặt bên góc bình bông ở giữa bàn rồi đi vào buồng tắm.

Trà bỏ tiếp những gói bạc vào bao chớ không đếm, xong buộc miệng lại. Trà không chút phân vân khi quyết định đi với cậu Tư. Trà đứng dậy đến bên giường để trang điểm. Bỗng thấy trong gương loé lên một tia sáng ngũ sắc. Trà không biết vật gì, bèn quay lại bàn thì thấy chiếc nhẫn. Bất giác Trà cầm lên rồi xỏ ngón tay vào. Sao mà vừa triển như đo đặt.

Tự nhiên, Trà giơ tay lên nghiêng qua nghiêng lại xem. Dấu khuyết của chiếc nhẫn cưỡi trên da ngày xưa đã liền lại.

Chắc cái hột xoàn này giá 3, 4 ngàn. Trà không ước ao nhưng thấy ngộ thì đeo chơi như trẻ con gắp một hòn sỏi lạ thì lượm vậy.

Bỗng cậu Tư bước ra vừa đi vừa rũ tóc :

«Tắm suối tiên khoẻ quá !»

«Coi nè anh Tư ! Em đeo thiệt vừa !» Trà giơ tay lên khoe.

«Anh cho em đó, vừa thì đeo luôn đi.»

Trà phóng tới đeo cổ cậu Tư hôn lia lịa. Cậu Tư nâng Trà lên như một chiếc cúp-pê và đặt những cái hôn lên mặt nàng. Bốn cánh tay quấn nhau như trăn. Sau phút

chóang váng, Trà tỉnh lại và nhìn trong kiếng thấy một chàng trai với chữ thêu trên cổ áo.

Trà quay lại, reo lên :

«Anh Lịch ! Anh đến hồi nào vậy ?»

«Hò... hò...»

«Xin lỗi anh ghen ! Bữa nay em mắc đi ăn tiệc với anh Tư. Anh chịu khó chờ bữa khác.»

«Hả ?»

«Anh muốn tìm em thì lên Sài gòn đến đường Mạc Má Hồng.»

Cậu Tư đưa tay ra cho công tử Lịch. Hai người bắt tay nhau. Cậu Tư nói :

«Tôi không biết em Trà đang có hẹn với anh.»

«Dạ, không sao ! Anh Tư cứ tự nhiên !» Nói xong, công tử Lịch lui ra với nụ cười trên môi, đi thẳng, tiếng chân bình thường không nặng nề.

«Sao em không cho anh biết trước ?» Cậu Tư hỏi Trà.

«Em chỉ xin ảnh tiền để trả nợ nhưng ảnh chưa đem tới thì có người khác cho. Chớ em có hứa gì với ảnh

đâu !»

«Em làm vậy anh sẽ cười anh, bảo anh ỷ thế, không biết điều, không biết điều.»

«Có mấy chục ngàn, đủ hôn !» Trà phụng phịu.

«Cả trăm ngàn gạo lúa của người ta đó em à, bằng cái đầu Ròng chứ ít sao !»

«Trước đây anh đã cho em một lần 10 ngàn, một lần 20 ngàn rồi. Đâu phải là lần đầu ?». Hức hức... Nàng tiên oà lên khóc tức tưởi. Cậu Tư bước đến cầm tay đỡ ngọt hời lâu Trà mới nín.

Cậu Tư nói :

«Chút nữa anh dắt em ghé tiệm hột xoàn Ý Đại Lợi chi nhánh của Sài gòn ở đây, mua cho em một chiếc nữa đeo cho đồng cân hai bên.»

«Hức hức hức !»

Đố ai biết vì sao cô Ba khóc ? Vì được một lúc quá nhiều tiền của một công tử nàng đã quên, vì không đi được với công tử Lịch hay vì được hột xoàn ? Đố ai đoán nổi. Chỉ thấy rằng mỗi giọt nước mắt mỹ nhân đều hóa thành hạt kim cương. Lúa 2 cắc một gạo, 14 ngàn đồng, ngón tay cô Ba ngoéo 70 ngàn gạo lúc xách lên

nhẹ hững, chưa kể số bạc mà công tử Lịch hứa cho.

Đó là một mùa lúa ruộng của một đại điền chủ vùng Tiền Giang cỡ ông Phủ Kiển ở Bến Tre, của một trung điền chủ ở Hậu Giang. Còn đối với một nông dân thì làm măn đời cũng chưa có được.

Trong lúc cậu Tư chỉnh trang y phục thì cô Ba ra ngoài ban-công hứng mát. Ngọn gió từ mặt sông Cửu Long thổi nhẹ vào như nâng nàng lên mây. Nàng như vừa tỉnh một giấc mộng lạ lùng. Số bạc mà nàng vừa nhận và chiếc nhẫn mà nàng được tặng... ngang như từ trên trời rớt xuống ! Nàng chỉ «khóc» sơ sơ mấy tiếng. Nhưng đó lại là cái «chữ» quan trọng nhất trong nghề son phấn của lầu hồng : chỉ mới khóc lóc (tỉ tê) chứ chưa phải mở cuộc bang giao cụ thể với nhau.

«Thưa cô, xin mời cô ngồi kéo đứng lâu mỗi chân.»

Cô Ba quay lại thấy anh bồi đang rê chiếc ghế bọc da chó không phải ghế thường đến cho cô. Cô Ba thọc vào túi nắm một mớ giấy bạc dúi vào tay anh bồi, không nói gì hết. Anh bồi liếc qua. Mấy cái «đuôi công xoè» mát rượi. Ba bốn tháng lương không bằng. Lương công nhựt của anh chưa đầy một cắc.

Trà hỏi :

«Con đường trước mặt khách sạn tên là đường gì vậy chú em ?»

«Dạ trước kia là đường Kinh Lấp. Bây giờ là Bu-lơ-oa Đờ La Xôm, còn khách sạn này là Hô-ten-đờ-lu-ết.»

«Sao anh nói tiếng Tây rành vậy ?»

«Dạ...» anh bồi gái đầu gái tai.

«Bộ anh học khá lắm hả ?»

«Dạ thưa cô, tôi đâu có học hành gì. Nhưng phải tập nói mấy tiếng đó cho đúng để ông Tây bà Đầm hỏi thì trả lời, không được ậm ờ.»

«Bộ Tây cũng có đến ngủ ở đây sao ?»

«Dạ có chứ. Nhưng họ thích ra ngoài Bungcalô hơn!»

«Tại sao vậy ?»

«Vì chủ Bungcalô là Tây» Anh bồi gái tai gái đầu rồi tiếp «Đúng ra, thưa cô, sự thật thì như vậy... ở đó gắt lắm ! Chủ Tây không cho phép bày mâm hút và gây sòng cờ bạc. Còn ở đây Ròng nam tha hồ phun khói và khi các công tử nổi hứng thì bày sòng.»

Trà lại hỏi tiếp :

«Gánh hát nào vừa rao bảng chạy qua đó lúc nãy vậy?»

«Dạ gánh Huỳnh Kỳ của Cậu Tư.»

«Gánh đó đắt hay ế ?»

«Dạ thưa cô tôi không có xem ! Nhưng nghe người ta nói đêm nào cũng chật rạp.»

Vừa đến đó thì cậu Tư tới. Anh bồi khúm núm bước lui. Cậu Tư vuốt vai Trà, nói :

«Lúc này anh coi em gầy bộn à Trà ! Bộ ở trên đi sòng me suốt đêm hay sao ?»

«Đâu có anh Tư !» Trà đứng dậy nhường ghế. Rồi ngồi lên bấp vế tình nhân «Em không có ghiền. Em chỉ khịa lai rai với anh Sáu thôi. Nhưng thời vận em đen lắm. Đánh cầu nó lợi lĩm, đánh lĩm nó ra túc. Y như bắt lươn, nắm đâu cũng vuột hết.»

«Đi vô nghỉ một chút. Coi bộ em mệt nhiều !»

Trà gất yêu :

«Ai làm cho em mệt rồi biểu em nghỉ ? Anh muốn là

trời muốn ! Anh không được như vậy nữa.»

«Ừ, anh xin lỗi em. Tại vì xa em lâu quá.»

«Xí có mấy ngày mà lâu. Anh có chị Năm, chị Bảy đi kè kè một bên, nhớ làm chi con nhỏ này. Được đó bỏ đặng, có trăng quên đèn mà !»

«Có ai thì có, cũng muốn có em ! Chút nữa thợ may sẽ đến đo cắt cho em vài bộ đồ lớn để đi tiệc.»

«Em ngán cầm nữa cầm dao và ngồi chung với ông Tây bà Đầm lắm !»

«Anh cũng ngán. Nếu em không đi...»

«... Thì anh dắt chị Năm đi với anh !»

«Không ! Nếu em không đi thì anh cũng ở nhà.»

«Có nhiều tai to mặt bự đến dự không ?»

«Làm sao khỏi. Chủ điền là Tây mà em. Quan Chánh Tham biện là khách hạng ba thì em phải biết.»

«Khách hạng nhất là ai ?»

«Quan Thống Đốc Nam kỳ. Mông-Xừ Cỏ-nhác, một tay điệu đàn lắm.»

«Tên là ‘nhác’ mà điệu gì nổi !»

«Ông là khách hạng nhất.»

«Còn hạng nhì dành cho ai ?» Cậu Tư chưa kịp trả lời, Trà tước tước luôn «Chắc dành cho Công Chúa Olga Nga La Tư hả ?»

Cậu Tư ôm chặt cô Ba :

«Thôi mà cưng, nhắc chi cái chuyện bên Tây xưa ấy!»

«Em làm sao sánh nổi với công chúa Nga của anh !»

«Công chúa nào cũng không bằng em hết á !»

«Anh hứa kể cho em nghe chuyện của anh với công chúa Olga mà tới nay anh cứ né hoài. Bây giờ anh kể em nghe rồi em đi dự tiệc với anh. Nếu anh không kể thì em không đi.» Trà nhủi đầu vào ngực người tình, nũng nịu.

«Em không đi, rồi ghé danh dự ai ngồi ?»

«Anh không kể thiệt hôn ? Em giận cho coi !»

Cậu Tư không sợ xài tiền, không sợ gì khác, chỉ sợ «Em giận». Em giận là cậu Tư ăn không ngon ngủ không yên. Em giận là trời long đất lở chứ không phải chơi.

«Nhưng mà em phải hứa.»

«Hứa gì ?»

«Hứa là không giận không hờn và không ngắt véo anh.»

«Không em không giận, không hờn, không ngắt véo gì hết. Trái lại em còn hãnh diện nữa là khác (tại sao ?) Vì em hơn cả bà Công Chúa Nga chứ sao !»

«Phải đó. Không có công chúa nào bằng Ba Trà, Công Chúa của anh !»

«Không có ông hoàng nào bằng ông hoàng Phước Georges ‘anh Tư ‘ của em hết !»

Thật vậy xứ Nam kỳ này không dễ tìm ra một đại công tử như Cậu Tư ! Ba Trà không biết cái lịch sử ăn chơi bên xứ Mầu Quốc của Cậu Tư như thế nào nhưng cô nói vậy cũng không sai cho lắm. Nhiều người bạn của cậu cũng là con của điền chủ, sang Pháp học, khi về nước có bằng cấp cao được bổ dụng làm thông ngôn soái phủ hoặc Đốc Phủ sứ, nhưng cậu Tư coi chuyện đó không phải là của cậu. Sang Pháp là để... cho biết cái Mầu quốc méo hay tròn, mặn hay ngọt chứ không để lấy bằng cấp. Trong hai năm trời cậu Tư đã ném đủ hương vị Paris hoa lệ son phấn và tỉnh lẻ xanh rì lá nho.

Trong các nhà hàng sang trọng nhất thủ đô Pháp quốc, có thể kể đến tửu điểm Pour les Princes (Dành cho các hoàng tử) là một trong những nơi được đón tiếp vị công tử Nam Kỳ Quốc Georges Lê Công Phước. Chiều nào có cậu đến thì nhà hàng phải dọn sẵn hai chiếc bàn trải thảm đỏ kê lại mới đủ chỗ ngồi cho bạn bè của Cậu Tư. Bồi bếp của nhà hàng thiện nghệ thế mà cậu Tư cầu kỳ, đôi lúc nhớ thêm món ăn quên hương, cũng phải dùng tới bồi bếp riêng của cậu mang đi từ nhà.

Tiệc tùng xong phái đoàn đi vào khu của các hộp đêm Montparnasses, Carcassonnes hoặc Châteaux des Bouviers. Xong lại kéo nhau đi khiêu vũ cho tới 2, 3 giờ sáng mới về phòng trọ.

Sáng thức dậy ăn điểm tâm xong thì đi du ngoạn khu rừng thông Bois de Boulognes hoặc ra sông Seine chèo thuyền để hít thở không khí trong lành, lấy lại sức khỏe sau một đêm xa xỉ tình cảm.

Xuân Hạ Thu Đông bốn mùa tám tiết, Cậu Tư đều có chương trình vui chơi thích hợp với khí hậu bản xứ. Cậu Tư ăn mặc đúng kiểu cách của người Paris không chê vào đâu được. Cậu còn vượt qua núi Pyrénées để sang Tây Ban Nha xem đấu bò tốt, trượt tuyết núi Alpes và qua chơi luôn bên Ý, Thụy sĩ. Chính trong một cuộc trượt tuyết cậu Tư đã lọt vào mắt xanh một mỹ nhân

Nga thuộc dòng dõi Nga Hoàng Nicolai II : Công Chúa Olga.

Cậu Tư và Công Chúa Olga đi chơi khắp Paris như đôi tình nhân quý tộc. Vì thế đến nơi nào cũng nghe những thanh niên bản xứ chào đón, hoan hô :

«Chào ông hoàng ! Vive le Prince.» Nhiều nơi dân chúng không tiếc lời ca ngợi cậu là ông hoàng xứ Galles.

Kể xong chuyện bên Tây, Cậu Tư nói với Trà :

«Sơ sơ bấy nhiêu đó thôi em à. Chớ kể cho hết mọi việc thì mệt lắm !»

«Anh xài hết mấy gánh bạc ?»

«Ai biết đâu ! Thư ký của anh làm sao thì làm ! Anh đâu có cầm tiền trả đâu mà biết.»

Ba Trà háy Cậu Tư :

«Chắc đi đứt nửa cái cù lao Rồng của ông già !»

«Chơi đã rồi về bị ông già phạt trộn hồ cho thợ xây nhà hết ba tháng. Thôi nhé, đừng có bắt anh kể chuyện bên Tây nữa. Bây giờ tính chuyện bên mình.»

Ba Trà còn hỏi rần :

«Rồi Công Chúa Olga đâu ? Anh bỏ người ta à ?»

«Không phải bỏ nhưng anh phải về xứ vì trên đời này còn có em !»

Thấy nét mặt của Ba Trà có vẻ oán trách, ghen ngầm, Cậu Tư chúm mũi vào làn da ót trắng tươi hít hít và rử rử :

«Olga đây nè, đây nè ! Olga nào sánh nổi với em, Trà!»

Ba Trà quay lại nhìn cặp mắt rực lửa của Cậu Tư và bảo : «Anh lại sắp... gì nữa hả ! Không có được đâu !»

Cậu Tư cười trừ vì bị Trà đọc được tình cảm của mình trong ánh mắt, bèn chối phăng :

«Không có đâu. Anh nghe lời em. Anh muốn cho em phơi phơi chứ không bèo nhèo khi xuất hiện ở buổi tiệc.»

«Em sợ mấy con mắt của ông Tây lắm. Mấy ông dòm như muốn ăn thịt mình vậy.»

«Người ta là quan quyền, lại là người văn minh đâu có gì mà phải sợ.»

«Thôi đi anh, Tây mới là chúa tể be he chứ không ‘nhác’ đâu.»

Người bồi đem tới một chiếc ghế con rồi một người khác bung hai tách trà sâm đặt trên bàn, cúi đầu rất thấp, xong, sực lui ra.

Cậu Tư nâng tách mời cô Ba, rồi vừa nhấp vừa trò chuyện tiếp : «Sao em không chịu làm bà hoàng ?»

Ba Trà quay lại :

«Em như vậy không hơn bà hoàng hay sao ?» Rồi ôm cổ cậu Tư : «Ông hoàng của em nè !»

Trong giây phút chóiang vằng giữa tiền tài và hạnh phúc, Ba Trà nhớ lại tuổi thơ bất hạnh của mình. Một buổi chiều...

CHƯƠNG IV

Một buổi chiều ảm đạm Trà và em bé ngồi chơi trên bộ ván bên bà nội. Bỗng cha Trà từ trong buồng đi ra móc một mẫu giấy và đến trước mặt má Trà, không quát mà chỉ hỏi nhỏ :

«Ai gởi thơ này cho bà ?»

Má Trà đang lau chùi khay trà cho bà nội quay lại :
«Thơ gì vậy ông ?»

«Thơ gì b... à... bà đọc thì biết !»

Má Trà dừng tay cầm lấy mẫu giấy lẩm nhẩm.

Trà liếc thấy trên giấy chỉ có mấy hàng chữ thưa rĩnh thưa rãng mà má Trà đọc hồi lâu không hết. Cha Trà giật phăng vò nát ném vô ống nhỏ của nội nhưng lộn giấy lại văng ra ngoài.

Cha Trà tới trước mặt bà nội Trà quì sụp xuống chân bà và khóc rung rức.

«Con xin nhận tội bất hiếu với má vì vợ con là người đàn bà nhị tâm, uống công má dạy dỗ bấy lâu.»

Má Trà vừa nghe thì la rú lên. Chiếc khay trầu bằng gỗ chạm mỏng mảnh rơi xuống nền gạch vỡ tan. Má mặt mày xanh lét, tay run lẩy bẩy, loạng choạng bước lại ôm góc cột hồi lâu mới cất giọng thều thào.

«Ba nó nói tôi nhị tâm là nghĩa gì ?»

«Thơ này chưa đủ hay sao ?

«Trời ơi ! tôi có biết gì mà ba nó bảo như vậy.»

Cha Trà không nói gì thêm, quay ngoắt đi vào buồng. Má tắt tả chạy theo. Bà nội biết có chuyện chẳng lành nên cũng vội vã bước theo luôn.

Trà ôm lấy em bé ngồi chết trân trên ván. Má hỏi cha:

«Ba nó nói thơ gì ?»

«Đừng có hỏi !» Cha nói với giọng đứt quãng khác thường «lâu nay tôi để ý, tôi thấy chớ phải tôi đui mù gì !»

Má Trà cứ nói đi nói lại một câu :

«Tôi đâu có biết thơ gì mà ông nói vậy ?»

«Giấy mực rành rành đó, còn định chối hay sao ?»

«Tôi không có lòng nào như vậy mà !»

Bống máu từ trong miệng cha vọt ra. Cha ôm ngực ngã xuống đất.

Cha Trà là một người có học, rất kén vợ. Nên đến lúc ngoài ba mươi tuổi mới gặp được má Trà cũng là người rất kén chồng. Tưởng rằng hai bên khó tính sẽ ăn ở với nhau suốt đời. Chẳng ngờ cha má Trà lại rẽ phân lúc Trà còn thơ.

Má Trà thấy cha Trà không tin thì không cải chính nữa. Còn cha Trà thấy má Trà làm thỉnh thì càng tức tối và đề quyết cho má Trà như vậy. Bà nội trà rất thương má Trà. Bác Trà, tức anh ruột của cha Trà cũng bênh vực má Trà. Nhưng cả bà lẫn bác đều không lay chuyển được cây đinh đã đóng vào gỗ : «Không cho má con Trà ở trong nhà nữa». Má Trà không nói thêm một câu, cũng không khóc một giọt nước mắt và nhất là không van cầu một tiếng. Bị xua đuổi và mặt sát má Trà dắt con về quê ngoại.

Trước khi đi, má Trà thắp hương trên bàn thờ ông nội van vái rồi đến lạy bà nội Trà mà thưa rằng : «Con lạy má xin tội bất hiếu, không phải vì con là kẻ lang tâm trắc nết mà vì cha con Trà (má không dùng tiếng «Chồng của con») đa nghi. Dầu cho sau này hàm oan có được rửa sạch con cũng thề không trở lại đây !»

Bác của Trà cũng ngậm ngùi đưa má con Trà đi một quãng đường, trước khi chia tay, bác nói : «Ta bảo nó không nghe ! Má bảo nó cũng không nghe. Để cho nó sau này ân hận.»

Về đến nhà ngoại, tưởng được ngoại cảm thông cho hai mẹ con Trà mà thương yêu đùm bọc, ngờ đâu ngoại lại cũng đui xua. Ngoại cho rằng má Trà đã làm nhục tông môn và hàng xóm. Trước kia ngoại cưng Trà như vàng ngọc mà bây giờ ngoại không nhìn. Ngoại tức tối la om sòm :

«Người ta sẽ mắng tao không biết dạy con !»

Trước tình cảnh đó, má bỏ Trà lại cho bà ngoại rồi ra đi. Trà nào biết má đi đâu. Nhưng cũng may, ít lâu sau má Trà trở về. Má chưa đến nỗi quên rằng ở trên đời này má còn có một đứa con gái tên Trà. Nhưng than ôi, khi Má về thì cả nội, ngoại và cha Trà đều đã lần lượt qua đời. Má chỉ còn gặp.... những nấm mồ. Hôm trước thăm mộ ngoại. Ngày sau đi thăm mộ nội và cha. Trà không biết mộ nào là mộ nội, mộ nào là mộ cha. Trà hỏi má, má không nói. Nhưng khi nhìn má đốt nhang trên từng nấm mồ và van vái thì Trà phân biệt. Má chỉ đốt nhang trên mộ cha Trà chứ không van vái không khóc. Trà đoán má còn hận cha.

Nhưng với tuổi thơ, Trà không biết phải thương ai mà bỏ ai. Chẳng lẽ theo cha để kết tội má ? Chẳng lẽ theo má để giận cha ? Bây giờ cha đâu còn. Và má đã làm nên tội gì ?

Khói nhang bay cuộn như cuồng phong quanh hai nấm mộ. Trà tưởng như hồn nội và cha hiện về. Trà sẽ nói cho cha biết má không có tội gì, má bị nghi oan. Tự nhiên Trà nghĩ như vậy.

Trà nhìn má trân trân. Bỗng nhiên Trà thấy má đẹp. Da trắng tóc đen, môi đỏ như son. Đẹp làm chi cho mang họa vào thân má ơi ! Trà vụt bước tới ôm lấy má khóc nức nở.

Hai mẹ con quay trở ra đường lớn. Mặt trời chiều rắc bụi vàng úa trên cánh đồng mênh mông. Trên trời đôi cánh chim sập sần bay về ổ. Trà sực nhớ lúc ở với bà nội, chiều chiều hai bà cháu ra ngồi ở ngạch cửa đếm chim cò. Chúng đi ăn suốt ngày đến tối lại bay về Cồn ở giữa Sông Cái gọi là Cồn Cò. Bà dạy cháu đếm. Bữa nay từ 1 đến 20, bữa sau từ 20 đến 50. Cứ thế Trà đếm rành đến 100.

Má Trà đi trước, Trà lủi thủi theo sau. Má không nói cũng không quay lại nhìn coi đứa con gái có còn đi sau mình hay đã bị người ta xót mắt rồi. Còn Trà cũng làm

thình không dám hỏi một câu.

Hai mẹ con đi được một quãng ngắn thì có tiếng gọi sau lưng : «Em Tá... ám !» (Má thứ Tám).

Trà mau mắn nhìn lại thì thấy một người đàn ông lót tót theo sau. Ông ta đi nhanh tới chặn đầu hai má con Trà và nói :

«Em đứng lại cho goa phân tỏ đôi lời.»

«Tôi không có chuyện gì mà phân tỏ». Má Trà quay lại la lớn rồi đi nhanh tới trước.

Bỗng đâu gió cuốn ào ào ngọn cây xoay tít nghe ù ù. Thiên hôn địa ám cát bay đá chạy rất mật. Trà nhắm mắt và mọp xuống bên đường. Hồi lâu trận gió đi qua. Trà mở mắt thấy má cách Trà xa lắc ở phía trước. Và người đàn ông vẫn lẻo đẻo theo sau. Má chờ Trà tới cùng đi. Người đàn ông lúc bấy giờ mới chịu lảng ra xa và rẽ đường khác. Trà không biết đó là ai.

Về nhà Trà hỏi má, nhưng má nạt ngang, Trà sợ quá không dám hỏi nữa.

Từ sau buổi viếng thăm mộ cha Trà, má càng ủ rũ đau đớn, tâm tính hầu như bất thường. Điều lạ lùng là má coi Trà như một thứ oan gia tội báo. Bao nhiêu buồn

khô má cứ thẳng tay trút xuống đầu Trà. Bất cứ Trà phạm lỗi nặng nhẹ gì má cũng đánh, dường như đánh được Trà một phát là nổi uất hận cha Trà voi đi một chút nên có dịp là đánh. Ngủ dậy trưa má vào mùng đập bằng cán chổi lông gà. Rửa chén không sạch má khô đầu bằng đưa bếp, cạo cơm cháy làm lũng đít nồi, Má đập luôn cái nồi lên đầu nát ngườu. Má không coi Trà là con của má đẻ ra như hồi Trà còn bé nữa.

Mỗi lần đánh má nghiêng răng trèo trẹo :

«Tao đánh cho chết tiệt cái dòng quân bội bạc !»

Má chửi xéo cha Trà và cả dòng họ nội Trà. Nhưng Trà phải chịu mà nào Trà đã làm nên tội gì cho cam.

Tưởng về ở với mẹ thì được nâng niu chiều chuộng nhưng ngược hẳn mơ ước của cô gái mười tuổi, má lúc nào cũng đánh chửi Trà làm như chính Trà là nguyên nhân gây ra cuộc sống khổ ải của má và coi Trà như mục tiêu để trả thù.

Nhưng mà chẳng riêng thù chồng con, má còn thù tất cả đàn ông Việt Nam. Có lẽ vì vậy mặc dầu còn trẻ đẹp, má có thể kiếm một người chồng giàu và giàu có không thua cha Trà, nhưng má lại đi lấy một người Tàu xấu xí, kèm nhèm (củi tre dễ nấu, chồng xấu dễ

xài?) chủ tiệm bán á phiện. Nuôi ả Phù Dung thì có mấy ai thoát khỏi móng vuốt nhung của nàng ? Người Tàu cung vợ hơn người An Nam, nói vậy không biết đúng hay không, nhưng Trà thấy ông Dượng rất dễ dãi, má muốn làm gì thì làm, ông không hề xen vô công việc của má. Ngược lại, ông cũng là mục tiêu cho má trả thù. Mỗi khi to tiếng với dượng, miệng má thường hét :

«Đàn ông là loại người ích kỷ, chỉ biết mình không biết ai !»

Một đêm, Trà nằm chiêm bao, một giấc chiêm bao lạ lùng. Sáng ra, Trà thuật lại cho má nghe. «Má ơi ! hồi hôm qua con thấy cha con về !»

«Cha nào về».

«Cha về thiệt má à ! Cha bận áo bà ba lụa màu mỡ gà quần lục soạn, chân đi guốc vòng».

«Mày cầm cái miệng mày lại. Nói lấp đáp tao và tét họng bây giờ.»

Nhưng Trà không sợ má rầy. Trà cứ kể sự thật :

«Cha nói cha hết giận má rồi. Cái thằng cha đi theo má hồi chiều bữa hôm là kẻ rơi thơ làm cho cha nghi má.»

«Hả, mày nói cái gì ? Có thiệt cha mày nói như vậy không ?»

«Con nhớ rõ từng câu mà !»

«Cha con còn nói gì nữa không ?» (Lần đầu tiên từ khi rời nhà Nội, má dùng hai tiếng ‘Cha con’ với Trà)

«Cha biểu má đừng đánh con nữa».

«Mày đặt chuyện chớ cha mày...» Má nói chưa hết câu rồi oà lên khóc.

Đến đây thì ông Dượng xuất hiện, ông nói :

«Năm chiêm bao có khi thiệt đó. Như hồi xưa ở bên Tàu ông vua Đường nằm chiêm bao thấy hiền nhân cứu giá rồi sau đó có hiền nhân cứu giá thiệt»

Má Trà tỏ vẻ không tin, lại còn la ông Dượng :

«Đàn ông binh đàn ông. Tới chết tôi cũng không quên chuyện.... đó ! Ông (cha Trà) có linh thì bẻ cổ vắn họng thẳng cha phá gia cang của ông cho tui coi, tui mới tin.»

Năm này sang tháng khác, Trà ở trong căn nhà tối om ám khói. Ba người, mỗi người một sở thích, một việc làm.

Ông Dượng thì mong khách đến để bán á phiện... nhưng lại sợ người đến đông thì có ngày lính sẽ đến bắt. Thành ra lúc nào Dượng cũng ngó nghiêng như rình ai.

Tuy vậy hễ khách đi rồi thì ông vào buồng «ro ro». Khói thuốc bay ra ngoài đường thơm phức. Để lính không đánh hơi được, ông đem treo những chùm tỏi khô chung quanh chỗ ông nằm, khắp trên vách. Ông bảo tỏi hút hết khói kia, không bay ra ngoài.

Má Trà không thích lối làm ăn lén lút của Dượng, nhưng đó chính là nguồn lợi lớn gấp mấy chục lần cái quán bán quà vặt của má ở trước cửa. Ở trong cái hẻm đuôi voi này ít khách, xoay trở khó khăn, má định dời quán ra ga xe lửa, nếu không có vốn của ông Dượng thì lấy đâu mà dựng cái quán to hơn được.

Còn Trà thấy ngôi nhà như phòng giam tù với những đày ải về tinh thần lẫn thể xác. Thoát ra khỏi nơi đây như chim xỏ lồng chớ không phải chim rời ổ. Trở về đây chim bị nhốt chớ không thấy sự êm ấm của những cọng rơm mềm rạ thơm. Cũng may Trà được má sai đi bán hàng rong. Một cái sàng nhỏ với dăm món quà bánh lấy từ quán. Trà làm chủ một chi nhánh hàng rong của má.

Như con chim nhỏ mới biết bay, thích bay - tưởng đôi cánh tí hon thu gọn cả bầu trời. Trà bắt đầu cầm tiền, biết kiếm tiền và hiểu giá trị của nó.

CHƯƠNG V

Oéc oéc.... oéc.... Tiếng còi xe lửa từ xa đưa lại. Thăng Ân dựa vào gốc đa ngày khò khò bỗng giật mình thức giấc kêu to :

«Ê tụi bây ! Dậy ! ‘Cóc’ lửa về.»

Cả bọn đang lăn lóc gối đầu trên rễ cây vẫn nằm im. Chỉ vài đứa trở mình làu bàu : «Mới giờ đã về !»

Thăng Ân quát :

«Mày chạy ra cột đồng hồ coi, phải chín giờ mười bốn phút không ?»

Một đứa đáp :

«VẬY còn một phút nữa nó mới tới. Ra mau !»

Từ đây ra ga chạy mất 5 phút. Mày ở đó mà ngủ, phe thằng Nhện Hùm lấy hết mồi cho tụi bây nhịn đói.»

Một tiếng lè nhè :

«Bữa nay chùa có cúng lớn, không lo.»

Mấy đứa ngủ trên cây càng im ắng. Chưa thấy đứa nào rục rịch. Thăng Ân phải đứng dậy ngóng cổ lên hét:

«Mấy đứa bây xuống mau. Để xe tới nơi, cóng giò mắt nhắm mắt mở, té gãy bệ sườn đó nghe !»

Oéc... oéc ! Tiếng còi dài vang bên tai. Biết xe sắp đổ ga, cơ hội kiếm ăn độc nhất trong ngày như nông dân với ngày mùa, chúng không dám nằm nướng nữa, bật dậy đâm đầu chạy.

Thằng rái ngủ trên cây, không hạ san như chúng bạn. Nó ôm cái rễ thông tuột vút một phát xuống tới đất và vọt chạy trước nhất.

Cả bọn vút ngang cửa chùa thì đụng nhằm ông Từ. Nghe bọn con nít làm om, ông biết chúng đang chạy ra ga. Ông quơ tay ra hiệu cho chúng dừng la lối mà mắt không khí trang nghiêm của chùa chiền. «Anh Bảy» giữ chùa và mấy «anh Bảy» góp chợ đều giống nhau như cùng một cha một mẹ. Mặt mũi không được trắng trẻo lắm, tay khảnh khiu, mắt trắng dã, môi đỏ lòm. Đầu đội nón không vành giống như cái việm úp. Các ảnh không mặc quần mà lại bận xà-rông rằn ri. Mỗi khi các ảnh cười thì con nít khóc thét vì tưởng các ảnh nhe răng đòi ăn thịt. Tuy giống ở cái bề ngoài nhưng anh Bảy giữ chùa hiền hơn mấy anh Bảy góp chợ.

Tây nó cũng khôn, để «anh Bảy» góp chợ thì mấy chị đàn bà buôn gánh bán bưng, mấy bà già ở thôn quê sợ

bị «thư bụng lớn» nên không dám trốn thuế. Còn «anh Bảy» giữ chùa thờ bụt nên hiền như bụt. Khổ nổi bụt của các ảnh không như bụt của các chùa khác mà là một con vật bốn chân, da đầy những vá đen, vá trắng và lại có sừng. Thôi, nói quách ra đi là con bò.

Khách viếng chùa đều xá chú bò bằng xi măng đứng tần ngần ở cửa chùa. Bọn trẻ vừa chạy vừa quay lại trêu ông Từ Chà Và. Ông không la hét, chỉ làu bàu :

«Bữa nay r... có cúng... r.... tao không cho r... tụi bây r... ăn». Mỗi tiếng đều bị ông gán thêm một chữ «r».. Tội nghiệp cho cái lưỡi của ông phải làm việc không nghỉ.

Thằng Ân lớn tuổi hơn cả bọn, nhưng chạy chậm vì có tật ở chân. Ân dừng lại trước mặt ông Từ : «Để tui rầy tụi nó nghe ông Từ»

«Tụi bây r... làm om r... tao không cho ở... r đây, không cho bánh r... ăn !»

«Bữa nay có lễ hả ông Từ ?»

«Không có lễ nhưng có khách bên xứ tao sang viếng chùa !»

«Vậy chắc có nhiều bánh hả ông Từ ?»

«Có chớ... r nhiều hơn mọi lần.»

«Ông Từ để dành cho tụi tôi với.»

«Được rồi, nhưng đừng có làm r... om»

«Dạ.»

Thằng Ân đối đáp với ông Từ xong tất tả chạy theo lũ trẻ. Nó còn có biệt danh là «Ân-xe-lửa-cán». Ân bị xe lửa cán mà không chết. Số là nhà nó ở gần đường xe lửa. Trước cửa nhà nó có một đồng cát lớn của lục lộ. Bọn con nít thường leo lên tuột xuống đùa nghịch, miệng «bóp kèn» ọ ọ tin tin như xe hơi xuống dốc. Một lần xe lửa chạy ngang, thằng Ân «thắng» không «ăn», chân nó thò qua đường rầy nhưng may nó rút lại kịp nên bánh xe chỉ nghiêng đứt năm ngón bàn chân phải. Khi lành, năm ngón chân trở thành năm cục gu lồi ra cứng như sắt. Mỗi khi đánh lộn nó đá một phát bất cứ trúng đâu, cũng ghi năm điểm trên người địch thủ. Do đó bọn trẻ sợ và coi nó là «con Bò» cầm bầy (Vì ngày nào cũng thấy con bò trong chùa)

Ân-xe-lửa-cán đến nơi thì hành khách đã tủa ra đầy sân ga. Kẻ vẫy tay kêu bọn trẻ xách wa-ly, người gọi mua thuốc lá, bánh trái. Trong lúc bọn chúng tranh nhau bắt mỗi hàng thì thằng Ân suýt càn lên một cô bé đang ngồi

khóc thút thít và nhặt những chiếc bánh ú văng tứ tung trên mặt đất. Thấy bánh rơi, mấy đứa trẻ ùa tới lượm. Cô bé chạy theo giật lại la lên và bị một đứa xô ngã lăn.

Bất giác thằng Ân quát to : «Không được lấy !»

Mấy đứa trẻ quay lại thấy thằng Ân bèn ném trả. Cô bé nhặt sắp lên chiếc sàng rồi biến vào sân ga. Ân chạy theo hỏi :

«Sao té vậy em ? Tưởng ai, chẳng dè em ‘Bánh Ú’ !»

«Thôi anh đi !»

«Bộ anh làm em té sao giận anh ?»

«Ai biểu kêu người ta bằng con ‘Bánh Ú’, riết rồi thành danh, người ta có tên chứ không sao ?»

«Ừ, để anh sửa lại. Anh chỉ nghe khách trên xe kêu em bằng cô bánh ú, cô chả giò chứ đâu có kêu tên thật mà biết».

Cô bé làm thình và càng bước nhanh. Thằng Ân đi theo sát bên năn nỉ :

«Em té có đau không ? Kia em đi cà nhắc, đưa sàng bánh anh bưng cho. Có mất cái nào không ? Để anh biểu mấy đứa nó từ rày giúp em leo lên xe khỏi đổ hết

bánh.»

Nhìn cặp mắt đỏ chạch của cô bé, thằng Ân càng thấy tội nghiệp :

«Nhà em ở đâu ?»

«Ở gần đây.»

«Ba má làm nghề gì ?»

«Thôi đi ! Hỏi hỏi hoài.»

«Không hỏi nhà thì hỏi tên. Không nói, người ta kêu ‘Bánh Ú’ rồi quạu»

«Tên là Ba».

«Thứ Ba hay tên Ba ?»

«Thứ Ba mà tên cũng là Ba nữa».

«Vậy từ rày kêu em là Ba nghe ! Ý mà tên Ba hay trùng với người khác lắm. Trong đám quen với anh cũng có đứa tên Ba... Chẳng Hiu.»

«Nói thiệt nghe ! Tên em là Trà !»

«Trà ! Trà gì ?»

«Trà hàng rào, trà xanh ! Trà Huế !»

«Trà Trung Huê Kỳ chưởng chó !»

«Nghèo mặt mà Trung Huê Kỳ chưởng cái gì !»

Vài ba cánh tay từ một nhóm hành khách vầy, ngoắc :

«Cô bánh ú !»

«Cô chả giò, cô chả giò !»

Thằng Ân nhanh tay cầm bánh chạy trao cho khách, lấy tiền về cho Trà :

«Em đau chân để anh bán giùm cho !»

Nói xong Ân giật sàng bánh chạy đi bỏ bé Trà đứng dựa vào cổng ga. Trà nghe ran rất đầu gối. Ngó xuống thấy làn da rướm máu hiện ra ở lỗ quần rách. Lúc nãy quỳnh quáng hốt bánh vô sàng, gấp rút chạy đi tranh mỗi nên không thấy đau đớn gì hết.

Bé Trà nhìn những người khách rào rào bước xuống từ các toa. Nhiều người ăn mặc sang trọng. Đàn ông áo Tây, kiếng mát, giày da bóng láng. Đàn bà che dù, áo mốt, dép cườm. Họ có vẻ sung sướng hãnh diện cười nói râm ran đi ngang qua chỗ Trà đứng. Dường như họ không thấy đứa bé bất hạnh này. Một bé gái trạc tuổi Trà mặc áo dài màu bông phấn, che dù cán cụt. Hồi ở với ngoại bé Trà chỉ ước ao được một cái áo bà ba mới

vào ngày Tết. Ngoại may cho Trà một cái, nhưng chỉ được bận trong dịp Tết. Qua Tết phải cởi ra giặt rồi cất vào tủ. Cái áo đã chật và bỏ xó không biết từ lúc nào, bé cũng đã quên đi.

Bây giờ Trà lại có ước mơ khác. Được má may cho một chiếc áo dài để về thăm quê ngoại cũng đi trên chuyến xe lửa Sài Gòn - Mỹ Tho này nhưng được ngồi trên băng ghế ra cửa sổ chứ không bị người ta gọi «Cô Bánh Ú, Cô Chả Giò» nữa.

Cái sàng của ai quơ lia trước mặt làm đứt giấc mơ áo mới của bé. Thằng Ân trở lại vừa nói rồi rút vừa trao tiền cho Trà :

«Anh bán hết rồi ! Nếu có cả trăm cái nữa anh cũng cho bay luôn. Nhà còn bánh không ?»

«Còn ! Nhưng chân em cà nhắc không đi được.»

Ân buông cái sàng ngồi xuống vén ống quần bé Tra. Bé Trà bước tránh và hét :

«Làm gì vậy, đồ quỷ !»

«Đưa cái đầu gối anh coi.»

«Kỳ quá hà !»

«Bữa nay bán hết sớm thôi về nghỉ !»

«Em không muốn về nhà.»

«VẬY về nhà anh ghen !»

«Nhà anh ở đâu ?»

«Nhà anh là cái chùa Oánh cà nị nẹ ở sau dãy phố kia!»

Bé Trà bật cười. Lâu lắm bé quên cười. Đời bé không có gì đáng cho bé cười. Bé lớn lên để bị mắng chửi bị đòn và để khóc.

«Chịu về chùa Chà Và ăn bánh cúng không, cô Ba Trung Huê Kỳ chương ?»

«Trung Huê Kỳ chương là ai ?»

«Là em đó !»

«Tại sao ?»

«Trung Huê Kỳ chương là trà ngon. Anh đặt lại cho em tên đẹp. Em không phải là trà hàng rào, trà Huế mà trà Trung Huê Kỳ chương !»

«Tôi không phải người Tàu»

«Không phải người Tàu nhưng tên Tàu. Nhiều người đàn bà Việt lấy cả chồng Tàu nữa kia ! Nhưng vẫn tốt chứ có sao đâu !»

Câu nói của Ân làm bé Trà suy nghĩ : Ở phải, má với Dượng.

«Trà chê Tàu rồi sẽ lấy chồng Tàu cho mà coi !»

Trà đập vai Ân, rồi xắn cái sàng, quơ luôn, đuổi Ân chạy mịt mù.

Khi dừng lại thì hai đứa thở hò he trước cây da. Ân vừa nói dứt quãng vừa trở cây da rộng ruột :

«Nhà tui nè !»

Trà ngơ ngác :

«Nhà đâu ?»

«Cái bông cây da đó !»

«Nhà gì kỳ vậy ?»

«Sao kỳ ?»

«Không có nóc, không có cửa !»

«Vậy mà mưa không ướt, ăn trộm không vô được.»

«Nhà trống lồng có gì mà ăn trộm thềm vô.»

«Em vô thử coi ! Mát lắm !»

«Bộ anh ở trong đó sao ?»

«Vậ chớ ở đâu ? Anh đâu có dám về nhà.»

«Sao vậy ?»

«Nói nghe đừng cười ghen ! Anh đang đi học, một bữa có thằng rủ anh trốn lớp đi chơi. Anh theo nó được vài ngày, thấy sướng hơn đi học, rồi bỏ trường luôn. Về ông đánh cho mà bỏ mùa. Anh có bà dì ghẻ. Bà cũng không ưa anh. Ba anh đánh thì bà cũng hùa heo đập tiếp. Một lần ông đi vắng, bà đánh anh, anh đánh lại. Ông về ông phen anh một trận thừa sống thiếu chết. Anh đi luôn. Ở đây vậy mà khoẻ lắm Trà à ! Trà hông tin ở thử vài ngày coi»

«Rồi cơm đâu mà ăn ?»

«Ở đây có chùa. Ở đầu hẻm có quán Cà-ri nị. Trà thấy mấy anh Bảy ăn cơm chưa ? Vui lắm ! Bữa nào lại coi. Họ vô quán toàn ăn bốc, không xài đũa. Họ vô lộn cơm rồi thả vô miệng lùm lùm.»

«Anh có ăn chưa ?»

«Ăn hoài chớ sao không ? Người ta ăn xong bỏ đi mình vô ăn giùm. Cà-ri nị cay xé miệng. Nhưng riết rồi cũng quen. Bữa nào họ không cho thì mình vô Chùa xin. Muốn được ông Từ cho nhiều cơm và thịt, mình phải có mưu (mưu gì ?) Mình vô chùa xá xá con bò vài cái và lấy tay rờ đít nó rồi quệt lên trán mình.»

«Làm gì kỳ vậy ?»

«Mấy ‘anh Bảy chị Bảy’ thờ đạo này xứt... bò nên mình bắt chước họ để kiếm cơm chớ đâu phải mình thờ bò như họ. Trà mỗi chân hôn ? Ngồi trên cái rế cây kìa. Hôi nãy chạy qua trước cửa chùa Trà có thấy gì không ?... Họ cắm cờ xanh cờ vàng trên nóc chùa. Họ đốt nhang vô số cắm chung quanh con bò. Tối nay sẽ có khách tới đông lắm. Trà muốn xin cơm không ? Đi !»

Thằng Ân nắm tay lôi Trà trở ra chùa. Chợt thấy Trà buồn rờ rọi, Ân hỏi :

«Bộ Trà không muốn đi hả ?»

Trà lắc :

«Tôi phải về nhà. Xe chạy lâu rồi mà Trà chưa về má đánh.»

«Má ghẻ như má tôi hả ?»

«Không, má ruột !»

«Trà cứ nói là bánh ế nên ở trễ chớ gì.»

Trà ngơ ngác trước câu nói của Ân. Từ bé đến lớn Trà chưa hề nói láo. Bây giờ nghe Ân bảo, Trà mới vỡ lẽ ra. Mỗi lần về trễ, muốn khỏi bị đòn thì cứ nói láo. Chỉ có vậy mà cũng không biết. Ân còn bày trò thêm :

«Mấy thằng lâu la ở đây nói láo rất tài. Tụi nó vô chùa xin cơm. Muốn ông Từ thương chúng ôm bụng kêu đói quá. Thế là ông Từ cho liền. Ra ngoài sân ga chúng giả bộ đói, chen lấn vô đám khách xin tiền rồi móc túi người ta. Có thằng xách va ly mượn cho ông già rồi chạy luôn. Ông già kêu la. Mã tà tới thì nó đã lủi mất rồi. Có đứa bị bắt nhưng khi được thả ra cũng làm nữa.»

Trà càng ngơ ngác. Lần đầu tiên Trà nghe những chuyện như vậy.

Một bữa sáng như thường lệ Ân ra ga, bỗng gặp bé Trà đang na sàng bánh nặng nề leo lên toa xe. Ân bèn bưng giúp bé rồi nắm tay lôi bé lên. Hai đứa quen nhau từ đó. Và cũng từ đó Ân thường ra sân ga đứng đón Trà.

Mỗi lần thấy Trà xa thì Ân chạy tới bụng giúp rồi đưa lên toa xe luôn. Nếu xe chưa tới thì Ân đi quanh sân bán tiếp với Trà. Bữa nào Trà tới trễ thì Ân sốt ruột ngóng.

CHƯƠNG VI

Cây da sau Chùa Chà Và dần dần trở thành nơi nghỉ chân quen thuộc với Trà. Đám lâu la trở thành bạn của Trà cũng như toa xe lửa là khung trời hoạt động của Trà. Trà quen dần và leo lên nhảy xuống rất dễ dàng nhanh nhẹn. Vì phải tranh nhau giành giật nguồn sống, Trà quên cả nguy hiểm. Lắm lúc xe chưa dừng hẳn, Trà đã nhảy lên rao bán lia lịa. Xe đã chạy Trà còn ở nán lại bán thêm nên phải nhảy xuống đất khi xe đã tăng tốc độ.

Mười bốn tuổi chưa phải là người lớn, nhưng cũng không còn là con nít. Cái tuổi sắp bước qua ngưỡng cửa cuộc đời. Con gái xứ này là vậy, mười lăm, mười sáu là đã có kẻ ngắm ghé dạm hỏi hoặc đã có chủ rồi nhưng có ai để ý cô bé có rất nhiều tên và mỗi cái tên đều là biểu hiện sự nghèo nàn này.

Lắm khi Trà bán cả thuốc Lào. Thì lại có thêm một tên mới : «Cô thuốc Lào !» Trà bắt đầu biết chải tóc suông, kẹp lại vén khéo, mặc quần áo sạch sẽ.

Trời cho Trà một thân hình vừa tầm vóc của người Việt Nam. Đặc biệt những lần Trà mặc chiếc áo sẫm ngắn tay do ông Dượng sắm cho thì lại càng dễ coi.

Cánh tay tròn trịa trắng múp vắt ngang sàng bánh, ai thấy cũng nhìn, không biết họ nhìn cái cánh tay con bé hay nhìn những chiếc bánh rẻ tiền của nó bán.

Trà thấy hình như mỗi lần Trà mặc áo sẫm ngấn tay thì bánh bán chạy hơn những ngày Trà mặc áo bà ba dài tay. Nghĩ như vậy Trà cắt hết mấy tay áo bà ba. Rồi dần dần Trà chỉ mặc áo ngấn tay. Nắng thành thị chỉ đủ làm cho đôi má của cô gái dậy thì trở thành hai trái mận chín. Và nếu màu da hơi ngả màu nâu thì đã có nước xông tên tẩy bớt. Còn bụi đường thì khác nào những đóa hoa con-phết-ti làm cho tóc cô nàng thêm xanh mượt.

Trà vừa bán được hai cặp bánh ú và một miếng giò thì có người gọi. Trà lụp chụp và ngã. Ngày nào không té, không ăn cơm mà ! Trà đi khắp khiêng. Một người đàn ông trạc bốn mươi thấy thế bèn hỏi :

«Sao cháu đi như vậy ?»

«Dạ, cháu té.»

«Coi chừng lên xuống xe rất nguy hiểm nghe cháu !»

«Bác mua bánh chi ạ ?»

«Bác mua mỗi món một cái. Hi hi. Hay là mua hết cả

sàng cũng được.»

Trà chưng hửng nhìn trân ngườ khách. Ông ta chậm rãi móc túi trên chiếc áo pyjama lấy ra một đồng bạc đưa cho Trà.

«Cháu mới bán không có tiền thối, bác à !»

«Cháu giữ đó đi ! Chút nữa bác mua thêm.»

«Cháu đi khắp các toa, rùi không gặp lại bác thì làm sao ?»

«Thì khi khác bác mua cũng được. Bác lên xuống Sài gòn Mỹ Tho hoài».

«Bây giờ bác muốn mua bánh gì ?»

Trà sốt ruột muốn sang toa khác đông khách hơn. Người khách lấy vài món bánh và lại ép Trà cứ giữ nguyên đồng bạc trong khi mớ bánh chỉ đáng giá hai cắc.

Trà chuyển qua toa khác, miệng rao vang, mắt đảo quanh tìm tay ngoắc. Chập sau có đủ tiền Trà quay lại thối cho khách.

«Cháu giữ đó đi, mai bác mua thêm mà !»

«Biết cháu có gặp bác nữa không ?»

«Không gặp thì bác tới nhà.... nhà cháu. Cháu nói với má cháu gói cho Bác hai đòn bánh tét nhưn đậu xanh.»

«Đề mai cháu đem ra sẽ lấy tiền luôn.»

Thấy hai bên cù cưa cù nhằng, một bà cụ bên cạnh ra miệng :

«Buôn bán mà gặp người mua như vậy là may mắn, sao không cầm đi, con nhỏ !»

Trà cục chẳng đã phải nhận tiền.

Trà bắt đầu suy nghĩ về người khách. Hay ông ta đã đến nhà mua hàng đặc biệt của Dượng ? Tại sao ông ta đặt má gói bánh ? Trà sợ ông ta là khách lén lút của Dượng rồi Trà sẽ bị liên lụy nên lui nhanh qua toa khác.

Trà chuyển một hơn qua mấy toa liền mới yên tâm. Trà ngồi phệt xuống sàn xe mà thở dốc. Nhưng gương mặt của người khách chập chờn trong đầu Trà. Ông ta nói với giọng khác khác với những ông khách mua hàng. Hình như Trà có gặp ông ta ở đâu. Trà cố moi óc, nhưng không nhớ ra.

Trà mơ màng rồi ngủ thiếp đi với vết đau ở chân.

Tiếng còi dài làm Trà giật mình. Trà cuống cuống. Tàu sắp chạy. Trà quơ sàng bánh. Không còn gì hết. Hai khúc giò, mấy cặp bánh ú còn lại đã biết đi đâu. Lần nào trước khi Trà ra đi, má cũng đếm kỹ từng món và nghiêng rằng :

«Vè, thiếu một xu là mày chết với tao !»

Má mê tiền hơn thương con. Lần này chẳng những thiếu một xu mà sẽ thiếu gần một đồng bạc, chưa bị đòn mà nước mắt đã tuôn ròng. Trà càng nỗ lực lòng biết cầu cứu với ai.

Bống có tiếng hỏi :

«Cháu còn giò chả không ?»

«Dạ ạ... Còn... mà ai lấy mất rồi !»

Trà giật mình : Lại người đàn ông lúc nãy.

«Vậy hả ? Bao nhiêu bác đền cho !»

«Dạ một đồng bạc !»

Người đàn ông ngồi xuống băng xe, ung dung móc bóp lấy ra tờ giấy bạc để trên sàng.

«Mặc kệ ai lấy, nhưng bác đền cho !»

Trà ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạ. Sao ông ta cho mình đến một đồng ? Người đàn ông lại vui vẻ và thân mật :

«Cháu xuống đất rồi bác nói cho cháu nghe chuyện này.»

«Tui phải về nhà. Tui hông đi đâu.»

«Về trễ, nếu má có đánh đòn, thì bảo ba...»

Trà nhìn người đàn ông trùng trùng :

«Ông đừng nói vậy, ba tui chết rồi !»

«Pha... ải ! Nhưng cháu không biết ba cháu bằng bác. Đi theo bác rồi bác kể cho nghe.»

Thấy ông ta không có vẻ bất lương, vả lại giữa nơi đông người, chắc ông ta không dám làm gì, nên Trà đi theo.

Đưa đứa bé vào một quán nước lụp xụp cạnh sân ga, ông khách bảo Trà ngồi và mở đầu câu chuyện :

«Đáng lẽ cháu là con của bác !»

Giọng ông khách tỉnh khô, nhưng Trà vô cùng ngạc nhiên. Câu nói như sét đánh ngang tai. Ông tiếp :

«Lần đó cháu và má cháu về thăm mộ ba cháu, chính bác chặn đường định kể cho cháu nghe. Nhưng có lẽ hương hồn của ba cháu còn uất ức không muốn cho cháu và má cháu nghe nên gây ra trận cuồng phong cản trở. Từ đó bác không yên lòng. Bác nhất quyết phải tìm cách kể cho cháu nghe. Cháu không biết chớ chính bác đã vào nhà cháu mua hàng hai ba lần rồi.»

Trà suýt kêu lên. Nhưng người đàn ông tiếp ngay, không để cho Trà kịp nói :

«Nếu bác kể với má cháu trong nhà thì rất bất tiện, còn chờ cơ hội má cháu đi ra ngoài như đi bỏ hàng, hoặc đi chợ chẳng hạn rồi chặn đường má cháu thì càng bất tiện. Do đó từ ngày ba cháu chết tới nay bác vẫn giữ câu chuyện trong bụng. Bây giờ cháu đã lớn, cháu có thể hiểu nên bác kể cho cháu nghe. Số là hồi đó... bác còn trẻ lắm. Bác đi hỏi má cháu...»

Bỗng Trà la ú ớ và chỉ trỏ lia lịa và la lên :

«Ăn cắp ! Ăn cắp... ắp !»

Người đàn ông ngoảnh lại thì thấy một thằng bé xách chiếc tép da của mình chạy lui trong đám đông. Ông định đuổi theo. Nhưng nó đã biến mất.

«Buồm, Trà ! Mã tà tới !»

Trà quay lại thì thấy Ân-xe-lửa-cán. Ân lôi tay Trà. Trà không biết chuyện gì nhưng nghe hai tiếng mã tà thì cũng cứ chạy theo, rẽ vào những con đường hẻm, những ngõ ngách quanh co mà một người lạ không thể nào đuổi kịp.

Trà ngồi phệt xuống đất, hồn còn chưa trở lại xác. Tưởng đã vượt hằng trăm cây số, chẳng ngờ đây chỉ là cây da rồng ruột. Trà vừa thở vừa nói :

«Bữa nay mất bọn bánh, về nhà má đánh chết.»

Ân xua tay :

«Trà đừng lo. Chốc nữa tôi sẽ bù lại.» Rồi hỏi «thằng cha nào nói chuyện với Trà vậy ?»

«Ai biết đâu ! Sao lâu la của anh lại thối cái tép của người ta ?»

«Anh nghe thằng chả nói cái gì giống như Trà là con của thằng chả ? «

«Tôi đâu có quen»

«Không quen sao nói chuyện lâu vậy ? Nếu là ba của Trà thì anh kêu tụi nó trả cái tép lại.»

«Ai biết đâu á ! Thôi để tui về !»

«Khoan đã ! Đề anh cho Trà cái này ! Ngồi đây, đừng có đi đâu nghen !» Nói xong Ân chui vô bọc cây. Một chút, trở ra với một gói giấy trên tay.

«Cái gì vậy ?»

Thằng Ân đặt cái gói giấy xuống đất tháo mấy khoanh dây thun rồi mở giấy ra. Ân cầm hai mảnh gỗ gõ gõ vào nhau như nhịp sanh hát cải lương.

Trà nhìn, biết là đôi guốc nhưng không phải là guốc thường.

«Ở đâu mà anh có vậy ?» Lần đầu tiên Trà nhìn đôi guốc lạ lùng. Thằng Ân đưa cho Trà một chiếc :

«Đây là guốc gu.»

«Guốc gì không có quai, làm sao mà mang ?»

«Người ta kẹp như vậy !» Ân định đặt bàn chân mình lên, nhưng chợt thấy nó đen thui, to chề bè líp cả chiếc guốc nên rút lại bảo «Trà mang thử coi.»

Không đợi Trà nhúc nhích Ân kéo bàn chân cô bé đặt lên, chiếc gu trắng như một đóa hoa huệ nở giữa hai ngón chân xinh xinh. Ân thủ thủ :

«Coi nè, vừa ghê chưa ?»

Bàn chân cô bé tuy chẳng mang guốc mang giày, nhưng không phải lội ruộng, suốt ngày chỉ đi trên mặt phẳng đường nhựa hoặc sàn toa xe, tuy không đẹp lắm, nhưng cũng không đến nỗi bất xứng với đôi gu ngà.

Trà ngó xuống thấy hơi lạ, nên hỏi :

«Rồi làm sao mà đi ?»

«Trà đi thử coi.»

Trà bước vài ba bước thì một chiếc guốc sút ra. Trà ngồi khụy xuống kêu :

«Đau thấy mồ hà !»

«Mấy bà nhà giàu mới sắm nổi loại guốc này đó.»

«Cái cục trắng trắng này bằng gì vậy ?»

«Chắc là ngà voi»

«Ở đâu vậy ?»

«Trà cứ mang đi, đừng hỏi nữa, tôi không biết.»

Một hôm đứng bên đoàn xe đang chuyển bánh, thằng Ân gặp một bà sồn sồn ăn mặc sang trọng. Sợ trễ tàu nên bà tất tả đi nhanh, rúi trật chân văng chiếc guốc. Bà bước lên xe. Chiếc còn lại cũng văng luôn. Thằng

Ăn lượm lấy đuôi theo nhưng chiếc xe đã tăng tốc lực. Không biết Ăn chạy theo không kịp hay thấy đôi guốc lạ, nó muốn giữ làm của.

Trà dừng tần ngần, hai tay xách nhón hai ống quần đen lên để nhìn hai cục gu cho rõ. Bất giác thằng Ăn giở ống quần lên và nói :

«Đưa anh coi đầu gối còn trầy không ?»

Rồi nó ôm quàng đôi chân làm Trà té sụm trên vai nó.

Trà vùng ra chạy sợ có ai nhìn thấy, bỏ lại phía sau đôi guốc lạ với người bạn đang ngẩn ngơ nhìn theo.

Trà chạy về tới đầu hẻm nhà thì dừng lại. Trà nhất định giấu đồng bạc của người khách cho để làm vốn riêng : Má sẽ đánh đòn về việc Trà làm mất bánh. Trà tìm cách nói láo như bọn lâu la của Ăn : ôm bụng kêu đói xin cơm chùa. Trà sẽ ôm bụng kêu đau và bảo mai không đi bán bánh được thì sẽ thoát khỏi trận đòn. Đến nhà, Trà đau bụng thật, chứng đau của con gái mới lớn lên.

Nhưng những nỗi sợ biến nhanh khi Trà thấy nụ cười trên môi má. Đã lâu lắm, có lẽ từ ngày rời nhà ngoại về ở với má, bữa nay mới thấy mà vui vẻ với Trà, má không cho Trà những câu chửi mắng với cái điệp khúc

hung ác bất hủ :

«Tao đánh mày chết cho tiết những cái quân bội bạc!»

đệm thêm những cái nghiêng răng như cóc kêu trời hạn tháng Ba. Một bà mẹ ác nhất thế gian. Ông Dượng Trà cũng nói líu lo tiếng An Nam lơ lớ, rồn rảng làm cho không khí trong nhà vui như... Tết. Trên mâm cơm đã dọn sẵn những món ngon : đậu xào, thịt kho Tàu, giò heo hầm. Má bới ba chén cơm. Ba người ngồi chung mâm. Chuyện lạ đời Trà.

Trà linh tính đoán sắp có việc gì quan trọng. Mà đúng thật. Cơm nước vừa xong, Trà đếm tiền giao cho má và sửa soạn nói láo như đã sắp sẵn trong bụng, nhưng má vui vẻ bảo :

«Con đi tắm rửa sạch sẽ rồi vô thay bộ quần áo mới trong buồng.»

«Đề con nhóm lửa trong lò nấu bánh tét đã má.»

«Đề đó cho má lo».

Ồi tiếng «má» ngọt ngào hằng mấy năm trời Trà mới được nghe má bố thí cho con. Trà đi tắm và vào buồng. Bộ đồ lụa in hoa đắt tiền, nằm giang tay trên giường như một người đang chờ đợi hạnh phúc.

Trà tuột bỏ bộ đồ «xe-lửa-cán» và mặc áo quần mới vào. Trà ngần ngợ nhìn mình trong kiếng mà tưởng ai. Ai đâu chứ không phải cô gái bán bánh trên các chuyến tàu. Môi son mắt biếc, mặt trắng ngần, hai cánh tay như hai thỏi ngà tròn và cặp bánh ú đội vun áo. Mặt bừng nóng, Trà nghe như đang ngồi gần lửa bánh đang sôi.

Bên trong nhà dành cho ả Phù Dung, khách hàng của ông Dượng lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi. Họ đội nón sùm sụp không cho ai nhìn rõ mặt họ để họ nhìn rõ mặt người khác chẳng ?

Bỗng có tiếng một người đàn bà. Má Trà xâm xì với bà ta hồi lâu sau bếp rồi kêu vọng vào buồng :

«Trà ! Ra đây con !»

Trà không biết má bảo việc gì nhưng vẫn «dạ» một tiếng dịu dàng và bước ra. Trà khựng lại trước mặt một người đàn bà có cái theọ to trên giữa trán. Má trở bà ta :

«Đây là dì Hảo, bạn của má. Dì sẽ dẫn con đi»

«Đi đâu hả má ?»

«Dì Hảo tìm cho con được việc làm ở khách sạn Tây.»

«Khách sạn là cái gì hả má ?»

«Là phòng ngủ». Dì Hảo đứng bên cạnh má tiếp lời, «Cháu còn nhỏ, chưa biết đâu. Để đến rồi sẽ hay, đừng hỏi gì hết. Cứ đi theo dì ! Ông chủ chịu mướn cháu 15 đồng mỗi tháng. Công việc khoẻ lắm ! Chỉ bung rượu cho khách uống thôi. Khách uống xong lại còn cho thêm tiền kêu là tiền ‘buộc boa’.»

Má giục :

«Thôi, đi đi chị ! Vừa đi chị vừa nói cho nó nghe. Việc làm dễ ụi chớ khó khiếc gì mà hỏi lâu lắc.»

Trà không hiểu gì hết. Cứ đi theo dì Hảo. Với bộ quần áo mới, Trà đi ra khỏi nhà. Hai bên hẻm đều dòm... Dì ra bên tìm xe thổ mộ, dắt Trà lên xe. Khách ngồi chật cứng, Trà và dì Hảo phải ngồi quay mặt ra sau, hai chân thòng xuống, lắt léo gần đụng đất.

Xe lăn bánh chậm chậm trên đường đá gồ ghề, qua những ổ gà chiếc xe xóc mạnh, Trà phải bám chắc thành xe để khỏi chúi đầu.

Xe dừng lại nhiều nơi cho khách xuống và rước khách lên. Qua nhiều đường phố lạ hoắc, Trà không biết là đâu.

«Gần tới chưa dì ?»

«Còn a... chút nữa hè cháu ! Cháu đói bụng không, dì biểu ghé xe lại dì mua bánh dừa cho ăn.»

«Dạ, con ăn cơm ở nhà rồi !»

Vài ba ngọn đèn điện le lói bên đường. Bỗng dì trở tay :

«Đồng hồ ba mặt đó. Khá.... ách sạn ở bên kia kia.»

Lòng bé Trà buồn tênh. Bé nhớ quên nội, quê ngoại, nhớ đồng quê, những trò chơi với chúng bạn. Trà không muốn đi xa má, xa đám lâu la bên chùa Chà Và. Ở những nơi đó không có gì vui sướng nhưng đi xa cũng nhớ.

Chập sau xe đậu bên cột đồng hồ. Dì Hảo vừa dắt Trà đi vừa nói :

«Cái đồng hồ này để dành ngó cho vui vậy thôi chứ nó không có chạy. Cháu để ý coi, cây kim đồng hồ bây giờ nằm chỗ nào thì tới khuya nó cũng nằm ở đó chứ không có nhúc nhích. Đừng có coi nó mà lầm !»

«Vậy người ta dựng nó lên chi vậy dì ?»

«Dựng để chơi vậy thôi chứ đúng 12 giờ thì lính thủy ở bờ sông bắn một phát súng.»

Thấy Trà không hiểu, dì cắt nghĩa tiếp :

«Vây nè, cứ hễ nghe cái bùm thì biết đó là đúng 12 giờ trưa hay 12 giờ khuya !»

Vừa dứt lời Dì trở tay :

«Tới rồi cháu !»

Trà nhìn theo : một ngôi nhà nền đúc lớn có hàng rào cây cắt thiết thẳng. Hai trụ cổng bằng gạch có bóng đèn trên chóp như hai người mình to đầu bé. Dì Hảo dừng lại, thò tay qua song sắt cầm cái chuông lắc lắc. Một ông già lụm cùm chạy ra mở hé cánh cửa phụ bên cổng.

Dì Hảo đẩy Trà vào rồi đi theo sau. Hai người vừa lách qua thì lão khép lại ngay như sợ có ai theo vô. Dì Hảo níu tay Trà đứng lại rồi móc trong tay nải ra một đôi guốc đặt xuống đất.

«Mang vô con ! Hồi chiều lụp chụp rồi dì quên !»

Trà như bị điện giật : đôi guốc gu. Thấy Trà lựng khựng, không chịu mang đi, dì Hảo bảo :

«Nhà người ta sang trọng mình phải mang thứ guốc này mới xứng.»

«Cháu không biết mang loại guốc này.»

«Dễ ợt chứ gì ! Cháu cứ kẹp cục gu...»

Dì Hảo vừa nói vừa khom xuống tra guốc vào chân Trà. Nhưng Trà cứ giãy nảy :

«Sao dì không mang ?»

«Cháu mới cần chớ dì mang làm gì !»

Cực chẳng đã Trà phải nghe lời và khắp khểnh đi theo dì Hảo. Cửa nhà đã mở sẵn, dì dắt Trà thẳng vào xa-lông không chút ngại ngùng làm như đã đến đây nhiều lần nên thuộc đường quen lối.

Dì bảo Trà ngồi trên ghế nệm bông. Trà không quen loại ghế sang trọng này, nên cứ nhấp nhòe, mặc dù êm ái mà tưởng như ngồi trên gai.

«Nhà hàng.... ủa khách sạn gì ở đây vậy dì ?»

«Cháu cứ yên tâm. Chút nữa ông chủ ra nói chuyện mướn cháu.»

«Khách sạn gì giống như nhà ở vậy dì ?»

Dì Sáu quát khế :

«Khách sạn của người ta dì đâu có biết ! Đừng hỏi nữa !»

Bỗng cánh cửa buồng mở. Trà suýt kêu thét lên : một người đen thui, giềnh giàng, mặt lảng như thoa mỡ, mồm bịt những râu, quần đùi, áo thun, lông chân lông ngực xoắn xít như cỏ hoang.

Một con người quái gở Trà chưa thấy ở đâu.

«Con gái ?»

Ông Tây đen hắt hàm và nói bằng tiếng Việt lơ lớ.

«Dạ, dạ.»

Dì Hảo ngồi tĩnh khô, không có vẻ sợ hãi như Trà.

«Tốt lắm !»

Ông Tây nhìn Trà, gật đầu rồi trở vào buồng.

Dì Hảo nói :

«Ông chủ đó con !»

Nhưng Trà linh tính biết những điều sắp xảy ra cho mình. Trà la lên :

«Con không chịu đâu !»

«Mày hông chịu thì mày nói với ông !»

Dì Hảo xằng giọng

«Má mày nhờ tao dẫn mày tới đây thì tao dẫn tới đây»

Ông Tây lại trở ra đưa cho dì một xấp bạc, nói : «Mẹ-xì !» và ngồi ở chiếc ghế đối diện.

Ông Tây đăm đăm nhìn Trà, rồi quay sang dì Hảo, gật gù, nhưng dì không chú ý. Dì vừa dứt xấp bạc vô túi áo vừa quay qua nói với Trà :

«Má mày bán mày cho ông với giá 400 đồng. Ông đã bỏ bạc cọc một trăm, bây giờ đưa luôn số còn lại. Giấy tờ má mày đã ký rồi. Mày ở đó làm việc, tao đem tiền cho má mày. Nhớ nghe, nếu mày trốn má mày ở tù».

Rồi dì đứng dậy. Ông Tây mau mắn bước lại mở cửa. Dì Hảo lách ra. Cửa đóng. Bàn tay lông lá to như cột chèo vịn chìa khóa. Chốt khóa chạy qua nghe «cách» một tiếng. Cánh cửa nhà và chiếc cổng sắt, hai lần khóa chặt đời Trà với ông «Tây khách sạn» Tiền đã trao và cháo đã múc.

Ông Tây không nói cũng không tỏ vẻ gì hết. Ông lẳng lẳng đi vô buồng.

Trà ngồi lại một mình giữa nỗi bơ vơ và sợ hãi. Một tiếng kêu vang vọng từ lương tri : Mẹ ơi ! Sao mẹ ác độc ! Hết đánh mắng bây giờ bán con ! Mẹ sanh con ra làm chi ? Thân con giá có 400 đồng ! Sao mẹ ham tiền

chi vậy ?

Tuổi 15 biết làm gì trước nghịch cảnh hơn khóc ? Nhưng Trà khóc không ra tiếng được. Bốn bên là vách tường. Chui đâu cho lọt ?

Bất giác Trà nhìn xuống nền gạch bông. Đôi guốc gu. Bây giờ nó là bạn của Trà. Sao nó lọt vào tay dì Hảo? Sao bữa đó Trà không nhận. Thằng Ân và đám nhóc con, chùa Chà Và, tượng con bò, những chiếc toa xe lửa, sàng bánh.. Những gì thân yêu nhất của Trà đều ở ngoài kia, xa tít tắp.

Bỗng một người đàn bà cũng chạng dì Hảo xuất hiện. Mặt bà ta bầu bĩnh và không có thẹo trán. Bà đến ngồi bên Trà, tự xưng là «Cô Mười». Cô Mười trấn an Trà bằng giọng nhỏ nhẹ :

«Cháu đừng sợ. Thiếu gì đứa cũng như cháu chớ phải một mình cháu sao !»

Trà làm thinh. Bà ta tiếp :

«Ông Tây nhưng mà hiền khô hà ! Ông là quan dưới tàu. Ông chỉ ở đây ít lâu rồi về bên.»

Một tiếng còi xe lửa nhói lên vắng vắng đằng xa rồi tắt lịm.

«Thôi vô trong này !»

Bà ta nắm tay Trà dắt đi ! Bà vừa ngó Trà vừa chắt lưỡi

«Con gái nhà ai mà ngộ đường này, mình hạc xương mai, môi son má phận, nếu mặc áo dài thì người ta tưởng là học sinh nữ học đường, chứ không phải là dân nghèo.»

Nói xong bà ta đứng dậy đi ra.

Trà nhìn nệm giường trắng muốt mà lạnh rợn tận tâm can. Trà oà lên khóc. Tâm tư Trà vang lên lời oán trách :

«Có cha, cha không nhìn nhận, còn má, má lại nộp con cho chàng. Má thằng Ân là má ghẻ nhưng chỉ đánh nó thôi, còn má là má ruột mà đánh chửi cay độc và bán cả con ! Có đứa nào bất hạnh bằng Trà không ? Có bà mẹ nào trên thế gian độc ác vậy không ? «

Bộ đồ mới mà má âu yếm bảo con mặc vào lần đầu tiên dè dàu là cái bầy sập. Mặc vào rồi lựa mềm siết chết đời con.

Lúa hai cắc một gạ. Bánh ú hai xu một chiếc. Để con ở với má suốt đời con chẳng làm ra số tiền đó hay sao ?

Phải dè như vậy hồi chiều Trà không về nhà, ở luôn trong bông cây da với đám lâu la. Cơm chùa Chà Và tuy cay mà nuốt vẫn ngon. Bữa cơm ngon đầu tiên ở nhà tưởng ngon ai dè thuốc độc.

Trà oán hận má, oán hận ngất trời. Lần này trốn thoát Trà không về nhà nữa. Trà sẽ đi bất cứ đâu, ở bất cứ với ai, trừ má. Má là con quỷ đội lốt người nên mới đang tâm bán con lấy tiền ! Má ham tiền đến bỏ con, lấy tiền.

Người đàn ông trên xe lửa hiện giờ ở đâu ? Ông ta mất cái tép da chắc ông sẽ nghĩ cho Trà là phe đảng của Ân-xe-lửa-cán lập mưu ăn cắp.

«Đáng lẽ cháu là con của bác !» Sao lại đáng lẽ ?

Cửa buồng xích mở, cái cột nhà cháy bước vào như con chó sói trước chú nai tơ. Gian phòng trở nên bức bối. Trà ôm cứng lấy trụ giường như kẻ đang chết đuối vớ được búp lá. Ông ta đưa bàn tay to sù bọ cầm, nâng nửa mặt Trà lên lù xù mấy tiếng nói lơ lơ :

«Con ngáy tốt quá !» Rồi ông ta vuốt ve tóc, dài xuống lưng Trà. Trà mọc ốc đầy mình.

Con nai tơ dầy dựa giữa móng vuốt của hổ đói. Dây dựa để hàng phục, để chịu chết chứ không phải để hy vọng thoát ra.

... Đoạt được mọi điều thèm khát, ông ta đi, bỏ lại trên giường một cái xác hầu như không hồn. Dư âm tiếng gào rú của một cổ họng non còn nóng ran tìm kẽ hở thoát khỏi phòng.

Ngoài kia, trong sương và ở đây, trong đôi mắt đắm lệ của bé thơ, chiếc đồng hồ vẫn đứng chết trân, mỗi mặt ngó một hướng, nhưng chẳng ai xem giờ. Cuộc đời còn nhiều mặt hơn chiếc đồng hồ.

Trà được ăn ngon, được mặc đẹp. Mỗi lần soi kiếng Trà thấy mình đẹp hẳn ra. Quạt máy, nước đá, xá xị, nho tươi, cà rem, các thứ bơ sữa Trà chưa từng biết, làm cho Trà trở thành một nàng tiên, một nàng tiên bị nhốt trong hang chẳng tỉnh.

Đêm đêm hấn xuất hiện cầu xé đầy đọa nàng, biến mất vào lúc hùng đông để lại trở về vào chập tối. Không lời một đêm nào, hấn mang đến những túi nhục và đầy ải cho nàng. Nàng không thể chống cự bằng thể xác yếu đuối của một bé gái.

Nàng chỉ phản kháng bằng tinh thần. Nàng ghê tởm và sợ hãi, nàng lẩn tránh sự tàn bạo và khinh bỉ sự dối trá. Nàng chẳng có một chút tình cảm trong lúc hấn say mê cào cấu rên rỉ. Nàng đã trở thành một vật vô tri trong tay hấn.

Nhưng cũng may, nàng không phải chịu đựng lâu dài. Một ngày kia, con quỷ mặt đen bỏ nàng lại trong ngôi nhà mà đi biệt không chút luyến tiếc, không một câu từ giã. Và nàng quên hẳn tức khắc, quên hoàn toàn như gáo nước to đã dội xóa sạch một vết bùn ở chân nàng.

Giữa lúc nàng chưa quyết định đi đâu thì cô Mười tới. Cô tỉ tê trước khi Trà mở lời oán trách hoặc than thở. Lời của cô êm như đờn, bàn tay cô như có phép thần, ngựa đâu cô gãi trúng ngay đó.

«Mọi việc là do ý muốn của má cháu, không phải của dì Hảo. Cháu đừng buồn dì Hảo tội nghiệp. Bây giờ ông đã đi mất rồi. Để cô tìm công việc tử tế cho cháu làm. Không nên đi bán bánh trên xe lửa nữa. Nghề đó mệt nhọc mà ít tiền. Cô thương cháu như con vậy.»

Trước nét mặt rầu rầu và giọng nói đầy nhân hậu của cô Mười, Trà quên cái nghệ thuật ở đời của Ân-xe-lửa-cán. Muốn cho người ta thương thì đôi ít làm bộ đôi nhiều. Đau sơ sơ cứ rên to. Không đáng khóc cũng khóc. Tức là giả dối. Nói láo y như thiệt. Trà chưa quen. Nên người ta dùng lối đó nàng nào có hay.

Trà nghe lời cô Mười. Trà đến rạp hát theo lời chỉ dẫn của cô để chờ người đón về. Người đó, theo cô Mười nói, cần nhiều nhân công, lương hậu v.v...

Mặt tiền rạp hát vui thật. Chị bán chè, bà bán cháo gà, ông chệt bán sữa đậu nành, ông già lắc bầu cua, chú Tùng rao cà rem, đám nhóc mời đậu phộng, hột dưa ỏm tỏi.

Trà đứng trước rạp nhìn trân trân hình những đào hát lộng lẫy nhưng Trà không nghĩ ngợi gì hết. Chẳng bao giờ Trà dám mơ ước chuyện xa vời. Trà chỉ mong được trở lại với sàng bánh ú.

CHƯƠNG VII

Dì Hảo ! Con gái nhà ai mà đẹp dữ thần vậy ?

«Cậu gặp ở đâu ?»

«Tôi mới vừa thấy cô ta nháng qua đầu hẻm hồi sáng này.»

«Ở trong hẻm thì con ai tôi cũng biết. Rành luôn cả ba đời nó nữa, nhưng ở ngoài hẻm thì ai mà phăng cho ra ?»

«Tôi nói thiệt với dì, tôi thấy cô ta tôi đi hết muốn nổi.»

«Cậu mấy vợ rồi mà còn đeo bông ?»

«Tôi đâu có vợ con gì !»

«Chưa có chục chẵn đó ha ?»

«Cưới không được cô này chắc tôi cạo đầu đi tu.»

«Làm mai để thiên hạ đào mồ cuốc mả tiên tổ tôi à ?
Đó là một trong bốn nghề ngu nhất.»

«Thôi mà dì, con hứa sẽ đền ơn dì xứng đáng.»

«Mấy tô cơm nguội với vài cân nhót cá chớ gì ! Thứ đực rửa cậu tôi biết rành !»

«Tôi mà được cô nàng về làm vợ thì tôi cho cô làm chủ một cái tiệm ở Sài gòn. Còn dì thì khỏi phải đòi cũng có...»

«Cha chả ! Nói nghe thiết yếu dữ ha ! Vậy chớ khi xong rồi thì bà ‘mai’ thành bà ‘rủi’.»

«Nhang đèn tôi lạy dì mà dì !»

«Đâu nói hình dạng của con nhỏ cho tôi nghe coi !»

«Tóc đen da trắng như ngà.»

«Con gái xứ này thiếu gì đứa tóc đen da trắng ? Cũng rất đông !»

«Mình thon, chân dài, dáng đi như tiên sa phụng lộn!»

«Phụng lộn hay phùng l... ?»

«Gót đỏ au đi đôi guốc ngà khua lớp cốp nghe muốn rụng tim.»

Dì Hảo nhảy nhổng nhìn chàng trai rồi hỏi tiếp :

«Sao cậu biết cô ta đi guốc gù ?»

«Thì tôi mê quá, tôi đi theo một khoảng dây thép định kêu ‘cô ơi ‘ nhưng mở miệng không ra, á khẩu luôn !»

Dì Hảo cười :

«Tưởng muốn ai chớ muốn con nhỏ đó thì cậu phải kêu tôi bằng má chớ không được kêu bằng dì nghe không ?»

«Má thì má, xin má độ dùm con một chuyến qua sông».

«Tôi đoán ra rồi. Vùng này cô đó đứng số 1. Con gái rệu của ông chủ hãng Tàu Vĩnh Thuận. Học trò trường Can-mê Can-mét gì đó chớ không phải thường dân. Cóc nhái như tôi làm sao trèo lên nổi ?»

«Trời ơi ! Thiệt vậy sao má ?»

«Tôi không quen nhưng bạn của bạn con nhỏ em bầu dì với tôi họa may với tới.»

«Bà đó ở đâu má !»

«Nhưng mà tôi biết nó không thích ăn đầu heo để sau này bị chúng chửi đầu !»

«Bả không phải làm mai. Xin cho tôi giáp mặt với cô ta là tôi o được.»

«Thì chận đường mà o, sao còn cầu khẩn người ta.»

«Học trò trường Can-mét đâu phải loại gái để cho trai chận đường ghẹo chọc, má !»

«‘Chọc má’ hả.»

«Thôi mà, bắt giở con chi má !»

«Cậu muốn thì tôi có kế, ủa có cách giúp cho cậu được như ý. Nhưng cậu phải về thưa với ba má cậu, ông bà có cho phép thì tôi mới dám lay lục nhờ người ta bước vô nhà cô ấy. Nhưng trước khi cậu muốn làm rõ ông chủ hãng tàu, cậu phải cho biết gia thế của cậu chớ tay ngang mà dám lên đấu với võ nghệ à ?»

«Được rồi, má không phải lo. Đó chủ hãng tàu đây cũng chủ tiệm chớ !»

«Tiệm bán dầu lửa nước mắm mà dám leo trèo.»

«Má cho con quá tệ ! Má nói vậy nhẹ thể con quá !»

Dì Hảo làm già làm non, đặt ra điều kiện này điều kiện kia, cố nhiên điều kiện Bộ Lư là tiên quyết, rồi dì gật đầu :

«Thôi được, để tôi lo. Nhưng trước nhất tôi cấm cậu la cà vô xóm Cây Mai và cái hẻm tối tăm này. Và đừng

cho ai biết cậu quen với tôi thì việc mới xong được.»

«Sao vậy má ?»

«Thấy tôi nghèo họ khinh chớ sao ! Đời này hở một cái là tiền bạc. Không có tiền, không làm gì được. Cúng Phật cậu cũng phải mua nhang đèn, chuối bánh chớ đâu có vái miệng suông mà Phật chứng kiến cho cậu. Đồ cúng càng nhiều càng ngon Phật càng mau ban phước, cậu hiểu chưa ?»

«Đây mà nhận... tạm một ít».

«Xí, nhiều quá chắc dư. Ý mà tôi quên hỏi. Danh tánh của cậu là gì ?»

«Con tên Hiền, biệt hiệu công tử Cá Hồ !»

«Hiệu gì kỳ vậy ?»

«Má lấy đỡ chút ít mua nhang đèn... ủa mua bông hoa quà cáp và sắm đồ cho có gió rồi trước khi vô đề con sẽ phụ nhĩ cho má về danh hiệu của con !»

Dì Hảo liếc thấy những Bộ Lư. Một đồng cũng không cần đến. Làm gì nhiều vậy ! Nhưng dì lại nói giọng nhân nghĩa ngược lại :

«Tiền bạc gì cậu ! Gia đình đó hể phải việc là bỏ bạc ngàn không tiếc. Vài trăm nhằm gì.»

Dì nói vậy là công tử phải hiểu bụng dì muốn gì.

Công tử Hiền, quê ở Bạc Liêu, gốc người Tiều Châu, ông nội qua đây lập nghiệp một mình. Khởi đầu với manh đất bằng chiếc đệm, cặm được chục rưởi hom mì ở xứ Bồ Léo.

Ông khai phá từ rìa rừng lấn dần vào. Sau hai chục năm ông được một khoảng vườn. Ông bán vườn, vô chợ mở một tiệm con con dựa bán cá khô, mắm, muối vốn là sản phẩm chính của xứ này. Ít vốn, ông khởi đầu bằng các loại cá khô rẻ tiền cá lăng, cá lẹp, cá hổ v.v... Khách hàng gọi ông là lão Tiều Cá Hổ. Mở tiệm xong, ông về Tàu rước vợ con qua. Lúc 60 tuổi, ông đã có một cửa hàng bán đủ loại cá khô từ cá hổ, cá thu, đến bào ngư, vi ca, hải sâm. Nhưng biệt danh thuở hàn vi «Cá Hổ» vẫn còn đeo dính với ông như vôi khô mực.

Bây giờ ông đã ngoài 80. Ông có nhiều chi nhánh bán cá khô ở Cần Thơ, Sóc Trăng, Trà Vinh, Vĩnh Long. Ông không làm gì. Đã có con trai và cháu nội ông coi sóc mọi việc. Suốt ngày ông chỉ ngồi trên chiếc ghế mây cũ bên góc tiệm hút ống điếu bình ro ro. Qua làn khói xanh mờ, ông nhìn tiền xếp hàng lũ lượt đi vào.

Dù thời nghèo khó đã qua, tục danh của ông truyền lại cho con rồi cháu. Nhưng công tử cá Hồ không giống ông nội. Cậu vút tiền như rác và không ai biết cậu có bao nhiêu vợ.

Công tử Bạc Liêu lên Sài gòn bỏ mối khô và lọt vào trận địa của dì Hảo cũng như bao nhiêu công tử gà mờ khác. Chỉ khác là bất ngờ cậu nhìn thấy nàng nữ sinh Calmette đi qua đầu ngõ một buổi chiều và nổi cơn tương tư.

Nhờ sự tận tâm của dì Hảo mà công việc biến giấc mơ của công tử Cá Hồ mau chóng trở thành sự thật.

CHƯƠNG VIII

Bà Mai dong bảo chàng công tử :

«Cậu phải đi bằng xe hơi chớ đi xe kéo tới nhà người ta không tiện.»

«Sao vậy má !» (Công tử kêu bà Mai cũng bằng má như dì Hảo)

«Nhà người ta sang trọng giá bạc muôn mình đi xe kéo vô coi sao được ?»

«Má khỏi lo. Con sẽ mượn hai chiếc xe hiệu Xi-trô-en đi đến đó để giữ thể diện.»

«Làm chi tới hai chiếc ?»

«Con nghe nói ở Bồ Léo có ông điền chủ mua ba chiếc Đờ Lai cùng một lúc. Chiếc cho ông ngồi, chiếc chở cái nón, chiếc chở cây «can» của ông.»

«Cậu đua không lại người ta đâu. Mấy cái tiệm cá lẹp, cá hổ, tôm tép, hàng hóa vật vãnh của cậu so sao nổi với ruộng muối ruộng lúa bạt ngàn của người ta»

«Thì con cũng biết vậy nên chỉ mượn hai chiếc thôi. Một chiếc chở má, một chiếc chở con !»

«Cậu nên nhớ đây là một buổi hội hoa mỹ chứ không phải là một trong lục lễ nghe chưa !»

«Dạ lễ gì cũng được, tốn bao nhiêu tốn, miễn chuyện này con được nói chuyện với cô ta thì thôi.»

«Dục tốc bất đạt. Đừng có hóp tóp mà hỏng việc. Vạn sự khởi đầu nan.»

Chàng công tử nghe văn hoa hữu lý bèn nhẹ tay móc thêm tiền. Bà Mai liếc thấy một xấp Bộ Lư nhưng tỏ vẻ không màng :

«Tôi thấy cậu tôi thương. Phải chi con gái tôi được như con nhỏ đó thì dễ dàng quá cậu không phải tiền bạc gì hết.»

Công tử ép bà mai lấy tiền cho bằng được và chạy đi mượn xe. Chập sau một chiếc xe hơi mun đen bóng láng đưa bà mai và chú rể đến nhà cô dâu. (Bà mai đã chế bớt một chiếc làm ơn. Bà há chẳng biết làm mai còn được phước hơn lập chùa nữa hay sao !)

Xe vừa đỗ lại, bà mai dặn nhỏ công tử Hiển :

«Đây là cái nhà dưỡng lão của ông già cổ thôi. Ông cất ngoài thành phố để thỉnh thoảng tới nghỉ ngơi. Còn ngôi nhà chánh ông bán rồi. Vợ ông chết rồi ông buồn,

ông không muốn mần ăn nữa. Tội nghiệp, ông không có con trai. Ông sẽ giao cái sản nghiệp khổng lồ của ông cho cô con gái độc nhất.»

Bà Mai vừa nói dứt lời thì hai cánh cửa sắt lần lượt mở nhường lối cho xe trườn vào. Xe từ từ rẽ sang trái đậu sát thêm.

Một anh hạch đen thui mặc đồ thật trắng, giày trắng đội kết trắng, đưa tay mang găng cũng trắng nốt, chào rồi bước xuống thêm mở cửa xe bên trái lẫn bên phải.

Chú rể và bà mai bước xuống, vừa lúc cửa chính của ngôi nhà cũng từ từ bẹt ra. Một cô hầu xinh xẻo đứng sẵn ở xa-lông cúi đầu chào và hướng dẫn khách. Chú rể ngồi một bên, bà mai ngồi một bên, đối diện nhau, coi rất phải thể.

Công tử Hiên đảo mắt nhìn chung quanh thấy quả là nhà giàu lớn. Bàn ghế đều bằng cây trắc, cây gỗ đen mun hoặc khảm xa cừ chó không đánh véc-ni như ở nhà mình. Gian giữa dành cho bộ xa-lông loại xưa, lưng cẩm thạch và chạm hình bát tiên.

Căn bên trái, trái một tấm thảm hoa sắc sỡ. Từ nóc nhà thông xuống một chiếc đèn dầu, chó không phải đèn điện. Chụp đèn bằng sứ trắng còn những sợi dây

treo đèn óng ánh như mạ vàng. Trên chóp đèn có một quả đuốc cũng mạ vàng dùng kéo chiếc đèn lên hoặc hạ nó xuống để ánh sáng rọi sòng bài tứ sắc đang diễn ra trên thảm mà bốn tay hời là những con thú dồn trấu : một chú cọp, một cậu chồn, và hai vợ chồng nhà khí. Tay nào cũng đang xoè bài và liếc trộm sang bên cạnh để tìm cách bịp đối phương. Trong khi đó một chị mèo mun và một anh chó vá mang kiếng ngồi bên cạnh chiếc đĩa đếm tiền xâu.

Công tử Hiền đang mê mải xem cái trò trang trí này ít thấy ở đâu thì bà mai quèo chàng ta và chỉ chiếc tàu nhỏ bằng đồng gắn trên nền gỗ quý treo trên tường :

«Cậu xem kìa ! Ông già chỉ có một đứa con gái nên ông coi như vàng. Năm nay cô 17 tuổi, ông hạ thủy chiếc tàu thứ 17. Năm tới cô lên 18 tuổi ông sẽ đóng chiếc thứ 18. Cứ cô con gái thêm một tuổi, hăng tàu ông thêm một chiếc.» Bà mai nghiêm sắc mặt : «Cậu vô được đây là chuột sa hũ nếp, chừng cậu có vài đứa con, chắc hăng tàu của ông chạy chật sông không có bến đậu.»

Cô hầu đi vào rồi trở ra với chiếc khay trà chạm trổ, đặt trên ghế và kính cẩn mời khách.

Bỗng nghe tiếng dặng hắng. Liền đó một người đàn ông sồn sồn, khăn đóng áo dài bước ra. Bộ râu ngạnh trên đậm đen như râu giả làm cho nét mặt của ông có vẻ một tên hề hơn là một nghiệp chủ. Chú rể lẫn bà mai đều đứng bật dậy như máy. Bà mai nhanh nhẩu rí tai chú rể. Đó là nhạc phụ tương lai của công tử Cá Hố, nếu ván tứ sắc này chú rể không tới hồ. Gia chủ không ngồi ở xa-lông mà dùng bộ ván làm nơi yên vị.

Cô hầu rót trà cho chủ lẫn khách rồi đứng khoanh tay ở góc ván chờ lệnh. Ông chủ cử động rất chậm chạp để lấy vẻ oai vệ.

Ông rút chân phải lên ván, gác chân trái lên chân phải, ngồi xếp bằng, kéo vạt áo dài phủ lên, tăng hắng khê đúng ba tiếng, rồi cất tiếng sang sang chào hỏi theo cung cách của con người văn minh. Xong đâu đấy mới nhẹ đưa tay về phía khách :

«Xin mời nhị vị dùng trà !»

Bà Mai «dạ» khê và ngoảnh sang chú rể :

«Cậu dùng trà !» rồi bà mới thò tay nâng một chung. Nhà nghiệp chủ khê về chót râu rồi trịnh trọng bảo :

«Đãi trà khách thì phải đủ bộ dâm, bàn, tổng, tốt. Nhưng đây tôi thiếu một chén tốt, tức là chung nhỏ để

uống trà. Hồi nãy tôi quên dặn con bé nên nó rót trà cũng thất cách. Phải rót ra chén tống rồi từ chén tống mới chuyên qua tốt, như vậy trà mới đều. Còn rót từ bình ra thì chung trước đợt hơn chung sau, chẳng hóa ra mình đãi khách kẻ khinh người trọng hay sao ?»

Chàng công tử nghe phong cách uống trà mà kinh hãi thâm, nhưng nghiệp chủ còn trở tay về bên phải dẫn giải tiếp :

«Tôi có bộ tốt quý bốn chiếc. Ở đây chung đều có ngự bút của Đức Vua Càn Long bên Tàu. Bộ kỷ trà này cùng với cặp cầm đôn kia tôi nài lại của một nhà chơi đồ cổ gần bằng giá của chiếc xe đậu trước cửa kia. Khi phục quốc Đức Gia Long dùng cặp cầm đôn để ưu đãi các vị khai quốc công thần. Cặp đôn thì tôi còn đủ nhưng bộ tốt thì thất lạc mất một chiếc. Cho nên tôi dùng chung khác, còn đãi khách lại bằng chung khác chớ chẳng có ý khinh trọng gì đâu, xin quý vị chớ hiểu lầm.»

Bà mai kính cẩn thưa :

«Dạ, được nghiệp chủ cho phép đến yết kiến là quý rồi, tôi đâu dám nghĩ sai !»

Nghiệp chủ lại khẽ xua tay :

«Ấy chết, bà chớ nên dùng chữ «yết kiến» mà phạm thượng, chỉ nên nói «gặp nhau» cho nó bình dân.»

Bà Mai cúi đầu và run run cất giọng :

«Dạ thưa nghiệp chủ, được sự cho phép của nghiệp chủ, kẻ hèn này đưa công tử đến ra mắt nghiệp chủ và xin được diện kiến cùng tiểu thư.»

«À, cậu này đây hả ?»

Công tử Cá Hồ cũng là con nhà giàu, nhưng từ bé đến lớn sống trong thương trường, ngôn ngữ chụp giựt bốc hốt là thói quen, nay thấy ông chủ tàu bề vệ oai nghi và cách đối đáp giữa ông và bà mai có vẻ văn hoa thì hơi khớp.

Công tử cúi đầu đáp :

«Dạ, chính cháu.»

«Song đường của cậu vẫn được Khang Ninh chứ ?»

«Dạ được ạ. Xin cảm ơn nghiệp chủ.»

«Cậu nay được bao niên kỷ, theo học trường nào hoặc đang làm việc ở đâu ?»

Công tử đang lúng túng thì may sao một người đàn ông vận Âu phục bước ra tự xưng là kế toán của nghiệp chủ, rồi cúi đầu :

«Dạ có tê-lê-gam khần cấp của chiếc (tàu) Vĩnh Thuận số 15 đánh về ạ !»

«Đề đó, tôi đang có khách !»

«Dạ việc quan trọng ạ. Tàu đụng sập cầu ạ !»

«Sập cầu, hư hại bao nhiêu, hành khách bị thương nặng nhẹ đều có bảo hiểm bên Tây đền.»

Rồi gia chủ quay lại bà mai :

«Khổ cho tôi vậy đó thưa bà. Không có con trai coi sóc nên tụi tài công cầu thả. Tôi muốn đóng thêm vài chiếc trong năm tới mà thôi chí quá. Tài bất thắng thời. Làm cho mệt rồi cũng vậy thôi. Chắc tôi sẽ ngưng lại ở chiếc thứ 17, không khuếch trương hơn nữa. Xin lỗi nhị vị, để tôi vào lo công việc !»

Rồi ông đứng dậy, chậm rãi đi vào.

Bà mai ngó công tử như thăm bảo :

«Rủi quá. Thôi để dịp khác công tử sẽ tới».

Nhưng nhà nghiệp chủ vừa khuất dạng thì ánh hồng lồ mọc. Cậu công tử thau láu mắt nhìn. Một thiếu nữ ăn mặc theo lối Tàu Thượng Hải lả lướt đi ra, tiếng guốc khua trên nền gạch như một nhạc khúc ly kỳ. Thân hình eo lả như trúc, tay chân dong dãi như mai, mặt như hoa nở, miệng chúm chím khác chi đoá hồng nhung. Nàng cất tiếng chào khách tợ oanh hót. Nàng ăn nói bật thiệp dạn dĩ chớ không sượng sề như phần lớn các cô gái khuê các, chứng tỏ nàng đã hấp thụ nền văn minh Âu Tây khá bộn.

Nàng ngồi bên góc ván nghiêng một bên để lộ mảnh chân ngà ở đường xẻ dọc của chiếc áo.

Công tử Hiền thấy mình sút kém bội phần, không phải về sự giàu có, về sự học thức mà về nhan sắc. Không phải chàng so sánh dung nhan của chàng với nàng. Nhưng sắc đẹp của nàng làm cho chàng cảm thấy mình hèn kém, không xứng đôi. Nàng đáng được làm bà hoàng hơn là làm vợ một tay buôn bán thường thường như mình.

Bà mai rút ngắc khoảng cách giữa đôi trai gái bằng nhịp cầu vàng :

«Hôm nay ngày lành tháng tốt, Ngưu Lang Chức Nữ mới gặp nhau. Đã có phép của phụ thân tiểu thư, xin

cậu cứ tự nhiên. Tôi ngồi ở đây có lẽ hơi thừa. Vậy tôi xin phép ra phía trước sân xem mấy cây cảnh quý».

Nói xong bà đứng dậy mở cửa bước ra ngoài.

Công tử Hiền háo hức khi chưa gặp người trong mộng nhưng nay chạm mặt thì chàng lại lúng túng. Chàng không biết mở miệng nói câu gì, chỉ sợ vụng về, thiếu văn hoa. Đường như đọc được sự bối rối đó nên nàng lên tiếng trước một cách tự nhiên làm cho chàng bình tĩnh trở lại.

«Vous đến đây là chi vậy ?»

Nàng mở đề bằng một câu bình dân nhưng lại pha Lang Sa.

«A a... để gặp em !»

«Mới quen nhau, xin khoan kêu bằng em. Vous gặp moi ở đâu mà biết moi ?»

«Ở ngoài đường.»

«Đường nào vậy ?»

«Đường nào a... cũng quen rồi.»

«Vous biết nói tiếng Pháp không ?»

«Tôi học tiếng Tàu nhiều hơn tiếng Pháp.»

«Papa sắp cho moi đi Tây để học thêm.»

Ngưng một chút. Nàng lại cất tiếng thỏ thẻ :

«Mà vous đến gặp moi có mục đích gì không ?»

«Để xây dựng hôn nhân.»

«Ồ là là !»

Nàng kêu lên như một cô đầm thật hoặc một cô nữ sinh học trường đầm từ bé đến lớn.

«Chuyện gì kỳ vậy ? Tôi đâu có muốn lấy chồng. Tôi không biết làm dâu. Tôi có người hầu hạ chứ tôi không biết hầu hạ ai»

«Cô không phải hầu hạ ai hết.»

«Chuyện vợ chồng phải do papa quyết định chứ moi không có quyền đâu. ! Papa chỉ cho moi ra đây bấy nhiêu phút rồi trở vô.» Nàng đưa cánh tay trần trắng nuột lên nhìn chiếc đồng hồ nhỏ xíu «Thôi, quá 5 phút rồi moi vô kéo papa rầy !»

Nàng quơ chân lia lịa tìm đôi guốc. Nàng loay hoay bồng ngã xuống đất, để lộ bắp chân đẹp tuyệt trần.

Chàng công tử mau mắn, lịch sự đỡ nàng dậy và tra đôi guốc gu vào chân nàng.Ồ ! đôi guốc của loại người sang hiếm thấy.

Hai chiếc gụ ngà trắng như lấp lánh hạnh phúc được mọc giữa những ngón chân như những búp hoa. Vừa lúc đó thì bà mai trở vào, papa bước ra, y như trên sân khấu mọi hành động đều ăn khớp do bàn tay của thầy tuồng xếp đặt.

Nàng vừa đứng dậy vừa thăm thì với chàng :

«Papa thấy toi đứng gần moi như vậy papa rầy cho coi !»

Công tử nghe mùi thơm ngây ngất bay phất qua mũi nhưng chàng phải buông chân nàng ra vì «sợ papa rầy».

Bà mai chấp tay :

«Dạ, thưa nghiệp chủ : như vậy là hai cháu đã gặp nhau lần thứ nhứt. Tuy cuộc gặp gỡ không lâu nhưng công tử cũng đã được hân hạnh nhìn thấy dung nhan tiểu thư. Chẳng hay bao giờ cặp trai tài gái sắc này được phép tái ngộ lần thứ hai, xin nghiệp chủ phán cho một lời để công tử về đêm nay khỏi mất ngủ.»

Nghiep chủ từ từ tổn tổn về hai chót râu ngạnh trê và vui vẻ đáp :

«Đời văn minh này, cha mẹ phải tùy ý con. Để tôi hỏi lại con nhỏ rồi tôi cho biết sau.»

Cuộc hội ngộ kết thúc mỹ mãn. Tên hạc mở cửa xe, cúi đầu chào khách và đóng cửa xe với sự cung kính như lúc khách đến. Nhà nghiệp chủ đứng trên thềm vẫy tay lúc chiếc xe chạy bọc quanh theo bồn bông để trở ra cổng.

Bà mai rĩ tai công tử Hiền :

«Tôi phải chạy rã chân suốt hai tuần lễ, nhờ cậy cả chục người, thuê cả chục chuyến xe, bữa nay cậu mới được bước vô nhà này đó.»

Vốn quen với những vụ ngã giá các thứ khô mắm, công tử Cá Hổ thừa hiểu ẩn sau câu nói kia là cái gì.

CHƯƠNG IX

Cô con gái nghiệp chủ về nhà chồng dưới sự sắp xếp bởi bàn tay ma quái của bà mai. Chỉ mười lăm ngày sau «buổi nhìn mặt», thì nghiệp chủ đau nặng. Bên đảng gái tỏ vẻ đồng ý gả con gái cho công tử, nhưng phải cưới chạy tang, nếu không thì phải chờ ba năm, mãn tang mới được cưới. Trước yêu cầu gần như bắt buộc đó, tất nhiên là công tử, vốn nôn nóng được làm chủ sắc đẹp của cô nữ sinh Can-mét, nay càng nôn nóng được làm chủ hãng tàu Vĩnh Thuận, chọn ngay trường hợp chạy tang. Chạy mà được vợ đẹp như tiên, được thừa hưởng một sản nghiệp kêch xù thì dù chạy học máu cũng không ai từ chối.

Ngoài ra ông thầy bói nào đó bảo rằng tuổi của cô dâu và chú rể có điểm kỵ, nếu đám cưới cử hành ở Sài gòn thì vợ hoặc chồng sẽ chết bất đắc kỳ tử. Cho nên không phải rước dâu, và lễ thành hôn sẽ tổ chức ở quê nhà chú rể. Nói tóm lại, bên gái đã được mọi điều yêu cầu. Nếu sai một điểm nhỏ thì ông chủ hãng tàu có thể hết bệnh và cô Can-mét sẽ đi Tây, nghĩa là công tử Cá Hồ sẽ hổ luôn trong ván bài này.

Do sự quyết chí của đảng trai mọi nghi lễ đều tiến hành tốt đẹp ngoài dự kiến của đảng gái. Nhưng bên

đàng trai chỉ tốn có non mười ngàn bạc Đông dương. Như vậy chỉ có 50 ngàn gia lúa, thua giá trị cái ngoéo tay của cô Ba xa lắc. Một ông chủ năm tiệm bán khô chẳng lý gì lại không dám xài cho thiên hạ không dám giỡn mặt chơi ! Người dân không dám giỡn mặt với ông đã đành, cả chủ tàu Vĩnh Thuận cũng lác mắt.

Đám cưới đãi thả dàn luôn bảy ngày. Không thềm mướn thợ nấu cao lầu Chợ Lớn mà rước hẵn các vua bếp trứ danh tận bên Quảng Đông Phúc Kiến sang nấu toàn những món lạ lòng từ đời Tây Thái Hậu. Còn nữ trang thì ôi thôi, trông thấy cô dâu người ta tưởng đó là một thỏi vàng biết đi biết cười.

Cô Can-mét về nhà chồng, không phải làm một việc gì động não động móng tay. Công việc nặng nhọc nhất của cô là gói bạc, ràng thành xấp và bỏ vào tủ giúp cha mẹ chồng. Công việc thứ hai là cô phải mặc theo Tàu. Việc thứ ba lại càng không nặng nhọc chút nào là cô không được ra trước tiệm. Vì cô đẹp quá sức tưởng tượng. Đẹp cho đến nỗi cả vùng quanh đồn đãi rùm beng. Rồi người ta rủ nhau đến tiệm để nhìn tiên nữ giáng trần. Nhờ vậy mà cửa tiệm càng đắt khách gấp bội.

Bà mẹ chồng biết rành tâm lý con trai. Thấy sắc thì khác nào mèo thấy mỡ. Chiếm không được thì ganh

ghét rồi sinh ra ác tâm. Tốt nhất là đừng để họ trông thấy. Nhưng rồi cũng có chuyện xảy ra. Một hôm ông chủ nhận được thiệp mời dự lễ ăn trung tuế của ông Cai Tổng. Ông không mời một người mà cả gia đình có ghi rõ tên từng người. Xưa nay ông chủ tiệm và ông Cai Tổng không có quan hệ gì. Ông Cai là đại điền chủ, và không hay giao thiệp với người Tàu mặc dù ông Cai Tổng là người Tàu lai. Ông chủ tiệm ngờ là có âm mưu gì chẳng. Thuở xuân thời ông có nghe một vụ án mạng đẫm máu tại một bữa tiệc cũng vì nhan sắc của đàn bà. Số là thầy Thông ở tòa bố Vĩnh Long có người vợ đẹp tuyệt trần, cả vùng thường gọi là cô Ba. Nhân một buổi tiệc, thầy mời quan chánh tham biện tới dự. Quan ta trông thấy cô Ba bèn sanh lòng dâm dục. Sau đó quan lại thết tiệc và mời lại vợ chồng thầy. Hai bên quan hệ mật thiết một thời gian. Lần kia thầy Thông bắt được quan tham ve vãn vợ mình bèn lấy súng bắn tình địch chết liền tại trận. Vụ án gây tiếng tăm khắp lục tỉnh.

Nhớ chuyện xưa mà răn mình, chẳng những ông không đi dự tiệc mà còn bảo cháu mình dắt vợ sang tỉnh khác. Tránh voi không xấu mặt nào.

Nhưng cuộc tình duyên lại không tan vỡ vì bên ngoài mà lại từ bên trong. Số là người Tàu có cái tin dị đoan là hễ được gái đồng trinh là hên, buôn bán phát lên vùn

vụt. Vì vậy cậu công tử sẵn tìm con gái trinh để làm vợ. Quả y như rằng công việc làm ăn hoàn toàn tốt đẹp dưới bàn tay quán xuyến của chàng. Nên khi gặp cô nữ sinh thì chàng quyết không để cho «cái hên» sảy mất.

Đám cưới càng tung bừng bao nhiêu, cô dâu càng sợ hãi bấy nhiêu, mọi chuyện bí ẩn có thể vỡ toang ra trong giờ phút quan trọng nhất của đêm hợp cẩn.

Chăn màn trắng tinh, gối hồng, nệm hồng, hoa hồng. Tất cả đều làm rực rỡ thêm đêm tân hôn. Nhưng than ôi, cái hên mà chồng nàng đang chờ đợi đâu còn nữa. Nó đã «đi Tây» đâu hồi nào. Cuộc đời nàng bị hất hủi, biết bao nhiêu lần «chịu đấm ăn xôi» không phải chỉ một đôi lần may rủi mà còn với đàn ong lũ kiến ở nhà dì Hảo để trả nợ áo cơm cho ai và để lấy tiền nhờ dì Hảo chuộc một lá bùa linh. Dì bảo trong đêm tân hôn, lá bùa sẽ làm cho người con gái mất.... như còn... Nhưng trong giây phút hệ trọng nhất đời nàng không rõ vì nàng bị động hay vì lẽ gì khác mà lá bùa linh không đem ra dùng được. Qua giây phút ấy rồi, mặc dù tâm lang vẫn giữ thái độ quân tử, cô cảm thấy mình có tội. Cô bèn quì xuống chân chàng sám hối. Chàng an ủi vợ «Anh không xem ‘cái ấy’ quan trọng. Có nhiều cô gái không có màng trinh».

Chiếc khăn bàn lông trắng dính mấy đốm máu vút trên giường Tây cho đến nay vẫn còn nằm vắt ngang tâm trí cô như một mảnh băng rít vết thương không lành. Cho đến khi đã là vợ, cô biết mình đã mất cho kẻ không phải là chồng cái vật quý nhất đời con gái.

Mặc dù chồng nói vậy nhưng nàng vẫn cứ nơm nớp sợ. Mặc cảm tội lỗi luôn luôn đeo đẳng không rời. Cái bụng đàn ông thì ai biết nổi. Những bi kịch của đàn bà con gái đều có chung một nguyên nhân là mắc mưu đàn ông. Chỉ có vậy thôi không gì khác.

Nhưng nàng mất nó không phải vì mắc lầm mà vì má nàng bán nó với cái giá đếm được bằng tiền, 400. Với sự ưng thuận của má nàng, Dì Hảo đã đem nàng bán cho con quỷ mặt đen. Con quỷ đã mua được cái hên của cuộc đời nàng với giá hời. Bây giờ chồng nàng cần nó để khuếch trương sự nghiệp thì nàng đã đánh mất.

Ở trong vựa hải sản, các món quý như tôm hùm, bong bóng cá, bào ngư, hải sâm, vi cá, yến sào, không món gì là nàng không dùng. Mà ăn hằng ngày chớ không phải lâu lâu mới được nếm một chén lỉnh loăng như ở cao lầu. Nhưng cô bé vẫn không mập ú béo phì mà lại trắng da dài tóc, môi đỏ như son, đẹp lên lạ lùng. Chính nàng soi gương cũng thấy mình đẹp nữa là ai. Còn chàng thì trở thành người đàn ông trắng kiện ham chuyện mây

mưa vô cùng. Mặc dù ngày đêm có nàng tiên trong tay, chàng vẫn đi tìm. Mới đầu nàng chỉ nghe đồn. Sau đó nàng biết chắc. Thừa lúc chàng đi vắng, nàng tìm tới gây sự và ẩu đả tại nhà tình địch. Tưởng là mối hận rửa xong, nàng quay lưng đi. Dè đâu trong buồng tình địch, chàng nhảy xổ ra, không binh vờ, lại phụ lực cho tình nhân làm xấu vợ. Nàng đã hiểu ra bụng thẳng chồng: thâm độc và tham lam vô tận. Mất hên nên đi tìm hên. Đồng hồ chỉ có ba mặt. Đàn ông có nhiều mặt hơn đồng hồ. Hắn trả thù nàng về việc nàng đã không đem cái hên đến cho hắn. Nàng thất vọng với cảnh chán không ấm, gối không êm. Nhưng nàng cũng tự biết sự khiếm khuyết của mình, nên nàng làm lạnh và tự đàn áp mình với cổ tục : Trai năm thê bảy thiếp... Nhưng chàng càng lần lượt nàng vì lẽ chàng đã mất cái điều đáng ra chàng phải được. Và nàng là kẻ phải đền bù cho chàng sự khiếm khuyết kia. Nàng nhớ lời Ân- xe-lửa ở gốc cây da. Dù tức giận nàng cũng vẫn tươi cười. Ít lâu sau chuyện cũ hầu như đã quên đi, nàng đòi về Sài Gòn thăm nhà. Chàng ưng chịu. Và hai đứa cùng đi.

Vô tới nơi, chàng mượn phòng ngủ sang trọng ở đại khách sạn Majestic. Chàng vẫn âu yếm nàng. Nàng cũng đáp lại. Nhưng, nàng làm theo lời bạn cũ. Không đói cũng ôm bụng. Không yêu cũng làm ra yêu. Ngày trước ngoại hay đi chùa và thường nhắc câu : «Tướng

cướp buồng dao cũng thành bồ tát» thì tại sao nàng không thể trở thành vợ hiền. Nàng đã trở thành vợ hiền trong thời gian qua nhưng người ta đã không cho nàng cơ hội tốt nữa.

Trên đường lên Sài Gòn, ghé lại hai ba tiệm nhánh chàng tự phơi bày chàng là một chiếc «đồng hồ» có nhiều mặt. Nhiều người quản lý hoặc con gái của họ đều là mèo của chàng hết trơn. Thấy nàng đi theo chàng họ còn dò xét tìm biết coi nàng là ai. Nhưng nàng đâu có dại, nàng nói trớ đi là em họ của chàng. Và chàng lấy làm ung bụng cho sự tránh né khôn ngoan của vợ.

Thấy nàng đẹp lạ lùng, có cô muốn ghen với nàng. Nàng đã không ghen, họ lại ghen ngược với nàng. Lòng nàng càng nảo nề chán chê. Sự chán chê không giống với những ngày ở nhà gã Tây đen, nhưng nó làm cho nàng mưu tính những chuyện liều lĩnh.

Phải chi có một đứa con thì còn sợi dây ràng buộc vợ chồng, đàn này, không ngờ, bỏ đi, đâu có gì níu lại. Mà làm sao có con được. Nàng như ngôi nhà, đứng ở ngoài ngõ vô thì đẹp, cả cái ngõ phủ hoa lá cũng xinh xắn, nhưng khi bước vô trong thì bàn ghế ván giường đều loạn xị, bàn thờ nằm ở dưới bếp còn giường ngủ lại trôi ra phòng khách, chẳng có thứ gì đứng đúng chỗ và còn nguyên như ngôi nhà thường.

Đêm đầu tiên với con quỷ mặt đen, bây giờ nhớ lại, hồn vía còn lên mây. Nàng chui dưới sàn giường, nhưng trốn sao được. Hắn lôi nàng lên. Nàng chỉ là trái non chưa ăn được, nhưng hắn thích thú về điều đó. Và hắn đã có cách. Thiệt ghê tởm vô cùng. Hắn tàn ác chẳng khác tên cướp giết người. Bộ mặt của hắn, hai bàn tay của hắn và cái gì trên người hắn cũng đều phụ họa cho việc sát nhân.

Hằng đêm, mỗi khi nghe tiếng giày của hắn đi về là nàng hồn phi phách tán.

Nàng muốn chui xuống đất, muốn lao đầu vào tường nhưng người ta bảo giấy tờ đã ký, nàng đã bị bán. Người bán oái oăm thay, lại là mẹ nàng, một người mẹ mê tiền tới đa.

Về với chàng, nàng không sợ hãi nhưng không thấy sung sướng khi mái chèo khuấy lạch Đào Nguyên. Nàng chỉ thích tí ti khi được hôn hoặc vuốt ve đôi gò Bồng Đảo.

Lần này, sống trong khách sạn sang trọng nhưng nàng cũng không thấy vui. Chàng không tàn bạo như Tây đen, nhưng từ sau vụ ấu dâm với tình địch, sự chiều chuộng ấu yếm của chàng chỉ làm cho nàng ghê tởm. Nàng đã hiểu đàn ông hơn. Có vợ đẹp bao nhiêu rồi

cũng mèo chuột. Đàn bà con gái hư, xã hội này tồi tệ, chính là vì tay đàn ông.

Nếu họ tử tế thì cuộc đời nàng sẽ không long đong, chìm nổi, đón đau từ lúc hoa niên. Mới bước vào đời đã đạp lửa, cho nên về sau cứ tưởng ở đâu cũng là gai với lửa.

Giày guốc thường không làm cho chân nàng khỏi phỏng. Phải giày đằm, gót bằng bạc bằng vàng thì mới khỏi lửa tấp gai đằm.

Một bữa sáng khi anh chồng đang ngủ mê vì đêm qua quá chén... Trà lén tom góp áo quần ra đi. Phen này hẳn sẽ trở về một mình. Mất vợ cho biết thân. Nhẹ bước rón rén xuống thang lầu, không quay đầu ngó lại. Lần này không thể như lần trước. Lần ra khỏi nhà con quỉ mặt đen đến rạp hát chờ người tới đón về làm công... Đêm đó nàng lại phải «trả công» người đón. Nhưng đón nàng đi đâu ? Sáng ra thấy mình nằm giữa tổ quỉ Cây Mai của con quỉ sọc trán.

Lần này nàng tự mình tìm đường. Muốn đi đâu tự đi lấy hơn là đi theo sự chỉ dẫn của người ta. Nàng định trở về nhà nhưng lại thôi.

CHƯƠNG X

Trà dựa lưng vào gốc cây da mòn lẩn. Những con mắt ở bàn chân đã đưa nàng tới đây. Sau mấy ngày lang thang mà không tìm được việc làm, xài hết mấy đồng sót trong túi, Trà vô cùng chán nản. Có lần định nhảy xuống sông. Một bữa mệt lả, Trà nằm trên băng đá kê đầu trên cái xách tay. Ngủ dậy, cái xách biến mất, nàng còn hai tay không. Chỉ sót lại bộ đồ bọc da và đôi guốc dính chân, gót guốc mỏng hơn dao cạo, mất hết vẻ đài các, cũng như chủ nó. Cặp gu bằng ngà có giá trị hay không ? Trà chưa từng biết. Nhưng chúng nhắc cho Trà nhớ bọn thằng Ân. Và Trà lần mò tới chùa. Con bò vẫn còn đứng trước cửa chùa. Mấy «anh Bảy chị Bảy» rải rác đi vào cúi đầu trước con vật bốn chân. Nó không thềm đáp lại những cử chỉ tôn kính của loài hai chân đối với nó.

Ước gì đây là chùa Phật, chùa Bà, chùa Ông, một ngôi chùa như ở quê ngoại, quê nội, chứ đừng chùa Chà Và ! Trà sẽ vào xin cơm ăn, xin quét chùa và ngủ ngoài hiên chùa. Chắc ông sư bà vãi sẽ thương Trà hơn cái ông từ Chà Và.

Trà không hiểu sao họ thờ con bò ? Giá nó hóa thành con bò thật để cho người ta xẻ cho Trà một miếng con

con lúc này. Cao lương mỹ vị vừa nếm ở nhà chồng mới hôm nào, hầy còn chưa tan trên đầu lưỡi, nay đói như cào, Trà không tìm được thứ gì để dồn vô bụng. Năm xu cuối cùng còn lại Trà đã mua một chiếc bánh ú, lột lá ra mới hay là bánh ú o. Trà chua chát nghĩ mình cũng là một cái bánh ú được dì Hảo o lại đem gạ bán cho người ta chớ khác gì ! Còn ba xu mua một tán đường trâu, cắn một miếng phun phèo phèo đắng nghét. Trà nếm luôn cả bánh lẫn đường.

Bữa nay có lẽ. Họ bố thí nhiều hơn ngày thường. Trà vào xin một đĩa cà-ri. «Cay quá !» Nhưng phải nuốt để sống hôm nay. Trà ra hiên chùa ngồi ăn.

Bỗng nghe sau lùm cây bên kia tiếng cãi vã rồi tiếng đùa. «Bóp v... năm xu, rờ m... u một cục... ắc cái đồng hai»

«Anh thương em vì bởi chữ u. Bỏ thêm dấu nặng chữ đ đứng đầu.»

«Ê đừng nói bậy bạ nghe bậy !»

«Hồi hôm tụi bậy đi đâu ?»

«Coi hát bội !»

«Bội nhót vịt hay bội nhót gà ?»

«Trời, hát bội gánh Kim Hoàn ở bên đình Hòa Phú.»

«Tầm bậy, gánh Kim Thành, la Kim Hoàn.»

«Tiền đâu mua giấy ?»

«Vô bằng giấy vàng. Ngồi ghé hạng nhút !»

«Nhút kết !»

«Nói vậy tui tao có cách vô khỏe hơn chui vải bao.»

«Cách nào ?»

«Nè, tao kể cho nghe đề bắt chước.»

«Ừ, kể đi !»

«Tui tao một bầy cả chục đứa làm sao chui lọt, nên phải lập kế ! Thằng ông nội xét giấy bận áo trắng, miệng hút thuốc Tây coi bánh lăm. Tao bảo thằng Chằng Hiu lấy miếng sành vít bùn dưới cống đến gần cửa. Thờ lúc thằng chả rọi đèn pin nhướng lên nhướng xuống coi giấy, thằng Chằng Hiu vục bùn vô áo thằng chả. Thằng chả tức mình rượt bắt Chằng Hiu. Nhưng thằng Chằng Hiu ôm nhóm nó lủi vô đám đông, thằng chả cứ lách theo nhưng sao kịp. Tui tao ào qua cửa. Đến chừng thằng chả trở lại thì tui tao đã vô rập, lủi như cá chạch.»

«Còn thằng Chằng Hiu làm sao vô ?»

«Phải chờ đến lúc kéo màn, khán giả đang nhóc mỏ Cá Kèo coi mê man thì tao len lén giở vải bao cho nó chun vô.»

«Biết chỗ nào mà giở ?»

«Tụi tao có hẹn trước chớ. Cây cột thứ ba, bên trái. Hễ bên trái không được thì qua bên phải, cũng cây cột thứ ba. Thằng Chằng Hiu đâu có vô một mình. Nó còn dắt thêm một bầy nhái bầu, ễnh ương, cóc, chuột.»

«Có ‘cóc dẫn’ không ?»

«Có ‘cóc đập’ nè.»

Pịch ! Pịch !

«Nói bậy ăn đập nghe chưa ?»

«Hát bội đêm trước chán quá nên người ta không coi!»

«Sao mà chán ?»

«Cứ vuốt râu ử ử ử... cả buổi rồi ử ử ử vuốt râu, không nói không ca gì hết chớ sao.» Cho nên đêm sau họ đổi qua cải lương oánh phép. Trời coi đã hết mạng đời.

Một giọng nói ồm ồm vọt lên :

«Tụi bây ở ngoài, coi không đã bằng tao lén vô trong buồng ! Tao thấy mảnh lối mị thuật hết trơn. Tụi bây biết nó phục đèn màu bằng cách nào không ?»

«Thì phục chớ làm sao !»

«Tầm bậy. Nó để cái đèn măng-sông trong thùng chỉ chứa một mặt sáng thôi. Hễ muốn màu xanh thì nó lấy giấy kiếng màu xanh bịt lên. Nhưng cũng chưa đã bằng oánh phép. Tao thấy mảnh lối nó hết à nghe. Nè, nghe! Hễ Tôn Hành giả muốn bay thì lùi lại gần gốc cây. Ở đằng sau gốc cây có một thằng cha núp sẵn, nó tra móc sắt vô cái khoen sắt trong lưng Tôn Hành Giả, tụi mày coi phía trước đâu có thấy gì. Khi nào lão Tôn muốn bay thì dậm chân và la «hô... bay !» Thằng cha móc khoen sắt xong quay ra lôi bao cát rớt xuống»

«Bao cát ở đâu mà rớt ?»

«Bao cát để sẵn trên cây xiên nhà. Cho nên hễ bao cát rớt xuống là giật Tôn Hành Giả tung lên. Hành Giả chỉ cần giăng tay ra là coi như bay thiệt.»

«Sao bao cát rớt xuống mà Hành Giả bay lên được ?»

«Nó có cái rõ rẽ luôn sợi dây đó, một đầu là Hành Giả, một đầu là bao cát. Vậy nè hiểu chưa ? Bữa nào đi với tao, tao chỉ cho. Còn nhiều pha oánh phép lòi lung và Tôn Tản bay đứt dây chửi lộn rùm trời. Vui lắm !»

Trà vừa ăn vừa nghe chuyện mị thuật, thiệt lạ. Nhờ vậy mà không thấy cay, nên lua hết đĩa ca-ri. Ăn xong nghe môi nóng rần. Trà hít hà và ngó quanh tìm nước. Bỗng... oéc... oéc. Tiếng còi xe lửa rúc lên từ xa.

Đám trẻ ngưng ngang câu chuyện chạy túa ra. Bất thần Trà đứng phắt dậy đuổi theo miệng kêu :

«Anh Ân ! Anh Ân !»

Đám nhóc đang chạy, nghe tiếng gọi thì dừng lại. Chúng trở mắt nhìn người con gái với cặp mắt lạ lùng. Trà hỏi :

«Còn anh Ân đâu ?»

«Ông còn ngủ trong hang !»

Một đứa ôm nhóm ôm nhách cao lêu đêu, nhìn Trà trân trân rồi hỏi lại : «Chị Ba phải không ? Chị Ba về, tụi bây ơi !»

Cả bọn ủa tới công kênh Trà lên, nhưng một đứa kêu: «chị nặng quá trời !» rồi buông Trà xuống dắt Trà ra sau

Chùa. Chúng ta lên :

«Ê ! Ông-xe-lửa-cán ! chị Ba anh về nè !»

Bất giác Trà nhìn xuống chân. Đôi gu ngà vàng vọt sứt mẻ sau những lúc phong trần, như những cánh hoa héo bị cạp giữa những ngón chân rướm máu. Người ta mang guốc gu là để đi trên đất láng, gạch bông chớ đâu phải để lê la trên đường đá gồ ghề như Trà mấy hôm nay. Mang guốc đau cả guốc lẫn người, muốn ném phứt mà tiếc. Cuộc đời lắm lúc kỳ cục vậy đó. Đáng lẽ mạnh dạn ném đi mà cứ đeo hoài cho khổ.

Ăn vừa đi vừa vờn vai và ngáp dài xiêu xiêu tới như say : «Đâu, chị Ba nào ?»

«Chị nè Ăn, còn nhớ không ?» Không hiểu tại sao Trà lại xưng ‘chị’ với Ăn bất thần như vậy.

«Nhớ chứ sao không nhớ !» Ăn tung chân lên «Chùng nào nắm ngón chân anh mọc lại thì anh quên em.» Ăn thấy Trà khác hẳn xưa. Vừa tròn trịa, vừa đẹp trông lạ hoắt như đã cách xa hàng chục năm «Anh tưởng em có chồng giàu nên không đi bán bánh nữa chớ.»

«Chồng gì, chồng ngồng thì có !»

«Chôi hoài. Bộ sợ tội này chột hả ?»

Trà lắc đầu :

«Không có đâu mấy em ơi !» Trà cảm thấy mình lớn nên lại tự xưng ‘chị’ một cách hồn nhiên với đám nhóc. Mà thiệt vậy, 17 tuổi Trà đã chịu sóng gió hơn một đời người.

«Vậy bà Hảo nói dóc à ?»

Nghe đến tiếng ‘Hảo’ Trà giật nảy người. Không biết mừng hay sợ. Ma quỷ lại đưa nàng trở về cái hẻm Cây Mai của Dì Hảo nữa chẳng ? Trời ơi ở đó có biết bao nhiêu sự đời xảy ra cho nàng. Về để hứng lấy cái khổ cái nhục, còn ra gì con người Trà nữa ? Nhưng nghe tên người quen xưa giữa lúc bơ vơ không nơi nương tựa, Trà cũng hơi mừng, vừa mừng vừa sợ. Mừng gì với một người đã bán Trà hai lần một cách vô cùng khéo léo và bỏ túi được ít ra là bạc ngàn. Còn sợ thì sợ ai ?

«Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Bây giờ em biết chỗ nào cầm đồ không ?» Trà hỏi

«Chi vậy em ?»

«Đem hấp dùm chị chiếc cà-rá này !» Trà giơ ngón tay lên như nêu bằng chứng.

Thằng Ân nhìn và kêu lên :

«Cà-rá hột xoàn !»

«Ừ, hột xoàn !»

«Ở đâu vậy ?»

«Lượm !»

«Sao không để đeo lấy oai với người ta ?»

«Em không muốn thứ đó dính vô da. Em ghé... ét.»
Trà tuốt nhẹ ngón tay nhưng chỉ còn ngón tay trần với dấu khuyết trên da, quên rằng trước khi đi, Trà đã tuốt nó ra ném lên giường như muốn xóa sạch vết tích cuối cùng của cuộc tình đồng hồ lẫn cá hổ.

Bỗng thằng Ân nhìn xuống chân Trà rồi hỏi : «Ở đâu em có guốc gu này ?»

«Của anh cho chớ ai !»

«Em đẩy cây hoài. Kỳ đó anh cho em, em không thềm mà !»

«Không phải không thềm mà em không lấy. Ai đi bán bánh ú trên xe lửa lại mang guốc gu ?»

«Em không nhận nên anh đem cầm cho bà Bất Hảo.»

«Ừa, anh quen với bà đó nữa à ?» Trà trở lại xưng ‘em’ với Ân như xưa.

«Tụi anh ‘thôi’ được món gì đều đem cho bà. Lần đó anh hấp được các rươi. Còn đôi này em mua bao nhiêu? Hồng lẽ em mua của bà trời đánh đó.»

Trà giật mình thon thót, nhưng Trà không muốn cho Ân biết mình có quan hệ với dì Hảo nên nói lảng ra.

«Đời bây giờ mấy người giàu hay bắt chước chung diện theo ngoại quốc, nên bày đặt mang guốc gu. Guốc của chồng em mua. Anh đi hấp dùm, được bao nhiêu mua bánh làm tiệc.»

«Bữa nay chùa có lễ. Người ta cho đồ ăn nhiều lắm, cần gì phải mua bánh ?»

«Em bảo hấp là hấp mà ! Em không muốn vương chân vì cái nợ này.»

Trà rút đôi guốc ném ra, cái đôi guốc oan gia. Mang nó nặng còn hơn đeo gông. Em không muốn thấy nó nữa. Coi chân em đây, chảy máu cũng vì gu ngà cạp.

Bọn trẻ biến đi, Trà định kể chuyện chồng con cho Ân nghe nhưng rồi xấu hổ, lại thôi. Còn Ân gặp lại Trà, buồn hiu, không nói gì hết. Mà biết nói gì ? Cái hôn bị

từ chổi năm nào... Ân giữ sự im lặng bên Trà, trong đầu cuộn lên bao nhiêu là nỗi niềm u ất.

Trà thấy Ân già hẳn đi, như một trái cây chín héo. Con nít bước qua trung niên không còn tuổi trẻ. Ân để ria mép. Bắp tay thì xâm hình kỳ cục. Giọng nó tha thiết:

«Em ở đây với tụi này, đi đâu chi cho mệt. Cơm Chà Và cay nhưng ăn mãi rồi cũng quen em à ! Anh kiếm cho em đôi guốc gu khác.»

«Em ở đây rồi sống làm sao ?»

«Cơm chùa, nước phong tên, ngủ ngoài hiên như tụi anh.»

«Khi bệnh hoạn ?»

«Tụi này cạp vật không chết, bệnh gì !»

Thằng bé chạy về, vừa thở hào hển vừa đưa nắm tay ra trước mặt Trà :

«Đó chị em cầm được bao nhiêu ?»

«Hai cắc.»

«Bây !»

«Ba cắc !»

«Trật !» Thăng bé sè tay ra. Một đồng bạc nhàu nát.

«Em cầm ở đâu vậy ?»

«Bà trời đánh chó còn đâu !»

«Thôi đi mua bánh luôn đi. Chị đãi các em một bữa!»

Nói vậy nhưng Trà nghe bụng dạ xao xuyến bất an. Trà linh tính như sắp có một cuộc ma dặt lỏi quỷ đưa đường xảy đến.

Bọn nhóc đem đồ cúng ở chùa về. Cơm thịt bánh trái ê hề. Thăng Ân bảo dọn ra trên một chiếc băng đá bên gốc một cây sứ già trụi lá chỉ có nhánh như ngón tay thẳng cùi.

«Ăn đi chị Ba. Mấy ông thờ bò, chỉ ăn thịt heo và thịt dê. Khi nào chị ăn thịt bò thì nhớ đừng có vô chùa này ghen !»

«Sao vậy ?»

«Ăn thịt bò chị bước vô là ông Từ bước ra đuổi chị đi ngay. Không biết sao ông ta đánh hơi giỏi vậy ?»

«Cô Ba đây ? Cô Ba đâu ?» Bỗng một tiếng vang lên

từ ngoài cổng.

Rồi một người thanh niên chạy vào. Tưởng ai, kẻ đã từng đóng vai kế toán cho ông chủ tàu Vĩnh Thuận, ‘người nhà’ của dì Hảo. Không hiểu dì có quyền lực gì mà nghe anh chàng bảo, Trà từ giã đám ‘xe lửa cán’ và lót tót đi về với dì. Cái anh chàng chuyên nghề canh ngõ hẻm cho khách giang hồ yên tâm không bị lính xúc. Vậy mà vào bàn tay dì Hảo, anh ta trở thành kế toán cho ông chủ tàu, ông chủ chẳng ai khác hơn là gã chồng hờ của dì, để cho cô bé Trà lại hóa ra nữ sinh trường Calmette. Ghê gớm thay cho tấn hài kịch lừa đời.

Bỗng Trà buột miệng hỏi : «Sao anh biết tôi ở đây ?»

«Bà cố nội nhìn đôi guốc gu. Bả biểu tôi đến nếu phải thì công cô về bả giúp đỡ cho.»

«Bộ Sài Gòn chỉ có một đôi guốc gu thôi sao ?»

«Ai mà biết đâu ! Nhưng bả nói bả bỏ ngải gì đó. Sớm muộn gì cô cũng trở về với bà.»

Trời ơi ! cái đồng hồ ba mặt. Đã trốn lại gặp. Tưởng chỉ có một cái ở gần nhà ông Tây đen, ai dè nó ở khắp nơi.

«Đừng coi giờ của nó mà lầm.»

CHƯƠNG XII

Cháu đừng giận dì nhe Trà !

Dì Hảo ôm Trà khóc tức tưởi như mẹ gặp lại con sau một thời gain dài xa cách.

Hai người có khi là bạn thân, có lúc là đối thủ, bây giờ lại gặp nhau và lại mưu đồ sự nghiệp. Dì Hảo tí tê :

«Cháu cũng không nên giận má cháu. Có khi bà muốn điều lành cho con mà con lại gặp chuyện không lành. Mà như vậy thì cháu đã trả được cái hiếu cho bà rồi. Dì gả được cháu cho một ông triệu phú, Dì mừng hết lớn. Dì tưởng cháu đã yên nơi yên chốn hưởng giàu sang cho tới chết. Nhưng ngờ đâu ! Thôi ở đây với dì, hui húc cháo rau, tới đâu hay tới đó, nhưng với nhan sắc của cháu dì sẽ tìm cho cháu người chồng khác giàu sang hơn thằng Cá Hố đó.»

«Má cháu hiện giờ ở đâu, dì ?»

«Vẫn còn ở đó, nhưng trước kia dì giầu cháu là vì dì không muốn cho cháu về đó, sợ bà cần tiền, bà lại đem bán cháu lần nữa. Khi ham tiền thì mẹ cũng bỏ con mà! Đồng tiền liền với ruột. Bây giờ dì mới hiểu câu đó !»

Dì Hảo vừa lau nước mắt vừa vô đề :

«Bây giờ có vụ này ngon lắm. Không phải một vụ mà hai. Dì vừa đi coi bói. Thầy nói dì đang có quới nơnh tới phù hộ. Quới nơnh đó là em chớ không ai khác. Ông thầy đoan chắc nếu không trúng ông sẽ dẹp bàn Tổ.»

«Sao dì lại chắc là cháu ?»

«Ông thầy nói rõ hình dáng tuổi tác giống y như cháu mà ! Ông lại trách dì tại sao có người quý trong tay mà còn để cho vuột, suýt chút nữa mất luôn.»

Trà đang lao đao, cho nên dù biết đó chẳng qua là ngọt mật chết ruồi, nhưng ruồi biết vậy mà vẫn cứ lao vào.

Dì thấy Trà làm thỉnh nên tiếp liền :

«Ông thầy còn nói cháu nằm trong số đoạn trường nhưng đường vinh hiển thiệt cao xa, cháu còn bay nhảy dữ lắm, sung sướng nhất trên đời, không có ai bì kịp. Máy tháng nay dì nằm chiêm bao liên liền. Dì thấy cháu, chềnh đéc ời đẹp như tiên nữ đi trên mây. Tỉnh giấc ra bồi hồi tiếc quá. Chẳng ngờ ông thầy nói trúng thật. Hồi trưa này thằng nhỏ chạy tới cầm đôi guốc. Dì hỏi ở đâu mà chột được đôi guốc quý này ?

Nó bảo của cháu. Tụi nó biết cháu hồi lúc cháu đi bán trên xe lửa phải không ? Đôi guốc này chính tụi nó đem cầm cho dì có một cặp rưỡi. Dì tặng cho cháu lần đó. Bao năm chia cách chẳng dè cháu về hiệp phố như vậy. Đó không phải là điều linh hay sao ?»

«Cháu bây giờ chỉ còn con đường đi tu thôi dì à.»

«Ý, bây nà ! Con gái 17-18 đi vô chùa, chùa nào dám nhận. Nghe lời dì nè. Để ít lâu cháu nguôi ngoai rồi dì sẽ tìm nơi cho cháu gá nghĩa với người khác.»

«Cháu mới bỏ chồng lại đi lấy chồng sao dì ?»

«Ôi, đàn ông ba xu một chục có đây. Ở đó mà nhân nghĩa. Cháu dại quá ! Trước khi đi cháu phải moi cái tủ sắt của nó. Ai lại đi tay không !»

«Nhưng nguyên do tan vỡ là tại mình, không phải tại họ mà mình làm vậy.»

Dì Hảo dầy đong đong như đĩa phải vôi :

«Đàn ông là bọn người ích kỷ. Họ thì bà bảy bà ba nhưng muốn mình chính chuyên thờ họ. Họ muốn cưới vợ con gái còn trinh, còn họ, thằng nào là trai tân ? Có thằng cưới vợ về đã bị mười lần tiêm la mười ba lần lậu rồi. Nó lại đòi người ta phải còn trinh cho nó hưởng.»

Trà khẻ lắc đầu :

«Tại mình gạt họ, họ mới lừa mình, dì à !»

«Cháu có lừa chồng cháu không ?»

«Có chớ sao không ! Cháu chắc anh ấy đã mất của, còn mất nợ kia nữa, thất vọng nên mới làm vậy để trả thù cháu.»

«Nhưng nó được vợ đẹp như cháu còn muốn gì nữa mà đi tìm ?»

«Ảnh đi tìm cái mà cháu không có hoặc có mà đã đánh mất trước rồi !»

«Sao nó không nghĩ tới cái cháu có mà người khác không có. Đó là nhan sắc tuyệt đẹp của cháu ? Cái nợ bù cái kia. Được cái này mất cái nợ chớ. Nó đã từng ăn dầm nằm dề ở xóm Cây Mai mà còn đòi đủ hết. Xưa nay đàn ông là vậy. Đến như Nam Phương Hoàng Hậu tài sắc song toàn mà vua cũng còn mèo mỡ, nhứt trình viết tùm lum kia cà.»

«Sao dì biết ?»

«Đến bà quạt trà Huế ngoài đầu hẻm kia còn rành thì sao dì không biết ? Dì nói thiệt với cháu, dì còn sống ngày nào dì còn tìm đủ cách trả thù đàn ông ngày đó.»

Trà cười :

«Thì đàn ông họ cũng nói họ còn sống ngày nào họ còn tìm cách trả thù đàn bà ngày đó.»

«Thế nào rồi thằng chết ‘Cá Hố’ đó cũng vác xác tới đây, dì sẽ cho nó một keo !» Dì Hảo hạ giọng «Sở dĩ bây giờ dì như... thế này là tại đàn ông. Không có thứ đàn ông đều thì đàn bà con gái hư với ai ?»

* * *

... Hồi đó nhà ba má dì nuôi cơm mấy thầy ký thầy thông. Chiều thứ bảy nghỉ ngơi họ thường bày ra chơi bài tứ sắc. Mới ban đầu đánh cầu vui sau đánh ăn thiệt.

Đánh ăn chơi thì thua chung bằng xác cau, xâu cũng bằng xác cau. Nhưng khi ăn thiệt thì xâu bằng xu, bằng các. Dì thức khuya châm dầu dĩa cho đèn sáng thấy xu xâu thì ham bèn lấy bỏ túi khua xúng xểng vui tai. Riết rồi quen lượm xu.

Bữa nọ ông thầy thông cho dì một các. Dì không lấy. Thầy cầm tay dì ấn các bạc vào và bóp bàn tay dì lại. Không lấy sao cho được mà không ? Thứ Bảy tuần sau thầy lại ấn vào tay dì một góc tư dì cũng không lấy, nhưng rồi cũng lấy.

Dì hư còn sớm hơn cháu nữa đó nghe Trà. Mới có mười ba tuổi thôi. Vú mới nổi trái trâm chớ chưa có được như cháu lúc má cháu bán cháu cho thằng Tây đen. Thầy thông dụ dì ra chợ rồi dắt vô nhà ngủ dì nào có biết gì. Thầy cho dì một đồng bạc. Thuở đó một đồng bạc lớn lắm. Lương tháng của thầy có 26 đồng. Rồi thầy bảo dì nghe này. Con gái mà lỡ đại rồi thì đại luôn chớ còn khôn với ai được nữa.

Thôi, dì nói vậy là cháu cũng hiểu rồi. Cho nên bây giờ tên đàn ông nào dứt đầu vô cái hẻm này thì nhứt định dì không vật trụi râu thì cũng lột da đầu chớ không để cho nó ra khỏi cái ‘cổng Bà Xếp’ này nguyên vẹn đâu !

Dì Hảo tiếp :

«Bây giờ có hai vụ mà phải có cháu thì ăn mới ngọt. Vụ thứ nhất là một thầy Cai Tổng, nay đã lên huyện hàm. Ông sợ vô đây người ta trông thấy rồi mất danh giá cái ‘nọng heo đen’ trên đầu ông đi !»

Trà ngạc nhiên hỏi :

«Ông huyện gì lại đội ‘nọng heo’, dì ?»

Dì Sáu cười ngất :

«Đó là cái khăn đóng !... Cháu chịu làm bé cho ông phút đi. Sướng một đời.»

Trà lắc đầu :

«Không được đâu, dì ! Kỳ cục vậy, ai mà chịu được!»

«Vậy cháu không nghe người ta hát đưa em sao ?

Trời mưa nước chảy ngang sân
Em lấy ông lão qua lần mà thôi
Mai sau ông lão châu trời
Thì em lại lấy một người trai to

Tuy vậy nhưng ông rất biết điều. Hôm nọ ông cho xe ngựa tới đây xin dì cấp cho một em. Dì đưa một đứa đi sứ. Con bé ra đến nhà mát của ông thì nó hỡi ơi, thụt lui về tức khắc.»

«Sao vậy dì ?»

«Vì nó trông thấy cái ‘hàm’ của ông chứ sao ! Dì sợ nó làm méch lòng ông thì mất mối tốt nên lập tức đưa đứa khác tới. Đứa sau không bằng đứa trước. Dì sợ ông chê, nhưng ông nhận như thường. Sáng về ông bê cho con nhỏ 100 đồng và bảo nó tới liên tiếp ba đêm. Ông cho nó ba Bộ Lư. Con nhỏ về khoe rân. Đi luôn bốn

đem khoẻ ru, không nhót miếng thịt nào mà được bốn Bộ Lư ! Theo luật của dì thì nó phải nạp cho dì ba, nó chỉ được giữ một, nhưng thấy con nhỏ cực khổ, dì cưa hai... miễn họ đừng có ‘chém chạy’ thì được. Tùy cháu định liệu. Chậm chân mắt mũi này đừng trách !»

Dì tiếp «Còn một chỗ nữa. Thằng này là hạch-gác-dan. Hà hà, ai nghe nói tội này cũng lắc đầu le lưỡi. Vì nó đen nó xấy, tướng tá hì hợm như con đười ươi sở thú mà cặp môi lại đỏ thén như ngậm hai cục huyết, còn bàn tay thì đen như lọ nồi, nhưng lòng bàn tay thì trắng xám như tay khi».

Trà xua tay :

«Cái thứ đó tanh rình, mới nhìn thấy đã mắc ói ai mà chịu dì ơi !»

«Nó tanh nhưng tiền nó không tanh cháu ơi. Cháu không tin lấy tiền của nó mua dầu thơm và xà bông Cô Ba tắm rồi xịt thử coi có tanh không ? Để dì nói cho nghe. Một con nhỏ ở dưới Mỹ Tho Xòai Hột hột xòai gì đó theo ‘má nuôi’ lên đây, dì đem gả cho thằng hạch gác nhà băng. Mới ban đầu nó cũng nói như cháu vậy. Dì bảo : cứ về ở thử, hễ chịu thì ở, không chịu thì trở về đây, dì tìm cho mối khác. Chẳng dè ở thử rồi mê tít. Tháng đầu thằng hạch mua cho hai lượng vàng. Nó

lãnh 150 một tháng mà vàng có 50 đồng một lượng. Tháng sau nó đến tiếp hai lượng. Mới có hai tháng mà vàng đeo đỏ tay. Ra đây gặp dì miệng nó cười tốt tét. Dì hỏi : còn chê lọ nôi, lọ chảo, chê tanh, chê hôi nữa hết? Trẻ đẹp như cháu, Dì không gả cho hạch thường đâu. Dì chọn cho một thằng hạch xếp, lương 200. Huyện phủ không bằng. Vàng đeo tới mắc cá. Nếu cháu không chịu thì thôi dì không ép.»

Trà lắc đầu.

Dì Hảo có thể bốn cũ soạn lại cái màn nghiệp chủ có con gái học trường đêm Can-mét. Nhưng dì chắc Trà không nhận. Dì tìm cách khác. Dì làm ra vẻ suy nghĩ một chút rồi hỏi :

«Cháu chịu Chà Xả Tri cho vay bạc nợ không ?»

«Thôi dì ơi, lấy mấy ‘anh Bảy’ không được ăn thịt heo, ăn cơm toàn bốc thấy, lùm, ghê thấy bà.»

«Tụi đó muốn vợ Việt dữ lắm. Cỡ như cháu vậy, hể nó gặp là mê tíu hít dính, hai con mắt như đui vậy. Để dì kể cho cháu nghe cái kế này nhé. Cháu làm con của dì. Hai mẹ con dắt nhau đi tới nhà nó vay bạc. Dì biết thằng này giàu lắm. Bạc nó chất hồng chừng cao tới nó nhà. Nó đeo hột xoàn lớn bằng hột bắp ở lỗ tai và lỗ

mũi. Nhà nó ở trong xóm kia, nó không có vợ, nhưng có hạch gác cửa. Ăn cướp khó vô.

Ngoài ra nó quen hết tòa áo xanh áo đỏ biện lý biện liếc thầy kiện thầy kiếc. Xưa nay, không ai giựt được của nó đồng xu nhỏ xu lớn nào.»

«Sao dì biết nó không có vợ. Không có vợ như ông công tử Cá Hồ đó hả ?»

«Mình đâu tính việc ở đời với nó mà lo nó có vợ hay không ?»

Dì Hảo kể tai Trà nói nhỏ hồi lâu. Nghe xong Trà lắc đầu.

Dì Hảo hơi nóng mặt :

«Cái con nhỏ này. Chỗ nào mà cũng không ưng hết, bộ mà muốn thằng dượng mà hả. Muốn thì tao gả cho mày đó. Dắt đi đi ! Tao biết... chứ không phải không đâu nghe !»

«Dì bảo với dượng đừng làm cái thói đó nữa, cháu cho một đạp xuống sàn.»

«Hi hi, ngày nào mà cũng phải ăn ! Ở không lấy gì nhét vô miệng, con ơi !»

Trà lột chiếc cà rá :

«Tôi đóng tiền cơm cho gì đó !»

Nhưng lần thứ hai Trà lại ngỡ ngàng. Chiếc cà rá chỉ còn là dấu khuyết đã lặn trên da.

Dì Hảo còn lạ gì thứ gái tơ. Dồn nó tới thế bí rồi phải mở lối cho nó thoát. Dì vui vẻ : «Nói vậy chứ dì không đi tính tiền cơm của cháu đâu.»

Rồi dì Hảo rủ rỉ rù rì «Tôi nay có Kẹt-mét, để dì dẫn cháu đi coi đỡ buồn. Coi xong ghé quán ăn thịt bò bít tết. Nghe nói nhưng lâu nay dì chưa biết nó ra sao. Thịt bò chiên bơ Tây sống sống có máu ăn bở phở, tôi bò lên nóc nhà kêu ngoao ngoao như mèo cái rưng đực vậy đó !»

Dì Hảo nắm hai vai Trà bầu siết hôn liên miên và cười như điên. «Giá tao được một phần ba nhan sắc của mày, thì Trà ơi, tao đâu có ở căn nhà đập nhà đá trong cái hẻm tối tăm này. Sao mày ngu vậy hử con ?»

Trà khóc như mưa. Trà kể những biến cố trong gia đình khiến cha mẹ phải ly tan. Má Trà rời bỏ mái ấm, đi lấy chồng một cách hủy hoại cuộc đời và nhan sắc của bà. Bà lảm lì, âm thầm như một cái bóng. Từ một người đàn bà hiền dịu, bà đã trở thành một người vợ

lạnh lùng, một người mẹ ác độc đến nỗi bán con mà không chút xót thương.

«Mày còn về đó làm chi nữa ?»

«Cháu vẫn còn thương má cháu !»

«Bả đã không thương mày, mày còn thương bả nỗi gì ? Ở với thằng Tây đen hay một thằng Hạch còn vui sướng hơn.»

Vừa đến đó, thì ngoài cửa có tiếng gọi :

«Dì Hảo ! Dì Hảo !»

Trà đang ngồi bỗng chạy lui vô buồng. Dì Hảo chưa rõ chuyện gì thì bên ngoài lại có tiếng :

«Vợ tôi có trong này không dì ?»

Nghe tiếng, dì Hảo đã biết là ai rồi nhưng vẫn bình tĩnh mở cửa :

«Ông là ai ? Vợ nào ?»

«Dì quên tôi sao dì Hảo ?»

«Tôi không quên nhưng nhớ chưa ra.»

«Tôi là rể ông chủ hãng tàu Vĩnh Thuận nè !»

«À vậy hả. Vợ ông tôi giấu trong buồng kia.»

Công tử Cá Hổ nhảy dựng lên :

«Thiệt hả dì ? Cho tôi gặp được không ?»

«Được, nhưng phải đưa tôi một ngàn đồng.»

Công tử móc túi xĩa ra năm Bộ Lư. Dì Hảo gạt phắt.

«Thiếu một cắc cũng không cho gặp.»

Chàng công tử móc đưa thêm. Dì Hảo vô buồng rồi trở ra với một nường non choẹt. Dì hất hàm :

«Phải vợ ông đây không ?»

Chàng công tử lắc. Dì vào buồng lôi ra một nàng khác đẹp hơn. Chàng vẫn lắc. Dì lại vào buồng và trở ra với một em rất đẹp.

«Phải đây không ?»

Chàng công tử gật đầu :

«Đây rồi vợ tôi ! Đúng vợ tôi ! Cho tôi xin. Cho tôi...»

«Đưa thêm đủ số rồi tôi cho vợ chồng dắt đi.»

Chàng công tử lại đưa thêm tiền. Dì Hảo chộp lấy và hét lên :

«Đồ đểu ! Ai là vợ mày ? Ba đưa bầy lệt lưng thẳng điểm này cho tao ! Đừng nhét đồ vào miệng nó. Để cho nó kêu mả tà tới. Tao sẽ thừa nó là thằng ăn quýt.»

Đám nhên nhện tủa ra phủ tấm lưới thép. Lão Trư ôm đầu chạy. Nhưng không thoát. Dân hai bên hẻm đã quen với trò này rồi nên cứ giương mắt nhìn.

CHƯƠNG XII

Con gái nhà ai bộ tướng giống như công chúa !

«Tao cá với mày con nhỏ này không học trò trường đằm thì cũng con chủ hăng chủ tiệm.»

«Con chủ hăng gì lại lọt vô đây ?»

«Lỡ bước sa chân mà mậy ! Cả bà phán bà huyện chơi tứ sắc đứt chén muốn đậu chén mới cũng phải để cho tụi chà và hoặc hạch gác cửa mò tỳ như thường ! Hí hí...»

«Trời ơi ! Bà nọ bà kia mà bị mò tỳ thì còn gì thể diện?»

«Mò tỳ chó phải mò gì khác sao sợ người ta biết ! Hắc hắc...»

«Mẹ, con nhỏ thấy mặt muốn cắn một miếng quá !»

«Hang rắn hổ đó cha non, liệu mà thọt... ma trặc vô kiếm ăn.»

«Tội nghiệp, nai tơ đi đâu lại sụp lỗ của bà ‘bất hảo’ vậy nè !»

«Bả dụ dõ, gài bẫy chó ai đâm đầu xuống đó mà sụp?»

«Tao nghe nói bà làm môi cho mấy con nhà lành ở đâu đó ?»

«Lành của bà bằng rách của người ta.»

«Mày có... thử cặp bánh ú con bé không ? Khai thiệt đi !»

«Chỉ... hì hì sơ sơ ngoài lớp lá chớ chưa vô tới nhun.»

«Còn đất sét hay đã ra bùn ?»

«Nửa nọ nửa kia !»

«Tội nghiệp, ngủ muỗi mấy đêm coi bộ em ốm bót mấy kí.»

Hai gã lính kiểm tặc đang đứng tán láo trước chiếc cổng sắt khép kín với hai cánh cửa rỉ sét vàng ngoách. Bỗng một người đàn bà đi tới tự giới thiệu lai lịch, nói lý do rồi nhỏ nhẹ thưa :

«Mấy ông làm ơn cho tôi lãnh cháu tui dìa.»

Một gã nháy mắt bà ta rồi quát :

«Cháu bà là ai ? Ở trong này cả trăm chớ phải một mình cháu bà hay sao ?»

«Thôi mở cửa cho bà vô nhận con nhỏ về quách cho rồi. Để nó trong này đêm nào tụi ma-cà-bông bên trại kia cũng leo qua ‘lừa banh’, trọng tài thôi tu hít mệt quá.»

Ké... ét. Cánh cửa sắt mở như một tiếng cười tao ngộ giữa hai bên.

«Vô thì vô đi bà nội ! Kỳ sau đừng có bỏ nai tơ đi bậy bạ ngoài đường nghe chưa ? Coi mặt cháu cho kỹ kéo bắt lộn con cái người ta nghe bà cố !»

Người đàn bà bước vào ngó quanh mấy nhóm con gái đang ngồi tản mát khắp sân rồi chạy vào góc tường ôm chầm một cô :

«Sao con ra nông nổi này, Trà ?»

«Di Hảo !»

Người con gái rú lên và khóc nức nở. Di Hảo dỗ dành:

«Đề di nói rành rẽ cho cháu nghe. Lính bắt cháu gọi là lính kiểm tặc. Máy ổng lùnh trong các hẻm để bắt gái chơi bời. Nhưng không phải gái chơi bời nào họ cũng bắt. Mà chỉ bắt những cô không có giấy hành nghề như cháu thôi.»

Trà đẩy nẩy :

«Cháu đâu phải là gái chơi bời mà có giấy đó ?»

Dì Hảo vuốt lưng Trà :

«Cháu không phải gái chơi bời. Đúng ! cháu cháu... đâu phải là gái chơi bời. Nhưng chỉ dì biết chứ lính họ đâu biết cháu là con gái còn trinh ! Họ thấy cháu vô trong hẻm Cây Mai thì họ nghi cháu là gái lem luốc. Họ cứ bắt đem quăng vô khám.»

Trà sùng sộ :

«Sao họ không bắt mấy chị kia mà chỉ bắt cháu ?»

«Họ không bắt là vì tội nó có giấy hành nghề. Còn cháu không có chứ sao !»

«Giấy hành nghề là giấy gì ?»

Dì Hảo kê tai nói nhỏ. Trà thét lên :

«Bộ dì hại cháu lần nữa sao dì ?»

«Tại rủi ro, lúc lính tới dì không có ở nhà. Nếu dì ở nhà thì đâu có ra có sự. Lọt vô đây khó ra lắm cháu ơi.»

«Cháu tự vận cho dì coi !» Trà gào lên.

Từ ngày tái hợp với dì Hảo, Trà rầu rĩ không buồn ăn uống, cứ khóc liên miên. Còn dì Hảo thấy con nai tơ này sẽ là mối ngon câu khách, nên dì quyết lòng chinh phục. Nuôi quân ngàn ngày, dùng một thuở.

Dì Hảo tìm hết cách dỗ dành, nấu món này món kia ép Trà ăn, coi Trà chẳng khác gì con ruột. Dì dắt Trà đi xem sở thú, đi dạo vườn hoa cho khuây khỏa. Nhưng Trà không vui lên được. Tuổi thơ mới bước ra đời lại rơi vào hố thẳm. Niềm đau nổi nhục biết bao giờ nguôi.

Một hôm Trà đòi về :

«Về để làm gì ?» Dì Hảo gắt.

«Cháu sẽ đi bánh bánh trên xe lửa như trước.»

«Đề dì giúp vốn cho ! Nhưng cháu phải nhảy xe, nguy hiểm lắm»

«Cháu muốn về nhà thăm má cháu lần cuối cùng rồi đi luôn»

«Dượng ghê cháu buôn á phiện lậu đã bị lính bắt. Má cháu bỏ trốn khỏi chỗ đó lâu rồi. Còn bốt đang giăng bẫy ở nhà cháu, cháu về là dính ngay !»

Thấy con bé sợ hãi, dì chuyển sang giọng nhân nghĩa:

«Chồng của dì nhất lắm. Ông không muốn cho dì chứa cháu trong nhà, sợ liên can. Vô tù là mất hết danh dự của ông. Nhưng dì thấy cháu bơ vơ dì thương mới để cháu nấn ná ở đây. Cháu năm nay mới mười chín tuổi, có sắc đẹp. Đất Sài Gòn này đầy điểm ‘Bảy da’ không khéo cháu lại rơi vào tay bọn». Được dịp, dì thanh minh mạnh hơn cho mình «Vụ bán cháu cho thằng Tây đen, dì cự nự má cháu dữ lắm, dì bảo giao cháu cho dì dạy dỗ rồi gả cho chỗ đàn ông, nhưng má cháu cần tiền làm vốn, ngoài ra dì biết má cháu sợ để cháu trong nhà lâu ngày sẽ xảy ra chuyện này chuyện kia thì thăm kịch gia đình lại tái diễn.»

«Chuyện gì vậy dì ?»

«Ôi xì, chuyện bố dựng với con ghẻ chó chuyện gì!»

«Ông dựng cháu rất đàn ông !»

«Đồ chua ai thấy cũng thèm, dì biết rõ ! Đàn ông, chuyện gì chó chuyện đó không đàn ông được ! Mà má cháu ngửa trước như vậy cũng phải. Để ở chung chạ ra vô hàng ngày dựng nào cầm lòng cho đậu. Thà giao cháu cho Tây đen hơn để xảy ra cái cảnh hai má con lấy

một chồng. Cháu ở với nó mấy tháng trời, sung sướng cửa tiên. Nó nuôi như cưỡng lại còn được học tiếng Tây. Nhờ vậy sau này mới làm nữ sinh trường Can-mét gặt được thằng công tử chệt đó chứ.»

«Tây gì ! Nó bắt cháu làm nhiều chuyện mắc ói quá trời, cả tháng không ăn cơm được !»

«Nhưng cũng may, gặp tụi Chà chớp hay tụi Hạch nó còn bắt cháu làm nhiều chuyện mắc ói hơn nữa ! Mới lạ sau quen ! Dì hồi trước cũng vậy chứ gì !... Ở với nó lâu lắc vậy mà cái bụng chưa phình ra là may phước. Phải nó phết cho một trái bầu nứt ra một thằng oắt con mặt lọ nôi thì mới khốn... Dì tiếc dì không trẻ lại được để tìm tụi Tây đen Chà chớp ! Thấy sắc đẹp của cháu dì ham quá trời».

Dì bỗng trở giọng ngay :

«Thôi ưng phút thằng Chà Xả Tri cho rồi nghe cháu! Ở với nó cháu mệt vì đêm tiền ! Hễ chừng nào nó trở quẻ thì cuốn gói đông !»

Từ hôm Công tử Cá Hồ bị cú đau, Trà càng muốn thoát ly khỏi tay dì.

Trà không ngờ dì Hảo tàn nhẫn như vậy. Thấy chồng cũ bị lừa và làm nhục bữa đó Trà định chạy ra cứu nhưng dì Hảo đã chặn trước, dì hét :

«Tao chỉ cần ba đứa thôi nghe. Mấy đứa kia ở đâu ở đó nhón nháo tao bóp đầu !»

Ba nàng cháu cưng của dì vốn đã thù hận đàn ông thâm xương (Gái nào hành nghề mà chẳng thù đàn ông!) gặp dịp may tha hồ rửa hận. Chàng công tử bị vuột trần như nhộng. Dân trong hẻm Cây Mai vẫn thường xem những màn hát ly kỳ kiểu đó nên không lấy gì ngạc nhiên. Nhiều bà lại chế thêm dầu vô lửa, la hét :

«Thằng chém chạy ! Lột luôn quần tiêu của nó !»

Công tử chạy bán thân mẹo dậu mới thoát khỏi tay đám nhền nhện kia.

Sau vụ này, Trà mới dần dần hiểu ra rằng dì Hảo muốn chia loan rẽ thúy để biến Trà thành một gái đón khách có pa-tăng như đám em út của dì trong hẻm.

Đã bao lần nàng định trốn thoát nhưng có người mách cho dì nên nàng bị bắt lại.

Một mặt dì cho canh giữ cô bé khít khao, một mặt đẩy nàng vào một cái bẫy dì giăng sẵn để dì đóng vai

cứu vớt nàng. Và nàng phải mang ơn, trả ơn dì.

Dì Sáu vuốt tóc vỗ vỗ lưng Trà :

«Không phải dì muốn hại cháu đâu. Nhưng biết đâu trong may có rủi. Đời mà cháu ! Cháu không nên nghi ngờ dì. Để dì lo gỡ rối. Trước nhứt dì phải chạy cho cháu cái giấy hành nghề. Có giấy đó ra ngoài mới được. Và cháu đi đâu không sợ lính kiểm tặc bắt như vừa rồi.»

Trà ngẩng mặt lên, nước mắt nhòa nhoẹt, nói như thét:

«Con không nhận, con không nhận cái giấy đó đâu !»

«Ừ, phải ! Như cháu mà nhận cái giấy đó thì cũng tủi thân. Vậy dì còn cách khác.»

«Cách nào dì ?»

«Cháu phải có một người nào vô đây nhận là chồng của cháu thì cháu được thả ra liền.»

«Cháu đâu có chồng.»

«Để dì giới thiệu chỗ tử tế cho. Họ vô nhận cháu là vợ thì êm xuôi mọi chuyện.»

«Dạ !»

«Cháu chịu đỡ đi rồi ra ngoài mình tính cách khác. Trước nhất là cháu phải ưng người ta»

«Ai vậy di ?»

«Đề coi nè !» Dì Hảo nắm tay tính nhẩm «Một thằng hạch gác cửa trong Ngã Năm.»

Trà dấy nẩy :

«Chạy khỏi Tây đen lại đụng Hạch à ?»

«Vậy thì nhận thằng Chà Và một giò góp chợ Cầu Muối !»

«Trời ơi ! Dì định giết cháu hay sao ?» Trà rú lên.

«Hai chỗ đó, bạc bó bạc bao người ta muốn mà dì không gả, dì để dành cho cháu đó.»

Trà rên rỉ :

«Chết thì chết chứ cháu không ưng tụi nó đâu !»

«Vô đây thì chỉ có hai cửa ra. Một là xin cấp giấy hai là nhận chồng hờ. Chớ không có cửa thứ ba. Nếu cháu chê hết cả hai thì cháu cứ ở đây chơi, dì về. Dì không còn cách nào vớt cháu được nữa.»

Trà lau nước mắt, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

«Khi ra ngoài mình không... hành nghề được không dì ?»

«Nếu không muốn hành nghề thì mình xin xé giấy trở về nhà làm ăn.»

«Thôi, căn cùng kiếp tận, dì xin cho cháu cái giấy hành nghề !»

«Phải nộp 100 đồng cho Phòng Kiểm Tục chứ họ đâu có cho không.»

«Một cắc cháu còn không có. Lấy đâu mà nộp 100 ?»

«Không nộp đủ không có ngày ra.» Dì Hảo bắt đầu xằng giọng.

«Dì cho cháu mượn được không ?»

«VẬY không lột được của ông lọ nôi cắc nào à ?»

«Nó trốn cháu nó đi, cháu đâu có biết !»

«Rồi tới thằng Chệt Cá Hố ?»

«Cháu bỏ người ta cháu đi !»

«Đồ ngu, đã vậy còn ngây thơ. Người ta quăng vô đó như chuột sa hũ nếp. Cả năm trời lại ra mình không. Nè, tao nói cho biết, đã là dĩ thì côi tuốt luốt, đừng có làm nửa chừng mà chết đói. Giao kèo đây, ký vô.»

«Giao kèo gì vậy dì ?»

«Giao kèo vay nợ 100 chớ giao kèo gì ?»

«Một xu cháu còn không có, lấy đâu 100 mà trả cho dì.»

«Không trả thì ngửa... ra cho người ta đ..., lấy tiền trả tao. Hồi trước tao cũng vậy chứ có ai thương tao ! Chịu hay không ? Chịu thì ký, tao bảo lãnh cho ra, không chịu thì ở đó cho tụi ma-cà-bông xé xác mày !»

Bỗng từ ngoài cửa có tiếng ồm ồm của một gã lính vọng vào :

«Chịu đi em Hai, ở đây ban đêm, muỗi nó chí... ích mệt lắm đó. Không biết chừng phải qua sở bên kia cho nó đóng dấu lửa thì càng mệt !»

«Sở bên kia là Sở gì ?» Trà chột nghe và hỏi dì Hảo.

Dì Hảo quay lại chĩa hai ngón tay vào người Trà, nghiêng răng :

«Sở bên kia là sở nó bẹt đuôi mày ra, nó làm vậy, làm vậy nè biết chưa.»

Trà lại thét lên :

«Cháu không đi, cháu không đi !»

«Tao bỏ mày ở đây, họ sẽ ném mày lên xe cây, thử coi mày có đi hay không ?»

Trà ôm quàng lấy bà dì thân mến rên rỉ đau đớn.

«Dì ơi ! Cứu cháu một phen làm phước. Ra ngoài dì bảo dì cháu cũng nghe.»

Dì Hảo gỡ tay Trà ra vùng đứng dậy, bỏ đi. Trà níu chân dì lại. Dì cười gằn :

«Nó thọt cái mỏ vịt vô l... mày cho mày giỏi mày cự nự. Chừng đó, một tiếng kêu cha, ba tiếng kêu chó cũng không có ai thèm nghe. Cho mày biết mặt !»

Một gã lính thấy hai ‘dì cháu’ lằng nhằng với nhau bèn khuyên dứt :

«Thôi ký giấy giao kèo với dì đi cô em. Người ta kêu Dĩ là dì Bất Hảo oan cho dì, chứ dì tốt lắm. Mấy em ở hẻm Giang Mai... ủa Cây Mai là do dì cứu cả đó !»

Gã kia tiếp :

«Hễ bị sở lục-xì đóng dấu thì ra ngoài kể như bỏ lạc-son chớ không ai dám rớ tới đâu em ! Rồi tiền đâu mà trả cho dì ?»

Dì Hảo nói :

«Mày nghe chưa ? Thôi buông tao ra ! Mày muốn chết tao cho mày chết !»

Rồi dì rút mạnh chân làm Trà té ngửa. Dì bước tới trước mặt hai người lính :

«Tôi giao nó lại cho mấy cậu đó. Đưa nó đi lục-xì cho nó biết mùi.»

Trà vọt chạy theo nắm áo dì Hảo. Một người lính nhìn dì, nháy mắt :

«Thôi, dì đóng thế chân phân nửa...»

«Còn một nửa, tôi đem vô đóng sau !»

Người lính mở cửa, Trà vọt ra.

«Hay là mời mấy cậu tới nhà tôi đãi cho vài chầu ‘la-ve’ !»

Dì Hảo nháy mắt đáp lại.

Giữa lúc đó một chiếc xe đạp rà tới. Người ngồi trên xe mặc đồ sọc trắng, đội nón mắng cầu trắng, trên tay cầm xe lủng lẳng một cái xác da có dấu chữ thập.

«Tụi bây làm gì níu kéo người ta vậy ?»

«Dạ bẩm quan thầy thuốc, con nhỏ này không có giấy hành nghề. Tụi tui bắt vô đây. Bà này tới xin bảo lãnh.»

«Rồi sao con nhỏ khóc lóc ?»

Quan thầy thuốc hất hàm.

Trà vừa khô nước mắt lại ồ lên khóc. Quan thầy thuốc dựng xe bước đến bên cô bé nhìn sừng sốt hồi lâu như đang đứng trước một hiện tượng lạ kỳ. Ông hỏi :

«Cô không có giấy phép hành nghề nên bị bắt phải không ?»

«Dạ tôi đâu phải là gái chơi bời mà mấy ông bắt tôi hu hu... lấy giấy.»

«Còn bà tới đây làm gì ?»

Quan thầy thuốc quay sang dì Hảo.

«Dạ nó là cháu tôi, nó thôi chồng đi lang bang nên tôi bảo lãnh nó về.»

«Dạ, tôi không phải là cháu của bà.»

Quan thầy khoát tay :

«Bà về đi ! Tôi nhớ mặt bà rồi ! Chính bà làm hại không biết bao nhiêu con gái nhà lành.»

«Dạ, bà còn bắt tôi ký giao kèo với bà !» Trà được nước tiếp theo.

«Giao kèo gì ?»

«Dạ giao kèo đi khách trả nợ cho bà !»

Nhìn bộ mặt hậm hực của dì Hảo, Trà cũng mất vía, nhưng Trà linh mẫn biết đây là cơ hội để thoát thân nên nàng tường thuật luôn gốc ngọn cho Quan thầy thuốc nghe. Nghe xong quan thầy bảo hai người lính :

«Mấy chú bắt bà này giải bót ngay, còn để con bé kia tôi đem về nhà thương của tôi.» Dì Hảo chạy theo níu kéo, tru tréo :

«Nó là con tôi ! Nó là con tôi !»

Quan thầy quát :

«Bà đưa cho tôi xem giấy tờ bảo lãnh của bà.»

«Tôi là má nuôi ! Chớ không phải là má ruột.»

«Bà không phải là má ruột cũng không phải má nuôi!
Bà ta là con quỷ đeo theo báo hại đời tôi !»

Câu nói dữ dội bất ngờ như cái dẫu chấm dứt những
bi kịch đời Trà để mở ra những bi kịch mới.

Quan thầy thuốc thuê xe kéo cho Trà ngồi. Xe chạy
theo sau ông. Trông dáng ông sang trọng và oai vệ,
nhưng không biết bụng ông thế nào. Ông đưa Trà đi
đâu ?

Nhiều lần Trà muốn vọt xuống xe chạy trốn, nhưng
trốn đi đâu ? Về nhà ? Bà má lại bán con lần nữa. Đến
với tụi thằng Ân ? Tụi nó thương Trà thật, nhưng lấy gì
để sống ? Cuộc sống không phải chỉ một ngày một bữa
mà cả đời. Trà không thể lấy cái bong cây da làm nhà,
càng không thể nuốt mãi cơm chùa.

Thôi thì cứ theo ông Quan thầy thuốc. Chẳng lẽ đời
Trà cứ bị làm mưu người mãi.

Lúc đầu tiên dì Hảo chạy mỗi bán Trà cho anh Tây
đen, dì quơ được nhăm mớ. Lần sau bày kế gả Trà cho
công tử Hổ, dì hốt hai túi bạc no phè. Lần vừa rồi, lại
lừa con cá Hổ dì quơ bạc khá khủm. Lần này dì quyết
ép Trà đăng ký có giấy tờ đi khách hẳn hoi. Đã bao lần
Trà chống cự quyết liệt nên dì phải bày độc kế.

Một bữa dì làm bộ đi vắng, trong lúc ở nhà các em đề tay vịn chân cho chồng dì làm ngang, bắt ‘thình lình’ dì về bất gặp. Lấy có Trà giật chồng dì, một tên điếm bằng tuổi bố Trà (đã từng đóng vai bố Trà), dì lấy có đó đuổi nàng ra khỏi hẻm Cây Mai. Đồng thời dì cho lính kiểm tặc hay để chặn bắt Trà như một con đĩ lậu nhốt vào khám rồi chính dì vào lãnh ra làm phước.

Cũng may người ngay có kẻ cứu.

Quan thầy thuốc đưa Trà tới một căn phố ở đường nào nàng cũng không biết nữa. Mà nàng cũng không cần biết.

Trà ở tạm đó một tuần lễ rồi quan đòi Trà sang một căn phố sang trọng hơn và bảo : «Cô ở đây với tôi, cô không phải lo gì nữa !»

Trà nhìn ông. Một người ngoại tứ tuần, mắt kiếng gọng vàng. Phải chăng nàng lại gặp một ông chủ tàu Vĩnh Thuận ?

CHƯƠNG XIII

Một buổi sáng vừa thức dậy Trà nghe có tiếng gõ cửa. Trà ngỡ ngàng : trong nhà không có ai ngoài Trà, khách nào lại tới ? Trà bạo dạn bước ra mở cửa thì thấy một người đàn bà đứng tuổi. Bà ta cúi đầu thật thấp :

«Chào bà thầy thuốc.»

Trà chưng hửng. Lâu nay Trà sợ người ta tới nhà. Sợ nhất là đàn bà. Người đàn bà nào cũng làm cho Trà nghĩ tới dì Hảo. Nhưng người đàn bà này không có theọ trán. Trà lại giật mình : Hay là bà thầy thuốc ?

Một thoáng sợ hãi làm Trà mọc ốc đầy người, nhưng người đàn bà kia lễ phép thưa :

«Dạ, tôi là thợ may của hiệu Tân Lập chuyên may áo dài cho các bà các cô»

«Bà đến đây để làm gì ?»

«Dạ tôi được lệnh quan thầy thuốc đến đây đo may cho bà thầy thuốc vài bộ đồ tân thời để ít bữa nữa đi dự hội chợ kệt-mét.»

Trà dần dần hiểu. Té ra là vậy. Do đó mà thợ may đến đây. Trà định thần lại, mời bà thợ may vào nhà. Bà sốt sắng mở túi vải lấy thước dây lễ phép choàng qua vòng ngực, eo rồi hông.

Xong bà reo lên :

«Bà thầy thuốc có thân hình cân xứng quá đẹp ! Chắc bà thầy thuốc ăn uống theo sự chỉ dẫn của quan nhà và chơi thể thao đều đặn nên mới được vậy. Dạ, bà thầy thuốc thích đánh ten-nít hay bơi lội ạ ?»

«Dạ... tôi thích... đi bộ nhiều hơn !»

«Dạ bà thầy thuốc đừng xưng hô như vậy, tôi không dám nhận.» Bà thợ vừa nói chuyện vừa đo, ghi vào sổ, rồi cười vui : «Dạ đó là thước tắc cho bộ áo dài. Còn mấy bộ đồ đầm nữa.» Bà thợ lấy ca-ta-lô ra, hai tay đưa cho bà thầy thuốc xem và giải thích từng kiểu áo quần Lang-sa văn minh.

«Đây là hiệu Mode Parisienne, chuyên môn may đồ cho các cô gái Paris sang trọng. Dạ, jupe thì cao hơn gối, áo không có tay. Dạ, nói xin lỗi chứ mặc loại này giống như con vịt mặc áo lá ở nhà quê của mình. Nhưng nó hãy còn đỡ đỡ hơn loại thể thao, thưa bà thầy thuốc, nếu bà thích chơi then-nít thì cũng nên chọn kiểu này,

mặc nó cũng như không mặc gì hết, nhất là nếu bà thầy thuốc dùng vải màu da người thì ở đằng xa nhìn, người ta tưởng lầm là... à bà đang tắm biển.»

Trà đỏ mặt lắc đầu :

«Bà cho tôi coi...»

«Dạ còn đây là catalô của hiệu Aux Ciseaux de Paris!»

«Bà cho tôi xem cái catalogue của hiệu La Princesse hoặc là Au Chic Tailleur.»

Nghe ‘bà thầy thuốc’ phát âm tiếng Pháp khá đúng, bà thợ vui vẻ :

«Chắc bà thầy thuốc có sang Pháp hoặc học trường đầm bên này.»

«Tôi học bên này ! Tôi sắp sửa sang Pháp nhưng chắc sẽ không sang.»

«Dạ bà thầy thuốc học trường Marie Curie hay...»

«Tôi... tôi học Calmette !»

Sau khi xem hết mấy tập ca-ta-lô, Trà quyết định may một bộ áo dài Việt và một bộ đồ đầm Mode Parisienne. Jupe dài và tay áo tới cùi chỏ chỉ hở tí ngực thôi.

Bà thợ khen đôi :

«Bà thầy thuốc là người có học nên ăn mặc đúng đắn chứ các cô bây giờ đã mặc Tây thì chọn những kiểu rất mới lạ khiếp lắm. Quan thầy thuốc bảo tôi đo may cho bà thầy thuốc 5, 6 bộ để thay đổi trong lúc đi hội chợ kẹc-mét, tùy theo lúc.»

«Tôi chỉ đi một lần thôi mà may chi nhiều bộ quá vậy, tốn tiền !»

«Dạ Quan thầy thuốc bảo là bà thầy thuốc cần thay đổi luôn. Sáng mặc ta, chiều mặc Tây, trưa có thể mặc Tàu ạ !»

«Ừa bà thợ cũng may đồ Tàu nữa à ?»

«Dạ có chứ. Cả đồ Nhứt Bồn, Xiêm La chúng tôi cũng rành luôn.»

Trà bảo :

«Vậy may cho tôi một chiếc áo dài Thượng Hải hai bộ đồ đầm và một bộ Việt thôi.»

«Dạ.» bà thợ may lại móc thước dây đo và khen Trà có đôi chân đẹp.

Trà bồi hồi nhớ chồng. Ngày đó... Ngày nào... Rồi bây giờ... Mới đây mà...

Trà ghen ngào nhưng cố giấu sự xúc động không để bà thợ may ngó thấy. Khi bà ta đi rồi, Trà ngồi thờ người ra. Cuộc đời ta như thế này ư ? Mới ở trong khám bị tội lính kiểm tặc hành hạ nặn vọt khinh miệt mà bây giờ lại làm bà thầy thuốc, đường bệ oai nghi, có kẻ thừa người dạ, sang trọng đủ điều.

Hơn một tháng qua, Trà sống trong căn phố này như chim trong lồng son. Mọi thứ đều được cung phụng, kể cả tình cảm nồng nàn. Trà đoán chắc quan thầy thuốc đã có vợ con, nhưng ông đã ra tay cứu Trà và đã đem tới cho Trà cuộc sống êm đềm này. Chẳng bằng những bữa cơm cay bố thí của chùa Chà và nuốt rơi nước mắt hay sao ? Vậy Trà phải đền đáp lại.

Buổi chiều bà thợ may đem tới cho Trà hai bộ đồ, một ta một đầm. «Quan thầy thuốc bảo tôi may gấp đem lại đây cho bà mặc thử ngay.»

Bà thợ may ướm vào người Trà và khen nức nở đôi chỗ chưa vừa ý thì bà thợ sửa lại cho hoàn mỹ và trước khi ra về còn tỏ lời khen :

«Bà thầy thuốc mặt áo dài rất đẹp mà mặc đồ đầm càng đẹp. Đã đẹp thì mặc gì cũng đẹp.» Bà thợ vừa ra thì quan thầy thuốc bước vào.

«Em có vui không ?» Ông vừa để chiếc cặp da trên bàn vừa hỏi luôn một hơi. «Thịt cá, gạo nước họ có đem tới đầy đủ không ? Để anh tìm người giúp việc ở với em cho có bạn.»

«Dạ em không thiếu món gì. Cám ơn anh.» Trà dùng tiếng ‘anh, em’ đã hết ngưỡng miệng. «Bữa nay anh với em đi xem hội chợ chơi. Ở nhà hoài, anh coi bộ em không vui.»

«Dạ.»

Trà ngại đi với người đàn ông có vợ. Rủi bị bà ta bắt gặp thì chết.

Trà đã từng đánh ghen và Trà cũng từng thấy cái cảnh vợ lớn đánh vợ bé. Trà không muốn chịu nhục cũng không muốn phá tan hạnh phúc của người khác. Nhưng Trà không dám cãi lại vị ân nhân đã cứu nàng. Nghe ông bảo, nàng ríu ríu vào buồng thay xiêm đổi áo và trở ra đứng trước mặt ông chờ lệnh. Quan thầy thuốc ngó Trà trân trân làm cho Trà nhột nhột. Ông ôm hôn Trà và thăm thì :

«Ước gì em làm vợ của anh !»

Rồi hai người đi ra. Trà ngạc nhiên khi thấy một chiếc xe hơi màu đen đậu bên lề đường. Từ xe lòi xe kéo đến xe tắc-xi. Cuộc đời Trà đang hồi may mắn chẳng ? Nhưng không phải tắc xi. Ông quan thầy thuốc mở cửa xe và chìa tay :

«Em ngồi băng trước với anh và anh lái xe cho em đi.»

Trà mới vỡ lẽ ra là xe nhà. Trà ngồi bên cạnh «chồng» lướt phẳng phẳng trên đường phố không có mấy chiếc xe hơi. Toàn là xe kéo, xe lô, xe ngựa và xe chân. Trà bàng hoàng như mộng.

Đột nhiên Trà nói nhỏ nhẹ :

«Em muốn đền ơn đáp nghĩa cho người ta được không anh ?»

Theo lời yêu cầu của Trà, quan thầy thuốc lái xe đến chùa Chà Và. Bọn trẻ đang lau nhau trước cửa chờ xin cơm, thấy chiếc xe bóng loáng đỗ lại thì trở mắt nhìn. Trà mở cửa xe bước xuống. Mỗi một lúc thẳng Chàng Hiu mới nhìn ra Trà. Nó ré lên :

«Chị Ba ! Chị Ba !»

«Anh Ăn đâu ?»

«Anh ở ngoài ga... Bữa hôm có một ông già xưng là ba của chị đến đây tìm chị.»

Trà không nói gì móc bóp đầm lôi ra một xấp bạc, đưa cho thằng bé rồi bảo :

«Chị gởi lời thăm anh Ăn nhé. Ít bữa chị sẽ trở lại.» rồi Trà lên xe đi.

Quan thầy thuốc bảo :

«Anh sẽ đưa em đi lại tiệm trang điểm rồi mới vào hội chợ.» Chập sau đến hiệu. Một người thợ gập mình :

«Chào bà ! Mời bà ngồi ghé !» rồi nhanh nhẹn đưa cho Trà một quyển ca-ta-lô có hình những kiểu tóc.

«Bà muốn kiểu nào bốn tiệm xin làm vừa ý bà !»

«Tôi không muốn uốn quăn !»

«Vậy nhờ bà chải tóc cho vợ... ợ tôi thôi !» Quan thầy thuốc nói.

Trà nhìn trong tấm kiếng hình hột xòai treo trước mặt. Trà không ngờ mình lại được mặc đồ sang trọng như vậy. Lần đầu tiên Trà mặc áo dài Thượng Hải trong

nhà ông chủ tàu Vĩnh Thuận. Lần kế khi về nhà công tử Cá Hổ cũng mặc áo dài Tàu. Và lần này trong vai trò bà vợ quan thầy thuốc, Trà mặc đồ mốt. Rồi mai kia ?

Đời là những màn kịch, khi xem màn trước, không ai đoán nổi màn sau. Trà thấy mình vẫn đẹp, đẹp hơn xưa. Môi đỏ như ớt chín. Má hồng phơn phớt, mắt lá rong, đuôi mắt nhọn như mũi gươm, cái nhìn cái liếc sắc như dao cau.

Đến nơi bà thầy thuốc cặp tay ông thầy thuốc đi vào kermesse. Người đông như kiến cỏ. Chen chân không lọt. Người ta chờ hội này để khoe sang khoe giàu và khoe nông.

Quan thầy thuốc thì không, ông không khoe ba thứ đó. Ông chỉ muốn khoe đóa hoa ông đang làm chủ.

«Chỗ này là chỗ gì vậy anh ?»

«Vườn Bờ-Rô»

Quan thầy thuốc dắt cô Ba đi một lúc thì cô kêu đau chân. Quan bèn đưa cô vào quán giải khát. Bỗng ông nhớ ra rằng ông có chân trong Ban Giám Khảo của cuộc đấu xảo sắc đẹp hôm nay. Trà đã làm ông mất bình thường và quên trước quên sau.

Ông bèn hồi hã dắt cô bé đi tới khu vực của cuộc thi. Cũng là lúc loa điện kêu to :

«Ban Giám Khảo đã đủ mặt, chỉ còn thiếu bác sĩ, xin mời bác sĩ lên bàn Ban Giám Khảo để cuộc thi bắt đầu.»

Quan thầy lôi tay Trà, giục :

«Đi em ! Người ta đang chờ ! Ai hỏi em là gì của anh, em nói là vợ anh nghe !»

Bây giờ Trà mới biết chồng mình là «bác sĩ», một tiếng nghe lạ tai. Hởm rày cô chỉ biết ông là thầy thuốc. Thầy thuốc thì có ba bảy loại : một anh «phạm nhe» chích đạo hoặc chỉ biết cho bệnh nhân uống xi-rôp trị ho gió hoặc một lão lang băm chết người cũng có thể tự xưng là thầy thuốc. Ở Sài Gòn này đâu có được mấy ông bác sĩ ? Trà chưa từng nghe hai tiếng đó bao giờ.

Bác sĩ nhìn lên sạp kê cao như sân khấu ngoài trời của các gánh cải lương, hát bội. Đèn điện trao từng chùm từng dây trước mặt tiền sáng trưng làm cho dòng chữ «Concours d'Élégance» càng rực rỡ.

Ông Bác sĩ dắt tay nàng đến chiếc thang gỗ để lên sân khấu. Trà dừng lại : «Đi đâu đây, Anh ?»

«Đi lên sân khấu. Anh là giám khảo mà, em không nghe người ta kêu sao ?»

«Anh là giám khảo, chứ em là giám khảo đâu mà lên»

Bác sĩ trở lên sân khấu, giải thích :

«Em xem kìa, người ngồi đầu bàn là thầy kiện, bên cạnh ông ta là bà vợ người Hà Nội, kế đó là ông họa sĩ trứ danh của đất Sài Gòn, và anh, là bác sĩ có bằng cấp ở bên chính quốc. Ban giám khảo chỉ có ba ông và hai bà thôi.»

Trà dấy nẩy :

«Nhưng người ta biết chấm điểm chứ em biết gì mà chấm ?»

«Em lên ngồi với anh như ông luật sư dắt vợ theo vậy. Bả cũng ngồi cho có vị chứ đâu có chấm chiếc gì. Trọng đàn bà. Đó là kiểu Tây mà em !» Ông bác sĩ năn nỉ mãi Trà mới đồng ý đi lên sân khấu. Theo kiểu Tây, ông bác sĩ nắm tay Trà dắt lên thang. Ông bảo nhỏ :

«Em đâu có thua gì bà thầy kiện ?»

(Trà lên thang thật. Kể từ chiếc thang ọp ẹp này Trà bay lên như điều gặp gió.) Một tiếng «ồ» chạy từ đầu tới cuối khán giả đông đúc đang chờ xem cuộc thi.

Họ trầm trồ sắc đẹp của người đàn bà vừa xuất hiện : vợ quan bác sĩ ! Ông bác sĩ vẫn theo lối Tây nhường chiếc ghế bên cạnh họa sĩ cho Trà. Còn mình ngồi ở ngoài đầu bàn.

Một người đàn ông để ria mép đậm, cổ thắt nơ đen trịnh trọng cầm giấy bước ra trước mi-crô, cất tiếng :

«Tôi là chủ tiệm may Tân Lập xin tuyên bố lý do khai mạc cuộc đấu xảo sắc đẹp hôm nay. Thưa quý ngài, quý ông, quý bà và quý khách. Ở các nước văn minh bên Âu Châu, hằng năm người ta đều có tổ chức các cuộc thi sắc đẹp ở địa phương và cuộc thi sắc đẹp toàn quốc để chọn người con gái đẹp nhất rồi đi đấu xảo với cuộc thi khắp hoàn vũ.»

«Sắc đẹp nữ giới là niềm kiêu hãnh của mọi người nói chung và của nam giới nói riêng. Ai có con gái đẹp, có vợ đẹp đều hãnh diện. Và đó là ân huệ lớn lao của tạo hóa ban cho loài người chúng ta.»

«Chúng tôi từng sống bên Pháp quốc và hấp thụ được nếp văn minh đó nên mạnh dạn đứng ra tổ chức cuộc thi sắc đẹp này. Nếu bỉ nhân không lầm thì đây là cuộc thi đầu tiên ở vùng đất được mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông.»

«... Ban tổ chức cuộc thi hôm nay gồm có Trạng sư và phu nhân, họa sĩ Như Thanh, người được mệnh danh là họa sĩ của «Tóc và Mắt» và bác sĩ...thuộc nhà thương Bạc hà và phu nhơn» (Trà giật mình khi được gọi là phu nhân bác sĩ nhưng không ngạc nhiên. Vì thấy mình chẳng kém bà thầy kiện.)

Những tràng pháo tay vang lên như sấm, rào rạt rung động cả rừng người. Nhiều cánh tay hướng về phu nhơn bác sĩ tỏ vẻ ái mộ. Trà xấu hổ cúi mắt trong khi bác sĩ vẫy tay đáp lại một cách tự hào.

Kế đó ông Biện Lý thành phố bước lên nói tiếng Pháp tỏ vẻ hoan hô buổi tổ chức và ước mong sao sẽ đưa người đẹp trúng giải sang Pháp quốc để dự cuộc đấu xảo của chánh quốc và thuộc địa.

Ở hàng ghế danh dự các quan Tây và phu nhân cũng vẫy tay hoan nghênh nhiệt liệt.

Tiếp theo, ông Trưởng ban tổ chức bắt đầu đọc danh sách các nữ sinh dự thi kèm theo tiểu sử từng cô. Tất cả gồm 18 cô tuổi từ 19 đến 25 tuổi.

Hể ông vừa dứt tiếng thì một chàng trai vận Âu phục cổ thắt nơ đen, ngực cài hoa hồng bước tới cắp tay một cô đưa ra đứng trước ban giám khảo để được cho điểm

rồi quay ra chào khán giả.

Cô thứ nhất mặc áo dài màu hồng, tóc suông mắt biếc như mắt người Âu. Cô thứ hai áo xanh dương, da trắng mũi dọc dừa. Cô thứ ba môi trái tim, cổ cao nồn nà. Cô thứ tư giống như tranh, cặp đào tơ vừa nhú với cái co thật thắt lưng ong. Cô thứ năm mặt trái soan, tay đánh đàn xa dịu dàng. Các giám khảo nhìn thí sinh mà không khỏi quên nhiệm vụ của mình. Ngồi đây các ngày thấy mình là Đường Minh Hoàng du nguyệt điện chẳng ?

Dương Quý Phi xưa đâu cũng đẹp như thế này.

Nghỉ xả hơi nửa tiếng đồng hồ. Khán giả chưa hết ngẩn ngơ, có người xước chưa xong khúc mía, húp chưa cạn tô cháo gà thì Ban Tổ chức đã mời các thí sinh trở lại để nghe tuyên bố kết quả.

Các công tử Bạc Liêu, các cậu cò-mi mới vô ngạch, các lão điền chủ, cai tổng huyện hàm ngược lên như chò ơn trên ban mưa móc. Cuộc thi này sẽ cho họ những hiền thê hay những người tình mơ ước chẳng ?

Ông chủ tiệm may Tân Lập nấn lại chiếc nơ đen, tay cầm bảng chấm điểm bước tới mi-crô tăng hắng khê mấy tiếng rồi cất giọng đọc danh sách hai cô Á Hậu.

Ông ngừng một chút, tiếp :

«Cô Lê thị Liễu mang số 14, 24 tuổi được chấm giải nhất.»

Khán giả đứng ào lên tung khăn ném nón la ó hơn cả lúc trung phong đội bóng Nam kỳ làm bàn đội bóng Nam Hoa ở sân cỏ Vườn Ông Thượng chủ nhật vừa rồi. Những nhà phóng viên vọt lên sân khấu bấm máy lia lịa để ghi lại những giây phút ông biện lý trao bằng khen cho cô Liễu.

Xong, tất cả những thí sinh được ông hướng dẫn tới bàn chủ tọa để bắt tay từng vị trong ban giám khảo và nhận quà do các vị trao tặng.

Bỗng cô Liễu bước tới ôm chầm lấy Trà. Rồi các thí sinh khác cũng xúm lại kẻ nắm tay người ôm hôn Trà. Cô Liễu nói :

«Đây mới là người xứng đáng được trao phần thưởng hạng nhất. Tôi xin nhường lại cho bà bác sĩ. Tôi xin nhường lại... !»

Các cô khác cũng đồng tình và công kênh Trà lên đưa ra trình diện cho khán giả. Bên dưới hàng ghế đầu các phu nhân lẫn quan chức người Pháp đứng cả lên, và đồng loạt giơ tay ủng hộ trong lúc khán giả ào tới chen

lần đến gần sân khấu để được nhìn người đàn bà đang được công kênh ra sát mép sân khấu.

Thật là bất ngờ. Không ai tưởng tượng được một cảnh lạ lùng như vậy xảy ra.

Ông Tân Lập đồng ý để cô Liễu nhường chức hoa hậu cho bà bác sĩ nhưng như vậy thì không danh chánh ngôn thuận. Ban Giám Khảo không biết tính lẽ nào. Trước tình thế rồi ren đó, ông Biện Lý có sáng kiến tức thời. Ông tuyên bố tặng cho phu nhân bác sĩ danh hiệu: «Étoile de Saigon»

Ông Tân Lập tiếp lời và tuyên bố to lên giữa tiếng hoan hô càng lúc càng rào rạt kéo dài rồi bùng lên như sấm dậy trong lúc trận mưa hoa công phé ti tuôn xối xả.

Bà Biện Lý bước lên tặng cho Trà một bó hoa hồng. Bà Cảnh sát trưởng tặng cho cô Liễu một bó hoa glaieul.

Các phóng viên bấm máy rồi rít. Cuộc đấu xảo sắc đẹp kết thúc trong sự hân diện của khán giả : «Đẹp gì đẹp dữ vậy he !»

Có lẽ dân Sài Gòn chưa từng trông thấy một tiên nữ như cô Trần ngọc Trà chẳng ?

Riêng ông Tân Lập chủ tiệm may thì rất mừng, vì ông chỉ chú tâm tìm một người mẫu để lăng xê những «mốt thời trang» của tiệm ông nhưng lại được những hai mỹ nhân. Ông bèn dắt cả đoàn tiên nữ tha thướt đi dạo qua các phố để trình cho dân chúng biết rồi đưa về tiệm ông cách đó không xa, để tặng tơ lụa và mỹ phẩm cho mỗi cô.

Hôm sau các báo lớn Sài Gòn như Lục Tỉnh Tân Văn, Phụ Nữ Tân Văn, Vẻ Đẹp... đều đăng hình các thí sinh. Riêng hai cô Liễu và Trà thì được in rất lớn bên cạnh nhau ở trang đầu và một tấm ảnh hai cô chụp chung, ở bên dưới có dòng chữ : «Cô Lê thị Liễu và cô Trần Ngọc Trà, ai là người đẹp số 1 Sài Gòn ?»

Quan Bác sĩ là người hiểu đời. Chơi hoa cho biết mùi hoa và ở đời muôn sự của chung. Gái đẹp không bao giờ có một chồng. Cho nên ông không lạ gì sáng hôm sau đã có người đập cửa nhà.

«Xin cho tôi gặp cô Trần Ngọc Trà.»

«Ông có chuyện gì mà cần gặp ?» Ông Bác sĩ nhìn dáng điệu sang trọng của người khác và hỏi.

«Dạ cũng có...»

«Xin đừng ngại, ông cứ nói ! Nếu giúp được tôi sẽ giúp ! Xin mời, xin mời vào nhà !»

Người khách ngập ngừng một chút, rồi nói :

«Dạ, tôi muốn xin chuộc cô Trà. Đây là chuyện đường đột, tôi xin lỗi ông Bác sĩ.» Ông bác sĩ cười nhạt và đáp ngay :

«À, tưởng chuyện gì chứ chuyện đó được lắm. Thầy muốn chuộc tôi cho chuộc. Nhưng tôi cũng xin lỗi thầy, thầy muốn chuộc bao nhiêu ?»

«Dạ, tùy ông bác sĩ.»

«Tùy tôi ? Hà hà... Nhưng sao thầy dám nghĩ tới chuyện ‘chuộc’ vợ người khác ?»

«Dạ, cũng có lý do, nhưng chưa tiện nói ra lúc này ạ!»

«Thôi được, nhưng thầy có bao nhiêu tiền chứ ?»

Người khách trở trên cổ áo trắng có chữ BIC thêu bằng chữ xanh và nói :

«Tôi là chủ nhà băng ở Cần Thơ. BIC có nghĩa là Banque de l'Indochine annexe de Cần Thơ. Do chữ BIC mà người ta gọi tôi là công tử Bích.»

«Tôi có nghe danh Bạch công tử, Hắc công tử và bây giờ lại biết thêm BIC công tử, một cái tên rất đẹp. Ông rất xứng đôi với cô Trà. Đây có thể gọi là đôi tài tử giai nhân. Tuy lương tôi không bằng ông, nhưng tiền thì tôi cũng đủ dùng. Tôi không cần tiền. Hiện cái tôi cần là đóa hoa Trà... Nhưng tôi có thể nhường cho ông, chỉ với một điều kiện.»

«Xin ông vui lòng cho biết. Tôi sẵn sàng tuân theo.»

Bác sĩ nói với giọng nghiêm chỉnh :

«Cô bé này bị lừa bịp và chà đạp rất nhiều. Một dịp may lạ lùng, tôi cứu được cô từ tay đám lính kiểm tặc và một mục Tú Bà. Nếu tôi đến chậm thì cô đã rơi vào lầu xanh. Ông chủ nhà băng thấy đó, cô là một đóa hoa hiếm. Tôi dắt cô đi hội chợ như một niềm kiêu hãnh. Và niềm kiêu hãnh của tôi đã có lý lẽ : Cô ta không dự cuộc đấu xảo sắc đẹp mà lại thắng bất ngờ. Giai nhân đậu số 1 đã nhường chức lại cho cô.»

Ông Bích lễ phép :

«Thưa bác sĩ, chính vì thế mà tôi đường đột tới đây. Và cũng vì tôi biết rằng cô không phải là bác sĩ phụ nhân tôi mới dám vô lễ xin chuộc cô !» Công tử Bic tiếp : «Dám xin bác sĩ cho biết điều kiện mà bác sĩ vừa nêu

lúc nảy ra sao ?»

«Con người không phải để bán buôn. Một người đẹp nhường ấy càng không phải để bán. Mà đáng được hưởng hạnh phúc. Tôi chỉ muốn nghe ông hứa rằng ông sẽ làm cho cô sung sướng luôn, không bao giờ để cho cô đau khổ nữa !»

«Thưa bác sĩ, nếu ông không yêu cầu tôi cũng đã tự hứa với tôi rồi !»

Bác sĩ gọi Trà ra và bảo :

«Đây là người có thể làm cho em hạnh phúc suốt đời. Em nên trao thân gởi phận cho người ta.» Trà nhìn người lạ. Một trang tài tuấn có lẽ hơn tất cả giấc mơ đẹp từ trước tới nay của nàng.

Bác sĩ là người từng trải đời lại có quyền cao tước trọng. Ông không lợi dụng cũng không lường gạt. Ngược lại ông coi đây là một việc cứu nhân độ thế mà nghề thầy thuốc lấy đó làm tôn chỉ mục đích.

Nhưng trong khi chiêm được đóa hoa kỳ dị và lộng lẫy trong tay, ông cũng thoáng thấy được ngay nó không phải là sở hữu riêng của mình. Là thầy thuốc, mọi việc làm của ông đều có điều độ. Việc chơi hoa thưởng nguyệt của ông cũng có tính toán như kê đơn

cho bệnh nhân. Cái gì rồi cũng đến nhằm chán. Cho nên việc công tử Bích xuất hiện hôm nay là một điều mà ông không mong muốn, cũng không phải là một điều làm phật ý ông.

Ông thấy Trà hơi dùng dằng thì bảo :

«Em nên đi theo công tử Bích. Qua nghĩ không còn dịp nào tốt hơn cho em.»

Công tử Bích nắm tay Trà. Bác sĩ nhìn hai người bước ra cửa, lòng xót xa. Nhưng ông nghĩ : hãy để cho chim bay có đôi hơn là nhốt nó trong lồng son với con chim khác mà vẫn thấy lẻ loi.

Trà hơi ngỡ ngàng trước sự thay đổi quá nhanh chóng và lạ kỳ. Nhưng rồi nàng hiểu dần. Đời cô là một chuỗi bất ngờ. Từ trước đến nay và từ nay về sau cũng sẽ thế. Điều đó tập cho cô thích nghi nhanh chóng với nghịch cảnh.

CHƯƠNG XIV

Sau một thời gian ngắn bỡ ngỡ sống với công tử Bích nàng lao vào vòng tay đầy sinh lực và nồng ấm của chàng. Còn công tử Bích thì càng mê đắm sắc đẹp của Trà. Chàng lấy làm hãnh diện đã vượt qua các tay vương tôn công tử của đất Sài Thành để đoạt lấy hột kim cương tuyệt vời của mảnh đất đã sinh ra hoàng hậu nước Nam.

Chàng làm bất cứ việc gì mà chàng nghĩ rằng Trà sung sướng. Chàng trả lại ngôi nhà cho ông bác sĩ đi mua một biệt thự sang trọng ở ngoại thành, thuê người ở và dắt nàng đi mua xe hơi. Xe hơi đi với nhà lầu !

«Em muốn đi đâu, anh lái cho em đi, không cần có người thứ ba trên xe làm loãng hương thơm của em.»

Theo chương trình dự định của công tử Bích thì hai người sẽ đi tắm biển hưởng tuần trăng mật ở Vũng Tàu rồi về Sài Gòn mới mua xe hơi. Nhưng vào giờ phút chót công tử lại quyết định mua xe lái đi Vũng Tàu cho tiện.

«Tiền đâu mà anh xài như nước vậy ?»

«Anh phải xài riết để không rồi không xài kịp... hà hà...»

Thế là hai người đi mua xe hơi. Bích dắt người đẹp đến hãng xe Rùa Nấp của Nguyễn văn Hảo. Ở đây đại lý đủ các hiệu xe Hoa kỳ, Ý, Đức, Pháp. Chiếc rẻ nhất cũng giá 3 ngàn đồng bạc Đông dương, nhưng Trà tìm không ra màu xe nàng thích. Hay là nàng sợ công tử đã ‘nhẹ túi’ sau khi sắm nhà và trang trải các món tiền khổng lồ khác, bây giờ không còn đủ kéo một chiếc xe 10 ngàn đồng ? hoặc nàng chưa có thói quen coi tiền như rác.

Nàng bảo :

«Mình đâu cần chiếc xe mắc tiền hả anh ?»

Chàng công tử vui vẻ :

«VẬY anh đưa em đi tới chỗ khác. Anh phải mua một chiếc xứng đáng cho em đi !»

Công tử Bích dắt nàng tới hãng Auto Hall gần sông bài Caribelli của thầy sáu Ngô. Thầy chú ăn to ở sông bạc đến đây kéo một chiếc xe Fiat của Ý hay Delaye của Mỹ rất dễ dàng. 15 ngàn đồng có là bao ! Nhưng khi thua sặc gạch thì xe Fiat mới mua đem ra «cầm» chỉ lấy 3 ngàn trở vào chơi tiếp cũng tiện lợi không đâu

bằng !

Nghỉ mát Vũng Tàu về thấy Trà vẫn buồn, công tử Bích đâm hốt hoảng. Những món đồ đắt giá mua sắm để làm vừa lòng nàng dường như không có ý nghĩa gì: chén đĩa đều đặt từ Limoges bên Pháp hoặc từ Giang Tây bên Tàu. Món nào không làm tôn vẻ đẹp của đôi bàn tay nàng thì chàng loại bỏ một cách không tiếc uổng. Tất cả vật dụng đều mang hai chữ BT dính nẹp nhau, đặc biệt đôi đĩa ngà dùng hằng ngày thì đầu bịt vàng. Sự sang trọng đã đi đến mức gần như vua chúa. Thấy nàng vẫn không vui, công tử Bích vội vàng tổ chức buổi lễ «thành hôn» để chứng minh lòng chung thủy của chàng.

Cái ‘bánh cưới’ chàng đặt ở Yeng Yeng Tửu điểm tốn mất 250 đồng, giá trên 1 ngàn gia lúa, sẽ được tạo thành bằng chất liệu mua từ bên Pháp.

Chàng gọi thợ may trứ danh đến tận nhà đo may y phục cho nàng. Tưởng thợ nào lạ, chẳng ngờ là bà thợ may đã từng may cho Trà mấy bộ Tây lẫn Ta kỳ rồi. Gặp lại nhau cả chủ lẫn khách đều ngạc nhiên : Trong vòng mấy ngày bà bác sĩ trở thành hoa hậu rồi bà chủ BIC. Nhưng bà thợ may tảng lờ như không biết gì. (Có biết cũng chẳng sao !). Bà khoe :

«Chính hiệu may tôi đã may chiếc áo dài cho ông thi sĩ Ấn độ đó thừa ông bà !»

«Ông thi sĩ Ấn độ nào ?» công tử Bích hỏi.

«Ông thi sĩ ghé tòa báo Phụ Nữ Tân Văn hôm nọ. Báo đăng rần rần.»

«Có vụ đó nữa sao Bà ?»

Bà thợ đáp :

«Ông ta thăm Sài Gòn nên muốn mặc quốc phục Việt Nam đi dạo phố. Nhờ mặc chiếc áo của hiệu tôi may mà trông ông không khác ông già Việt Nam bao nhiêu.»

Công tử Bích cười :

«Bà khéo tay, vậy nhờ bà may cho vợ... ợ tôi một chiếc áo thật đặc biệt.»

«Dạ, áo cưới là áo thích hợp cho cô dâu nhất chứ đâu còn áo gì khác thừa ông ?»

«Chúng tôi... a... a quen biết nhau lâu rồi. Bây giờ từ tỉnh dời lên đây, tôi muốn ra mắt bạn bè Sài Gòn và những ai không có dịp dự lễ thành hôn của chúng tôi ở dưới đó.»

«Dạ, được ạ ! Tôi sẽ may một chiếc áo dài hoàng hậu.»

Trà thấy bà thợ biết tổng về mình nên đỏ mặt :

«Tôi không phải là hoàng hậu. Xin bà đừng may áo hoàng hậu cho tôi, chỉ may một chiếc áo thường thôi.»

Công tử Bích hỏi :

«Theo bà thì màu gì hợp với buổi tiệc nhất ?»

«Dạ nếu không phải là áo cưới thì màu gì cũng được, miễn là màu rực rỡ vì bà còn trẻ. Nhưng nước da của bà trắng như tuyết, tóc đen như huyền, môi đỏ mà không cần thoa son như thế kia thì bà mặc bất cứ màu nào cũng đẹp hết cả...»

... Ở trong phòng tiệc của khách sạn Yeng Yeng tửu lầu quan khách đã bắt đầu đến. Ông trạng sư chào ngài bác sĩ, nhà đại thương gia bắt tay ông thầu khoán. Đặc biệt nhất hôm nay còn có mặt hai ông vua Cờ Bạc là thầy Sáu Ngộ và thầy Bảy Phương. Phần lớn khách không phải là bạn bè của ông chủ nhà băng, nhưng tất cả đều hâm hờ đến để xem mỹ nhân bằng da bằng thịt chứ không phải bằng giấy... báo.

Ngoài các vị khách chánh thức, các nhân viên và người lao công của khách sạn cũng tạm gác công việc đến núp ló ở cửa phòng để xem mặt người đẹp nhất Sài Gòn.

Đúng giờ khai mạc, ông trưởng ban nghi lễ của khách sạn tóc chải láng mượt, trán hói trọt lên đến đỉnh đầu bước ra trình trọng cất giọng :

«Hôm nay là buổi tiệc vui của đôi trai tài gái sắc Bích Trà»

Ông ậm ờ không biết nêu lý do ra làm sao và gọi họ lạ gì của nhau. Vì trong thiệp mời ghi là ‘đôi bạn’ (ai muốn hiểu sao thì hiểu) nên chỉ nói là ‘tiệc vui’ đại khái và bắt qua phần giới thiệu hai nhân vật chính của buổi tiệc.

Người ta tưởng tượng một thanh niên ăn mặc lịch sự đứng một, bảnh trai và một nàng tiên giáng trần mặc áo mây thưa rảnh thưa rảnh, ngó thấy thịt da lồ lộ, một tay ôm bó hoa hồng hàm tiếu, một tay ngoặc vào chàng, cả hai khiêm tốn chào quan khách và bằng hữu, họ quay lại hôn nhau trước sự thèm khát và ganh tị của mọi người. Rồi sấm banh nổ, rồi những chiếc cốc pha lê chạm nhau leng keng, rồi những lời chúc mừng bá niên giai lão.

Nhưng cánh cửa phòng đã mở hóc mà đôi ‘traị tài gái sắc’ chưa thấy xuất hiện. Những cái cổ cò ngóng vào. Một phút, hai phút rồi năm phút. Sự kiên nhẫn vượt mức ghi vô. Ông trưởng ban nghi lễ bèn bước vào phòng để mời họ ra. Nhưng đến phiên ông cũng nín luôn trong buồng hồi lâu. Trở ra, ông tuyên bố :

«Chúng tôi xin mời quý ngài cứ tự nhiên chạm cốc. Lúc này, chính tôi đã thấy đôi trai gái ở trong phòng nhưng chẳng biết lý do gì, khi tôi trở vào thì họ chẳng còn ở đó nữa.»

Mọi người lao nhao bàn tán. Bỗng ở cuối bàn tiệc có tiếng nói : «Tôi biết lý do.»

Mọi người đổ mắt về phía có tiếng nói. Một người đàn bà đứng tuổi trang điểm sơ sài nét mặt có vẻ nén giận cố làm ra tự nhiên.

Ông trưởng ban tổ chức nhìn lại. Té ra một người khách không mời mà đến và không biết đến hồi nào nên lúc này đã không được giới thiệu. Mà đúng ra ông trưởng ban cũng không biết đó là ai, cho đến khi bà đứng lên hỏi :

«Xin lỗi ngài đây là tiệc gì ?» Thì ông ta chỉ đáp :

«Dạ tiệc vui gì ạ !»

«Tiệc vui gì ? Tiệc cưới, tiệc sinh nhật hay tiệc đăng quang ?»

«Dạ chắc tiệc cưới ạ !»

«Nếu vậy xin cho biết ai cưới ai ?»

«Dạ, công tử Bí... ích cưới cô Trần ngọc Trà ạ !»

Người đàn bà cười nhạt :

«Thưa quý ngài ! Ông Bích cưới vợ đã mười năm rồi và người vợ đó đang có mặt ở đây.»

Bữa tiệc đang hào hứng chói lọi với những hoa lá và bọt rượu thượng hạng, với những lời chúc tụng râm ran điểm xuyết bằng những tiếng pha lê chạm nhau leng keng lạch cạch. Tất cả như sắp bùng lên huy hoàng rực rỡ bỗng nhiên tắt rụi, những gương mặt hớn hở trở thành sượng ngất sượng ngơ như khoai sùng vì sự xuất hiện của một người đàn bà. Bà ta không nặng lời to tiếng, chỉ nói một câu rồi chậm rãi bước ra :

«Ông Bích đem tiền lên đóng cho nhà băng chính hơn một tháng nay không về... Buổi tiệc này là mồ hôi nước mắt của cả ngàn thân chủ bị cướp ngang mà các ông gọi là ‘tiệc vui’ được sao ?»

Những chai sâm banh chưa kịp khai còn đứng trên bàn trải thảm trắng muốt như những thằng câm chôn chân trên tuyết, trong lúc những ông quý khách nháy nhau nhón nhác tìm đường rút lui êm.

Trà không ngờ chuyện lại đổ vỡ như vậy. Thì ra tất cả bọn đàn ông già hay trẻ đều lừa vợ nhà hoặc bí mật hoặc công khai : những gã đến hẻm Cây Mai, tên công tử Cá Hố, ông bác sĩ Bạc Hà, công tử Bích và v.v...

Lúc này đang đứng song song với nàng trước cánh cửa sắp mở để ‘cặp trai tài gái sắc’ bước ra chào quan khách, bỗng nhiên ông chủ nhà băng tái mặt như bị một bàn tay bí mật nào thiến mất cái đầu bao. Rồi chàng lẳng lặng ngồi khụy xuống ghế. Trà tưởng chàng chóang váng trước hạnh phúc quá lớn lao. Nàng khẽ hỏi thăm sức khỏe chàng nhưng mặt chàng càng xanh lét ra. Trong lúc đó thì cánh cửa mở, ông trưởng ban đầu hỏi đi vào mời cặp trai gái, nhưng Trà ngoảnh lại thì không thấy ngài chủ nhà băng ngồi ở đó nữa.

Ông trưởng ban trở lại phòng khách. Trà đứng ở mép cửa nhìn ra bữa tiệc... Trà đã nghe rõ những lời của người đàn bà kia. Ngôi sao Sài Gòn vừa được thết một con Cá Hố rất to, lần nữa.

CHƯƠNG XV

Nàng đi một quãng xa trên đường và thấy đói. Đêm qua tim đầy hận, nhưng bao tử lại lép. Nàng chợt nhớ tới đám thằng Ân ở chùa Chà Và. Nhưng không biết hướng nào để tới đó. Nàng ngồi phịch trên băng đá một vườn hoa. Mặt trời vừa mọc, nam thanh nữ tú dắt tay nhau đi chơi, mấy gánh quà dạo lướt ngang. Một gánh cháo gà đặt ngang bên cạnh, mùi mỡ hành ngào ngạt, nhưng nàng phải đứng dậy lánh xa để tránh sự cám dỗ.

Nàng đến ngồi trên một cái rế to, tựa lưng vào gốc cây nghỉ mệt. Nàng nhìn đôi bàn chân trầy trụa và nhớ đến đôi guốc gu ngà. Nàng đã bán nó để lấy đồng bạc làm tiệc ở chùa Chà Và hôm nào.

Nàng vừa đứng dậy định hỏi người qua đường hướng chùa thì bỗng có tiếng bên tai : «Dạ xin chào Ngôi Sao Sài Gòn !»

Nàng quay lại. Một người khoác áo bờ-lu trắng dính đầy những màu, tay cầm cọ vẽ, cúi đầu lễ phép :

«Chẳng hay tiểu thơ đóng phim cho hãng nào ?»

«Phim gì, tôi đâu có biết !» Trà ngơ ngác.

«Dạ, tôi nghĩ là tiểu thư đang đóng vai chánh của phim ‘Người cùng khổ Sài Gòn’»

«Tôi không biết gì hết !»

«Nếu chẳng phải thì sao tiểu thư lại điều linh khổ sở như thế này ?»

Trà lấy lại sự bình tĩnh và hỏi :

«Nhưng ông là ai chứ ?»

«Dạ tôi là người vẽ tranh.»

«Tranh là cái gì ?»

«Xin mời tiểu thư bước lại đây, để tôi trả lời câu hỏi của tiểu thư.»

Trà không ngần ngại bước theo người lạ đến nơi gốc cây gần đó. Dưới ánh nắng chan hòa, trên giá vẽ một bức tranh đang phác. Người kia nói :

«Tôi là họa sĩ Như Thanh, có chân trong ban Giám khảo cuộc đấu xảo sắc đẹp vừa rồi. Tại sao cô lại ra nông nổi này hả cô em ?»

Trà oà lên khóc.

«Xin mời cô về nhà tôi. Nếu cô vui lòng thì cô sẽ làm người mẫu cho tôi.»

«Người mẫu là người gì ?»

«Tức là cô ngồi cho tôi nhìn và vẽ lên giấy hoặc lên lụa»

«Chỉ có vậy thôi ?»

«Dạ, chỉ có vậy.»

«Rồi cơm đâu ăn ?»

«Chuyện đó tiểu thư khỏi lo.»

«Xin đừng gọi tôi là tiểu thư.»

Họa sĩ Như Thanh vui vẻ :

«Tôi đã vẽ xong 19 người đẹp kia trên một tấm lụa lớn. Còn chừa một khoảng ở giữa để dành cho tiểu thư. Tôi đã nhờ ông bác sĩ đi tìm giùm nhưng ông ấy nói không biết cô ở đâu. Tôi định đăng báo thì may quá, lại gặp cô ở đây. Tôi sẽ gác lại những bức đang vẽ dở dang để đưa cô lên tác phẩm của tôi. Kể từ nay tôi không phải đi tìm đề tài ở đâu nữa !»

Giải thích cho Trà nghe thêm việc làm của mình. Trà sẽ làm gì giúp mình và sau khi được cô gái ưng thuận, họa sĩ mượn xe kéo cho chàng và nàng cùng đi. Ngồi xe trên đường về xưởng, họa sĩ nói miên man càng lúc càng hứng thú, nhưng Trà chỉ hiểu lơ mơ. Trà gật đầu lấy lệ còn tâm trí để bay tản đâu đâu thành mảnh vụn bao quanh một dấu hỏi to lớn. Tại sao cuộc đời mình cứ long đong. Lần trước gặp xe kéo, lần này cũng xe kéo. Lần trước nó đưa mình đến... còn lần này sẽ tới đâu ?

Trà muốn trở lại nhà, mặc dù ở đó có bà mẹ bán con mà không thương tiếc.

Còn về với dì Hảo ? Ở đây thì càng chết cuộc đời, cũng rắc một thứ buồn người. Chỉ có con đường độc nhất là về với tụi thằng Ân. Trên đời này chẳng còn ai tốt bụng đối với Trà hơn Ân-xe-lửa-cán. Đó là một người ơn. Trà tiếc sao lần nào đó Trà không ‘trả ơn’ cho Ân : Người đáng cho Trà..., Trà lại không..., người không đáng Trà lại...

Nhưng bỗng gặp ông họa sĩ. Ông ấy mời ngang nhưng chính Trà cũng không từ chối. Ít nhất ông ta cũng là Giám Khảo. Dù sao chắc ông ta cũng khá hơn anh Tây đen, nếu không bằng chàng Cá Hố.

Chiếc xe kép đang lăn bánh trên đường thì bỗng chậm lại. Người phu xe ngoảnh cổ lại và nói : «Thưa thầy cô, ở phía trước có đám gì đông lắm. Mình có nên đi tránh không ?»

Chàng họa sĩ đang mê mải bộc lộ hạnh phúc với người con gái, chàng đang đắm mình trong hương thơm toả ra từ tóc và gương mặt xinh đẹp của nàng Trà nên không nghe câu hỏi. Người phu xe phải lặp lại vài lần chàng mới trả lời :

«Cứ chạy tới coi chuyện gì ?»

Chiếc xe vẫn nhẹ nhàng lăn bánh lên phần đường trống. Họa sĩ thấy trước mặt người đi thành hàng dài đông nghẹt như kiến cỏ. Hỏi ra mới biết đó là đám tang của nhà ái quốc Phan Châu Trinh. Họa sĩ Như Thanh kêu lên :

«Cụ mất rồi sao ?» Và nhảy xuống đất bảo người phu xe «Anh cứ kéo theo tôi. Mình không biết. Mình có lỗi lớn quá !» Rồi móc trong mớ vật liệu, họa sĩ cắt ba miếng vải đen, lấy kim cúc ghim lên ngực áo mình, áo anh phu xe lẫn áo cô gái và nói với giọng run run: «Mình phải để tang cho Cụ, mình phải đưa linh cửu Cụ cho đến phần mộ nữa ! Coi kìa người ta đông nghẹt đường.»

Cả anh phu xe lẫn Trà đều ngơ ngác trước cửa chỉ tôn kính của họa sĩ đối với người quá cố. Trà hỏi :

«Cụ Phan Châu Trinh là ai ?»

«Cụ là người đòi Pháp thi hành dân chủ với thuộc địa Nam kỳ mình.»

Họa sĩ Như Thanh đi giữa đám đông. Đoàn người càng diển hành thì càng dài thêm, người hai bên phố đổ xô ra nổi theo vô tận. Hàng trăm biểu ngữ được căng trên đường phố hoặc cầm tay biểu lộ ý chí đấu tranh của cụ Phan.

Thấy hai bên đường các tiệm, các căn phố đều đóng cửa tỏ lòng thương tiếc và kính phục Cụ, họa sĩ nhảy xuống đất vịn về xe đi theo. Chàng bảo Trà :

«Em cứ ngồi trên xe !»

Họa sĩ vừa để mình trôi theo đoàn, vừa ngó về phía trước, nhưng tay vẫn nắm về xe, sợ lạc mất Trà. Và trong mắt chàng đã có một phác họa càng lúc càng rộng ra vô tận.

Đưa đám xong, chàng họa sĩ kêu xe quay về nhà.

Đó chỉ là căn phòng xép không có đồ đạc. Bốn phía đầy đặc những tranh đủ các loại. Trà chưa kịp hỏi thì họa sĩ rút một chiếc cọ đưa ra trước mặt Trà và trở mấy bức tranh :

«Đây là vợ ! Còn kia là con anh.»

«Còn... Trà là gì ? Trà hỏi.

«Là nguồn sống của anh !»

Trà đứng ngẩn ngơ giây lâu rồi đưa mắt nhìn bốn phía. Những tranh là tranh. Tranh treo trên tường, tranh dựng dưới đất, tranh đã hoàn thành, tranh còn dở dang.

Trà có cảm tưởng mình đang đứng giữa những đám mây ngũ sắc đang rung động bay vờn quanh mình.

Nàng nhìn trên tường thấy y như lời họa sĩ nói lúc nãy : những người bạn thi sắc đẹp đang tươi cười nhìn Trà, như nói :

«Chúng em đang chờ chị đến đứng chung cho chúng em được đẹp lây.»

Chẳng khác một bó hoa được cắm thêm một đóa đẹp nhất.

CHƯƠNG XVI

T

Trời mưa tầm tã. Nhưng anh sinh viên họ Vương vẫn kiên nhẫn đạp xe. Đến tiệm chụp hình Sài Gòn Photo, chàng dựng xe đạp ngoài gốc cây rồi bước lên thêm vừa rũ chiếc áo mưa cũ kỹ vừa phóng mắt nhìn vào chiếc tủ kính và yên tâm khi thấy giai nhân vẫn còn đứng đó như đợi chàng.

Ngày nào đi học, chàng cũng tạt qua đây để ngắm nàng rồi mới đến trường không một lần quên. Chàng có thói quen ấy bao giờ chàng cũng không nhớ nữa. Chàng bước lại gần tủ dán mắt nhìn vào trong. Giữa bao nhiêu là khung vàng khung bạc lộng hình tài tử giai nhân, mắt chàng chỉ bị hút vào ở chính giữa.

Nàng mặc toàn đồ trắng che dù đầm. Chỉ đơn sơ có thể thôi, nhưng khuôn mặt nàng tuyệt đẹp. Chàng vốn là kẻ say mê mỹ nhân.

Chàng đã đến xem buổi đấu xảo hôm nọ hy vọng sẽ tìm được một mỹ nhân. Và chàng đã tìm được «người đẹp trần gian».

Nhưng chàng quên rằng đất Sài Thành này có biết bao nhiêu vương tôn công tử. Họ đâu để những ngôi sao sáng rơi xuống tay một anh học trò khó như chàng.

Nếu đồ tú tài may mắn lắm thì chàng được một chân cạo giấy có hạng trong chính quyền, lương từ 80 đến 120 đồng mà thôi. Làm sao chăm sóc nổi một đóa hoa đầy hương sắc như nàng. Thế nhưng chàng vẫn mơ mộng, dù là mộng ảo.

Chàng nghe lòng rung động mỗi khi đi gần tới đây. Nàng vẫn đứng đấy với gương mặt da hoa phấn với dáng điệu quý phái và với nụ cười dường như giành riêng cho chàng. Mỗi lần trông thấy nàng, chàng như gặp được tình nhân trong một cuộc hò hẹn. Những người bạn gái của chàng ở ngoài đời dường như lùi dần ra khỏi vòng tim của chàng để nhường chỗ cho nàng.

Nhưng hôm nay bỗng nhiên tâm mắt chàng bị hẫng. Chiếc khung lộng hình nàng đã biến đi. Khoảng trống bên ngoài vụt trở thành khoảng trống trong tim chàng.

Nàng đã «đi» rồi. Nàng đi đâu ?

Chàng thần thờ quay ra khoác chiếc áo mưa nhưng chưa bước vội. Chàng nán đứng ở thềm nhìn ra trời mưa. Chiếc xe đạp chùng như cũng đứng im lìm dưới tàng cây hứng những giọt lệ thiên nhiên. Một nỗi buồn lan tràn tâm trí chàng. Trời vẫn mưa tầm tã nhưng chàng định ra đi như chạy trốn nỗi buồn.

Bỗng có tiếng động sau lưng. Chàng quay lại. Một người làm công đến cạnh chàng, lễ phép : «Thưa ông, chủ tôi mời ông vào trong.» Chàng Vương giật mình xua tay :

«Không ! Tôi chỉ đứng tám xin đút mưa thôi.»

«Dạ, ông chủ tôi muốn gặp ông.»

«Dạ, tôi không biết. Xin mời ông vào.»

«Tôi không muốn chụp hình.»

Dù miệng từ chối nhưng chân vẫn bước vào. Ông chủ đón tiếp ân cần.

«Em ngồi đây !»

«Dạ !» Chàng bỡ ngỡ đáp.

Nhìn ông chủ có vẻ trí thức, Vương yên tâm. Ông nói ngay :

«Tôi đã sang Pháp học cái nghề này mất 5 năm đó chú em. Đây là một nghệ thuật.»

«Dạ.»

«Tôi đề ý chú em thường đến đây xem ảnh của tôi chụp.»

Chàng Vương lúng túng. Lâu nay chàng tưởng tình yêu cháy ngầm trong tim chàng không ai biết. Nào ngờ có người nom thấy. Chẳng lẽ ông ta thấu được bụng mình. Nhìn bộ ria hóm hỉnh, và cặp mắt tinh đời của ông, chàng càng thấy như tâm sự mình bị lộ liễu nên chàng nói trớ qua :

«Dạ cũng có đôi khi trời mưa như hôm nay...»

Ông chủ tiệm cười nhẹ :

«Oa cũng có một thời như em. Tuổi trẻ nào chẳng thế.»

Chàng Vương ngồi im. Ông lại hỏi :

«Em đang học phải không ?»

«Dạ»

«Trường nào ?»

«Dạ, Pétrus»

«Năm...»

«Dạ, năm thứ 2.»

«Ban tú tài ? Ra trường sẽ làm gì ?»

«Dạ chưa biết.»

«Bỏn sở ở đâu ?»

«Dạ, ở miệt Hậu Giang»

«Tỉnh nào ?»

«Dạ, Cần Thơ»

«Ông già làm gì ?»

«Dạ điền chủ.»

Ông không hỏi thêm và nói :

«Rán lấy bằng cấp cái đã rồi việc kia hãy tính sau em ạ !»

«Dạ.»

«Tôi biết em mất nhiều thì giờ về tấm ảnh chung bày trong tủ kính. Hằng ngày tôi để ý thấy em đều đến với nét mặt hoặc phấn chấn hoặc lo âu. Không phải đôi khi như em vừa nói mà hằng ngày. Ngày nào em cũng đến đây để ngắm người trong ảnh hồi lâu.»

«Dạ tôi chỉ mất 10-15 phút.» Không chối được hoặc không muốn chối, chàng đành thú thật.

«Ở đây thì mất 10-15 phút. Nhưng về nhà mất nhiều hơn. Kiều có câu : ‘Tình riêng, nhớ ít, tưởng nhiều’ rồi ông nói luôn : Hồi trẻ đi học quốc văn ông thầy giảng cho câu ấy, tôi không hiểu gì, về sau khi lớn lên có bạn gái mới nhớ và thấy hay vô cùng.»

Ban đầu không có kỷ niệm, người con gái không rõ nét trong đầu, mình không nhớ bao nhiêu, chỉ tưởng tượng, vẽ vời ra cho mình hình nọ ảnh kia và sống với những hình ảnh đó thôi. Cái làm mất thì giờ là như vậy. Nếu đi sâu hơn nữa thì nó là tương tư. Em đã tương tư người trong ảnh lâu rồi. Học hành sẽ bê trễ. Cơm cha áo mẹ sẽ uổng, mấy năm đèn sách sẽ trôi đi. Chính vì thế mà tôi đem tấm ảnh đặt vào phía trong này. Đó là tấm ảnh nghệ thuật làm cho tiệm tôi kiêu hãnh, nhưng vì lợi ích của em, tôi phải tạm quên.

Ông chủ quá sành đời. Chàng Vương không còn cách gì cãi được. Chàng chào từ giã rồi trở ra. Trời đã tạnh. Người làm công đang lau những giọt mưa trên tủ kính. Những tấm ảnh lại hiện ra rục rịch, nhưng vắng bóng người đẹp trần gian. Cả tủ hàng dường như hoang vắng.

Trời ơi ! Sao ông ta đọc được tâm tư của mình ? Cái gì chớ chữ ‘tình’ là không giấu được. Chàng đã yêu cô gái đẹp nhất Sài Gòn, yêu mà âm thầm giữ kín, như một thứ đạo giáo chỉ có nữ giáo chủ và một tín đồ.

Từ ấy, Vương không ghé tiệm Sài Gòn Photo nữa nhưng trong tim chàng vẫn đeo mang một bóng hình không rút ra được. Hằng ngày đi học khi đến chỗ quẹo lại trường cái cổ của chàng vẫn ngoảnh về phía tiệm. Đôi khi chàng đạp tới đó rồi mới nhớ rằng nàng đã ‘đi’ xa. Chàng âm thầm quay trở lại.

Bây giờ dù thói quen đã mất nhưng bóng hình nàng còn đậm trong tim. Chàng vẫn nuôi hy vọng một ngày nào sẽ gặp ‘người đẹp trần gian’ chàng sẽ nói với nàng : «Anh yêu em» để được nàng từ chối. Như thế cũng tốt. Đó là phương pháp thần diệu nhất để chàng ‘cắt’ mạch sầu tư.

Băng đi một thời gian.

Bây giờ chàng đã đỗ đạt và xin được một chân ‘còm-mi’ trong Soái Phủ. Thầy ‘Còm’ độc thân, ăn xài phở phê. Đi nhà hàng sang trọng, coi hát cải lương, hát bóng đều ngồi ghế cao. Chàng đã là một trí thức phong lưu của Sài Thành. Đời như thế còn gì hơn ngoài mơ ước cùng người đẹp trần gian chung sống. Nàng ở đâu bây giờ ? Báo chí đã một thời nói về nàng không ngớt, nay đã im lặng. Nàng như hạt kim cương chìm dưới đáy biển. Ai mò được ?

Một hôm chàng đi vào nhà hàng Quảng Hạp để dùng bữa tối. Đây là lúc ở thôn quê đã gặt hái xong, các chủ điền đem lúa vô lẫm chờ giá cao nhưng cũng có những chủ điền cho lúa vô bao chất xuống ghe chài đem lên Chợ Lớn bán ngay. Cũng là dịp để các tay nhà giàu lên Sài Gòn thưởng thức phong cảnh và các thứ lạ miệng, lạ mắt, lạ đời. Ở các nhà hàng có thêm món lạ chim ốc cau, dỏ dẻ, thăng nghịch, le le, mỏ nhác, cúm nùm chiên bơ Bơ-ten hoặc nấu cháo với chất liệu Quảng Đông. Loài chim này ăn lúa đồ ở đồng ruộng phì nhiêu, mập tròn : miếng thịt hai bên ức béo ngậy, còn cặp giò chiên xong nhai dòn khừu.

Các thầy chú tìm được món ngon vật lạ của thôn quê ngay tại Sài Gòn. Vào nhà hàng Continental thầy Còm Vương kêu hai con ‘mỏ nhác’ quay và một ly rượu ‘cỏ nhác’ để hài hòa sự ăn uống. Xong lại hút điều thuốc Lạc Đà phà khói nhìn nam thanh nữ tú, ông Tây bà Đầu cặp tay nhau oai vệ nện gót. Ai ăn mặc xuềnh xoàng thì Hạch gác cửa ngăn lại, không cho vào. Các anh bồi bàn mặc tươm tất chạy lăng xăng và mọp rất dẻo trước mặt khách.

Riêng các em bé đánh giày thì lao lách quanh chân bàn trong lúc các em bé bán báo cũng không kém phần hoạt động. Tiếng rao, mời xen nhau.

«Đông Pháp Thời Báo» đây thầy ! Có bài tường thuật đón cụ Bùi Quang Chiêu về nước đòi lập đảng Lập Hiến... Tin mới lạ chưa từng có !»

«Báo Cái Chuông Rè đòi trả tự do cho Nguyễn An Ninh đây thầy !» «Vẻ Đẹp số đặc biệt hôm nay... đây chuyện ly kỳ về cô Ba Trà...»

Thầy Còm vẫy chúng đến mua một tờ ra đọc. Bất thần trên trang đầu tờ Vẻ Đẹp có dòng chữ to : «Đời đoá Hoa Trà». Phóng sự điều tra. Thầy đọc ngấu ngiến. Đọc xong lại đọc, chàng lướt nhanh rồi giảm tốc độ ở từng đoạn một.

Người xưa thường nói Trời Xanh quen thói má hồng đánh ghen. Vậy có đúng không ? Đời cô Trần Ngọc Trà là một phần câu trả lời rất thực tế. Từ khi bất ngờ được cô Liễu nhường chức Người Đẹp số 1 Sài Thành rồi được Quan Biện Ly tặng cho danh hiệu ‘Ngôi Sao Sài Gòn’ đời của mỹ nhân này ra sao ?

Ai cũng tưởng rằng một đoá hoa đây hương sắc như vậy sẽ hưởng một cuộc đời vương giả, nhưng Hóa CÔNG không phải lúc nào cũng CÔNG BÌNH mà lại CONG QUEO. Cô Trà đã không được yên thân như một người thường, nói chi hưởng hạnh phúc. Sau khi được lãnh danh hiệu cao sang... cô được Quan đốc nhà

thương Bạc Hà đem về làm thứ thiếp. Rồi ông lại gả cho một tên Sở Khanh chủ nhà băng có vợ. Vợ hẳn chẳng khác gì Hoạn Thư. Cho nên cô Trà lại đem thân giải dầu mưa gió. Cũng may gặp một họa sĩ là bạn của kẻ viết thiên phóng sự này đem về vừa làm người mẫu, vừa xây tổ uyên ương. Nghệ sĩ thì giàu cảm lụy nhưng lại nghèo giấy xăng cho nên cuộc đời cô Trà lại ba chìm bảy nổi chín cái linh đình...

Chàng họa sĩ phải bán tranh vẽ về nàng độ nhựt. (xin xem bức tranh lựa bên cạnh bài). Mỗi kỳ báo chàng được trả một số tiền cho bài và tranh của chàng : vừa đủ cho đôi ‘oan ương’ ăn hủ tiếu.... (kỳ sau tiếp)

Thầy Còm xếp nhỏ tờ báo và đi đến quày tính tiền xin dùng nhờ điện thoại để liên lạc với tòa soạn báo và hứa sẽ góp thêm tài liệu ly kỳ cho tờ báo về đời cô Trà.

Chập sau chàng phóng viên tới. Thầy Còm sốt sắng vào chuyện ngay : «Tôi xin kể cho ông một số chi tiết về cô Trà».

«Vâng, tôi xin ghi ngay !» Nhà báo móc bút giấu hờm sẵn.

Thầy Còm kể một mạch về cái anh sinh viên mỗi ngày đến tiệm Sài Gòn Photo để chiêm ngưỡng bức

ảnh cô Ba rồi mang bệnh tương tự người đẹp, ngày nào cũng phải đến đây nhìn ngắm dung nhan nàng để giải sầu...

Nghe xong chàng phóng viên gật gù :

«Thật là một thiên diễm tình hiếm thấy. Ông có thể cho tôi xin địa chỉ chàng trai si tình đó không ?»

«A ! Anh ấy là bạn học của tôi trước kia, nhưng bây giờ ra đời mỗi đứa đi một nơi. Tôi không rõ anh ta ở đâu.»

«Ông có thể cho tôi biết quý danh của cậu ấy không?»

«Đó là việc riêng e bất tiện, ông chỉ nên biết là có một chàng trai như thế thật.»

«Vậy xin ông vui lòng cho biết quý danh của ông.»
Nhà báo lại yêu cầu tiếp. «Tôi là kẻ ở trong cuộc...»

«Thế ra cậu sinh viên ấy là ông ?»

«Khô... ông, trong cuộc tức là tôi biết rõ câu chuyện của cậu ta chứ không phải tôi là cậu ta.» Ngưng một chút, thầy Còm lại nói :

«Tôi đã giúp ông phóng viên, bây giờ xin ông giúp lại tôi nhé !»

«Xin sẵn sàng.»

«Ông phóng viên cho tôi biết địa chỉ của người họa sĩ tác giả bức tranh đăng báo kia được không ?»

«À, được lắm. Ông họa sĩ là người của đại chúng. Càng nhiều người biết càng tốt cho ông.» Nhà phóng viên ghi địa chỉ trên tấm danh thiếp của mình trao cho thầy Còm rồi từ giả.

Đợi cho nhà báo đi khuất, thầy Còm chạy ra lấy xe đạp vọt ngay đến địa chỉ nhà báo vừa cho. Một căn nhà nhỏ không có số trong hẻm, nhưng nhờ trực giác và linh tính của một gã thất tình, nên chàng chắc chắn đây là nhà của họa sĩ. Thầy run tay gõ cửa. Chờ đợi. Lại gõ, lại chờ đợi.

Người đẹp trần gian sẽ xuất hiện. Thầy sẽ nói ngay những tiếng thầy định bụng sẽ nói khi gặp nàng. Ông đốc tờ nhà thương Bạc Hà không xứng đôi.

Anh công tử nào đó đã có vợ làm khổ thân nàng.

Còn chàng họa sĩ này thì nghèo quá, bán tranh làm sao nuôi nổi mỹ nhân ?

Cả ba đều không có đủ điều kiện sống chung với nàng. Trong một thoáng Thầy Còm làm một bản chiết

tính khoa học có phần tư vị mình.

Nhưng cánh cửa vẫn đóng im ỉm. Chàng ngoảnh đi ngoảnh lại mới thấy tấm bảng bằng giấy cứng méo mó mang dòng chữ «NHÀ CHO MUỐN» treo trên cửa. Như vậy là không còn ai ở đây.

Thầy Còm-mi toát mồ hôi. Chàng đi dọc con hẻm tìm người để hỏi thăm, nhưng chẳng ai cho chàng một mẩu tin khả dĩ giúp chàng tìm ra dấu vết người đẹp.

Chàng vừa quay ra thì đụng nhằm một bà béo í chít khăn mỏ quạ áo thắt quả găng, mặt mũi xinh xắn nhưng có vẻ giận dữ. Nhìn người khách sang trọng, bà đôi giận làm vui :

«Ông định thuê nhà ?»

«Thưa không, tôi đi tìm người quen ở đây.»

«Người quen ở trong nhà này à ?»

«Dạ phải !»

«Xin lỗi ông quen thế nào với cặp uy... yên ương đó vậy thưa ông ?»

«Dạ bà con, ủa mà không, chỉ là bạn thôi.»

«Bạn ? thưa... ông bà... ạn gì vậy ông ?» Đến đây bà ta không còn giữ lễ độ như trước nữa.

«Bà hỏi làm gì tận gốc vậy ?»

«Xem ông có dây mơ rễ má gì với hai cái người ấy không ?»

«Hai người nào ạ ?»

«Hai cái người thuê căn nhà này của tôi chớ còn người nào ?»

«Nếu là bạn của họ thì sao ?» Thầy Còm cảm thấy bị xúc phạm nên phát cáu. «Thì dù ông có muốn thuê tôi cũng không cho.»

«May quá, tôi lại không muốn thuê một căn nhà không phải là nhà như thế này.»

«Cũng may cho tôi quá, vì ông không thuê, mà ông có muốn thì mời ông đi chỗ khác.... Loại người như thế, cho thuê rồi còn mết hơn là cứ bỏ cho chuột làm ổ. Tháng nào cũng đòi mà họ không có. Chỉ có 5 đồng không đào ra để trả cho người ta, vậy mà cũng cứ thuê ầu !»

«Tôi trả cho bà !» Thầy Còm xẵng giọng.

«Ông nói thật chứ ?» Bà chủ nhà đôi thái độ từ nô sang ái.

«Thật !»

«Ồi giờ phúc đức ba đời nhà tôi. Cầu mong ông đẻ con giai !» Rồi bà ta xỏ một tràng. «Cái anh thợ vẽ và cái cô kia cứ đóng cửa im ỉm tối ngày, làm gì trong đó không biết mà con nít bu trước cửa, sau hè vạch vạch nhòm vào..] Người ta đồn anh ta lột trần cô ấy ra mà vẽ. Vẽ gì vẽ thế ! Thế thì còn vẽ làm sao được kia chứ. Thỉnh thoảng có ngày anh ta mở cửa, lúc đó cô ta mặc quần áo hằn hoi, nhưng tới trưa thì lại đóng cửa. Vẽ với chả vôi. Vẽ cái giống gì mới được chứ ? Làm nghề gì không làm lại làm nghề vẽ. Cái nghề không có tiền đi chợ, không cả tiền thuê nhà. Nom anh chàng như người nghiện, đầu bù tóc rối, trông gớm chết, còn cô nàng thì trắng da dài tóc nhưng lỏa lồ không biết mặc cỡ, y như quân nhà thổ ấy. Không hiểu con nhà ai vô phúc lấy cái anh thợ vẽ này. Nhà cửa dơ dáy tường vôi của tôi bôi bát những màu, nền gạch cũng trát đầy phẩm xanh phẩm đỏ. Hư hỏng cả nhà tôi, tiền cho thuê không đủ chửa.»

«Họ đi rồi hả bà ?» Thầy Còm chối tai, cắt ngang.

«Không trả tiền thì tôi phải mời họ đi chớ sao. Anh thợ vẽ còn làm cao bảo tôi rằng anh ta sẽ thuê khách sạn và trưng các bức vẽ của anh ta ra bán. Chẳng mấy chốc mà thành triệu phú. Giề... ề... triệu phú thì ông ấy nhờ. Tôi chỉ cần 5 đồng mỗi tháng ông ấy trả đều cho tôi thôi.»

Thầy Còm móc túi đưa cho bà chủ nhà tờ giấy ngầu. Bà chụp lấy đưa lên mũi như hôn rồi rút.

«Hai mươi lăm gia lúa chớ phải ít sao ! Ông thật là người phúc đức. Tôi cần rơm cần cỏ cảm đội ơn ông.»

CHƯƠNG XVII

Xe phóng vun vút nhưng Cậu Tư vẫn quát tài xế :
«Sao em chạy như rùa vậy ?»

Anh tài xế thưa :

«Dạ, Cậu Tư em xin cố gắng chạy nhanh hơn.»

«Em có thấy chiếc nào qua mặt mình đó không ?»
Mặc dù ngồi trong xe kín mít Cậu Tư vừa hỏi vừa bịt mũi như tránh bụi phụt ra từ sau chiếc xe kia.

«Dạ có thấy, thưa Cậu Tư».

Các vệ sĩ ngồi xe sau cũng thấy chiếc xe đen mun mới vọt qua. Một vệ sĩ bênh anh tài xế :

«Dạ, thưa Cậu Tư, chiếc đó chạy quá tốc độ, phạm luật đó Cậu Tư !»

Cậu Tư không nói gì nhưng hơi nhăn mặt, không phải vì bụi bốc ngược lại phủ lên xe Cậu mà vì có ai cả gan dám qua mặt mình.

Cả đoàn tùy tùng hơi sợ. Còn hơn sợ quan bất lỗi.

Cái chức «Cậu» không nằm trong quan trường hơan lộ, cũng không do nhà nước đặt để. Nó tự nhiên mọc ra từ trong xã hội Nam kỳ. Con nhà giàu chơi bảnh vùng tiền như nước hoặc dám chống cự với quan làng thì được gọi là «Cậu». Cậu Hai, Cậu Ba - như một giai cấp. Giai cấp này được gọi là ‘dân cậu’. Dân cậu gồm những con nhà giàu lớn nhưng không mấy khi học giỏi, ngược lại có những thành tích phi thường trong lãnh vực tứ đồ trường.

Thời khoảng kinh tế 1930-40 có những nhà giàu sợ con trai bị bắt lính, nên thường gởi con sang Pháp học hành. Nhưng sang đó dân cậu không mấy khi trau dồi nghiên bút mà lao vào những thú vui thấp hèn, phung phí tiền của, để đến khi về nước chỉ mang theo cái ‘bằng cấp’ nhảy đầm hoặc ‘bằng cấp’... Dân Tây với cái tên Tây đi kèm tên Annamít.

Cậu Tư đây là cậu Tư Phước Georges. Cậu Tư là con quan đốc phủ giàu có nhất vùng Tiền Giang. Ngoài những bất động sản khác ít ai biết hết, quan đốc còn là chủ Cù Lao Rồng, một dãy đất phù sa nằm giữa sông Cửu Long vô cùng trù phú như một mảnh giang san trời giành cho quan vậy. Không rõ quan đốc đã chiếm được vùng đất Cù Lao này vào dịp nào, nhưng đó là sở hữu của quan mà cậu Tư là người con trai độc nhất được

thừa kế.

Cậu Tư tuy không đỗ đạt nhưng sang bên mẫu quốc mấy năm, cậu nhiễm lối sống văn minh nên được mọi người nể phục. Cậu lại có nước da trắng, mặt mũi khôi ngô, và được dân Nam Kỳ biết với quý danh là Bạch Công Tử.

Công tử tức là cách nói văn hoa thay cho tiếng cậu nôm na chứ không có gì khác biệt.

Nhưng cậu Tư không như các công tử trong truyện Tàu. Cậu Tư không khi nào làm điều phi pháp. Vì lối sống hào hoa, dáng điệu phong nhã, tướng mạo bảnh bao cho nên Bạch Công Tử muốn ai được nấy, kể cả những đào hát lộng lẫy đương thời.

Xe đến châu thành Cần Thơ thì đỗ lại trước khách sạn Bông Lai. Các vệ sĩ nhảy xuống rộp rộp và đứng hai bên xe. Một vệ sĩ bước lại mở cửa và cúi đầu :

«Xin mời cậu vô nghỉ !»

Cậu khoát tay và chầm rãi móc một nắm giấy bạc đưa cho anh tài xế, bảo : «Cậu thưởng cho em !»

«Dạ ! - Anh tài xế đưa hai tay nhận tiền - Dạ, em cảm ơn cậu Tư !» Cậu Tư lại bảo, vẫn giọng bình thường :

«Từ giờ phút này em không còn là tài xế của oa nữa.»

Anh tài xế trở mặt rồi bật khóc như trẻ con, hồi lâu mới cất tiếng van nài :

«Cậu Tư đuổi em, em chết đói. Vợ con em làm sao sống... Em lái xe cho cậu Tư từ trước tới giờ chưa sập một cái ổ gà. Cậu Tư nỡ nào cất chén cơm em !»

«Im !» - Cậu Tư nạt khế. «Em lái giỏi thật, nhưng kỳ này em để xe khác qua mặt.» «Dạ... Dạ...» Anh tài xế lấp bắp.

«Im ! Em không biết tánh cậu hay sao ? Hể cậu lên xe ngồi là phải qua mặt tất cả các xe khác, nhưng không xe nào được qua mặt xe mình. Trước khi cậu mướn em, cậu có nói rõ điều đó, và em cũng hứa như vậy. Nay em làm sai lời hứa, cậu cho em nghỉ, em còn kêu ca gì nữa?»

«Dạ, không phải vậy đâu cậu Tư.» Các vệ sĩ rộ lên đồng thanh can gián. Một chàng rót nước, một chàng châm thuốc mời «Cậu Tư hớp chút trà, hút hơi thuốc rồi tụi em xin thưa.»

Cậu Tư tuy rất oai quyền nhưng không hống hách với em út, nhất là không bao giờ nói năng thô lỗ. Cậu chậm rãi hút thuốc rồi bảo :

«Đâu nói cậu nghe, hể không đúng thì cậu cho em nghỉ việc.»

«Dạ, đó là xe Hốc-kít 8 máy, loại đờ-luých, bên Ăng Lê mới sang. Nó chạy một giờ 120 cây số là thường. Xe này ở Sài Gòn mới có vài người sắm thôi, thưa cậu Tư !»

«Còn xe mình là xe gì ?»

«Dạ xe mình là hiệu Đờ-lay.»

«Đờ Lay là hạng nhứt rồi, sao thua người ta ?»

«Dạ, Đờ Lay cũng nhứt, nhưng máy mình hơi cũ, không dám xả hết tốc độ, sợ tai nạn.»

«Ở đâu có Hốc Kít vậy ?»

«Dạ ở Sài Gòn. Chỗ mình mua chiếc này hồi năm ngoái.»

«Thôi được, ít ngày nữa mình lên đó mua một chiếc Hốc Kít chạy chơi với người ta.»

Cậu Tư nghe giải thích xong thấy tội nghiệp gã tài xế bèn móc túi thưởng thêm tiền như một sự chuộc lại lỗi lầm đối với kẻ dưới quyền mình.

Bỗng nghe phía bên kia đường nhốn nháo.

Cậu Tư giở cặp kính đen phóng mắt nhìn qua.

«Ừa chuyện gì vậy ?»

«Đề em chạy qua coi !»

Gã vệ sĩ vọt nhanh, một chốc chạy về cười hề hề

«Chiếc xe của cậu Ba đậu sái phép bị lính phạt. Thằng cận vệ gốc lê dương của cậu làm hung với lính, người lính tới méc cậu, cậu chịu phạt và rầy thằng cận vệ. Chuyện chỉ có vậy.»

«Ừ, phải đó ! Mình không nên đụng với lính với Cò.»

Vừa nói, cậu Tư xuống xe bước qua đường và kêu to :

«Anh Ba, anh Ba, có tui nè !»

Một người đàn ông trung niên, nước da ngăm, mặc soọc cổ quần chiếc khăn bàng lông to xù, đang đứng nói chuyện với viên Cò Tây, nghe gọi thì ngó sang, rồi reo lên :

«Anh Tư hả ? Xuống đây hồi nào ?»

Vừa nói cậu Ba vừa bước lại phía cậu Tư.

Cậu Tư đáp lễ cậu Ba rồi đưa tay cho viên Cò và trâm một tràng dài. Viên Cò lấy làm thích thú vì cử chỉ bất

thiếp và giọng nói rất pa-ri-diên của cậu Tư. Viên Cò Tây xí xóa và vui vẻ rút lui.

Các toán vệ sĩ tự nãy giờ giàn ra bảo vệ chủ, bây giờ thấy mọi việc đã êm xuôi nên trở lại mời hai cậu lên xe.

Trước đây hai cậu khua răng với nhau theo kiểu rùng nào cộp ấy. Mỗi khi cậu Ba đi qua bên kia bờ Tiền Giang thì coi như lọt vào giang sơn của cậu Tư. Ngược lại mỗi lần cậu Tư qua sông Hậu thì cũng không quên đó là vùng đất nằm trong tầm mắt của cậu Ba. Hễ nghe cậu Tư xuống Tây đô thì cậu Ba cho thuê tất cả phòng ngủ để cậu Tư không có chỗ nghỉ ngơi hủ hí với em. Ngược lại cậu Tư cũng làm y như vậy mỗi khi nghe cậu Ba tới Mỹ Tho nghĩa là cậu Tư cũng cho mượn tất cả phòng ngủ để cậu Ba không có nơi ăn hút. Hai bên kinh chống với nhau như vậy một thời gian rồi bỗng cả hai tự nhận ra rằng trò chơi đó không chết ai cả mà chỉ làm cho thiên hạ cười và tốn tiền vô ích. Cho nên gần đây hai cậu đã giao hòa coi như anh em đồng điệu. Cậu Ba và cậu Tư thỉnh thoảng gặp nhau và đều tỏ ra là hai đại công tử không còn ‘nghênh’ nhau nữa.

Cậu Ba có nước da ngăm nên được người đời tặng danh hiệu Hắc Công Tử.

Hắc công tử là con trai thứ của Hội đồng quản hạt Trần Trinh Trạch tục gọi là Hội đồng Trạch, một người Triều Châu sở hữu trên 20 ngàn mẫu ruộng lúa và vài ngàn mẫu ruộng muối ở Bạc Liêu. Trong lúc lúa 2 cắc một giạ, vàng 17 đồng một lượng thì ruộng muối của ông mỗi ngày bán được vài ngàn đồng.

Quan Thống đốc Nam kỳ Cognac gọi ông bằng Papa và đề nghị Toàn Quyền Catroux khen thưởng Bảo Quốc Huân Chương nhưng Toàn Quyền Catroux chỉ bút phê một câu : «Thằng chết già có công lao gì với dân Nam kỳ mà được thưởng ?» như một vết chàm trên mặt ông. Không hiểu sao câu bút phê bí mật đó lại đồn đại đến tai Hội Đồng Trạch. Ông bèn thuê một chiếc tàu chở đầy quà cáp quý giá sang Paris tìm các tay cáo già chính trị có uy thế trong chánh phủ để vận động gọi Catroux về nước. Và ông đã thành công trong việc rửa sạch vết chàm kia. Quan Toàn Quyền Tây mà ông còn hạ thủ nổi thì ai còn dám đương đầu với ông ?

Người ta còn biết rằng các viên chủ quận được bổ nhậm tới vùng Hậu Giang này, trước khi nhậm chức phải đến trình diện ông trước rồi mới đến ra mắt quan chủ tỉnh sau. Vô phúc cho viên chủ quận nào không biết cái luật bất thành văn đó thì sẽ bị đổi đi trong vòng 24 tiếng đồng hồ hoặc mất chức.

Cha giàu có và uy quyền như vậy, chẳng trách gì con không ăn chơi cho thỏa chí. Cậu Ba cũng có đi Tây nhưng không lịch duyệt bằng cậu Tư. Đó có lẽ là điểm duy nhất làm Cậu Ba nể Cậu Tư, cho nên mặc dù trội hơn Cậu Tư một tuổi, cậu cũng không dám tự coi mình là đàn anh. Hai bên chỉ gọi nhau bằng «Anh» như suôi gia.

Nói về cá tính của hai đại công tử Hắc - Bạch này thì mỗi người hào hoa một kiểu. Cậu Tư thì thích những bông hoa lộng lẫy danh tiếng. Cậu Ba cũng không xem thường lối sống đó nhưng cậu còn thích những cánh hoa vườn, hoặc nửa chợ nửa quê giới quần thoa.

Bữa nay, hai chàng công tử của hai miền Tiền Giang và Hậu Giang gặp nhau trên mảnh đất đã từng đẻ ra Cậu Hai Miên- một bậc tiền bối khét tiếng ở thế kỷ trước - ắt sẽ có một chuyện vui nổ trời.

Cậu Ba tự xem mình là chủ đất Tây Đô, nên lên tiếng trước :

«Anh có rảnh xuống tôi ăn bậy cá kèo kho gọt hoặc lươn um dưa chơi, anh Tư !»

«Dạ cảm ơn anh Ba, bữa nay chính tôi phải mời trước. Chẳng là gánh hát của tôi đang dựng rạp ở đây, xin mời

anh Ba đến xem vài lớp giải khuây !»

«Ừa, anh Tư cũng làm bầu gánh nữa à !»

«Dạ thì không có chuyện gì làm nên tôi lập gánh Huỳnh Kỳ trước giúp vui bà con sau mình xem giải muộn.»

«Đào kép có đông không anh Tư ?» (Cậu Ba muốn hỏi đào kép có ‘chiến’ không, nhưng vì lễ độ nên hỏi có đông không ?)

Cậu Tư cũng biết ý nên đáp ngay :

«Dạ thì sơ sơ cũng có cô Năm Phỉ và cô Bảy Phùng Há làm đào chánh, và các kép thì có vài tay khá khá như Năm Châu, Bảy Nhiêu, Tư Chơi coi cũng... không đến nỗi nào. Anh Ba có rồi xin dời gót ngọc đến ‘gánh Bầu Tèo’ của tôi ‘rửa mắt’ !»

«Ồ lâu quá tui không có đến rạp. Bị mắc hát ‘tuồng riêng’ ở nhà hoài. Vậy bữa nay có anh, tui cũng ghé xem cho biết mặt mấy cô đào.»

Gánh hát của cậu Tư qui tụ được nhiều ngôi sao cải lương, nhưng cậu Tư có thiết gì tuồng tích. Tuồng Tây, tuồng Tàu hay tuồng ta cậu Tư đâu mấy khi ngó tới. Cậu giao phó hoàn toàn cho thầy tuồng. Lần này được

cậu Ba nhận lời, cậu bèn cho người chạy tới rập mời thầy tuồng và quản lý tới. Thầy tuồng thưa thêm rằng đêm nay diễn tuồng Phụng Nghi Đình, do cô Phùng Há đóng vai Lữ Bố, cô Năm Phỉ đóng vai Điêu Thuyền. Đó là đôi đào ‘kép’ được khán giả mến chuộng nhất cũng là cặp sóng thần độc nhất vô nhị trong lịch sử Cải Lương Việt Nam.

Cậu Tư hỏi viên quản lý :

«Chú bán được bao nhiêu vé rồi ?»

«Dạ bán hết từ hôm qua. Đang in thêm.»

«Sao kỳ vậy ?»

«Dạ, khán giả Tây Đô lâu này mộ điệu hai cô nên nghe hai cô thủ vai chánh thì mua vé ào ào.»

«Bây giờ... như vậy được không ?»

Viên quản lý già biết tánh cậu Tư, hễ đêm nào cậu tới dự khán thì đêm đó tuồng tích lộn lạo và thầy tuồng một phờ râu vì cậu có tánh hay «nổi hứng» bất ngờ. Mỗi khi cơn hứng nổi lên thì cậu nhất định đặt cho kỳ được ý định.

«Dạ cậu Tư muốn là trời muốn, nhưng xin cậu Tư thương giúp cho bọn tôi trước những tình trạng khó

xử. Muốn làm vừa lòng cậu Tư thì khán giả la ó phản đối, còn muốn khán giả thỏa mãn thì cậu Tư mất vui. Cậu Tư dạy thế nào thì chúng tôi phải vâng theo thế này.»

«Bây giờ chú trả tiền vé lại được không ?»

«Dạ người ta đến mua vé là để coi hát chớ đâu phải để lấy tiền lại. Có người ở trong đồng xa, nghe đồn hai cô tới cũng lội ra coi cho được mặt mũi và tài nghệ của hai cô.»

Thấy cậu Tư hơi lưỡng lự, viên quản lý lại năn nỉ :

«Nếu cậu Tư muốn thì đêm nào nghỉ hát, các cô sẽ hầu rượu cậu Tư.» Cậu Tư cười :

«Như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa. Hầu rượu kiểu đó, tôi kiếm thiếu gì người.»

Viên quản lý biết ý cậu Tư muốn Bàng Quý Phi còn nguyên xiêm y hoàng hậu. Điều Thuyền giao tình với Lữ Bố, Lưu Kim Đỉnh, Phàn lê Huê còn mang giáp trụ võ tướng, soái kỳ còn đeo sau lưng, lông công còn dựng đứng trên mào, như vậy đó, cậu Tư bắt họ hầu rượu thì mới thú. Xưa nay chưa thấy ai nổi hứng kỳ lạ như vậy. Một bữa thấy cậu Tư vui vẻ, lão quản lý bèn hỏi nguyên do nào cậu Tư hứng thú như vậy thì cậu bảo rằng lần

nọ xem sách, cậu thấy ở ngoài Đê đô ngày xưa có một ông Hoàng... Thần Nữ đang mùi mẫn với Ứng Luông thì ông ta ra lệnh cho nàng giữ nguyên khôì giáp đi vào cung hầu rượu ngài. Bây giờ mới thấy cậu Tư ở Nam kỳ là một.

Cậu Tư ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu, nhưng còn hỏi ngoéo lại :

«Ông thầy tuồng nói với tôi là ông đã chọn được một đào non đóng cặp Điêu Thuyền với cô Năm, vậy đã có chưa ?»

«Dạ có rồi !»

«Vậy thì đêm nay cô Năm diễn lớp 1, sang lớp 2 cho cô đào non kia thay, để cô Năm vắng mặt rồi sắp hết tuồng cô trở ra sân khấu chớ khó gì ?»

«Sợ e cỗ phiên cậu Tư à ! Cậu Tư biết, cỗ rất yêu nghề !»

«Tôi trả lương đào chánh gấp đôi các gánh khác, phiên gì mà phiên. Ông cũng biết, hôm hát trên sân khấu ngoài trời ở chợ Vĩnh Kim cô Bảy đang diễn chẳng may kẹt ván bị thương chân, tôi trả tiền nhà thương chớ ai. Bây giờ chân phải của cỗ bị tật. Nếu không có tôi, cỗ xà nọ còn nặng hơn nữa.»

Viên quản lý không còn biết làm sao đành thừa :

«Dạ tùy cậu Tư bảo sao tôi hay vậy.»

«Đêm nay tôi không muốn thay đổi lớp lang, mà tôi chỉ muốn đãi ông khách quý một chén rượu đặc biệt chứ còn rượu Tây ở nhà hàng Sài Gòn thì ông đâu có khoái bằng !»

«Dạ !»

«Thôi được, cứ hát như thường lệ, nhưng khi hạ màn chót, chú bảo ông thầy tuồng cho hai cô Điêu Thuyền cứ để y nguyên y phục mũ mào như vậy nhé !»

«Dạ !»

Màn mở ra. Lớp 1 - Cảnh trong hậu viên của Vương Tư Đồ. Ông than thở việc Hồn trào suy yếu gian thần làm lộng. Trung thần không ai dám can ngăn. Tư Đồ bèn nghĩ ra cách đem con gái là Vương Điêu Thuyền làm mỹ nhân kế hứa gả cho Lữ Bố - con nuôi của董卓, rồi sau đó dâng nàng cho董卓 là tên gian thần số 1 đang định soán ngôi vua và bảo Điêu Thuyền gây hiềm khích giữa hai cha con, để cuối cùng chúng giết nhau. Chỉ bằng cách đó mới trừ được tên gian thần董卓 mà cứu giang sơn nhà Hán.

Trong lúc Vương Tư Đồ than thở thì Diêu Thuyền đứng núp sau rèm nghe rõ cả tâm sự của cha. Nàng bèn bước ra xin tình nguyện thi hành độc kế.

Ở hàng ghế đầu cậu Ba ngồi cạnh cậu Tư, hai người theo dõi từng cử chỉ của cô đào thương đóng vai Diêu Thuyền. Thật là một nhan sắc chim sa cá lặn. Cậu Tư chỉ mong sao Cậu Ba trầm trồ một tiếng là Cậu Tư sẽ làm vừa lòng cậu Ba ngay. Nhưng gần hết lớp 1 mà vẫn thấy cậu Ba ngồi trơ như đá. Cậu Tư bèn hỏi :

«Anh Ba biết cô đào nào đó không ?»

«Không !» Cậu Ba đáp ngắn gọn không chút rung động.

Cậu Tư nghĩ thầm :

«Ông nội này bộ không có mắt» rồi nói : «Đó là Năm Phỉ đào thương số 1 đất Nam kỳ ta đó anh Ba. Các gánh đều tranh với tôi bắt cho được cô, nhưng cô chỉ thích gánh Huỳnh Kỳ của tôi thôi. Tôi ưu đãi cô mọi thứ nên cô mới còn ở đây.»

«Vậ à !» Cậu Ba vẫn đáp với giọng lơ là.

Cậu Tư càng sốt ruột, nói thêm :

«Năm trước cô sang Paris đóng vai Bàng quý Phi được khán giả Tây lẫn ta nhiệt liệt hoan nghênh đó anh Ba !»

«Tây mà cũng coi cải lương à ?»

«Dạ, họ không hiểu lời ca, nhưng họ thích điệu bộ và nhan sắc của cô ấy. Nhất là khi Bàng quý Phi đi bằng đầu gối đến bên vua van xin tha tội. Giọng ca của cô làm cho khán giả rơi lệ. Báo chí Pháp đã so sánh cô với các cô đào thời danh Ý, Pháp. Còn đồng bào Việt ta thì lấy làm hả hê và tự hào, cho rằng tiếng chuông nước nhà được mang sang xứ người vang thiết to đó anh Ba.»

Cậu Ba vẫn ngồi yên chăm chú theo dõi các điệu múa hát trên sân khấu chớ không tỏ ý gì đặc biệt đến dung nhan của Diêu Thuyền. Thấy vậy cậu Tư lại hỏi :

«Anh Ba thấy cô đào thương số 1 của gánh Huỳnh kỳ tui có khờ không anh Ba ?»

Cậu Ba gật :

«Đẹ... ẹp lắm !»

«Thiệt sao anh Ba ?»

«... Nhưng chắc cô ta cũng tròn trề 30 ?»

«Dạ cổ mới 28 hà... nhưng coi như mới 20 hà anh Ba?»

Cậu Tư dư biết (suy bụng ta ra bụng người) rằng cậu Ba cũng là người hảo ngọt nổi tiếng Nam kỳ, ngày nào không «ăn chè» chịu không nổi, nhưng bữa nay ngồi trước một nhan sắc ‘ngọt’ như vậy, cậu vẫn không tỏ vẻ ‘hảo’ gì hết. Cậu Tư đã móm bóng đến thế mà cậu Ba vẫn chưa chịu ‘sút’ thì còn chờ gì ?

Lớp 1 hết. Màn nhỏ từ từ kéo lên. Cảnh hậu viên Vương Tư Đồ, được cuộn tròn kéo lên tới nóc nhà để nhường cho cảnh bên trong dinh lộng lẫy. Nhạc trôi lên râm ran, quân nạt đường vang dậy báo hiệu một cuộc tiếp rước long trọng sắp xảy ra. Vương Tư Đồ triều phục chỉnh tề đứng chực ở cửa dinh đón tiếp Lữ Bố đến. Rồi Vương Tư Đồ đãi tiệc Lữ Bố. Sau một lúc khen họ Lữ nào là mặt phụng, lưng qui, tướng mạo đáng bậc anh hào gánh vác giang sơn nhà Hán, làm cho Lữ Bố hểnh mũi cười vang, thì tới tiết mục ca xang và dâng rượu.

Họ Lữ ngó thẳng nàng Điêu Thuyền và xin Vương Tư Đồ cho mình làm thứ thiếp. Vương Tư đồ ưng chịu và hứa sẽ chọn ngày lành tháng tốt cho Lữ Bố nghênh hôn.

Lớp 2 chấm dứt với 6 câu vọng cổ biệt ly của đôi trai tài gái sắc.

Rồi sang lớp 3. Vương Tư Đồ tiếp Thái Sư Đồng Trác. Cũng với tiết mục ca xang và dâng rượu, cố nhiên là Thái Sư đâu có để cho mỹ nhân ở ngoài cặp mắt cú vọ của mình. Thái Sư cũng xin nàng về dinh để sửa tráp nâng khăn. Và Vương Tư Đồ lại nhận lời... một cách mau chóng. Đồng Trác không đợi ngày lành tháng tốt gì cả, cứ bắt xác mỹ nhân đi lên kiệu ngay với mình.

Đến đây, cậu Tư chú ý thấy cậu Ba ngó Điêu Thuyền không nháy mắt. Điêu Thuyền lớp 1 là cô Năm, nhưng sang lớp 2 lại là đào tơ.

Cậu Ba hỏi :

«Cô nào làm Điêu Thuyền vậy anh Tư ?»

«Dạ đó là cô đào non do ông Thầy tuồng mới tập cho đóng thử vai chánh, phòng khi cô Năm có ốm đau hoặc đi vắng thì có người thay thế đó anh Ba !»

Cậu Ba nuốt nước miếng :

«Có kếp nào cặp bên chưa ?»

«Dạ cô ấy mới 16, 17 !» Cậu Tư vừa đáp vừa nhìn cậu Ba thì thấy trong mắt cậu long lanh dường như có

ánh lửa.

Cậu Ba lắc đầu :

«Thằng Đồng Trác bự con quá lại thêm râu ria thấy mà ghê !»

«Dạ đó là ở trong tuồng, chứ còn ở ngoài đời thì...»

Cậu Ba cười :

«Vậ được lắm !» Rồi hỏi luôn : «Tôi nghe cô Phùng Há đóng vai Lữ Bố, có thiệt không ?»

«Dạ cô Bảy giả trai mà hay hơn kếp độc đó anh Ba !»

«Đề tui mần Lữ Bố một màn được không anh Tư ? Há há...»

Cậu Tư nghiêng qua :

«Dạ nếu anh Ba thích thì tui sẽ biểu ông thầy tuồng cho cô đào chánh thay đề nó rời sân khấu liền bây giờ.»

Cậu Ba xua tay :

«Đề chóc nữa cũng chẳng muộn gì.»

«Sợ anh Ba mất hứng chứ.»

«Gì chứ hứng thì tôi không khi nào mất.»

«VẬY ĐỂ TÔI BẢO ÔNG THẦY TUỒNG HẼ VỪA DỨT TUỒNG THÌ CHO CẢ HAI NÀNG ĐI NGAY. TÔI SẼ CHO XE CHỜ SẴN SAU RẠP RỒI CHỜ XUỐNG BẾN CÓ DU THUYỀN CỦA TÔI. MÌNH SẼ HÁ... ẮT TIẾP TUỒNG PHỤNG NGHI ĐÌ...»

«HÀ HÀ... KHÔNG CÓ ĐỒNG TRÁC.»

«DẠ. LÃO TA HÁT MỘT LỚP ĐÃ HẾT XÍ QUÁCH RỒI ĐỂ CHO LÃO NGHI ?»

CẬU BA LẤY LÀM HÀI LÒNG VỀ CÁCH ĐỐI XỬ ĐIỀU ĐÀN CỦA BẠCH CÔNG TỬ. THẬT KHÔNG HỔ DANH ĐẠI CÔNG TỬ TIỀN GIANG. ĐỂ ĐÁP LẠI, CẬU BA QUAY SANG :

«DÁM HỎI ANH TƯ, CHƯƠNG TRÌNH SẮP TỚI CỦA ANH TƯ LÀ GÌ ?»

«DẠ TOÀN LÀ TAO NGỘ CHIẾN. GẶP GÌ VUI THÌ XÔNG VÔ, NẾU KHÔNG GẶP THÌ TÔI MỚI TỔ CHỨC.»

CẬU BA NÓI :

«TỪ ĐÂY MÀ XUỐNG NHÀ TÔI CŨNG KHÔNG XA LẮM. VẬY MỜI PHÁI ĐOÀN ANH TƯ XUỐNG ĐÓ NÊM MUỐI BẠC LIÊU COI MẶN LẠT THẾ NÀO. TÔI ĐI CẢ THÁNG NAY CHƯA VỀ NHÀ. ÔNG GIÀ ÔNG BẢO NGỒI GHE CHÀI LÚA LÊN CHỢ LỚN, BÁN XONG GHÉ TIỆM QUÁN NGHI LUNG. GẶP XE TỐT MUA MỘT CHIẾC ĐI CHƠI, CÒN THIẾU CHỤC NGÀN, CHỖ QUEN, KỲ SAU LÊN TRẢ.»

«Dạ được, anh Ba mời thì tôi đâu dám từ chối.»

«Xuống đó không có cái lương hát bội gì, nhưng tôi sẽ kê gánh Dù Kê của người Miên hát vài đêm giải buồn.... À, hay là anh cho gánh của anh cuốn màn đi xuống đó. Tôi bao hết sở phí, lúc rày mùa màng đã xong, bà con đi coi hát không sợ bỏ công đồng áng. Nếu anh muốn tôi sẽ cho rải giấy các tỉnh Bến Tre, Mỹ Tho, Trà Vinh luôn, khỏi mất công rao bằng bằng xe hơi, xe ngựa.»

Văn hát, chiếc xe của cậu Tư chở hai nàng Điêu Thuyền xuống du thuyền còn chiếc của cậu Ba thì chở vệ sĩ.

Cậu Tư bảo trưởng toán :

«Em đi lại chủ Bung-ga-lô Bồng Lai bảo ông đưa cho tôi chiếc ca-nô để các em hộ vệ cậu Ba nghen mấy em!»

«Dạ !» Một tiếng đáp vang rân.

Đêm trăng gió mát, du thuyền rời bến. Một Phụng Nghi Đình khác bập bênh trên sóng nước, yến tiệc lại dọn ra rượu nồng thịt béo. Cậu Ba lấy làm thích chí gật gù nâng ly với Cậu Tư bên cạnh hai mỹ nhân còn nguyên xiêm y tiểu thư.

«Phụng Nghi Đình của mình đêm nay nhảy sóng với hai Diêu, hai Lữ nhưng không có Đồng.»

Cậu Tư lấy làm toại ý bảo :

«Rót rượu mời cậu Ba đi em, còn em thì ra sau lái ngắm trăng với anh !»

«Sao anh Tư không rước luôn cô Bảy ?»

Cậu Tư kể tai cậu Ba nói nhỏ : «Cô Bảy là con trai !»

«Hả ? Cô mà trai ?»

«Thì Lữ Bố không con trai là gì ?»

CHƯƠNG XVIII

Dì Tư Hồng Mao đi xuống bếp bảo chú Năm Tây:

«Bữa nay có ông Thống Độc tới Lữ Quán mình nhưng chú lại khoẻ ru nghe chú Năm !»

«Sao vậy cô Tư ?»

«Tại vì ông Hội Đồng chủ tiệc đêm nay đem đầu bếp nhà tới nấu nướng và lo hết mọi chuyện lớn nhỏ.»

Chú Năm đang ngồi nhâm nhi a-nít với cổ lòng gà, nghe nói, tém ria mép cười :

«Vậy chớ không phải ông chê tui hết thời sao ?»

«Ông đâu có chê chú, tại chú xin thôi, để ra nấu cho Đại Lục Lữ Quán này nhiều lương hơn.»

«Ồ... ờ ông đang khoái tôi, mà tôi hết khoái ông ! Hí hí !»

Chú Năm là dân Gò Công đi lính tập mất 3 năm phục vụ mẫu quốc hồi chiến tranh các-tó-đít-duýt. Qua bên đó làm bồi cho một viên Quan Ba, rồi được làm phụ bếp, sau lên chánh bếp và được thưởng dây quàng xanh - cuisinier au cordon bleu đẳng hoàng. Ai về nước vênh

vang chức tước, chú Năm về nước với chức xếp ba ông táo cháu ông lò. Nhưng trong một dịp may, quan Thống Đốc kinh lý xuống tỉnh Mỹ Tho nên anh đầu bếp Năm Tây có cơ hội trở tài nấu nướng.

Quan Thống Đốc Nam Kỳ đi xuống tỉnh là chuyện lạ và ở lại dùng cơm trưa cơm tối nghỉ lại đêm còn lạ hơn. Việc này chỉ xảy ra cho 2 thủ phủ Tiền Giang là Mỹ Tho và Hậu Giang là Cần Thơ, ngoài ra không đâu khác. Kỳ đó quan Chánh Tham Biện Mỹ Tho và các quan đốc phủ, cai tổng sở tại lo phờ người về việc ăn ngủ cho ngài - ngủ thì có khách sạn còn ăn thì không biết sẽ đãi món gì cho vừa miệng Ngài.

Trong Mở-nuy Tây thì còn có món nào là Ngài chưa nếm tới ? Ra gu, bít-tết, rô-ti... khác nào như cá kho canh chua bên mình ? Còn rượu ? Không biết Ngài thích rượu gì để còm mặng tức tốc từ Pháp gởi qua.

Quan chủ tỉnh bèn hội kiến với các quan sở tại.

Thời may có vị Cai Tổng già về hưu mách cho rằng : Chỉ có ông Hội đồng Quản hạt Trần Trinh Bạch ở Bạc Liêu là người biết khẩu vị của Quan Ngài mà thôi, vì ông ấy năm nào cũng đãi tiệc Quan Ngài tại nhà hoặc ở Chợ Lớn. Tại sao chỉ vị Cai Tổng này biết thôi ? Vì vị Cai Tổng là suôi gia với Hội Đồng Trạch.

Chính ông cũng đã ngồi chung bàn với Quan Thống Đốc một lần.

Thì ra sự ăn uống của Quan Ngài cũng không có gì rắc rối. Ngài thích sản phẩm địa phương chế biến có pha mùi... Mầu quốc tí ti, nghĩa là thay vì dùng mỡ heo thì dùng bơ....

Quan chủ tỉnh biết được món ăn, nhưng còn phải tìm người nấu. Kỳ đó, Năm Tây được dời lên dinh quan chủ tỉnh, tha hồ ra oai với các chú bếp con.

Sau tiệc, Quan Ngài ngỏ ý với quan Chủ tỉnh :

«Tôi đọc truyện ‘Contes de la bécasse’ đã 30 năm, bây giờ mới biết mùi vị của nó.»

Và Ngài xin Năm Tây về Sài Gòn phục vụ trong bếp Soái Phủ. Nấu bếp cho Quan Thống Đốc là một nấc thang mây đầy hứa hẹn. Năm Tây chuyên môn món ‘ốc cau’ chiên bơ ‘con bò cái cười’ trong mấy năm trời. Rồi xin ra đứng nấu cho Đại Lục Lữ Quán với bốn cũ soạn lại kèm câu chú thích trong bảng thực đơn : «Món quan Thống Đốc thích nhất và do cựu đầu bếp của Ngài tự tay nấu nướng.»

Đôi khi món ăn tầm thường nhưng một khi đã được một ông kẹ gặt gù khen thì nó trở thành trứ danh vô bờ

bến. Đây là trường hợp món chim đồng của Năm Tây. Bây giờ Năm Tây không làm đụng móng tay, nhưng chính cái danh Năm Tây đã thu hút không biết bao nhiêu khách cho dì Tư Hồng Mao.

Những ông Cai Tổng, Hội đồng, chủ điền lên Sài Gòn tìm món ngon, thế nào cũng đến Đại Lục ăn ốc cau, cúm nùm, mỏ nhác quay nước dừa, vốn là sản phẩm của ruộng vườn, nhưng một khi chiên với bơ Tây thì lại trở thành món ăn thượng đẳng. Các nhà hàng Quảng Hạp, La Rotonde cũng bắt chước nhưng không nổi tiếng bằng Đại Lục vì ở đây có Năm Tây, cựu đầu bếp Thống Đốc Cỏ Nhác.

Nghe dì Tư Hồng Mao nói ông Hội Đồng đem đầu bếp nhà tới, Năm Tây cười :

«Ông Cỏ Nhác (Cognac) không ăn chim mỏ nhác nữa thì tên pa-nhe-bam-bù Năm Tây này khỏi làm mướn cho Tây, khoẻ thân chứ sao.»

Dì Tư Hồng Mao hỏi :

«Nhưng Chú Năm biết ông Hội đồng đãi quan Thống đốc món gì không ?»

«Ai mà biết nổi. Chắc là đồ ăn Quảng Đông, Quảng Tây chứ gì ?»

«Nếu đồ Tàu thì vô Chợ Lớn chó tội gì phải đem đầu bếp theo cho rườm rà.»

«Hay là ông định đãi thịt chó ?»

Dì Tư gạt phất :

«Bậy nà. ! Ông biết được ông la chết !»

«Giờn hoài cô Tư ! Cô không rành chó hỏi tôi ở bên, tôi gạt ông chủ tôi một lần.. Ông đâu có biết. Ăn rồi ông còn khen đáo để và hỏi thịt gì vậy, xưa nay ông chưa từng nếm. Tôi bèn bịa là thịt nai mua bên Ý Đại Lợi. Ông hỏi tôi Ý Đại Lợi mà vùng nào ? Tôi bí nên thưa là không biết. Thật ra kiếm được thịt chó ngon không phải dễ nghe cô Tư, nhất là ở bên Tây. Chó bực-gi-ê coi to xác mỡ nhiều, nhưng thịt nhão, hôi lông, ăn lảng xẹt chó không đậm đà như các con Mực tuyền, con Vàng bên mình. Tôi nói thiệt với cô Tư, nếu tôi được phép thì tôi thêm trong Mỡ-nuy của Lữ Quán mình món thịt chó nấu theo khẩu vị Nam kỳ.»

«Ông Tây bà đầm sẽ lánh xa ngay !»

«Mình đổi tên khác chó đâu có để trắng trợn là thịt chó mà họ lánh.»

Bỗng một cô em đến thưa với cô Tư :

«Họ tới rồi cà, cô Tư !»

«Ồ, được, để đó cô lo.»

«Dạ, ông là đầu bếp.»

Cô Tư vui vẻ :

«VẬY hả ? Cô tưởng là ông Hội đến chớ đầu bếp đến thì đưa xuống bếp luôn !»

Người đầu bếp còn trẻ, rất lễ độ và ăn nói bất thiệp :

«Dạ thưa chú Năm, cháu không dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng vì chủ bảo thì phải vâng lời mà đến đây. Cháu nghe tiếng Chú Năm là vua đầu bếp từ Sài Gòn qua Tây, từng nấu cho quan Thống Đốc. Cháu sanh sau đẻ muộn, xin chú chỉ giáo.»

Năm Tây lấy làm đắc chí, nhưng tỏ vẻ khiêm tốn :

«Ý bậy nà ! Chú em nói vậy sao phải ! Nghề này mệnh mỏng vô tận, lại nữa cũng nhờ cái hoa tay người nấu, cái đức độ của người chủ. Tui già rồi, núp sau lưng cô Tư cho hết chuỗi ngày tàn, cứ bốn cũ soạn lại chớ đâu có chế món gì mới. Trẻ khôn qua, già lú lại, đoàn hậu tấn như chú mới xứng đáng chớ !»

Cô Tư xen vào :

«Bữa nay có khách lớn, ông Hội muốn làm nở mặt nở mày nghề bếp An-nam mình. Chú em còn trẻ, cần học thêm, chú Năm đã nhiều năm lẫn lộn nhiều nên chỉ dạy nó, trước nó mang ơn, sau nên danh tiếng Lữ Quán mình.»

«Ừ, lẫn lộn với ông táo ông lò trong tro bếp, nên đầu còn dính tro nè !»

«Nó làm điều gì sơ sót thì chú bảo cho nó. Bữa tiệc này mà được tốt đẹp thì tiếng thơm cho tôi cho chú nữa chứ không phải riêng cho ông Hội Đồng.»

«Dạ phải !» người bếp trẻ nói.

Cô Tư Hồng Mao là chủ nhiệm kiêm quản lý nhà hàng. Nhà hàng này của một người ngoại quốc mà người ta đồn là nhân gái của cô. Còn sở dĩ cô ta có cái tên là cô Tư Hồng Mao là vì cô đã trải qua một đời chồng người Ăng Lê (cũng còn kêu là người Hồng Mao). Thứ nữa, vì cô có mái tóc màu nâu nhạt, không biết lý do nào đúng hơn. Chỉ biết là dưới quyền cai quản của cô thì khách khứa tới nườm nượp, nhất là dân Sài Gòn có máu mặt và các ông điền chủ bốn phương. Cô sành tâm lý đủ loại người. Khách muốn gì có nấy...

Cô Tư bảo người bếp trẻ :

«Bữa nay em nấu món gì, nói cho chú Năm biết với. Chú Năm tiếp tay với em.»

«Dạ thưa cô tư, món chánh là ‘Dã Hạc Giang Nam’ và ngoài ra có vài ba món khác phụ thêm.»

Năm Tây hỏi :

«Dã Hạc Giang Nam là món gì, xưa nay tôi chưa từng nghe !»

«Đây là món của ông Hội đồng được ông suôi của ông ở Bến Tre đãi. Ông thích quá nên gởi tôi tới đó học mất mấy tháng trời, để dành có khách quý mới nấu đem ra đãi. Ông giải thích cho tôi rằng : «Hạc là con Hạc. Dã là đồng ruộng. Con Hạc đồng ruộng thuộc vùng Sông Phía Nam tức là sông Cửu Long.»

«Chà ! Món này mới dữ he !» Cô Tư trầm trồ «Mà có khó nấu không chú em ?»

«Dạ, cũng không dễ cũng không khó !»

Năm Tây cười :

«Dễ đối với người biết, khó với người không biết chớ sao không dễ không khó ? Thôi bắt đầu đi chú em. Món

nào vừa miệng mấy ông là rắc rối lắm, không có nấu mau được đâu.»

«Em có ai giúp không ?»

«Dạ, có hai cô phụ bếp. Mọi việc đã chuẩn bị sẵn, cho nên không mất nhiều thời giờ.»

Người bếp trẻ cho đậu xe ở cửa sau nhà hàng. Năm Tây thấy mà ón luôn. Cả một cái bếp nhà giàu được di chuyển tới đây. Từ cái cối xay tiêu, đến dao nhỏ đều không thiếu món nào. Rau rác, dưa khôn, dưa nạo, sả ớt, tiêu hành đủ hết chúng tỏ món ăn này hoàn toàn Việt Nam mà ở Nam kỳ chứ không phải Bắc kỳ.

Năm Tây nhìn nguyên liệu của món ‘Dã Hạc Giang Nam’ bày ra trên nhiều đĩa nhiều tô, nhiều gói thì lấy làm lạ không biết làm bằng những gì mà sẽ nấu nướng ra sao. Người bếp trẻ muốn làm hài lòng ông vua bếp nên không giữ bí mật mà vừa nói vừa làm ngay. Anh ta soạn từng món và trình bày rành rẽ cho ông thầy nghe :

«Trước hết là con gà mái tơ quay, cổ cong, mỏ ngo xuống ức, hai cánh xoè ra như hình con hạc áp trúc vậy đó chú Năm.»

«Ồ rồi sao nữa, em cứ nói tiếp cho oa nghe.»

«Dạ, mình làm nhu con hạc đang nằm trong ổ, tức là đĩa sâu lòng hình bầu dục này. Dưới bụng nó có bốn lớp trứng. Mỗi lớp trứng cách nhau bằng một lớp rơm.»

«Ủy, bộ ông Hội đồng tính cho ông Thống Đốc ăn rơm sao chứ ?» Cô Tư pha trò.

«Dạ không phải đâu cô Tư, đó là mình nói thí tử»

Năm Tây tiếp :

«Cũng như mấy nhà tu làm thịt heo kho tàu bằng đậu hũ vậy cô à !»

«Dạ, rơm lót ổ hạc đây là măng tre xắt nhuyễn giống như rơm chứ không phải rơm.»

«Ừ, màu măng tre luộc cũng giống màu rơm. Còn trứng hạc ở đâu mà có được ?»

«Dạ, ở đây mình cũng làm trứng thạc bằng thứ khác. Lớp trứng thứ nhứt là trứng mới khảy mỏ.»

«Ồi chà ! Cũng như hột vịt lộn vậy hả ?»

«Dạ phải, nhưng mà đó là con chim se sẻ hoặc chim dòng dọc quay, mỗi con đẻ trong một khúc ruột heo may túm lại chỉ để cái mỏ chim lú ra như chim sắp tung khỏi trứng.»

«Chim se sẻ mà mấy ông sồn sồn làm vài con là nhảy tung lên ngay.»

«Dạ hết lớp trứng khay mở thì tới rom. Dưới lớp rom là lớp trứng ung làm bằng gan heo băm nhuyễn trộn với bún tàu, củ hành, nộm hương cũng dồn vô ruột heo may lại và chiên giòn giống hình trứng hạc. Ăn xong lớp trứng ung tới rom rồi tới lớp trứng mới tượng con, cuối cùng tới trứng mới ấp. Hai loại trứng này cũng là ruột heo dồn thịt nạc, gan heo và lạc xướng, tùy cách chế biến của đầu bếp. Dưới đáy ổ là cơm rang Tàu. Mỗi vị khách có thể ăn 4 trứng hoặc nhiều hơn, mỗi trứng ăn với măng tre luộc cho đỡ ngán và cơm rang cho lạ miệng, ăn được nhiều.»

«Bị người ta ăn hết trứng, con hạc vẫn nằm im đó à?»

«Dạ con hạc quay thì đã chặt sẵn từng miếng lớn nhưng sắp lại như còn nguyên đang nằm ấp trứng. Khi dọn ra bàn thì trên đĩa có một bó bông chụp ở trên. Người chủ tiệc gỡ bó bông để qua một bên rồi gấp từng miếng để vào đĩa mời khách.»

Cô Tư nuốt nước miếng và nói :

«Nghe mà phát thèm. Nhưng ăn yếu như tôi sao độ nổi một miếng hạc quay, bốn cái trứng và măng luộc

với cơm rang ?»

«Thì cô nên ăn trứng khảy mỡ và trứng ung thôi, còn mấy thứ khác để cho tôi bao thầu. Lo dữ hôn !» Năm Tây chép miệng nói, rồi rót rượu mời anh đầu bếp trẻ.

Bỗng người con gái lúc nãy chạy vào báo với cô Tư :

«Thưa cô, có một xe hơi chở toàn người gi đen thui đang ‘cà nọt cà nẹt’ ở trước khách sạn !»

Cô Tư hoảng hốt kêu lên :

«Bộ bữa nay tụi Tây đen Chà Chóp định phá nhà tôi sao cà ?»

Cô tắt tả chạy ra thì biết đó là ban nhạc ngũ âm người Miên của ông Hội Đồng chở họ từ Sóc Trăng lên đây để phụ họa bữa tiệc. Cô Tư nghĩ thầm :

«Quý báu gì ba cái nhạc này mà ông làm cho chật nhà. Rồi chỗ đâu cho họ phơi bày ‘ba cái chén, cái tô lật úp’ của họ ? Báo hại bữa nay không có khách nào đến cho mà coi.»

Cô Tư nghĩ vậy thôi chớ cô cũng biết là ông Hội Đồng bao thầu không để cho cô nhà hàng bị thiệt !

Rồi cô hỏi người bếp trẻ :

«Chú biết ăn món Dã Hạc này các ông lớn uống rượu gì không ? Để tôi chạy lo. Nếu nhà hàng không có sẵn, tôi phải đi tìm».

Năm Tây hớp rượu khà một cái rồi cười :

«Cô Tư khéo lo ! Hễ nhạc Ngũ Âm tới đâu thì múa Dù Kê tới đó. Ăn thịt hạc thì có hũ rượu nếp ‘uống không đau lưng’ cô không biết à ?»

«Rượu uống không đau lưng là rượu gì ?» Cô Tư ngây thơ hỏi.

«Dớ ! Cai quản một nhà hàng lớn như vậy mà không biết thứ rượu đó ? Rủi khách người ta đòi rồi cô làm sao ?»

Cô Tư ngớ ra. Năm Tây ngoắc và nói lơ lơ giọng Thổ: «Lại đây bòn nói cho en nghe !»

Năm Tây rĩ tai. Cô đấm lưng Năm Tây thui thui. «Đồ quỷ vật chú nghe !»

«Thiệt mà cô ! Hũ thuốc rượu đó quý lắm, ai cũng biết. Chỉ có mấy ông Tây là dốt thôi !»

Người bếp trẻ thêm vô :

«Kỳ này ông Hội chọn mười cô múa thiệt dẻo đó chú Năm ! Năm ngoái ông Thống Đốc xuống dưới nhà ông Hội có xem một đêm, nghe nói ông thích lắm»

Cô Tư chống chế :

«Ở dưới nhà ông Hội rộng rãi có chỗ múa chớ nhà hàng chật hẹp chỗ đâu mà múa... ủa.»

«Cô Tư không hiểu tâm lý. Tụi lính tôi qua bên Tây thì háo hức tìm ra-gu bít-tết còn mấy ông quan bên mầu quốc qua đây thì lại chán bít-tết ra-gu nên đi tìm mắ kho bông súng có hiểu không ?

CHƯƠNG XIX

Ra tận thêm đón tiếp Ngài Thống Đốc có ông Hội Đồng Quản hạt Trần Trinh Trạch và đại thương gia Quách Đàm. Ông Hội Đồng thì mặc đồ tây thất cả vạt để đầu trần còn vị thương gia thì mặc áo xá xầu, nút vải, đội nón nỉ xám bo cong. Chiếc xe chở lính hầu đỗ lại, một tốp lính vừa nhảy xuống thì cửa xe của Ngài cũng trườn tới. Một người lính mở cửa xe. Ngài Thống Đốc bước xuống, bắt tay ông Hội Đồng tươi cười :

«Bonsoir Papa !» và quay sang bắt tay vị thương gia
«Bonsoir monsieur Đàm.»

Rồi quan Thống Đốc đi giữa, nhị vị cặp hai bên tiến thẳng vào trong. Những chùm đèn trên vòm cao bật sáng để chào mừng quý khách. Chiếc cửa của phòng tiệc riêng được mở ra.

Ba người vừa bước vào thì cửa cũng khép lại.

Bàn tiệc chỉ có ba chiếc ghế. Quan Thống Đốc ngồi ở đầu bàn, hai vị Trần, Quách ngồi hai bên. Đây là bữa tiệc do hai vị thiết riêng Quan Thống Đốc, không biết nhân dịp gì, có lẽ nhân dịp phu nhân Quan Thống Đốc về nghỉ mát bên Pháp chăng ? Sau phần nghi lễ xã giao, để bắt đầu khai vị, ông Hội Đồng rút trong túi áo ra một

cái bản đồ trải ra trên bàn và nói :

«Đây là bản đồ vùng Hậu Giang... !»

Quan Thống Đốc vừa ngó qua thì đã gật đầu : «Bản chức biết rồi, Papa khỏi phải trình.»

Ông Hội Đồng lật đặt xếp lại, và thừa lúc quan quay sang vị thương gia, ông rút một bao thơ lòn dưới bản đồ rồi đẩy trước mặt quan. Vị thương gia cũng rút một tấm bản đồ trải ra và nói tiếng Việt do ông Hội Đồng dịch ra Pháp ngữ dùm :

«Dạ, bẩm Thống Đốc, đây là sơ đồ xây cất Chợ Lớn, xin đệ trình quan Thống Đốc.»

Quan Thống Đốc cũng chỉ liếc sơ, xếp bản đồ lại đặt trên cái bản đồ của ông Hội rồi gộp cả hai đút vào túi áo Tây xi-vin.

Vị thương gia không ngần ngại đưa thêm một bao thơ. Quan Thống Đốc cũng chấp luôn chớ không bắt lỗi chi.

Đó là lý do bữa tiệc được xếp đặt ở trong phòng riêng. Tuy là phần khai vị nhưng nó lại quan trọng hơn cả phần chính. Có lẽ chưa ăn mà Ngài đã thấy no. Quan chỉ cần hạ bút ký hai chữ thì «papa» sẽ được vài ngàn

mẫu đất ‘úp bộ’ còn vị thương gia kia sẽ xây cất hằng chục dãy phố trệt, phố lầu.

Nghe túi hơi nặng, Quan Thống Đốc bèn kêu lên một cách nhã nhặn :

«Tôi cảm thấy ngột ngạt trong phòng này, tôi muốn ra ngoài để được thở nhiều không khí hơn.»

Bữa tiệc chính được bày ở phòng ngoài theo ý quan. Sau khi các món phụ được dọn ra, một người bồi bưng con Dã Hạc Giang Nam trên một chiếc mâm đồng to đặt vào giữa bàn. Một người hầu bàn nâng chai rượu tới trên hai tay bằng một tấm khăn trắng nuột như bẻ một đĩa bé cung. Ông Quách Đàm kính cẩn trình bày lai lịch chai rượu.

«Dạ bẩm quan Thống Đốc, đây là chai rượu sản xuất năm 1865 ở miền Nam nước Pháp vào năm trúng mùa nho nhất từ xưa đến nay, cũng đúng là năm sinh của quan Thống Đốc, tức là chai rượu này đã được cất kỹ dưới hầm trong 56 năm ạ.»

«Cảm ơn Quách Tiên Sinh.»

Người hầu bàn cúi đầu rồi dùng khoan khai và rót vào ba chiếc ly cao chân bằng bạc theo thứ tự quan cách, ly của Quan Thống Đốc trước nhất, kế đó ly của

ông Hội Đồng, sau cùng là ly của Quách thương gia, rồi đặt chai rượu giữa bàn, lui ra, khoanh tay hầu.

Ông Hội Đồng mời quan Thống Đốc, Quách thương gia cũng nâng ly mời. Ba người cùng chạm ly. «Xin chúc sức khỏe của quan Thống Đốc.»

«Xin cảm ơn papa và Quách tiên sinh !»

Chủ cũng như khách đều rất hài lòng ngồi trước bàn tiệc thịnh soạn được bày biện một cách khéo léo.

Bỗng đâu có tiếng vang vang kêu hãnh :

«Thưa quý vị có mặt tại Đại Lục Lữ Quán ! Xin chú ý ! Buổi tối hôm nay đánh dấu một niềm vui lớn trong đời tôi, một người Nam Kỳ chính gốc. Để ghi lại niềm vui lớn ấy, tôi xin phép quý vị hãy vui lòng cho tôi được hân hạnh thanh toán mọi chi phí của quý vị trên bàn tiệc, bất kể món ấy giá đáng bao nhiêu !» Tiếng Việt vừa dứt, lại vang lên tiếng Pháp, rất đúng văn phạm, rất parisien.

Thực khách ngừng tay dao nĩa ngoảnh về một phía. Trên chiếc bục màu hồng có kết ren chung quanh, một cặp tài tử giai nhân đang đứng bên nhau. Chàng mặc com-lê trắng thắt nơ đen còn nàng thì nổi bật trong bộ đồ đầm jupe dài, áo tay ngắn, gương mặt xinh đẹp sang trọng nhu chưa từng có ai xuất hiện ở đây. Mọi vị khách

đều nhìn trân trân quên cả món ăn đang nguội.

Cô Tư Hồng Mao cũng xuất hiện trong bộ đồ đầm xanh nước biển, cổ bẻ trắng với bộ tóc quăn dón. Cô bước lên bục đứng bên cạnh nàng và cất giọng không kém phần duyên dáng, bằng tiếng Pháp.

«Thưa quý khách thân mến của Đại Lục Lữ Quán. Tôi xin giới thiệu đây là cậu Georges Lê Công Phước cũng là khách của chúng tôi từ lâu, và cô Trần Ngọc Trà, ‘ngôi sao Sài gòn’ mà chắc quý vị đã từng gặp ở hội chợ Đâu xảo sắc đẹp hoặc thấy trên mặt báo cách đây ít lâu. Cậu Phước có nhã ý, như cậu vừa nói lúc nãy và nhà hàng chúng tôi mong quý vị có mặt trong đêm diệu kỳ này - la nuit prodigieuse - không từ chối lời yêu cầu của cậu.»

Một giọng khàn khàn đáp lại :

«Ai mà từ chối một yêu cầu như vậy hả bà chủ ?»

Cô Tư Hồng Mao tiếp, vẫn bằng tiếng Pháp :

«Sở dĩ chúng tôi cho đêm nay là một đêm kỳ diệu của Đại Lục Lữ Quán là vì chúng tôi được vinh dự đón tiếp quan Thống Đốc Cognac, vị đại diện chủ Trần Trinh Trạch tức Hội Đồng Trạch mà chúng tôi quen gọi là Bác Tư, và vị đại thương gia Quách đàm người đang có

chương trình xây cất thêm Chợ Lớn Mới. Với ba danh nhân kể trên có mặt cùng một lúc trong nhà hàng, chúng tôi cũng đã vinh dự lắm rồi, nhưng lại còn một ngọn gió lạ đưa thêm cậu Tư và cô Ba đến đây nữa. Ngoài ra còn có sự góp mặt của quý vị thì chẳng phải là đêm hội ngộ kỳ diệu hay sao ? Vậy tôi xin mời quý vị nâng cốc.»

«Xin chúc sức khỏe Quan Thống Đốc Cognac.»

Quan Thống Đốc nâng cốc và đứng dậy nghiêng mình tỏ vẻ cảm ơn.

«Xin chúc Bác Tư và thương gia Quách Đàm thịnh vượng trong việc phát triển kinh tế xứ sở.»

Cả hai đứng dậy nâng cốc và cảm ơn.

«Sau cùng tôi xin giới thiệu một lần nữa cặp trai tài gái sắc Georges Lê Công Phước và ngôi sao Sài Gòn Trần Ngọc Trà với quan Thống Đốc và quý vị.»

Tiếng vỗ tay nổi dậy khắp phòng và tiếng chạm cốc leng keng như một điệu nhạc vui.

Cặp Phước-Trà cúi đầu. Một người bồi bung tới một chiếc «khay» trên đó có hai ly rượu mời riêng cô cậu.

Đây chỉ là một cuộc tao ngộ, nhưng bỗng nhiên như đã được tổ chức để chúc mừng Trà và Phước. Hai người lại nâng ly chạm với nhau trước tiếng trầm trồ của mọi thực khách. Có tiếng xôn xao khắp bữa tiệc :

«Thật là đẹp đôi»

«Sẵn đây làm đám cưới cho gọn.»

Ông Hội Đồng đã bỏ vào chiếc đĩa bằng bạc của quan Thống Đốc một cái «trứng hạc» khảm mỏ còn thương gia Quách Đàm thì rót rượu vào ly của Ngài.

«Xin mời quan Thống Đốc»

Nhưng quan ngài đang say mê nhìn không muốn thôi. Khi nghe tiếng mời Ngài mới quay lại và thì thầm với hai vị chủ tiệc :

«Tôi tưởng đó là Nam Phương Hoàng Hậu. Je crois que c'est l'Impératrice Nam Phương.»

Rồi ba người giơ cao ly rượu hướng về phía cô cậu uống cạn ly. Có lẽ là ly rượu đầy hương vị nhất của Sài Thành vào các thập niên 20-30.

CHƯƠNG XX

Đọc đến đây có lẽ bạn sẽ hỏi :

«Tại sao có sự hiện diện của cậu Tư và cô Ba ở cái đêm kỳ lạ này ?»

Xin quay lại vài đoạn phim trước đây, khi cô Ba chạy trốn cái đám cưới loạn ly đêm ấy. Hôm sau nàng gặp họa sĩ Như Thanh.

Như đã thấy, đời cô Ba là một chuỗi bất ngờ. Bất ngờ gia đình ly tán, bất ngờ làm quen với bọn Ân-xe-lửa-cán, bất ngờ bà mẹ bán con, bất ngờ cô Ba lấy chồng cá... Hô, bất ngờ sập bẫy dì Hảo, bất ngờ được quan thầy thuốc cứu. Rồi bất ngờ trở thành ngôi sao Sài Gòn, bất ngờ trở thành tình nhân chủ nhà băng BIC.

Cô đang sống với họa sĩ Như Thanh. Họa sĩ làm cho một hãng quảng cáo. Nhưng từ khi được Ngôi Sao Ba Trà chiếu mệnh thì chàng bỏ sở làm. Chàng cho rằng cuộc sống chỉ đáng kể khi mình nhớ được những ngày mình vui thích hoặc đau buồn. Những ngày nhàn nhạt không phải là cuộc sống. Vậy chàng đang thích thú say mê sống, tại sao chàng không sống, lại đi làm những việc không thích thú một chút nào ?

Chàng đang say mê người mẫu Ba Trà. Họa sĩ nào không mê người mẫu ? Tóc, tay, mắt môi toàn bộ người mẫu là đề tài. Nhà văn chỉ cần viết một câu thần cú, Họa sĩ chỉ cần vẽ một nét thần bút. Là đủ cho một đời nghệ sĩ Joconde có nụ cười bí hiểm. Đó là nét bất hủ Rambrant. Còn gương mặt, đôi mắt và mái tóc của nàng không phải là tuyệt sắc.

Đối với Như Thanh, đóa hoa Trà là tuyệt sắc : tóc, mắt, gương mặt, nụ cười, da thịt... Chàng vẽ ngày, đêm, vẽ không nghỉ. Trà mệt, chàng không mệt. Trà ngồi cho chàng vẽ. Trà nằm nghỉ chàng cũng không ngừng tay. Người mẫu trở thành bức tranh toàn bích chỉ khi nào đó là người yêu. Phải yêu thì mới diễn tả được.

«Trà ạ, anh yêu em !»

«Anh vẽ đi, đừng nói nữa !»

«Anh phải nói luôn. Tay anh run theo nhịp tim anh thì nét vẽ mới đạt. Em có biết một họa sĩ vì quá yêu người mẫu của mình mà cắt tai tặng cho cô nàng không ?»

«Anh nói toàn những chuyện kỳ dị đâu đâu !»

«Em có biết nhà điêu khắc đã làm việc trong sáu năm để hoàn thành một bức tượng gồm nhiều người của một gia đình triệu phú không ? Khi khánh thành bức tượng

không ai ngờ rằng khi mọi người hoan hô tác phẩm vĩ đại của họa sĩ thì ông ta kêu lên : «Tôi là tác giả của một tác phẩm tồi tệ đến thế hay sao ?» Rồi ông ta tự bắn một phát súng lục vào đầu, gục dưới chân tượng.»

«Sao kỳ vậy ?» Trà ôm mặt kêu rú lên.

«Tại vì ông ta thất vọng.»

«Anh đừng làm như thế nhé anh !»

Họa sĩ Như Thanh vứt cọ ném đĩa màu vò vập ôm Trà rú rĩ : «Anh sẽ không làm như thế ! Anh sẽ không làm như thế !»

«Em sợ lắm. Anh đừng kể cho em nghe những chuyện như thế nữa.»

«Anh sẽ không kể... anh chỉ đưa em lên lưa lên vãi lên mây lên khói, đến khi nào anh toại nguyện. Vì em đã giúp anh hiểu thêm nghệ thuật và màu sắc.»

«Như thế này anh chưa toại nguyện hay sao ?»

«Người nghệ sĩ dễ toại nguyện không bao giờ là nghệ sĩ vĩ đại được. Michel Ange đã chịu khổ trong ba năm để hoàn thành bức họa ở nóc nhà thờ. Có ai làm được như thế ? Nay nay ta chỉ thấy màu mè hình hài lạ lùng quái gở nhưng không có họa sĩ. Anh tự thấy mình hèn

khi vẽ một cái quảng cáo lấy 5, 3 đồng. (Anh phải sống chứ !) Phải sống nhưng nếu chỉ như thế thì chưa đủ làm họa sĩ.»

«Ai cũng như anh thì xã hội này toàn vĩ nhân hết cả hay sao ?»

«Anh muốn trở thành vĩ nhân trong hội họa ! Nếu nói như em thì làm sao có những bậc thầy như anh vừa kể, cho anh học ? Anh thú thật với em, anh chỉ có ý nghĩ trở thành nhà danh họa khi anh vẽ bức tranh đầu tiên về em.»

«Em thấy anh vẽ cả trăm bức chồng đống, còn lớp treo lớp dựng bên giường lớp vút trong xó kia, bức đầu tiên là bức nào ? «

«Anh không nhớ là bức nào. Bức anh thích nhất là bức đầu tiên.»

«Bức nào anh thích nhất ?»

«Đó là bức em thích nhất. Em thích bức nào ?»

«Bức nào em cũng thích cả.»

«Nhưng em thích nhất bức nào ?»

«Bức nào anh thích thì đó là bức em thích nhất» Trà gỡ tay chàng và đẩy ra «Anh lấy cho em xem đi !»

Chàng họa sĩ buông nàng đi lục trong chồng khuôn gỗ ở xó phòng và lôi ra một bức. Trà ôm mặt kêu lên :

«Không, không đâu ! Em không thích bức tranh đó.»

«Tại sao ? Đây không phải là em sao ?»

«Nhưng coi kỳ quá hà ! Anh đừng vẽ em như thế nữa!»

«Đây mới thật là em, chính là em, da thịt, tóc tai, mắt môi trong trạng thái tự nhiên và đáng yêu nhất.»

«Nhưng nếu người ta thấy thì sao ?»

«Thì có sao đâu ! Anh cần cho người ta ngắm nghĩa nữa chứ ! Nói rõ ra anh sẽ triển lãm cho công chúng xem chớ đâu có xếp xó ở trong cái hẻm này hoài.»

Trà quơ lấy tấm lụa quấn vào người và đến bên kẹt cửa nhìn ra, rồi quay lại bảo :

«Người ta nhìn trộm kia. Em chắc bữa nào cũng thế.»

«Thì tại mình thế này nên họ mới thế.»

«Lửa trong mắt anh như muốn đốt cháy em.»

«Có những cái nhìn qua thấy đẹp, nhưng nhìn lại thì không đẹp, có những cái nhìn qua không thấy đẹp, nhìn lại cũng thấy đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp, nhìn phía nào cũng...»

«Ồ kìa ! anh như muốn ăn thịt em !»

«Em là chiếc đĩa thần, cây cọ anh chắm vào đó vẽ ngày bức tranh.»

Căn nhà ọp ẹp bỗng run lên và biến thành thiên đường. Với đóa hoa mãi khai thu hút chiếc vòi chú bướm vào rừng háo hức.

CHƯƠNG XXI

Họa sĩ Như Thanh thuê xe chở tranh ra Đại Lục Lữ Quán chung bày mong bán được ít nhiều để lấy tiền trả nợ.

Cái mộng danh họa chưa thành nhưng nợ đã mọc ra như chúa chổm. Gian nhà trở thành vừa thiên đường vừa địa ngục. Chàng phải bán dần những vật liệu hội họa dự trữ để vẽ những tranh lớn của đời chàng.

Nhưng người ta đâu có cần những khung gỗ, những tấm vải bố và những tấm lụa để vẽ tranh.

Người ta cần cơm ăn và vải thường để cắt áo chớ đâu có biết lụa để vẽ tranh quý. Với họ một khi tấm lụa bị bôi màu lên thì nó trở thành bần. Vì thế có khi chàng phải bán những bức tranh với giá một bữa ăn cho hai người. Nhưng dù thế nào chàng cũng không bán một nét vẽ về Trà. Chàng mơ tưởng lấy bạc vạn, nếu không thành danh họa thì cũng thành cự phú - để sống và vẽ tiếp.

Nhưng trước khi dọn đi ra khỏi hẻm này, chàng quên rằng mình còn thiếu một tháng tiền nhà. Tháng trước thiếu, tháng này lại thiếu. Mụ chủ nhà đến, xấn váy quay công chỗ mồm đòi. Chàng tìm được đủ số trả cho

một tháng, còn một tháng đành khất lại. Mụ ta nắm bánh xe không cho chở tranh đi. Chàng đành đưa ra một bức tranh thay tiền nhưng mụ không nhận. Tranh để làm gì ? Có ai ăn được tranh ?

Mụ ta nhìn qua rồi bảo :

«Ông vẽ những thứ này mà định giá 5 đồng cho tôi đây à ?

«Dạ thưa bà chủ, giá của nó là 5 ngàn.»

«Thì đem ra rao bán lấy 5 ngàn mà trả cho tôi.»

Tuy hung dữ cái mồm nhưng bụng bà vẫn từ bi, bà để cho ‘ông bà’ họa sĩ dòi đồ và treo bảng ‘cho mượn’ trên cửa nhà. Bà chỉ phóng theo chiếc xe tranh vài câu tục tữ cho đã nư giận.

Họa sĩ Như Thanh ra Lữ Quán thuê một phòng sang trọng ở phía trước, treo tất cả tranh lên tường, gồm đủ loại đủ cỡ chàng vẽ Trà lâu nay.

Tác phẩm công phu và đặc ý nhất là bức nguyên người ngôi sao Sài Gòn mặc áo nhung xanh, một màu xanh tuyệt mỹ. Chàng chưng ở giữa những bức khác như một bà hoàng đường bệ giữa những thứ phi và cung nữ.

Chàng lại mướn ở một phòng trên lầu để sớm tối ngắm trăng thưởng nguyệt với Trà bằng xương bằng thịt. Thoạt nhìn thấy những bức tranh, cô Hồng Mao tấm tắc khen là tuyệt đẹp. Cô tin chắc một tuần là những bức tranh kia sẽ đi hết, phòng này sẽ trống không, họa sĩ Như Thanh sẽ được báo chí tới phỏng vấn ca ngợi như một thiên tài của thế kỷ này. Và người ta còn tìm đến căn nhà nghèo nàn kia để sưu tập những mẫu màu bị bỏ sót lại những cây cọ cùn vát ở xó nhà, mua luôn ngôi nhà để làm bảo tàng danh họa Như Thanh v.v... . Cô Tư có chút học thức nên dễ tiếp thu văn hóa phẩm và nghĩ xa hơn chút mũi của cô. và cô tính đến số tiền họa sĩ sẽ trả cho cô.

Nhưng than ôi ! nếu mọi thứ mộng ước trên đời đều dễ dàng trở thành sự thật thì đâu có những kẻ nhảy xuống sông hoặc bắn súng lục vào đầu.

Tranh của họa sĩ được khán giả đến xem chật phòng. Sổ vàng được ghi đầy đặc từ trang đầu đến trang cuối khen ngợi họa sĩ. Nhưng chỉ có một ông khách dám bỏ tiền ra mua một bức giá 200 đồng. Số tiền đó chạy vào túi cô Tư hết một nửa để trả tiền cọc phòng tranh và phòng ngủ. Cô mong tháng sau sẽ có ít nhất là cả chục ông khách kiểu đó. Hữu xạ tự nhiên hương.

Tranh đẹp sẽ gọi người xa đến gần, sẽ làm người mù hóa sáng. Cô Tư sẽ lấy lại tiền thuê và sẽ được chàng họa sĩ cảm ơn rồi rít. Giữa người thuê và người chủ khách sạn sẽ có sự bang giao đẹp đẽ vô cùng. Nhưng than ôi, ngày qua ngày phòng tranh vẫn treo đầy tranh.

Cô Tư tính toán về tài chánh thì không trật một xu nào, nhưng về nghệ thuật thì dự đoán của cô Tư sai hoàn toàn.

Khách xem tranh vẫn đông, sổ vàng được ghi đầy quyển thứ hai nhưng không có bức tranh nào đi... đâu hết. Chúng vẫn ôm vách tường với những bộ chân thần lẫn.

Tuần kế rồi tuần kế nữa vẫn thế. Họa sĩ Như Thanh đành xin thiếu chịu. Nhưng luật của khách sạn có bao giờ lại thế. Tiền không trao thì cháo nào lại mức. Họa sĩ Như Thanh trở lại hăng xin việc cũ, nhưng đã có người thay. Cô Tư Hồng Mao nóng mặt và đỏ tóc. Nhưng cô đã nhắm nhía từ lâu dung nhan người đẹp trong tranh - Đó là nguồn lợi vô biên.

Dân Sài thành thượng lưu trí thức cũng nhiều, nhưng kẻ yêu nghệ thuật thì không được mấy. Người ta bàn luận về nghệ thuật nghe hay lắm, nhưng bỏ tiền ra mua một bức tranh thì mấy ai. Ngược lại, những người yêu

nghệ thuật thì lại không có... tiền xu ăn xôi sáng, nói chi rở tới tranh.

Còn những người có tiền thì lại bận đi nghe nhạc trường đua, hoặc thưởng thức nghệ thuật tài xui Đại thế giới, hay xem màu Tứ sắc ở sông bài thầy Sáu Ngọ v.v...

Nhưng cô Tư vẫn kiên nhẫn, chờ đến số nợ tiền phòng lên đến mức họa sĩ không xoay nổi thì cô mới nói chuyện.

Cô Tư mời chàng họa sĩ vào văn phòng ngồi đằng hoàng và tỏ vẻ bi ai trước khi cất giọng oanh già :

«Tôi thương ông lắm nên mới để ông dọn vào trước khi nhận tiền của ông, hy vọng số tranh của ông sẽ bán chạy như tôm tươi, nào ngờ lại thế, bây giờ tôi không còn cách nào giúp ông. Sổ sách bắt buộc phải phân minh hằng tháng. Khách sạn không thể để tình trạng này kéo dài. Tôi có thể bị khiển trách chứ không khỏi đâu.»

Họa sĩ Như Thanh làm thinh. Cô Tư lặng lẽ đưa tờ hóa đơn tiền thuê phòng. Thoáng nhìn qua, họa sĩ đã tối mắt. Nhưng không suy tính, chàng nói ngay :

«Tôi xin để lại tất cả tranh thay tiền phòng, được không cô ?»

Cô Tư cười nhẹ :

«Tiền phòng là tiền phòng, tôi phải đóng thuế cho nhà nước chứ tranh đâu có thay được tiền ông họa sĩ !»

«VẬY tôi làm sao bây giờ ? Tôi không có gì khác ngoài mấy bức tranh và những chiếc cọ, hộp màu kia thôi.»

«CÓ chứ ! Ông có cả một viên ngọc quý, một kho vàng.» Cô Tư cười vui vẻ và tiếp «Nếu ông biết xử dụng thì đó lới thoát duy nhất của ông»

Họa sĩ Như Thanh nghe máu rần lên như sóng trào, rồi hạ xuống. Ông biết rõ cô Tư đề cập tới ai. Ông liền đáp :

«Nhưng viên ngọc đó không phải để bán !»

«Tôi nghĩ đó là vật duy nhất cứu thoát ông khỏi cơn họa nạn.»

«Không !... nàng là người yêu của tôi, chứ không phải vật dụng !»

«Ông nói thật chứ ?»

Cô Tư đã chíp trong bụng, nhưng thợ câu sành nghề biết cá đã cắn câu đâu cần giật sớm nên cứ nói vòng

ngoài :

«Là người yêu thì có lý đâu ông lâm nguy cô ta lại làm ngơ. Nếu ông đồng ý để chúng tôi dùng làm nhân viên thì ông sẽ nhận được một số tiền hoa hồng.»

«Hoa hồng gì ạ ?»

«Hoa hồng ông đã tìm được một nhân viên cho Lữ Quán. Chúng tôi sẽ thuê cô, lương của cô sẽ trừ vào chỗ tiền thuê phòng của hai người chừng nào hết nợ thì thôi.»

Họa sĩ Như Thanh xoa tay :

«Không, tiền lương của nàng thì nàng lãnh, còn tiền phòng thì tôi yêu cầu cô Tư nhận những bức tranh của tôi.»

Cô Tư đã toại nguyện, hớn hờ :

«Như vậy coi như giao kèo miệng đã ký xong. Ngày mai cô sẽ là nhân viên của chúng tôi và ông có thể rời khỏi đây một cách đàng hoàng như mọi vị khách khác đã trả tiền phòng đầy đủ. Ngoài ra tôi sẽ thiết ‘hai ông bà’ một bữa tiệc gọi là tiền chân. Ông còn điều gì bàn cãi nữa không ?»

«Không !» Họa sĩ Như Thanh đáp gọn.

Mấy tiếng ‘hai ông bà’ thật là đau đớn. Nó được phóng ra từ đôi môi mềm mại nhưng lại bén như gươm cắm phập vào trái tim chàng.

* * *

«Sao bữa nay trông anh buồn vậy ?»

«Không, anh vui nữa là khác.»

«Anh bán được tranh à ?»

«Ồ, có một ông triệu phú đồng ý mua toàn bộ tranh của anh. Ngày mai anh sẽ là triệu phú như ông ta.»

«Vậy anh bán em à ?»

«Không, anh không bao giờ bán em, Trà ạ. Anh giữ em mãi trong tim. Bao giờ tim anh còn máu thì anh còn mang em trong lòng. Nhân dịp vui mừng này anh muốn nói với em một chuyện.»

«Đề yên. Em hỏi cho cặn kẽ đã ! Ai mua và chừng nào thì mua ?»

«Người ta đã bàn với cô Tư Quản lý rồi. Giá cả đã ngã xong, mai thì họ tới nhận tranh.»

«Đề em đi gặp cô Tư em hỏi cho chắc đã.»

«Anh nói thật mà ! Em không phải đi hỏi.»

Nhưng Trà đi ngay, chàng không can ngăn kịp. Thôi thì cho vỡ lở ra màn cuối của tấn kịch đời. Chàng nghĩ mình không đủ sức đùm bọc nàng thì giữ làm gì cho thêm tội cả hai. Chàng lang thang mà nàng cũng lặn độn. Bấy nhiêu ân tình bấy nhiêu tác phẩm nàng đã cho chàng thật đã quá nhiều. Cái khổ tâm nhất đối với chàng là nàng gặp cô Tư, cô sẽ nói sự thực và nàng biết chàng nói dối. Nhưng không sao, chàng sẽ thú thật tất cả. Bài luận lý lớp 3 trường làng có câu : «Thú thật tội nhẹ 2 phần», chẳng là bài học đích đáng cho chàng hay sao ?

Trà trở về. Chàng chưa vội mở cửa, chàng đoán trước gương mặt ủ dột hoặc giận dữ của nàng. Chàng hé cửa nhìn ra. Nét hoa bừng nở. Nàng mở bật cửa và ôm hôn chàng rồi rít.

«Em mừng cho tác phẩm của anh có người thưởng thức.»

«Hả, em nói gì ?»

Trà lập lại nguyên văn rồi tiếp :

«Em đã gặp ông khách mua tranh anh.»

«Em gặp ở đâu ?»

«Ồ trong phòng tranh chứ đâu.»

«Giỡn hoài. Ông ấy ra sao ?»

«Chùng ba mươi tuổi, người cao lớn, nước da trắng, đội nón nỉ.»

«Mặc quần áo gì ?»

«Để em nhớ coi !»

Nàng vừa hôn chàng vừa nói :

«Em quên rồi.»

«VẬY là em đặt chuyện !»

Nàng lại hôn chàng thắm thiết và nói :

«Em không có đặt chuyện đâu. Hồng tin anh xuống đó xem.»

«Nếu đúng em phải thưởng anh !»

«Anh phải thưởng em chứ sao em phải thưởng anh ?»

«Ồ, ai thưởng ai thì cũng vậy thôi. Miễn có người thưởng là được !»

Chàng hôn nàng một nụ sâu đậm rồi vút đi. Vừa đến nửa cầu thang thì gặp người bồi phòng nhảy ba bậc

một. Anh ta vừa thở hổn hển vừa nói :

«Thầy trúng số rồi nghe thầy !»

«Việc gì vậy ?»

«Có ông công tử Bạc Liêu chịu mua tranh của thầy.»

«Mua mấy tấm ?»

«Không biết mấy tấm, nhưng thầy phải thưởng tôi liền đi !»

«Ồ để bán xong sẽ thưởng, chớ bây giờ mậ lúi !»

Đến phòng tranh, họa sĩ chỉ gặp cô Tư. Cô tươi như hoa.

«Thầy may mắn gặp quới nhơn !»

«Ai vậy cô Tư ?»

Cô Tư mời chàng về văn phòng, trà nước tử tế hơn mấy lần trước và đứng đỉnh vén cặp môi làm duyên :

«Nhờ tôi có tài làm mối, nếu không, tranh của thầy còn đeo dính trên tường chưa có ai gỡ thêm tấm thứ hai.»

«Dạ cảm ơn cô Tư. Nhưng người ta ở đâu, cô Tư cho tôi gặp được không ?»

«Họ không có thì giờ bàn tới bàn lui lâu lắc» Cô Tư nghiêm giọng «Như thầy đã đồng ý là tôi làm chủ toàn bộ các bức tranh của thầy treo trong phòng này để bù vào chỗ tiền nợ của thầy thiếu nhà hàng trong việc ăn ở lâu nay. Ngoài ra thầy còn để người mẫu... ủa người yêu của thầy ở lại làm việc cho nhà hàng này kể từ ngày mai. Có phải lời giao kết bất thành văn như vậy không?» Cô Tư dùng những tiếng sắc như dao mác chớ không dịu dàng như thói quan của cô đối với khách hàng.

Họa sĩ Như Thanh chớp mắt ngỡ ngàng. Cô Tư tiếp :

«Tôi với thầy giao kết xong thì hôm nay đã có người mua tranh. Và tôi là chủ của những bức tranh đó chứ không phải là thầy.»

«Dạ cô Tư cũng nên nhơn tay với kẻ nghèo túng này một chút..»

«Tôi có thể để cho thầy làm chủ lại các bức tranh với một điều kiện.»

«Dạ, điều kiện gì, xin cô Tư cho biết.»

«Điều kiện đó là thầy phải trả ngay bằng tiền mặt số nợ mà thầy thiếu tôi.»

«Dạ để bán tranh xong, tôi sẽ trả ngay.»

«Thầy bán tranh cho ai ?»

«Dạ cho người muốn mua mà cô Tư nói khi nãy.»

«Ông ta muốn mua là do tôi mới mang. Bây giờ tôi không làm mới. Và chắc là ông ta cũng không còn muốn mua nữa, thầy đem bán cho ai thì bán, tôi cần ngay số tiền nợ thầy thiếu nhà hàng. Ngay bây giờ, ngay bây giờ.»

Cô Tư đập khế nắm tay xinh xắn xuống tờ biên lai

«Nếu không tôi kêu Cò tới lập vi bằng. Và chuyện không hay sẽ xảy ra trước mặt người yêu của thầy.»

«Dạ... thì... nhờ cô Tư giúp tôi gặp ông khách mua tranh.»

Cô Tư cong đôi môi đỏ choét :

«Ông ta không có ở đây. Và rất có thể ông muốn mua một con ‘mỏ nhác quay’ hơn là mua tranh.»

Họa sĩ Như Thạch không còn cách nào đành xuôi tay :

«Xin cô Tư thay mặt cho tôi, bán giùm những bức tranh.»

«Tôi không thay mặt cũng không bán giùm ai. Tranh đó là của tôi, tôi bán cho ai, bao nhiêu, vào lúc nào và bằng cách nào thì do tôi, thầy không có quyền gì vô đó cả.»

«Dạ, tôi ưng chịu những điều kiện trước kia.»

«Tôi cho thầy ở lại đây đến 7 giờ sáng mai.»

«Dạ tôi sẽ rời nơi đây trước giờ cô cho phép.»

«Tốt lắm ! Cảm ơn thầy. Đây, tôi biếu thầy tiền xe, ngoài ra một bữa cơm tiễn biệt như đã hứa.»

Họa sĩ trở lại phòng ngủ với nét mặt làm ra hơn hớn. Chàng xoa tay :

«Thế là xong cả rồi em !»

«Xong thế nào ?»

«Thì xong chớ còn thế nào nữa.» Trà bá cổ chàng :

«Nghĩa là chúng mình không còn vất vả nữa hả anh?»

«Không... em sẽ sống vui tươi hạnh phúc....»

«Với anh ?»

«Ồ... ơ.. !»

«...»

Trà yêu,

Anh không có can đảm sống phút biệt ly với em. Anh đã nói dối em trong giờ phút chót trên giường ngủ, bên nhau, trong nhau. Biệt ly là đau khổ, nhưng với anh là hạnh phúc. Anh không có gì khác ngoài trái tim yêu em. Nhưng đời không phải chỉ có trái tim là đủ. Những trái tim trong tựa pha lê và nóng như lửa đứng trước hoàn cảnh khó khăn cũng phải mờ và nguội đi.

Từ ngày anh có em đời anh và nghệ thuật anh bay bổng. Anh không ham muốn gì hơn. Nỗi lo âu ngày đêm của anh là sợ mất em. Nhưng rồi nó vẫn xảy đến. Bởi vì anh không đủ khả năng làm cho em hạnh phúc.

Anh sẽ đi theo một gánh hát để tiếp tục làm nghề của anh. Em đừng tìm lại những ngày qua. Tình yêu vốn là không thọ. Anh xa em để yêu em và được em yêu mãi mãi. Hôn em lần cuối cùng. Trước khi rời khỏi nơi đây, anh sẽ hôn lại em trên từng bức tranh của anh.

Như Thanh

Trà đọc mẫu giấy trên gỏi chõ lún in mái đầu người yêu trên đó có vài sợi tóc nằm bất động.

Chàng đã ra đi. Nàng không hiểu gì cả. Nhưng rồi nàng hiểu cả, không cần một lời giải thích của ai. Nàng đã từ tay một nghệ sĩ vượt sang tay của một người thường, nói khác hơn, từ trong tay phi phạm đã rơi vào tay phạm tục. Bất giác nàng chạy xuống phòng tranh. Trà, Trà và Trà. Nàng đứng ở giữa, bị bao vây bởi chính mình. Chàng không còn ở đây. Nhưng chính chàng là chủ những bức tranh này. Chàng tạo nó nên bằng tình yêu trộn lẫn màu của thần bút. Nàng nhìn. Nàng thấy lại nàng rõ hơn. Nàng hiểu nàng hơn, nhờ chàng. Ở mỗi góc tranh có chữ ký của chàng : «Như Thanh» nguệch ngoạc nhưng không vụng về. Đó chính là linh hồn nàng, cái dấu in trong tim nàng không phai.

CHƯƠNG XXII

Ô ! Cậu Tư ! Cậu đi đâu biệt dạng lâu nay ? Đứa nào chạy cất áo cất nón cậu Tư cái bây !

«Cô Tư lâu nay vẫn khoẻ chứ ?»

«Mạnh khừ chứ chết chóc gì, cậu ! Lúc này cậu hát tuồng gì ?»

«Thì cũng ba cái tuồng Tây, tuồng Tàu, Ma ní Chà và, toàn bốn cũ soạn lợi nhưng thay hia, đổi mảo chứ có cái nào mới đây.»

«Cậu Tư dùng gì, tôi bảo sắp nhỏ hầu món đặc biệt !»

«Khoan đã, món chánh để tính sau, cho tôi ly nước đá đi»

«Cậu thì lúc nào cũng thích «đá» !»

Cô Tư kéo tay cậu Tư lại bàn ở góc phòng. Cậu Tư bảo :

«Cô cho mấy đứa em tôi ăn uống ngon lành nghe !»

«Mấy cậu tất cả ?»

«Ba. Ủa mới thêm một đứa. Thằng này mới thắng võ đài xin theo bè của tôi.»

«Ai làm gì cậu mà cậu đi đâu cũng em út dàn ra rôm rộp thấy mà ghê hồn. Khách sợ rồi không dám tới đây cho mà coi !»

«Tụi nó canh cho cô làm ăn mà còn chê !... Nè cô Tư tui hỏi cô nghe ! Mà cô hứa nói thiệt.»

«Ừ hỏi đi, tôi nói thiệt !»

«Ông dưỡng ở bên Ấng Lê không trở qua nữa sao ?»

«Ông nào ở bên Ấng Lê ? Chỉ có ông ở bên Tây thôi!»

«Vậy mà lâu nay nghe người ta đồn ông ở bên Ấng Lê chớ !»

«Ấng Lê hay bên Tây cũng vậy thôi ! Coi không được thì tôi cho ‘phú ăng lê’ ngay !»

«Sao không khi nào tôi thấy cô với dưỡng nhảy Tango với nhau vậy ?»

«Tại vì ông muốn Adieu Hawai chớ sao. Cậu biết mà, người Tây qua bên này không khi nào đàn hoàng. Hồi ông mới gặp tôi ông ngoan lắm. Vô làm rể mợ sát đất. Đến cái ông nhỏ của bà nội tôi ông cũng đi đồ mỗi sáng

và chùi sạch trơn. Ông chịu khó còn hơn người mình.»

«VẬY NỮA SAO ?»

«Ông là Tây nhưng gốc Ý, hai dòng máu khôn trở trời cậu ơi ! Cậu biết gia đình tôi mà !»

«BIẾT ! CŨNG Ở MỸ THO CHỜ ĐÂU.»

«Hồi đó tôi học trường đêm. Ông dạy Pétrus ! Trong một kỳ thi ông làm giám khảo...»

«RỒI ÔNG KHẢ... ẢO ĐÍNH CÔ LUÔN PHẢI KHÔNG ?»

Cô Tư cười chua chát :

«SAU KHI CƯỚI ĐƯỢC TÔI RỒI, ÔNG ĐỔ ĐÓN RA.»

«Còn cái nhà hàng này ?»

«Là tiền của ba má tôi bỏ ra đó chứ đâu phải của ông. Được cái là ông lơ tôi nhưng không sang đoạt cái nhà hàng. Thường đàn ông hay chơi cái mừng đăng cá quên nơm vậy đó. Tôi nghe cậu lập gánh lớn lắm hả ?»

«Ồi thứ BẦU RỆP, BẦU TÈO LỚN GÌ CÔ TƯ ƠI ! HÁT BẬY DƯỚI XÓM KIẾM BẠC CÁC CHỜ ĐÂU DÁM LÉO HÁNH LÊN ĐÂY ĐỤNG VỚI MẤY ĐẠI BAN.»

«Cậu nói chơi hoài ! Tôi nghe nói mấy cô đào trứ danh đều thuộc gánh cậu hết mà !»

«Ừ thì cũng có, nhưng....»

«Tại cậu phá... các cô hát không được chớ gì. Cậu ghê lắm nghen ! Không để cho ai yên hết á ! Cậu uống hết ly nước chanh rồi tôi cho cậu xem cái này.»

«Cái gì vậy cô Tư ?»

«Huitième Merveille ! Kỳ quan thứ Tám.»

«Là cái kỳ... quan hay kỳ cục gì ?»

«Ấy, muốn xem thì tôi cho xem, không thì tôi cho người khác.»

«Cô cho coi bây giờ đi. Chắc là... mê ly lắm !»

«Tôi chưa có chừng ra đâu. Cậu trông thấy thì cậu mất hồn. Cậu phải đền ơn tôi nghe không ?»

«Được mà cô tư. Mới đi chơi một tua với anh Ba, thua một châu quá nặng đó cô Tư. May ra kỳ này lấy hên trở lại.»

Cô Tư điểm trang sơ sịa rồi dắt cậu Tư sang phòng tranh.

«Cậu xem đi, xem cho mãn nhãn. Đây có phải là một góc của Bảo Tàng Louvres hay không ?»

Cậu Tư ngẩn người ra. Toàn tranh mỹ nhân. Một bức vẽ mỹ nhân đứng bên rèm trúc, một bức mỹ nhân xem trăng, chỉ thấy ánh trăng rơi nhẹ trên nét mặt thanh tân, phía trên là mặt trăng tròn vành vạnh. Một bức thiếu nữ ngồi nghiêng mình bên lọ hoa hồng, áo trắng khoe làn da mượt mà, nét mặt sầu tư khắc khoai... Một bức cao bằng người vẽ mỹ nhân mặc toàn nhung đen chỉ khoe gương mặt và bàn tay như làm bằng tuyết, một bức vẽ nàng khoác một làn voan mỏng như mây và một bức khỏa thân bán phần, một bức hoàn toàn khỏa thân.

Cậu Tư giật mình. Bức họa đặt trong góc phòng dưới ánh đèn mờ, mới nhìn tưởng như người thật đang nằm trên giường nệm nhung chờ đợi hạnh phúc tới.

«Ai vậy cô Tư ?»

«Thì người ta chó ai mà hỏi !»

«Tôi muốn biết danh họa nào vẽ vậy chó ?» Cậu Tư nói trớ quạ, chó thiệt tình cậu muốn hỏi cô nào vậy ?

«Không cần biết, cứ xem cho thỏa mãn rồi tôi sẽ nói lịch sử của phòng tranh này cho cậu nghe.»

Biết cậu Tư đã bị thôi miên nên cô giữ im lặng để cho cậu thả hồn theo mây gió. Cô tìm chỗ ngồi chờ. Bây giờ cô mới thấy mình độc ác. Tiền phòng có đáng bao nhiêu trong khi khách sạn có cả chục phòng trống một lúc. Nếu là người có tí máu nghệ sĩ thì chơi điệu cho chàng họa sĩ một ân huệ nhỏ cũng không lố lã gì mà lại được tiếng nữ mạnh thường quân. Hoặc điệu hơn thì nhờ ông ấy vẽ cho một cái chân dung cô Tư Hồng Mao treo ở phòng khách thì hách biết mấy. Cô Tư tự trách mình sao không nghĩ tới chuyện đó. Vì cô coi người họa sĩ chỉ là «thợ vẽ» kiếm cơm. Bây giờ cô thấy cần thì không có.

Cô Tư bước khẽ đến bên cạnh cậu Tư và hỏi nhỏ như gió lọt kẽ màn :

«Cậu Tư thấy tranh đẹp chứ ?»

«Tuyệt trần !»

«Tranh đẹp hay gì đẹp ?»

«Người trong tranh cũng đẹp.... như tranh.»

«Cậu Tư có biết chuyện người trong tranh bước ra thành người thật không ?»

«Đó là chuyện ma Liêu Trai chứ làm gì có !»

«Cậu không tin tôi có phép à ?»

«Cô Tư học bùa ngải phù phép hồi nào ?»

«Tôi có sẵn chớ không học ai hết.»

«Cô nói thiệt chớ ?»

«Tôi gạt cậu làm chi ! Chiều thứ bảy tuần tới đúng sáu giờ cậu đến đây tôi sẽ làm phép cho cậu coi. Nhưng cậu có ý định mua tranh không ? Tranh nghệ thuật như vậy mà mấy ông thương gia, mấy ông phán, ông huyện, ông đốc phủ, ông hội đồng, điền chủ ăn chơi sang trọng nhưng không dám bỏ ra một hai xấp mua về nhà treo lâu lâu ngó qua một cái cho mát mắt.»

Cậu Tư bào chữa cho các ‘via’ :

«Tôi chắc không phải vậy đâu cô Tư à ! Người trong tranh đẹp qua ai thấy cũng mắt hồn nên mấy ông không dám mua. Đem về nhà là bề ghê tương ngay.»

«Tranh chớ bộ người thật sao mà mấy bà ghen ?»

«Thì cô vừa nói là người trong tranh bước ra thành người thật !»

«Người thật thì chỉ một và chỉ dành riêng cho cậu thôi.»

«Vậy để tôi mua một bức !»

«Bức nào ?» Cô Tư biết cậu thích bức nào nhưng lại chỉ chệch sang một bức bên cạnh.

«Tôi biết cậu đã từng đi bên Tây, chắc cậu thích bức vẽ cô ấy mặc đồ đầm phải không ? Cậu xem đây kia, đôi chân của cô bé thật là một công trình tuyệt mỹ của hóa công.»

Cậu Tư bị đánh lạc hướng nhưng đành phải gật chứ chẳng lẽ lại nói rằng mình thích «bức ấy» hơn. Gật xong cậu lại nói :

«Thôi để tôi mua hết cho đủ bộ, chớ mua lẻ tẻ khó treo !»

«Cậu đúng là tay chơi tranh rất sành. Mua thì mua đủ bộ như bàn cờ tướng, thiếu một con không đánh được.»

Thế là cậu Tư làm chủ trọn tất cả các bức gồm cả «bức ấy».

... Cậu từ già và đúng ngày giờ tuần sau, cậu đến như đã hẹn.

Bước vào phòng, cậu thấy những bức tranh vẫn còn đủ và ngoài cô Tư, còn có một nàng. Cả hai đều trang sức cực kỳ lộng lẫy, cô thì khoác áo tím còn nàng thì mặc toàn màu trắng. Nhác trông thấy, cậu Tư đã rên rì

bằng tiếng Pháp :

«Đúng là kỳ quan thứ 8, cô Tư ơi !»

Cô Tư tự đắc :

«Người đẹp trong tranh bước ra đó cậu Tư !»

Rồi giới thiệu hai bên.

Với những cử chỉ hết sức đầm Paris, cô bé tiến lại bắt tay và chào vị công tử bằng những câu xã giao cũng bằng tiếng Pháp.

Công tử như mất hồn, cầm mãi những ngón tay búp măng, quên buông ra. Cô Tư càng tỏ ra lịch thiệp. Cô cũng nói bằng tiếng Pháp :

«Xin lỗi cậu Tư nhé cháu tôi chỉ xuất hiện được ở đây 5-10 phút thôi.» Cô quay sang nhắc nhở cô bé «Cháu sửa soạn rồi đi. Xe sắp tới đón rồi kia»

Cô gái giơ tay lên để xem đồng hồ nhưng bị kẹt trong tay cậu công tử. Công tử buông tay nàng và nói chữa thẹn :

«Dạ, bây giờ còn sớm cô Tư ạ !»

«Nó đi dự thi hoa hậu trường Calmette nên phải đi sớm chút !»

Cô gái chào từ giã rồi quay lưng đi. Chiếc «giúp» đầm đong đưa chung quanh đôi chân ngà uyển chuyển nhắc cho cậu nhớ tới đôi chân trong tranh - hay đôi chân trong tranh đã bước ra ngoài đầm nát tim cậu ?

Cô gái đi khuất vào trong mà cậu Tư còn thần thờ trông theo. Cậu thầm thì :

«Hình như tôi có gặp em ở đâu rồi cô Tư à !»

Cô Tư cười :

«Trong mộng, trong tranh chứ không đâu cả ! Nó là em cô cậu của tôi đó. Từ nhỏ tới giờ chưa ra khỏi trường mà cậu gặp hồi nào ?» Cô Tư tiếp «Ông nhà tôi muốn làm mai nó cho thằng con trai ông nghị sĩ họ Đờ giàu nhất bên Paris có vài ngàn mẫu ruộng ở Languedoc và ven sông Garrone, nhưng ba má nó không chịu, chê xa! Tội nghiệp thằng nhỏ trông thấy nó đòi cưới cho bằng được.»

Cô Tư mời chàng công tử vào phòng khách. Cậu Tư quen tính bốc trời muốn gì được nấy và được ngay - như vừa rồi tài xế để xe khác qua mặt là cậu đi Sài gòn kéo một chiếc 12 ngàn đồng.

Cậu nói :

«Đã đẹp như vậy rồi còn thi hoa hậu làm chi cho phiền cô Tư ? Sắc đẹp của đàn bà con gái nên chỉ giành cho một người thôi. Đưa nó ra cho mọi người dòm là không tốt đâu. Cái gì chung cũng không tốt hết !»

«Cậu Tư nói vậy cũng phải !»

«Có nhiều người nhìn ắt có nhiều ham muốn rồi sanh ra tranh giành, mệt cho cô em !»

«Đâu để tôi vào bảo nó coi nó có nghe không nghe cậu.»

Cố nhiên là cô bé nghe lời cô Tư không đi dự cuộc thi hoa hậu nữa. Cô biết dựng kịch, chỗ nào nên diễn xuất ra sao, và nhất là lúc nào thì chơi cú đờ-ri-đô. Cô thấy cậu Tư mê mệt nên không làm màu nữa. Cô nói thật (một phần) vì sớm muộn gì cậu cũng nhận ra đũa «em cô cậu» của cô.

Khi ký «giao kèo» với họa sĩ Như Thanh, cô định chỉ dùng nàng trong việc «thu ngân». Nàng Trà ngồi đếm tiền bỏ vô tủ cũng đủ thu hút cả Sài gòn. Như vậy cũng lời to rồi. Nhưng bất ngờ cậu Tư đến. Cô rành cậu Tư một cây. Sài gòn ai còn không nghe danh. Cô có một tuần lễ để huấn luyện và tập dượt nàng trở thành một

thiếu nữ sang trọng và có học. Cô còn dạy nàng nói vài câu tiếng Pháp xã giao, dạy cô cầm dao nĩa, dạy cách cắt bít-tết, cách uống cà-phê v.v....

Các thứ này nàng đã từng quen với kẻ đã mua nàng 400 đồng, nay học thêm cũng không khó. Bây giờ nàng rất xứng đôi với cậu Tư trên nền văn minh mẫu quốc. Cô Tư cho chú cọp dói vờn vài hiệp rồi thả lỏng con mồi vì cô tin mình đã nắm được hồn sanh của nó.

Cậu Tư chóiang váng vì hạnh phúc bất ngờ vô cùng to lớn nên mắt bình tĩnh. Cậu dắt tay nàng đi ra phòng ăn trước những cặp mắt rực lửa vì ham muốn, vì ganh tị với địa vị của cậu.

Cậu bốc lên tuyên bố bao thầu mọi khoản chi phí cho khách khứa trong phòng. Các vị thực khách bỗng dưng được lộc «trời ban» thì tiếc gì mà không vỗ tay tôn vinh cậu. Có người biết cả cái lịch sử tiêu tiền của cậu ở bên Tây nên không ngần ngại hô cái khẩu hiệu thời đó :

«Vive le Prince de Galles ! Hoan hô hoàng tử xứ Galles !»

Cô Tư giật mình chạy đến làm bộ can :

«Bữa nay có quan Thống Đốc ông Hội đồng Trạch và thương gia Quách Đàm nữa đó nghe cậu Tư» - rồi cô

chạy đến xin lỗi quan Thống Đốc cùng hai vị kia.

Nhưng quan Thống Đốc cười hỉ xả :

«Chẳng có sao ! Nước Pháp thờ lý tưởng Tự Do, Bình Đẳng và Thân Ái mà !»

Cô trở lại mừng rỡ thuật với cậu Tư. Cậu càng hăng máu nâng cốc mời và chúc tụng rất đúng cung cách Tây.

«Xin các vị hãy cạn ly và chúc sức khoẻ quan Thống Đốc và các vị cùng bàn với ngài.»

Theo phép lịch sự, quan Thống Đốc và hai vị điền chủ lần lượt đứng dậy đáp lễ :

«Xin chúc đôi uyên ương hạnh phúc !»

Cả phòng tiệc vỗ tay râm ran và lại chúc mừng hai cô cậu.

Ngẫu nhiên, không ai dự kiến mà buổi tiệc trở thành buổi chúc mừng đôi bạn Phước - Trà.

Cô Tư canh chừng từng diễn biến của buổi tiệc để lèo lái. Trong giới đập bòn đập bát, cô T không kém ai nhất là các vụ chiên xào món ngon vật lạ cho khách hoặc sáng kiến nước lã khuấy nên hồ, mượn đầu heo nấu cháo.

Bữa nay nhằm chiều thứ bảy nên nhiều ông danh giá đến xả hơi cuối tuần, lại có quan Thống Đốc, cô liền cho đào kếp ra tuồng. Thật đúng nhu tướng xuất trận có cờ phát trống rung. Quả là một màn hát ly kỳ do một bàn tay phù thủy đạo diễn.

Đang lúc cậu Tư ngây ngợp trong ánh sáng vinh quang và tình ái lộng lẫy, cô Tư bèn tới rù rì vài câu. Cậu Tư gật đầu ngay.

Thế là cô Tư biến buổi tiệc tối thành buổi đấu giá tranh vẽ về đệ nhất giai nhân đất Sài gòn. Trước tiên là tám tranh lớn nguyên người lộng trong khung gỗ quý chạm trổ. Hai người bồi mặc đồng phục trắng thắt nơ đen khiêng tám tranh ra. Một bên là cô Ba, một bên là cậu Tư ghé tay vào nâng bức tranh đến quan Thống Đốc. Cô Tư cúi đầu kính cẩn nói bằng tiếng Việt, cậu Tư dịch ra tiếng Pháp :

«Thưa quan Thống Đốc, trong buổi chiều thứ bảy kỳ diệu này, sự có mặt của quan Thống Đốc thật là một vinh dự lớn cho Đại Lục Lữ Quán chúng tôi. Công đức của ngài không biết lấy chi đền đáp, vậy chúng tôi xin kính dâng Ngài tám tranh ‘ngôi sao Sài gòn’ do chính tay cô đề tặng.»

Một cô hầu bàn bưng một chiếc khay sơn mài mạ vàng trên đó đặt một hộp nhỏ cũng mạ vàng đưa tới trước mặt cô Ba. Cậu Tư liền mở chiếc hộp lấy bút đề bằng tiếng Pháp trên tấm thiệp in chữ nổi «Grand Hôtel Continental» mấy chữ «Kính tặng Quan Thống Đốc» xong, trao bút cho cô Ba. Cô ký tên : Trần Ngọc Trà rồi gắn vào góc bức khung gỗ và trao cây bút cho quan Thống Đốc.

Ba chữ đơn sơ ấy bỗng nhiên chói sáng như kim cương. Quan Thống Đốc đưa tay nhận món quà như nhận cả hương sắc cô Ba. Hai người bồi, theo lời dặn trước của cô Tư (cô bao giờ cũng nhanh nhẹn bắt thiệp trong xã giao) nâng bức tranh lên quay bốn phía cho mọi người cùng chiêm ngưỡng rồi từ từ lùi ra xa để cho cô Ba (cũng được cô Tư dặn trước) đưa bàn tay ngọc ra cho quan Thống Đốc bắt lấy. Ngài đưa lên hôn mu bàn tay như một đóa hoa tuyết, rồi không đành buông. Ngài khẽ kéo cô về phía ngài và... hai người hôn nhau hai bên má, mỗi bên một cái, cái thứ hai dài hơn cái trước chừng năm sáu giây - đúng điệu xã giao giới thượng lưu Âu Tây - trong tiếng vỗ tay vang dội kéo dài khắp phòng. Quan Thống Đốc giờ tay chào tỏ vẻ rất cảm động thấy thần dân nước Việt ghi ơn mình một cách đích đáng.

Sau khi tấm tranh được khuôn ra để đưa về Soái Phủ thì một cặp bồi lại mang hai bức tranh khác nhỏ hơn, tiến tới bàn tiệc. Và cô Tư lại tỏ tài xã giao bằng tiếng Việt :

«Thưa Ngài Hội Đồng Quản Hạt hay là Bác Tư thân kính, thưa đại thương gia Quách Đàm, sự có mặt của nhị vị cùng quan Thống Đốc hôm nay thật là một điều vui mừng lớn cho Lữ Quán chúng tôi. Đề tri ân quý vị, chúng tôi xin kính tặng Bác Tư bức tranh mỹ nhân thưởng nguyệt, và Quách thương gia bức mỹ nhân điểm trang với chữ ký của chính mỹ nhân.»

Cô Ba lại ký tên, mỗi lần ký với cây bút khác, sau khi ký xong tặng bút cùng với tranh, hai bức tranh lại được xoay bốn phía để trình cho thực khách.

Tuy nói là tặng nhưng cô Tư biết ba ông lớn này (mỗi ông lớn mỗi kiêu) sẽ đáp lại còn hơn là giá bán bức tranh. Một ông Thống Đốc từng ký cho các viên chức vùng Hậu Giang mỗi người được khăn 2000 mẫu đất và riêng ông Hội đồng Trạch, người biết lao lách hơn các ngài kia, 5 ngàn mẫu thì bức tranh này sẽ mang lại cho khách sạn của cô một món lợi không nhỏ. Còn hai vị kia có kém gì quan Thống Đốc về mặt... «Bộ Lư» ?

Khi tặng tranh xong cô Tư quay ra nói với các vị khách :

«Thưa quý vị, đây là những tác phẩm của một thiên tài hội họa. Ông ta đã dùng nét vẽ để tạo nên dung nhan của một mỹ nhân đã được dân chúng Sài Gòn ngưỡng mộ. Thật là may mắn cho Lữ Quán chúng tôi. Hôm nay cô lại có mặt ở đây như một bức tranh sống để hùng hồn chứng minh tài năng của người họa sĩ. Sau khi xong tiệc, chúng tôi mời quý ngài ra phòng triển lãm tranh để thưởng thức tiếp những món ăn tinh thần.»

Cô ngưng vài giây rồi tiếp :

«Chúng tôi chỉ còn bấy nhiêu bức thôi. Vị nào muốn giữ nét đẹp cho mình xin hãy vui lòng cho biết ngay để được nhận chữ ký của mỹ nhân ở tại đây.»

Còn dịp nào vinh hạnh hơn cho các ông phán, các ông đốc phủ sứ trẻ, mấy thầy Còm mới tập tễnh bước vào tứ đồ tường, không bỏ lỡ cơ hội bày tỏ khí phách của con cháu Rồng Tiên. Họ sợ chậm chân sẽ không chiếm được làn môi khoé mắt của nàng Trà, người mà quan Thống Đốc thoát nhìn đã tưởng là Nam Phương Hoàng Hậu - nên đua nhau bỏ tiền ra mua.

Sáng hôm sau, báo chí Sài thành đều chạy tít lớn và đăng ảnh kèm bài tường thuật bút trang nhất.

Quan Thống Đốc được Ngôi Sao Sài Gòn hôn và tặng ảnh của cô tại Đại Lục Lữ Quán. Đại Công Tử Phước Georges là tình nhân của công chúa Nga, nay đã chiếm được đóa hoa Trà ? Cậu Tư bao thầu bữa tiệc chiêu Thử Bảy... Nụ cười giai nhân làm chết đứng anh hùng. Đại điền chủ Trần Trinh Trạch từ Bạc Liêu vác cù ngoéo lên đây cùng với đại thương gia Quách Đàm đái quan Thống Đốc món ‘ Dã Hạc Giang Nam’ trứ danh.

Một bức ảnh do Sài Gòn photo chụp phóng đại bằng người thật Quan Thống Đốc và cô Ba ôm nhau được treo ở phòng khác Lữ Quán ngày hôm sau.

Không ai cần biết «cái thiên tài» đã tạo ra những bức tranh này. Chàng ta đang ăn quán ngủ đình hay đã tìm được gánh hát nào để vẽ sơn thủy kiếm cơm.

CHƯƠNG XXIII

Hai chiếc xe hơi mui trần chạy hàng một. Chiếc thứ nhất màu đen hiệu Hotckhiss của cậu Tư mới mua, chở cậu Tư, cậu Ba và cô Ba. Cô Ba ngồi giữa, quần khăn sọc mỏng gió phất qua phía cậu Tư như có chút vị tình. Cho nên cô Ba gác tay qua vai cậu Ba để cân bằng tình cảm. Ba người ngồi vừa vận băng sau như một bộ ba khấn khít. Thời gian gần đây, người Sài Gòn để ý thấy ở đâu có cậu Ba thì có cậu Tư. Ở đâu có cậu Ba cậu Tư thì có cô Ba.

Chiếc xe thứ hai cũng là chiếc Hotckhiss, màu xanh của cậu Ba, chở hai toán vệ sĩ. Xe chạy với tốc độ nhanh vừa phải, đủ qua mặt các xe trên đường. Anh tài xế sợ bị khiển trách, nên không dám chạy chậm. Chiếc khăn sọc của cô Ba càng phất dính vào ngực cậu Tư.

«Anh Ba à ! Bữa nay mình đi đâu ?» - Cậu Tư quay sang hỏi cậu Ba.

«Bây giờ hết chỗ rồi, tôi không biết đi đâu.»

«Vô tiệm Ro mình làm bận vài ngạo hoặc lại anh Bảy Phương gây sòng chớ còn đi đâu nữa. Mấy bữa nay đen đủi quá tôi làm trôi mấy ghe chà lúa rồi, thôi để bữa khác hãy chơi bài. Tôi muốn coi hát.»

Cậu Tư suy nghĩ rồi hỏi cô Ba :

«Hát bóng cầm thì chán lắm thôi, em định thế nào Trà ?»

«Dạ, tùy hai anh chứ em không có ý định gì hết.»

Cậu Ba móc kiếng mát gắn lên mắt Trà rồi bảo :

«Em đeo kiếng lên, kéo xe chạy bết mắt.»

Cô Ba cười khoe hàm răng ngọc :

«Cuộc đời đang tươi sáng bỗng nhiên tối sầm.»

Cậu Tư ngạc nhiên :

«Em nói gì vậy Trà ? Bộ anh với anh Ba có làm gì em không vừa ý hay sao ?»

Cô Ba lắc đầu :

«Đó là tại cặp mắt kiếng của anh Ba mới gắn lên mắt em nên em nói vậy, chứ đi với hai anh là em vui nhất !»

Cậu Ba cải chánh :

«Anh sợ bụi vô mắt phượng của em.»

Cô Ba quay sang đâm khẽ vào bã vai chắc nịch như thốt gỗ lim của cậu Ba, phụng phịu :

«Thôi anh đi, anh cứ ngao em hoài.»

«Thiệt chớ ngao gì. Mắt em theo sách tướng nói là mắt phượng ngủ.»

Cậu Tư tiếp :

«Mắt phượng chỉ có ở người Á châu thôi và nhất là những giai nhân tuyệt đẹp. Người ta thường nói mày tầm mắt phượng, em không nghe sao ?»

Cái «mắt» sống của các bậc vương tôn công tử bây giờ là : Nằm giường Lèo, tay đeo hột xoàn, Mang đôi giày ăn-phón Xách cây dù Mạc-xây Cái răng của cậu bít vàng. Bóp phơi toàn giấy bạc xăng

Cậu Tư thì theo một, nhưng cậu Ba thì bất chấp. Cậu đi chơi thường mặc soọc, áo thung và quần khăn bàng lông mang dép xập xệ. Nếu là kẻ khác thì người ta sẽ bảo là không lịch sự, nhưng đây là cậu Ba Hắc Công Tử, con của Hội đồng trạch thì đó lại là một cái «mắt thời trang» và cậu được cho là người bình dân trong cách đối xử và không kiêu cạo trong cách ăn mặc.

Thấy trời nắng còn hơi gắt, cậu Ba kéo khăn che cho cô Ba : «Coi chừng nắng ăn mặt em cho coi.»

Cậu Tư được dịp khen cậu Ba và bảo :

«Anh Ba cưng Trà ghê, thưởng anh Ba đi em !»

Trà làm nũng :

«Sao anh không thưởng mà anh bắt em ?»

«Em thưởng thì mới có ý nghĩa chứ anh thưởng thì anh Ba đâu có nhận. Phải không anh Ba ?»

«Em thưởng tôi rồi anh Tư à !»

Cậu Tư hỏi : «Thưởng gì đâu ?»

Cậu Ba lặng lẽ trật vai áo. Trà nhìn thấy dấu răng vôi vàng kéo áo lại. Nhưng cậu Tư cũng lẹ mắt. Trà xấu hổ úp mặt vào tay, hai chân đạp lia.

Cậu Tư đề lại, bảo : «Coi chừng lật xe, Trà !»

«Em hông chịu đâu ! Em bắt đền anh đó» Trà vừa gào vừa cầu véo hai người.

«Đề anh bắt đền ! Đề đề...» chụt chụt...

Thời may có một chiếc Fiat màu xám phóng vút qua làm cậu Ba chăm chú nhìn theo.

«Ai như anh Sáu Ngọ ?»

«Đâu chạy theo coi. Nếu phải, mình rủ ảnh đi lại Lữ Quán ‘uống Trà’ chơi !»

Trà vùng vằng :

«Thôi anh đi. Gặp ông Đốc tưa anh cũng rủ, đừng ông thầy kiện anh cũng ngoắc. Đi chạt xe ngồi mệt thấy mồ.»

Cậu Ba cậu Tư cùng cười. Cậu Tư vuốt má Trà nhưng Trà càng nũng nịu : «Đã vậy, tới nơi gây tiệc rồi hai anh đi mất bỏ em lại một mình với họ.»

«Mấy ông là bạn thân, hai anh mới mời chớ, đâu phải ai hai anh cũng mời.»

Trà bảo :

«Thôi bữa nay không mời ai hết. Em đi với hai anh thôi. Nhưng hai anh dắt em đi đâu ?»

«Đi coi hát chịu không chừng ?»

Cậu Ba hỏi. Cậu Tư mới bắt liền :

«Coi hát thì chờ gánh của tôi lên đây mới có. Du thuyền ủa Điêu Thuyền.»

«Ồ ở cái màn dâng rượu... vui quá.»

Hai người quay lại nhìn nhau cười ý nhị, rồi không ai bảo ai, cả hai cùng thơm má Trà và ép mặt Trà ở giữa hồi lâu. Cậu Ba bảo :

«Ừ thôi đi lại Quãng Hạp ăn mỗi người một tô mì.»

«Mì mà ăn gì nổi một tô ?»

«Anh ăn tô rưỡi, em rán nửa tô thôi.»

«Hay là đi vô Chợ Cũ ăn cháo cá.»

«Cháo cá thì ăn giắc khuya chớ ai lại ăn giắc chiều.»

«Thôi đi lại Rotonde ăn ốc cau quay.»

«Ốc cau quay thì phải đến Lữ Quán do Năm Tây chế biến mới tuyệt. À, bữa nào kêu Năm Tây làm một cái ‘Dã Hạc Giang Nam’ dùng thử. Ông Thống Đốc ăn được, sao mình lại không ?»

Cô Ba vẫn còn hờn :

«Hai anh lôi em đi hai ba ngày nay không cho về, cô Tư sẽ rầy em cho coi.»

«Cổ rầy anh có cách làm cổ hết rầy ngay và còn cho em đi lâu hơn nữa. !»

Cậu Tư giải thích :

«Cổ muốn em ngồi caissière (thu ngân) là để thu hút khách tới cho đông, nay khách tới quá đông nên cổ mới cho em đi. Thực ra em cũng đã tóm cho cổ hai người khách quý rồi.»

«Ai ?»

Cô Ba dẫu môi duyên dáng tươi như cánh hồng ban mai.

«Anh với anh Ba chớ ai. Mỗi lần đến rước em đi chơi hai anh đã phải quấy với cổ, cổ mới cho phép chớ đâu phải tự nhiên mà em được đi.»

Cô Ba sực nhớ ra và nói :

«Hôm trước có một ông đến rước em đi... ngoạn cảnh Đà Lạt một tuần lễ.»

«Rồi sao ?»

«Cô Tư không cho đi. Cô nói ông này ‘bán kẹo kéo’ ngoài bùng binh 30 năm rồi.»

Cậu Ba cười ngất tiếp :

«Ông già nào mà bán kẹo kéo lâu đời vậy. Trong 30 năm ông phải bán ít nhất 300 tấn kẹo kéo đó.»

«Cô Tư đòi ông phải trả lương cho cô... ủa cho em 7 ngàn đồng.»

«Trời, mỗi ngày có một ngàn thôi à ?»

«Vậy mà ông còn trả xuống 5 ngàn.»

«Rồi cô Tư nói sao ?»

«Cô Tư bảo ông ngày mai trở lại rước em.»

«Trời, sao cô hạ giá trị em vậy ? 5 ngàn mà cũng rước em đi chơi một tuần lễ được sao ? Em chỉ nói một tiếng đã được 5 ngàn rồi !»

Trà cười, tiếp :

«Hôm sau ông tới. Cô bảo ông ngồi ở phòng khách. Cô cho ông chờ từ sáng tới trưa. Rồi từ trưa tới chiều luôn. Chắc ông ngáp sái cả quai hàm.»

«Rồi sao ?»

«Cổ đẩy cây thoa mỡ bò chó sao !»

«Cô Tư chơi ác thật, cho nên trời phạt cô có mái tóc đỏ thây mà ớn !»

Cậu Ba hỏi :

«Còn hai ông này có bán kẹo kéo không hả em ?»

Ba Trà hỏi lại :

«Hai ông nào ?»

«Ông Ba với ông Tư này nè !»

Ba Trà giăng hai cánh tay ngà ra ngoặt cổ hai chàng công tử dùm lại rồi đặt lên má mỗi người một cái hôn dài còn hai cậu thì áp chặt môi mình vào hai bàn tay nõn nà của nàng.

«Vắng hai anh một ngày là buồn một ngày ! - Trà tủi rĩ.

«Ai buồn ? Em hay cô Tư ?» Cậu Tư gặng hỏi.

«Cô Tư cũng buồn mà em cũng buồn !»

Xe chạy qua bên Thủy Bình, Trà nhìn thấy cái đồng hồ ba mặt, bèn la như hốt hoảng :

«Cho xe quay lại, quay lại ngay.»

«Sao vậy ?»

«Em không muốn thấy cái đồng hồ đó.»

«Thì đừng có nhìn.»

«Em nhắm mắt nhưng em vẫn trông thấy cây kim nó không chạy. Ai coi giờ nó sẽ lằm. Em ghét cái đồng hồ đó lắm.»

Rồi Trà hỏi :

«Hai anh thích ăn cà-ri-nị không ?»

Cậu Ba hỏi :

«Sao em biết món cay hít hà đó ? Mồi em gắp ớt đỏ lên còn hơn thoa son nữa !»

«Hồi nào tới bây giờ em chỉ thoa son vài lần thôi. Còn dầu thơm thì không xài bao giờ nhưng cô Tư ép, em phải chiều. Chính cô dạy em vẽ chân mày, viền mắt chớ em đâu có biết mấy việc đó.»

«Em không xài dầu thơm mà vẫn thơm. Hít hít... sao em như tắm dầu thơm vậy ?»

«Em không biết. Cô Tư cũng nói : bộ mày để bọc điều sao Trà ?»

Cậu Ba lại hỏi :

«Em muốn đi ăn cà ri nị hả ?»

«Dạ. Đến đó em chỉ cho hai anh cách ăn. Mấy ‘anh Bảy’ toàn vắt com thấy vô miệng coi vui lắm. Thấy lữm, thấy lữm lia lịa mà không văng ra ngoài cục nào hết ! Thiệt tài... Nội dòm mấy ảnh ăn cũng đủ tiền rồi.»

Chập sau, xe đỗ lại trước cổng chùa. Con bò vá to sù vẫn đứng bất động như xưa, cơ hồ không biết những người đến xá vái nó hàng ngày.

Cậu Ba bước xuống xe mở cửa và đưa cánh tay gân guốc cho cô vịn mà bước xuống. Cậu hỏi : «Em muốn cúng chùa hả ? Để anh lại kia mua nhang !» Rồi quay đi.

Cậu Tư bước xuống sau và dìu cô Ba về phía cửa chính ngôi chùa. Một người áo vàng như nghệ, đầu trắng như thúng bông chống gậy chậm chạp bước ra đưa cặp mắt trắng xát nhìn khách.

Trà nhận ra đó là ông Từ, ngày xưa là kẻ la quát đám trẻ lang thang quanh đây hàng ngày và cũng là người bố thí cho chúng nhiều thức ăn nhất. Thời gian được đo bằng cây gậy trúc của ông. Ngày trước ông chạy nhanh đuổi kịp bọn trẻ, còn bây giờ tay gậy run run.

Nhiều năm đã đi qua cuộc đời Trà. Bỗng nhiên nước mắt ròng ròng. Trà quay mặt ra. Nàng cúi đầu chào từ

giã ông Từ rồi lôi tay cậu Tư đi.

«Chúng tôi đi mua lễ vật rồi trở lại.»

Cô Ba dắt cậu Tư đi quanh chùa như ngoạn cảnh. Chiếc băng đá ngày xưa ngã nghiêng, cây sứ cùi già xơ xác vẫn còn đứng ở chỗ cũ. Và cây da rỗng ruột như người bạn kiên nhẫn đứng chờ đợi người xưa với tấm lòng rộng mở.

Một buổi chiều Ân chui vào bọng cây lấy đôi guốc gu ra tặng cho Trà ở đây. Một buổi chiều khác Ân ngồi với Trà trên rễ cây da. Ân e dè tỏ những cử chỉ âu yếm với Trà rồi Trà nghe một làn hơi nhẹ dường như hôn, nhưng Ân không dám hôn mạnh và Trà vụt chạy.

Bất thần Trà vén jupe lên rồi buông xuống ngay. Cậu Tư vừa nhìn thấy làn da tuyết thì kêu lên :

«Gì vậy Trà ? Có sâu hay kiến nào cắn chân Trà hả?» Rồi nhanh nhẹn dìu Trà lại ngồi ở chiếc băng đá. «Có sao không Trà ?» Cậu Tư hỏi lia.

«Không, không có gì đâu hết anh !»

Cậu Tư lại vén gấu váy lên để tìm con sâu hay cái kiến nào đã dám len vào đụng tới làn da của nàng Tiên. Cậu Tư có biết đâu Trà đang nhớ lại kỷ niệm xưa với

Ăn. Lần đó Trà vấp té rách ống quần và trầy đầu gối. Ăn giờ lên xem rồi bắt thần ôm chân Trà làm Trà ngã lên trên vai Ăn. Đó là lần đầu tiên da thịt đứa con gái dậy thì chạm vào thằng con trai. Ngày tháng qua. Bây giờ đám trẻ con tản lạc đi đâu hết. Cây da rỗng ruột không che chở chúng và ông Từ không còn nuôi nổi chúng nó nữa. Chúng đã trở thành những thanh niên như Trà đã chịu biết bao nhiêu biến thiên của xã hội. Trà đã sống gần, đã thương mến chúng : Thằng Rái, thằng Chằng Hiu, Ăn Xe Lửa Cán những người bạn thời trẻ rất đổi thân thiết của Trà.

«Em là Trà Huế, trà hàng rào !»

«Không ! Trà là Trà Ô Long, Trà Trung Huê Kỳ chương !» Tiếng của Ăn còn vang trong tâm khảm Trà.

Thấy Trà ngồi thừ ra, đôi mắt xa xăm rờm rớm, cậu Tư vừa ôm riết đôi chân Trà vừa ngược lên hỏi :

«Em nghĩ gì vậy Trà ?»

«Không có gì đâu anh ! Tại em mỏi chân thôi !»

«Đề anh bóp cho em hết mỏi nghe ! Hay là đề anh bảo tụi nó kêu xe kéo tới...»

«Em hết rồi !» Nói xong Trà đứng dậy đi như thường.

Dưới chân nàng từng mô đất cằn, từng miếng gạch bể hiện lên như những kỷ niệm. Khi xưa ăn của chùa bố thí mà sao cuộc đời thanh thản vui tươi. Còn bây giờ lên xe xuống ngựa, kẻ chiều người chuộng, sáng đón tối đưa, sao lại chẳng vui bằng ?

Cậu Ba trở lại với hai người vệ sĩ. Một người bung một thúng nhang gồm đủ loại đủ cỡ nhang, nhang ống, nhang thẻ, nhang vòng. Còn người kia bung một mâm trái cây.

Cậu Ba vui vẻ bảo :

«Em cúng đi Trà, em vái đi Trà. Phật bên Ấn độ cũng thương người như Phật bên mình thôi. Em vái cho ba anh em mình mạnh khoẻ hoài hoài nghe ! Em còn vái gì thì cứ vái luôn thẻ. Nếu em muốn, anh sẽ cất cho em một ngôi chùa, nóc chùa phết vàng, còn cổng chùa đúc bằng bạc»

Cậu Tư cười :

«Bộ anh Ba muốn mình thành Lan và Diệp hả ?»

Trà nói :

«Em vái cho em năm chiêm bao thấy ba em. Và hai anh đừng bỏ em.»

Cậu Tư cười vui vẻ :

«Hai anh làm sao bỏ em được ? Có em bỏ hai anh thì có.»

Cậu Ba chêm vô :

«Không ai bỏ ai hết. Còn như em muốn chiêm bao thấy ba em thì chắc dễ thôi. Em vái thì thế nào Phật cũng cho, nhưng ông Phật này là người Ấn độ sợ ông không hiểu tiếng Việt Nam. Vậy mình phải đi chùa Việt Nam mới được.»

Cậu Tư vỗ tay :

«Ở Mỹ Tho có chùa Vĩnh Tràng tôi rành lắm anh Ba. Vậy mình đưa em Trà tới đó có Phật Việt Nam. Hồi nhỏ tôi đi chùa với ngoại tôi hoài tôi biết cảnh chùa rành lắm.»

Cậu Ba gơ tay đồng hồ rồi nói :

«Bây giờ còn sớm, đi ngay thì kịp. Chịu không cưng?»

«Đề bữa khác, bây giờ đi gấp, anh biểu tài xế chạy mau em chóng mặt lắm.»

«Ồ thôi sáng sớm thức dậy mình đi ! Trưa ghé Mỹ Tho cúng chùa, chiều xuống Cần Thơ ăn cá cháy ở bờ Hậu Giang.»

«Còn tối nay làm gì cho hết thì giờ ? Đêm lúc này dài lắm !»

Cô Ba đáp ngay :

«Đi coi hát ! Như vậy chỉ hết nửa đêm thôi ! Còn nửa đêm thuộc quyền hai anh điều khiển.»

Cậu Ba cười :

«Đi coi hát thì phải hát bóng chớ hát cải lương không được đâu em ơi !»

«Sao vậy ?»

«Hỏi anh Tư thì biết. Hí hí !»

«Anh Tư nói em nghe thử coi !»

Cậu Ba đáp ngay :

«Anh sợ anh Tư xem rồi ảnh nổi hứng bất ngờ.»

«Hứng gì vậy anh Tư ?»

«Thì xem đào... hát hay, nổi hứng vậy mà. Anh Tư cũng vậy chứ phải mình anh sao. ?»

Trà hiểu ra nguýt :

«Hai anh thì vậy không hà ! Người ta đang trên sân khấu mà cũng kéo xuống đi cho được.»

«Đó là đối với gánh nhà thôi, chớ gánh lạ chắc không dám hứng như vậy đâu !» Cậu Ba bào chữa.

Cậu Ba cho người đi mua vé rồi ba người vào rạp. Cậu Ba ngồi bên phải, cậu Tư ngồi bên trái như tả hữu thừa tướng. Ba người tuy không có hứa với nhau, nhưng mỗi khi đi chơi chung đều tự do, ai muốn làm thì làm, nửa chừng bỏ về cũng không giận hờn, theo luật giang hồ, không ghen tuong, không tranh giành làm của riêng như thường tình.

Ở đời muôn sự của chung,
Hơn nhau một tiếng anh hùng mà thôi

Vừa ngồi xong, Trà nghe có bàn tay nào khều lưng mình. Nàng quay lại. Một người con gái đẹp rút điều thuốc mời Trà và hỏi :

«Chị phải là Ba Trà không ?»

«Cô là ai ?»

«Em tên là Nhị. Em muốn mời chị đi ra ngoài này nói chuyện chút được không ?»

«Nói gì thì cứ nói ở ngay đây, không cần phải đi đâu hết.»

«Em có người bạn khuyên bảo em : mày hãy đi tìm con Trà và kết chị em với nó. Cả Sài Gòn này ai cũng biết nó là ngôi sao sáng. Mày sẽ được tiền được danh tiếng. Còn mày núp núp lén lén, tiền không có mà danh cũng không. Em thấy nó nói đúng nên đi tìm chị.»

Nghe lời cô gái, Trà bàng hoàng. Chưa ai nói với nàng những câu như vậy. Tàn nhẫn, nhưng là sự thật. Nhị tiếp :

«Em muốn làm em nuôi chị được không ? Chị thứ Ba em thứ Tư»

Từ nãy giờ Trà ngồi lặng thinh. Mồ hôi rướm đầy mình. Bây giờ nàng mới hiểu ra mình, qua câu nói của Tư Nhị : Mình là một con đĩ ! Chỉ là một con đĩ, không có gì khác !

Tư Nhị lại tiếp :

«Em nghe khác ngồi quán nói với nhau : Đi lại Đại Lục ‘uống trà’ chơi ! Tức là đi lại coi mặt chị đó. Cả Sài Gòn này ai cũng muốn làm tình nhơn của chị. Em ước mong sao ở đất Sài Gòn mọi người mê em như chị là đời em thỏa nguyện rồi. Em ở trên Nam Vang xuống đây được vài tháng». Rồi Nhị không ngần ngại rỉ tai Trà: «Em sẽ bày cho chị nhiều bùa ngải để làm ăn. Nghề này mà tay trơn là chết không kịp ngáp đó chị.»

CHƯƠNG XXIV

Một cụ già ăn mặc theo kiểu xưa nhưng có vẻ quen sinh hoạt Sài Gòn, đi thẳng tới chỗ cô Tư Hồng Mao ngồi, tự giới thiệu bằng một tấm danh thiếp và nói với giọng không bình thường :

«Tôi muốn gặp cái cô tên Ba Trà hay Trà gì đó.»

Cô Tư nhìn tấm danh thiếp thấy dòng chữ «Huyện hàm..» thì cười thầm : «lại một ông huyện mâchoire.» «Ông có việc gì vậy ?» Cô hỏi bằng giọng không được lễ độ lắm.

«Ồ cũng có chút việc. Bà là bà chủ của cô đó phải không ?»

«Dạ phải.»

Cô Tư nhìn kỹ lão già. Cũng thuộc loại râu quẽm đi tìm của lạ đất Sài Thành, nhưng nhìn gương mặt có vẻ không phải là kẻ sành chơi. Loại này khó bề mà vói tới ngôi sao. Tuy vậy cô Tư vẫn giữ phép lịch sự, mời vào văn phòng thết trà. Có lẽ lão không màng cách thức xã giao. Vừa ngồi lão móc ra một tờ giấy, tra kiếng vào đọc :

«Những khoản tiêu phí của con tôi trong thời gian chơi hoang với cô Ba Trà hay Trà gì đó (Lão cố tình nói Trà hay Trà) Cô Tư sửa lại, nhưng lão không chú ý vẫn đọc :

- Tiền mua nhà : 15 ngàn đồng

- Tiền mua xe hơi : 8 ngàn đồng

- Tiền làm đám cưới : 10 ngàn đồng

- Các khoản lật vặt khác ước chừng 15-20 ngàn. Cô Tư sững sốt :

«Dạ thưa ông tôi không biết gì hết thưa ông !»

«Cô là chủ của cô ta, cô phải chịu trách nhiệm về tư cách nhân viên của cô.»

«Dạ nhưng theo tôi biết thì cô Trà không có nhà riêng, xe riêng hoặc làm đám cưới với ai hết. Cô đang ở đây, độc thân và làm nhân viên thu ngân cho nhà hàng tôi.»

«Cô có thể cho tôi gặp mặt cô Trà hay Trà gì đó không?»

«Dạ nhân viên của tôi chỉ có cô Trà chứ không có ai tên Trà cả.»

Lão già móc tấm hình đưa ra và nói :

«Tôi muốn đo người thật với tấm hình này xem có đúng không rồi sẽ tính sau.»

«Dạ xin ông cho tôi xem hình. Hễ đúng thì tôi nói đúng và tôi sẽ giúp ông toại ý»

Lão già đưa tấm ảnh và bảo :

«Đây là hình chụp cô ta và thằng con trai tôi lúc đang hú hí ở Vũng Tàu còn đây là ảnh ảnh và ảnh...»

Cô Tư cầm những tấm ảnh lên và nói :

«Dạ đúng đây là cô Ba Trà hiện là nhơn viên của tôi. Nhưng tôi không hiểu gì về những chuyện ông đã kể qua, phiền ông cho tôi biết rõ đầu đuôi.»

Lão già trầm giọng bằng hóp nước trà rồi kể :

«Nó là chủ nhà băng ở Cần Thơ, kêu tắt là BIC tức nhà băng Đông Dương chi nhánh ở Cần Thơ. Nó đi Sài Gòn đóng tiền cho nhà băng chánh rồi gặp cô kia, hai đảng xáp với nhau ở luôn. Nó mua nhà, sắm xe hơi và làm đám cưới với cô ta nữa.»

«Dạ, nếu anh ấy chưa vợ...»

«Nó vợ con đã 10 năm nay rồi, còn chưa gì nữa ! Nó lấy tiền băng ra xài thâm thủng nhưng cũng may vợ nó biết nên đi tìm và bắt được tại trận ở Sài Gòn. Nó đã vung tay xài phí của nhà băng trên 50 ngàn đồng. Lúa 2 cắc một giạ, tôi hỏi cô số tiền đó nhiều hay ít ? Tôi tra hạch tên tuổi cô kia mấy tháng nay nó mới chịu khai ra và lòi ra mấy tấm ảnh. Nếu cô nhìn nhận đây là cô Trà thì tôi sẽ đi thưa Cò bắt bỏ tù cô.»

Cô Tư hỏi :

«Cô có tội gì ạ ?»

«Cô ta lừa gạt con tôi, xài tiền của tôi.»

«Dạ anh ấy đã lớn tuổi chớ đâu phải trẻ con mà cô ấy lừa gạt ?»

«Tôi không biết, tôi không biết. Vụ mờ ám này phải được pháp luật xét xử. Hiện thân chủ của tôi đang nhao nhao lên đòi rút tiền ra khỏi chương mục của họ. Nếu cô ta không chịu bồi thường số bạc này tôi sẽ không dung cho cô ta».

Nói xong lão già đứng dậy không chào và nện gót giày mạnh, đi ra.

... Trong lúc đó trên lầu, trong một phòng sang trọng cô Ba, cậu Tư, cậu Ba đang bàn bạc tìm cách giải phá thành sầu. Tửu, sắc, tài, phiến, các cậu đã qua đủ bốn cửa rồi, cửa nào cũng nhão nhề, bây giờ còn một cửa ít ngán là cuộc đò đen để thử vận mạng thôi.

Cậu Ba dùng máy điện thoại kêu :

«A lô, anh Sáu đó hả ! Tối đây chơi chút được không? Ở đây đang có gió mới.»

Nghe tri âm gọi, Sáu Ngọ tới liền. Đi sau lưng thấy một thằng tay xách cái túi to to.

Sáu Ngọ vô dân Tây lấy tên Paul Daron. Ông ta mua cái tước hiệu đó để dễ bề làm ăn chứ ông không thi nổi bằng cấp này.

Anh Sáu tới với vẻ mặt quạo đeo. Ông ta phân trần ngay : «Anh Ba với anh Tư nghĩ coi có tức không ?»

«Bộ sông nào dám cả gan không xâu cho anh hả ?»

«Không phải hai anh à. Tụi nó là con Trời mới dám không xâu cho tôi. Nhưng tôi mới vừa coi bói. Gặp thằng thầy bói nói chuyện trịch thượng.»

«Bói ?» Cậu Tư cười ha hả «Hết chuyện rồi sao anh đi coi bói ?»

«Thì buồn buồn cũng đi coi bậy chơi chớ tui đâu có tin mấy thằng cha Quỉ ‘cóc’ đó.»

«Anh đi xem ở đâu ?»

«Ở trong Bàn Cờ, thầy Tư Nên».

«Thầy nói gì ?»

«Vừa trông thấy mặt tôi thầy nói ngay : ‘Ông có số chết bất đắc kỳ tử.’ Tôi chưa kịp ngồi, sẵn trớn bèn ‘ngay chân’ cho thầy một phát lăn cù. Tôi trở mặt bảo : Thầy có nói lại không ? Thầy nhút định không nói mà cười bảo tôi : Để rồi ông coi có đúng không ? Chẳng những ông chết bất đắc kỳ tử mà còn không còn hòm chôn nữa ! Mặt anh Sáu tím thẫm lại môi giựt giựt : Thầy bà mà nói ầu vậy coi có đáng ăn đập hay không? Nhưng thấy thầy già yếu nên tôi tha cho, chỉ dặn : từ rày phải coi cho kỹ rồi hãy nói.»

Sáu Ngọ tiếp :

«Hai anh nghĩ coi tôi mỗi ngày thu tiền xâu ở các sòng bạc mấy ngàn đồng, em út nhất hô bá ứng mà lão ta bảo tôi chết bất đắc kỳ tử và không hòm chôn, có tức không ?»

Cậu Tư vuốt giận :

«Thôi bỏ qua đi anh Sáu, bây giờ mình gây sòng xả xui. Tôi với anh Ba ít khi gặp nhau như vậy. Mới sống ở đây mấy ngày đã phát chán muốn trở về miệt dưới rồi. Đêm nay sẵn có em Ba Ngôi Sao ở đây, tui mình châu trướng cho vui, rồi sáng mai tui với anh Ba đều lui ghe về dưới. Anh Sáu có rảnh đi xuống miệt vườn chơi một chuyến lấy hên.»

Sáu Ngọ nhìn Trà như hỏi :

«Hai anh đi rồi bỏ em ở lại cho ai ?»

Cậu Ba biết ý bèn đáp ngay :

«Tụi tôi đi thì ở trên này em nó nương tựa nơi anh Sáu chứ ai. !»

Ba người bạn tri âm nói qua nói lại thêm vài câu thì các em đã lo xong mọi việc. Bốn người ngồi vào chiếu theo Tứ Trụ Cậu Ba, Cô Ba, Cậu Tư rồi Thầy Sáu.

Thấy Thầy Sáu có sẵn bao bạc để bên cạnh, Cậu Ba bảo một chàng vệ sĩ : «Chú đi vào Chợ Lớn bảo thằng cha chủ tiệm lúa đưa cho tôi vài ‘ghe’».

Nghe chủ bảo chàng vệ sĩ hiểu rồi. Lệnh của cậu Ba ban ra như vậy cũng thường. Ghe tức là ghe chài Lúa.

Lúa của ông Hội Đồng bán cho tiệm ngánh ở Bạc Liêu còn tiệm chánh ở Chợ Lớn.

Cậu Tư thì rút tập ngân phiếu ra giắt trên túi. Còn cô Ba ? Cô phụng phịu :

«Em đâu có tiền ‘chung’ mà các anh bắt em ngồi chầu?»

Sáu Ngọ lên tiếng trước :

«Anh cho em mượn đỡ một bao nè !»

«Rồi em lấy gì mà trả ?»

Cậu Ba tiếp :

«Anh cho em mượn vài ghe trả ảnh.»

«Em lấy gì trả cho anh ?»

Cậu Tư cười :

«Em sao hay lo xa quá ! Anh Sáu với anh Ba cho em mượn thì có bao giờ đòi ! Mà nếu có đòi thì anh sẽ chỉ cho em cách trả, không sao đâu !»

Rồi cậu Tư hỏi :

«Máy anh định đập chén bao nhiêu ?»

«Năm ba ngàn gì đó.»

«Thôi đi, em không có tiền !» - Trà lại đẩy nẩy.

Sáu Ngọ mở bao trút cho Trà một nửa, bảo :

«Em cứ lấy đậu chên đi, chút nữa nó đem tới, anh đưa thêm chớ gì.»

Trà dư biết là các ông tướng muốn đùa giỡn với tiền trước mặt nàng chơi cũng như công tử BIC trước kia chớ phải đâu họ muốn ăn thua với nàng. Tuy vậy Trà cũng làm bộ suy nghĩ than thở và khóc lóc.

Dì Tư sành tâm lý mọi loại khách hàng. Dì nào là gì những chũu bí hiểm của làng son phấn, đứng đầu là chữ khóc lóc tỉ tê. Giọng mỹ nhân như mật rót vào tai. Vua chúa nghe mà mất nước, người thường nghe thì bỏ vợ bỏ con bỏ nhà bỏ sở. Dì Tư nhận Trà làm nhân viên của dì là để hạ đo ván khách anh hùng chớ nào phải vì thương yêu đóa hoa tả tơi trong gió loạn. Dì đã dạy cho Trà cách trang điểm, uống cà phê, ăn bít-tết, cầm nĩa, cả cách cầm dao xẻo thịt, lột da, mổ tim bợn khách đực rựa mà họ chỉ cảm thấy mê mê chớ không đau đớn.

Nghe anh Sáu nói Trà vừa gạt nước mắt vừa lắc đầu nguầy nguậy : «Em không biết chơi bài !»

Các cậu chỉ chờ nàng nói câu đó. Nghe nàng nói, Thầy Sáu chận ngay :

«Đánh Tứ sắc dễ lắm. Để mấy anh dạy cho đánh ăn chơi vài bàn, chừng nào em rành rồi mới đánh thiệt.»

«Em cũng không biết. Em tối dạ lắm !»

«Anh cặp bồ với em. Anh chỉ cho em. Vầy nè...» Sáu Ngọ hốt bài lên tay xòe ra và bảo cách ăn, cách đánh, cách đuổi. Khạp khu như thế nào, hoằng có giá trị bằng bao nhiêu v.v... và v.v...

Mãi Trà mới nhận lời và cuộc chơi bắt đầu. Trà lớ ngớ một hồi bị ba anh xẻ hết số bạc của anh Sáu cho mượn. Trà lại khóc :

«Các anh ăn hiếp em. Các anh gạt em ăn hết tiền của em.»

Trong ba người, anh Sáu Ngọ tỏ ra sốt sắng với em nhất. Anh Sáu đã gặp anh Ba, anh Tư đi với nàng Trà vài ba lần. Anh Sáu thừa tiền, không biết xài gì cho hết. Anh muốn ‘chia xẻ’ cho các em, mà em Trà là người làm cho anh Sáu mơ màng từ khi ngó thấy dung nhan cho tới nay. Vậy đây là cơ hội để cho anh Sáu tỏ cái tấm trưng phu cho em rõ.

Anh Sáu đồ dành ngọt sót :

«Em cứ chơi tới đi, anh bao hết !»

«Em không muốn mắc nợ.»

Sáu Ngọ cười :

«Vậy thì anh Sáu có cách này. Em thua không phải chung tiền cho mấy anh. Còn mấy anh ăn cũng không lấy tiền của em.»

Cậu Ba và cậu Tư đều chưa biết cách gì nhưng cũng tán thành lia lịa : «Hay lắm anh Sáu cứ nói đi.»

Sáu Ngọ làm ra vẻ quan trọng :

«Hễ em tới thì em vừa tiền của ba anh, chịu không ?»

Trà ngỏn ngỏn cười. Sáu Ngọ tiếp :

«Còn nếu anh Ba, anh Tư hoặc anh tới thì em không phải chung tiền. Thí dụ anh Ba tới thì anh Ba chỉ hun em một cái là huề.»

Cậu Ba và cậu Tư lại hoan hô ý kiến của Sáu Ngọ. Sáu Ngọ tiếp : «Nếu anh tới thì anh cũng hun em một cái... ái. Đó, vậy là trừ tiền.»

Cậu Tư vỗ tay :

«Anh Sáu thiệt tài. Như vậy em có thua bao nhiêu cũng không sợ đó Trà.»

Trà ngồi ngẩn ngơ làm như không hiểu gì hết. Cậu Ba lại thêm thất :

«Nhưng mà tứ sắc có hai cách tới : tới trơn và tới quan. Hễ tới trơn thì hun ở đâu, còn tới quan thì hun ở đâu. Phải có luật lệ, chớ để lát nữa tới trơn 7-10, 9-12 rồi muốn hun đâu hun sao ? Đâu có được.»

Cậu Tư cười tán thưởng :

«Anh Ba cao kiến thật. Tôi tính như thế này, coi em chịu hay không nghe !»

Trà vùng vằng, nũng nịu :

«Máy anh lần lượt em không hà. Em hông cho hun đâu.»

Cậu Ba bảo :

«Nếu anh là em thì anh chịu liền. Hun một cái có lỗi gì đâu.»

Sáu Ngộ đưa tay sờ mặt Trà, phụ họa :

«Ừ phải, hồi nãy anh hun thử cho em coi đó. Em có ốm đi chút nào đâu.»

Cậu Tư lại tiếp :

«Tôi giao kết như vậy nghen. Hễ tới tron thì hôn bàn chân một cái, tới quan thì hôn bàn tay một cái, còn tới quan từ 17-41 hoặc từ 19-44 trở lên thì hun gò má. Còn tới quan cao nhất là 28-48 thì hun....»

Cả ba cùng cười ré lên :

«Hun ở ở.... đâu ? Em nói đi Trà !» - Sáu Ngọ giục.

Trà lắc đầu lia lịa :

«Em hông chịu cho hun ở đâu hết. Máy anh ăn gian lắm.»

Cậu Tư tỏ ra đàng hoàng :

«Anh làm giám cuộc hễ ai làm sai bị phạt nặng.»

Nhưng cậu Ba còn thêm :

«Còn rủi tới hổ thì sao ?»

«Dễ mà ! Hễ ai tới hổ thì phải bắt đền cho em Ba gấp đôi còn rủi em tới hổ thì phải chịu cho máy anh hun gấp đôi.»

Riêng Sáu Ngọ thì nôn nóng đi vào ván bài, để được biết mùi hương Trà cho thỏa lòng mong ước. Bây giờ Trà mới tùm tùm cười :

«Nhưng hun mỗi cái bao lâu, chớ mấy anh cứ hít hoài không chịu lấy ra em chịu sao nổi.»

«Hun cái rột thôi không quá tíc tắc. Ai hít lâu cũng bị phạt.»

Luật lệ ăn thua đã được bốn bên đồng ý, và cuộc chơi bắt đầu. Ván đầu Sáu Ngọ tới quan 17-41. Sáu Ngọ ném bài xuống chiếu vỗ đùi nhảy tung tung :

«Hai anh chung đi còn em Ba đưa gò má đây cho anh Sá... áu hun cái coi nào !»

«Nhẹ nhẹ thôi à !»

«Ừ nhẹ nhẹ. Chụt ! Ồi trời !»

Bàn thứ hai cậu Ba tới trôn, được hôn chân Trà, nhưng cậu Ba bảo :

«Đề đó, tôi tới hai ba bàn sẽ hun một lượt cho đã.»

Riêng cậu Tư thì không háo hức lắm vì cậu là người chiếm được đóa hoa Trà đầu tiên so với Cậu Ba và Sáu Ngọ.

Sáu Ngọ đánh con ngựa trắng. Trà rút con Ngựa Vàng ném xuống, nhưng Sáu Ngọ vẫn cho qua, không nói gì. Cậu Ba lại bảo :

«Anh Sáu muốn mò tỳ hả ?»

«Mò tỳ là gì ?» Trà hỏi.

Cậu Tư cười ngất :

«Há há... không phải mò tỳ mà lật bài tỳ ! tức là khi em bị đuổi mà em không đỡ được thì lật bài tỳ để né qua.»

Sáu Ngọ lại tiếp :

«Thí dụ em ngồi dưới anh, anh đuổi em thì anh lật bài tỳ của em há há... ủa ủa thì em lật bài tỳ của em ra để đỡ cú đá... ánh của anh !»

Trà biết mấy anh nói gì nhưng vẫn làm thính, đúng theo câu tục ngữ ‘im lặng là vàng !’ Trà chú ý thấy anh Tư không để tâm trí vào cuộc chơi.

«Anh Tư buồn ngủ hả ?»

«Anh đang muốn cúi qua để tới 21-48 đây chứ !»

Sư thực cậu Tư đang mơ tưởng tới cái ức béo ngậy của con ốc cau mắt có khoen, từ Nam Vang mới xuống hoặc con mỏ nhác có cặp chân dài từ ruộng lúa mì mẫu quốc mới sang.

Giữa Tư Nhị và Dani, cậu Tư mặn Tư Nhị hơn nhưng cũng không muốn bỏ qua cô Dani nhí nhảnh. Dani là em hay cháu chồng của dì Tư. Không hiểu cô đam tơ này lập thành tích sáng chói nào ở bên mà chồng gì lại đưa sang đây để tiếp tay làm sổ sách với dì. Dani ngồi thu tiền cũng được việc lắm nhưng chỉ vài tháng là bắt đầu nhiễm mùi thuốc địa. Rồi càng ngày càng nặng.

Dì Tư không mê chồng nên không dạy dỗ can ngăn cô em chồng làm gì. Như một cách trả thù đàn ông vậy. Cậu Tư bảnh trai, nói tiếng Pháp như gió lại rành xã giao Paris nên vài lần tiếp xúc là Dani đã bị ‘bỏ ngải’. Cậu Tư bắt cá hai tay rồi ba tay...

Sáu Ngọ ngồi đối diện với Cô Ba, tay dưới cậu Tư và tay trên cậu Ba. Thầy Sáu không chú ý tay trên tay dưới mà cứ lom lom nhìn tay đối diện.

«Tới phiên anh, anh Sáu.» Cậu Ba nhắc.

Sáu Ngọ giật mình nhổ mắt ra khỏi mảng ức trắng phê của nàng và liếc sang cậu Ba. Bỗng Sáu Ngọ thấy

điều bí ẩn, bèn rút cây bài ném xuống ván :

«Anh Ba đỡ nghe ! Lù coi !» Sáu Ngọ nghiêng đầu qua nói nhỏ «Lù coi kìa anh Ba !» Cậu Tư hiểu ngay Sáu Ngọ muốn bảo gì, bèn tiếp thêm :

«Anh Ba coi chừng cặp ‘hột... xoàn’ kìa»

Nhưng cậu Ba cũng đang mê mẩn nhìn bộ chân xếp bằng của mỹ nhân ngon như khúc giò lụa nên nghe đối thủ nhắc mà không màng. Cậu rút cây bài cặp với cây của Sáu Ngọ rồi cười khoái chí :

«Ban nãy tôi tới quan, em Ba sửa soạn gò... gò má ghen !»

«Anh Ba coi chừng lái dó, lái dó kia cà anh Ba !»

«Lái gì lái, em Trà cũng không khỏi tôi phát này !»

Cậu Tư và Sáu Ngọ cười ngặt nghẽo. Cậu Ba làm tỉnh. Còn Trà thì không hiểu gì. Cậu Tư thấy cặp ‘hột xoàn’ của bạn phô bày khá lộ liễu, định nói tiếng Pháp, dùng chữ ‘bijoux’ nhưng Trà biết chút ít tiếng Pháp bèn thôi. Sáu Ngọ có sáng kiến. Sáu Ngọ đập vai cậu Ba, nói :

«Anh giấu rác.»

«Đâu có !»

«Hong tin anh đứng dậy coi !»

Cậu Ba đứng phắc dậy. Sáu Ngọ vừa chồm sang vừa ném vài con bài vào đùi cậu Ba rồi thừa cơ nói nhỏ. Cả ba cười rộ. Trà ngơ ngác hỏi :

«Lù coi, lái dó là cái gì ?»

«Em tối dạ quá hè !»

Cậu Ba vừa ngồi xuống vén khéo vừa nói :

«Lù coi là tiếng Quảng, lái dó là tiếng Tiều. Em vô tiệm nước nghe hoài mà quên sao ?»

Trà vẫn ngây thơ :

«Em u mê quá hè.»

Ba người đàn ông cùng cười ngả nghiêng hồi lâu. Sáu Ngọ vừa quệt nước mắt vừa hỏi :

«Em u mê nhiều hay ít ?»

«Càng ngồi lâu càng u mê thêm.»

Ba người lại cười. Sáu Ngọ bảo :

«Nếu em u mê nhiều thì mình chỉ đánh vài bàn nữa rồi nghỉ.»

Nhưng Trà thấy mình càng đánh mình càng được tiền. Chưa bao giờ nàng được tiền dễ dàng như hôm nay, nên nàng bảo :

«U mê thì u, em cũng rán ngồi với mấy anh.»

Thấy ba người nháy nhó có vẻ xoi mói, Trà bỗng bất thần hiểu ra. Trà phụng phịu :

«Mấy anh cười em !»

Rồi Trà ném bài, hai cái chân ngọc duỗi song song làm lộn tung phèo cả bài tỳ.

Ba chàng Tiết Giao đã sẵn gươm trong tay nhưng đành nhịn nhục, không thể đoạt cái hạt ngọc của Tiên Cô là mục đích của trận đánh... bài này. Trận đấu chấm dứt, tiên cô đại thắng, chỉ hơi rát da chút thôi.

Bao nhiêu tiền mặt của anh Sáu, mấy ghe chài lúa của anh Ba, và ngân phiếu của anh Tư đều bị thu gọn vào túi Càn Khôn của em. Vậy mà cô em còn chưa vừa lòng. Cậu Ba bảo :

«Ngày mai anh Sáu sẽ dắt em đi tiệm Ý Đại Lợi lớn nhất Sài Gòn mua cho em một bùm hột xoàn đeo khắp người hề... hề... Em đi ra đường thấy chớp chớp như ngôi sao sáng ngời. Như vậy mới đúng danh hiệu Ngôi Sao Sài Gòn chứ.»

Hai tiếng ‘hột xoàn’ làm Trà ngưng đỏ mặt :

«Thôi đi, em không thích hột xoàn.»

«Hột xoàn không thích thì thích hột gì ?»

«Họ lấy vỏ chai cạo gọt đục đẽo rồi bỏ vô hộp nhưng chung ra bảo là hột xoàn. Mấy bà nhà giàu tưởng thiệt đua nhau mua đeo. Chẳng dè đeo ve chai.»

«Vậy em đeo cái gì kia ?»

Sáu Ngọ chụp lấy bàn tay Trà giơ lên «đây có phải là ve chai không ? Chặt, chụ... ụt»

Cậu Tư gật :

«‘Hột’ của anh Sáu là hột thiệt đó em !»

Chuyện đánh bài chỉ là một cái cớ để các con hồ vờn con môi trước khi dùng bữa. Sáu Ngọ thấy chưa kết thúc được màn hát như ý mình thì nháy hai cậu và bảo :

«Bây giờ cũng khuya rồi, chắc em Trà và hai anh hơi xót ruột, vậy mình kiếm món gì bỏ bụng đi. Tôi muốn lại Yeng Yeng húp một chén yến nấu sâm được không?»

Trà lắc đầu nguầy nguậy :

«Em ngán thứ đó lắm. Hơn nữa khách đông, ngộp thở muốn chết. Ngoài ra còn mấy chú từng xí xô nghe điếc cả tai.»

Cậu Ba phát tay :

«Vậy mình đi ăn cháo cá chồn hôm. Ngồi ngoài vỉa hè cho khoẻ. Vô cao lâu riết tôi cũng ớn rồi.»

Bốn người đi xuống lầu thì hai chiếc xe đã rề tới. Cậu Tư bảo :

«Trà ngồi với anh Sáu cho rộng.»

Thế là hai chiếc chạy trước, chiếc của đám hầu cận theo sau. Đến nơi gặp lúc gánh cháo cá đang đặt khách, không còn chỗ ngồi. Bao nhiêu ghé con bắt tràn ra vệ đường mà cũng không đủ. Thầy chú đi cò bạc khuya về ghé lại giải lao.

Xe hơi, xe kéo đậu thành hàng dài dằng dặc, hai bên đường. Thấy ngôi quán tồi tàn, vách phen xập xệ, Trà có vẻ không bằng lòng. Biết ý nàng, Sáu Ngộ vỗ về :

«Nhà rách có ông Phật vàng em ạ. Coi bề ngoài lèng xèng vậy chớ tô cháo ở đây, cả Sài Gòn không quán nào nấu bằng. Em ăn bữa nay, ngày mai em lại đến. Anh là khách hàng hơn 20 năm nay. Đêm nào thức khuya anh cũng chạy tới đây làm một tô.»

Cậu Ba bồi thêm :

«Tôi ăn cháo ở đây thập kỷ nình hơn anh nữa.»

Trà sợ mấy thứ tiếng lúc nãy nên hỏi :

«Thập kỷ nình là gì ?»

«Là lâu đời, như mình nói hồi ‘cố lai cố lý’ nào vậy.»

«Anh đừng có nói tiếng Quảng, tiếng Triều nữa. Em giận.»

Ngồi trên xe nói chuyện khào một lúc, thấy có bàn trống, cả bọn cùng xuống xe đi vào. Bàn ghế bằng gỗ không đánh bóng, đèn dầu lò mờ đủ cho khách ngồi. Thùng cháo bốc hơi ngon ngọt đánh tan mọi ý nghĩ không cảm tình với ngôi quán này.

Chủ quán là một ông Chệt già cao lòng không. Giúp việc cho ông là một người đàn ông, một thanh niên và một đứa bé. Tất cả đều mặc quần đùi, áo thun 3 lỗ. Họ chạy bận ở giàn ngoài, còn ở trong bếp, ngoài ông Chệt

còn một người đàn bà hơi có da có thịt. Bà ta đứng thái nạc cá, bỏ vào tô, thỉnh thoảng lại lau hai bàn tay vào thớt mộc vĩ đại của bà.

Sáu Ngọ trở cho mọi người bảo :

«Cháu nogn là nhờ... bà chủ quán !»

Rồi gọi thằng bé tới bảo «Bồn tô, thêm một đĩa cá nạc trộn gỏi.»

«Có hột gà không ?»

«Cho luôn hột gà.»

«Một cắc pác một tô lớn ! Còn gỏi một đĩa, cũng một cắc pác !»

«Có nạc cá riêng để ăn tái không ?»

«Có, bốn xu một chén !»

«Kí tô ! Kí tô ! Cứ đem đủ bộ ra đây !»

Sáu Ngọ tỏ vẻ rành ăn kêu liền miệng.

Cậu bé chạy vào bếp hai lần đem ra đủ bốn tô, tô nào cũng có một tròng đỏ trứng gà ngự ở giữa như mặt trời mọc.

Ba người đàn ông bắt đầu cảm muông, nhưng bỗng ở ngoài có tiếng rao lạnh lớt kèm theo tiếng nhịp sanh.

Sáu Ngọ đang húp bỗng dừng lại :

«Tui đồ hai anh ông chệt già nói gì vậy ?»

«Ông rao bán dà chéo quấy chớ gì.»

«Thì phải rồi, nhưng sao lại ‘cắc, cắc, cụp’ ?»

«Tại sao ?»

«Cắc cắc cụp là ‘cắc bốn cặp’»

Ba người cùng cười. Cậu Tư sợ cô em hiệu tiếng Tiều nên nói lảng sang chuyện khác :

«Hồi tôi đi học, bữa nào phọc túi thì nhờ cà-ri của chị Mười. Nồi cà-ri của chị ngon là cũng nhờ hai bàn tay của chị như nồi cháo này. Có tiền thì ăn cà-ri bánh mì, còn nghèo thì ăn bánh mì xuyên, hai xu một ổ. Nhưng chỉ tốt bụng, chỉ để cho mình nhúng ổ bánh mì vào nồi cà-ri, lấy ra ăn đỡ khổ lắm, mình tham ngậm ngậm lâu cho bánh mềm chỉ cũng không nói gì !»

Sáu Ngọ và cô Ba bật cười. Cậu Ba nói :

«Nhu vậy anh mới thích, mai tới mua bánh mì nữa chứ !»

«Ngâm một lần thôi chứ ai cho ngâm hoài !»

Bồng Trà hiểu ra mình nói hớ, Trà dẫy nẩy :

«Mấy anh gài bẫy em không hà !»

Để vượt giận cô em, Sáu Ngọ o bế. Anh gắp từng cọng đu đủ ngâm dấm, rắc từng tí bụi tiêu vào tô cháo của Trà.

«Em coi tô cháo nè, người tàu nấu cháo, nhưng đồ ai tìm được một hột gạo. Mà hà hồ sền sệt. Người mạnh ăn ngon, người ốm dùng nhẹ bụng. Vì nó có hành lá, tiêu, có nước cam thảo, có gừng xắt nhỏ, toàn là các món nên thuốc. Ai muốn ăn chín, ăn tái tùy ý. Đi nhà hàng tốn cả đồng bạc, ở đây bốn người xài chưa hết một đồng. Em ăn một vài lần là sẽ ghiền.»

Nếu không tới đây thì anh dẫn em đi đường Thủy Bình cũ, sáng tinh sương tan sòng bạc húp chén cháo trắng có trái bạch quả cắn bù bù chỉ tốn 2 xu. Muốn bồi bổ mau hơn thì vô đường Nguyễn Tri Phương, đường Đồng Khánh, có quán bà sẩm già nấu cháo Quảng Đông với lòng heo. Đây là tô cháo thập cẩm có đủ gan, dồi trường, phèo, bao tử đủ hết. Ăn một tô cảm thấy cửa

đánh đồng hạ cả Tần Thúc Bảo lẫn Uất Trì Cung như chơi...

Trà vừa nghe vừa húp nhỏ nhẻ từng tí một. Chốc chốc lại đưa mắt sang bếp vợ chồng Chệt. Bỗng cậu Tư giờ hai ngón tay, kêu :

«Cho hai cái thím xực».

Thấy Trà không kham, Sáu Ngọ hỏi :

«Em không thấy ngon sao ?»

«Dạ ngon chớ.»

Sáu Ngọ tiếp :

«Ở đời có bốn món bổ nhất. Một là com rượu vò bằng nếp than. Hai là óc khỉ tươi, Ba là đuông chà là. Bốn là trứng gà thiên.»

«Gà thiên sao đẻ trứng được ?»

«Gà thiên không đẻ, nhưng nó vẫn có trứng.»

«Óc khỉ ai mà dám cho vô miệng ?» Trà mắc cỡ nói lảng.

«Anh dắt em đi ăn một bữa rồi em thấy khoẻ như Phàn Lê Huê vậy.»

Cậu Ba giải thích thêm :

«Người ta nhốt con khỉ trong lồng cây, tay chân trói chặt, đã cạo sạch lông. Khách ăn cầm dao và búa đục cái sọ nó, lấy muông mủc ra rồi rắc muối tiêu vắt chanh lên húp và uống rượu. Nó đã kỳ cục !»

Trà dùn mình :

«Eo ơ ! Thấy máu em sợ lắm !»

Bỗng có tiếng la quát ngoài đường. Nàng ngóng cổ nhìn ra thì thấy hai gã vệ sĩ đang lôi một người vào quán, đến trước mặt cậu Ba. Một vệ sĩ thở hào hển vừa nói :

«Cậu Ba cậu Tư coi đây ! Thằng này móc túi của khách ăn cháo cá. Em bắt nó quả tang, nó còn đá em một phát vô bụng. Cậu Ba coi nè ! Những vết bầm tím in trên bụng em.»

Cậu Ba thấy tên móc túi gầy guộc bé tí bèn bảo :

«Nó là con nít, thả nó đi !»

«Không phải con nít đâu cậu Ba. Nó có nghề võ nữa!»

Gã nắm tóc lật mặt tên kia :

«Đây cậu xem râu ria của nó nè.»

Trà đang đưa muống lên miệng thì đánh rơi xuống đất. Cậu Tư và Sáu Ngọ hốt hoảng. Cả hai cùng kêu lên:

«Gì vậy Trà ?»

Trà nghe bủn rủn chân tay. Nhưng Trà cố định thần để nhìn rõ mặt tên móc túi. Trước mắt nàng hiện lên những dấu bầm trên da bụng gã vệ sĩ. Rõ ràng năm dấu như in năm đầu ngón chân. Nàng muốn kêu lên mà không ra tiếng.

Sáu Ngọ nói lơ mơ :

«Thằng này tao gặp hoài trong các sông bài ! Em có sao không Trà ?»

Trà cố giữ vẻ tự nhiên :

«Em chỉ hơi đau... bụng chút thôi.»

Cậu Ba lại gọi cậu bé :

«Chú cho tôi tô đặc biệt khác.»

«Không, em không ăn nữa !»

Trà xua tay và gục đầu.

«Sao em giận, giận ai vậy ?»

«Giận anh nói ba cái tiếng Quảng Đông hồi nãy chớ giận ai !»

Cậu Ba cười đáp thay.

CHƯƠNG XXV

Trà vừa ló mặt vào, Cô Tư đã reo lên :

«O ma chérie ! Em đi đâu biệt tích mấy bữa rày.»

Nhìn thấy Trà tay xách một túi to, tay xách chiếc bóp no phình, thì cô chạy lại giật lấy :

«Bộ trúng mỗi hả em !»

Trà điềm tĩnh :

«Em đâu có đi đâu mà trúng mỗi. Em chỉ đi loanh quanh với anh Ba, anh Tư thôi.»

«Đi với hai ông kẹ đó còn hơn là trúng mỗi lớn. Ở nhà có biết bao nhiêu kẻ đến kiếm em.»

Vừa nói hai người đã đi vào tới văn phòng.

Cô Tư vạch bóp Trà ra nhìn vào và kêu lên : «Mèn dec ơi !... ở đâu mà nhiều vậy ?»

«Em ăn bài Tứ Sắc.»

«Ăn của ai ?»

«Của anh Ba, anh Tư và anh Sáu nữa !»

«Sáu nào ?»

«Paul Daron !»

«Thôi vậy là em sa hũ.... vàng rồi. Ông kệ đó xài toàn bạc bao. Các tay em của ảnh tới đây xài cũng hơn thầy chú. Em nghĩ coi, bạc rách mà xài cũng không hết nói chi bạc lành. Ảnh cho mấy đứa em cả bao, bảo dán lại mà xài. Em có đi chơi với ảnh, cứ việc đòi !»

«Đòi gì hả cô ?»

«Muốn đòi gì thì đòi. Ảnh mà thích em rồi thì em đòi gì được nấy. Hồi trước ảnh có mê một cô, ổng sắm cho cả bùm hột xoàn, đến chừng ghen quần áo đốt hết, hột xoàn ném xuống sông.»

«Em thấy ảnh đi chơi với anh Ba anh Tư, ảnh có ghen gì đâu.»

«Tại vì em chưa thuộc về ảnh.»

Trà ngâm thơ móc trong bóp ra khoe nào những viên hột xoàn, nào cà rá, bông tai.

«Ảnh đưa em đi lại tiệm mua cho nè.»

«Ừ tánh ảnh vậy đó, làm vừa bụng ảnh thì ăn hết gan ruột ảnh cũng cho. Trái ý một cái thì biết. Ảnh vừa là

thầy chú, vừa là dân dao búa em biết không ?»

«Anh Ba, anh Tư đã về dưới, giao em lại cho anh giữ dùm.»

«Em đi với anh sống cũng thừa thãi rồi, đừng đi với ai nữa.»

«Tùy Cô, chứ em đâu có quen với ai.»

«Đàn ông là loài thú nguy hiểm nhất cho đàn bà. Em nên nhớ câu đó.»

Cô Tư vừa dứt lời thì một người bồi bước vào kính cẩn thưa :

«Dạ có một ông Tây tới tìm cô Ba.»

«Cô nào, nói cho rõ coi !»

«Dạ, cô Ba !» - nói xong, người bồi đưa ra một tấm thiệp và một tờ giấy, mà thoáng nhìn qua, cô Tư đã rụng rời. Đó là trát của quan Biện lý.

Cô Tư đọc qua rồi hỏi Trà :

«Em làm gì mà có trát bắt em ?»

«Em có làm gì sai pháp luật đâu.»

«Tiền ở đâu em có nhiều vậy ? Bao nhiêu ? em phải nói thiệt để cô lo.»

«Dạ của anh Sáu, anh Ba dồn cho em, còn đây nữa.» Trà chỉ cái bao dưới chân và bảo «Còn trong bóp cái ngân phiếu của anh Tư cho em chưa đổi ra tiền mặt.»

«Độ chừng bao nhiêu ?»

«Dạ chừng... Em chưa có đếm.»

«Chắc người ta nghi em làm tiền bất chánh nên gọi trát bắt em chứ gì ?»

Cô Tư đứng dậy đi ra phòng khách. Trà cũng xách bóp và túi đi theo, trong bụng đánh lô tô. Viên đội Pháp ngồi đợi thấy hai người bước ra thì đứng dậy nói :

«Chúng tôi được lệnh mời Mademoiselle Trần Ngọc Trà lên sở Đốc lý Thành Phố có việc. Có lẽ là một ‘ca’ đặc biệt nên mới có một cái trát như thế này.»

«Việc gì, ông có thể cho tôi biết không ? Vì cô ấy là nhơn viên của tôi.»

«Tôi không được rõ. Xin cảm phiền bà cho phép cô ấy theo tôi ngay bây giờ.»

Trà đi theo chân người đội Tây bước lên xe một cách thản nhiên, không còn sợ sệt. Cô Tư và bồi bếp cùng một số khách của nhà hàng nhìn theo mút mắt, lòng sợ hãi cho cô Ba.

Người lo lắng nhất là cô Tư. Mấy hôm Trà đi vắng, Cô Tư phải sắm sửa cho Nhị đóng vai thu ngân thay. Tuy Tư Nhị không thu hút anh hùng hào kiệt bằng Trà nhưng sẵn cái dư hương của đóa hoa Trà còn lại, nên ong bướm cũng vẫn đến dập dìu.

Buổi chiều Tư Nhị đang ra tuồng thì một chiếc xe loại thể thao từ ở ngoài trườn vào đỗ ngay trước cửa khách sạn. Một mệnh phụ phu nhân bước xuống xe.

«Cô Ba về !» Người hầu bàn ngóng qua cửa kính, kêu lên rồi chạy vào báo cho cô Tư «Cô Ba về, cô Tư ơi !»

«Có thiệt không ? Sao bị tù mà về mau vậy ?»

«Dạ, cô ra mà xem ! cô Ba thiệt mà !»

Cô Tư và Tư Nhị tất tả chạy ra. Cô Tư reo lên :

«Trà ! Em về đó hả ? Có phải em không Trà ?»

«Em đây chứ ai ?»

«Sao bữa nay em ăn mặc khác thường vậy ? Cô có chiêm bao không ?» Vào văn phòng, Trà ngồi tề chỉnh và kể lại câu chuyện :

«Em bị kiện chị ạ !»

«Ai kiện ?»

«Ông già của chủ nhà băng nào đó. Nhiều ông chủ quá, em không nhớ là ông nào.»

Cô Tư vỗ đùi la lên :

«Đúng rồi ! Cô quên nói cho em biết. Nhiều người tìm em làm cô rồi trí hết tron. Ông ta đến đây đòi gặp em và cho chị xem tấm hình ở Vũng Tàu.»

«Em nhớ rồi... Tội nghiệp anh ấy tốn mấy chục ngàn với em. Tội nghiệp hơn nữa là bà vợ của anh. Anh đang làm tiệc mừng, khách khứa đông đặc lại gặp chỉ đến. Nhưng chị vợ là người đàn ông hoàng không làm to ra, chỉ nói một câu rồi rút lui.»

Cô Tư hỏi :

«Rồi tòa xử em làm sao ?»

«Tòa đâu có xử em. Quan Biện lý mời thôi. Tưởng ai chẳng dè là người tặng em cấp bằng ở buổi thi đấu xảo sắc đẹp hồi trước. Bây giờ bất ngờ gặp lại em, Ngài mừng ghê, ngài bắt tay mời em ngồi và đãi nước cam tươi.»

Cô Tư sốt ruột :

«Rồi ngài nói sao ?»

«Ngài cho biết có ông già thừa em về tội lường gạt con trai của ông và tiêu xài của nhà băng ông mấy chục ngàn. Em nói em đâu có lường gạt ai, chính anh ta lường gạt em chứ ! Em đang sống yên ổn, anh ta ở đâu nhẩy xổ vào lôi em đi, rồi mua nhà mua xe chó em làm gì ? Chính anh ta lừa em và vợ con anh ta... Nghe em nói, Ngài gật đầu khen em thông minh. Ngài khuyên em nên cẩn thận đối với đàn ông»

Cô Tư hỏi gặng :

«Ngài chỉ nói có bấy nhiêu thôi à ?»

«Ngài nói em không có tội gì và Ngài bảo sẽ gọi anh chàng kia lên cho ông dạy việc.»

«Chỉ có vậy thôi sao ?»

«Dạ, chỉ có vậy thôi. Rồi ngài đưa em ra tận xe đứng nói chuyện rất lâu. Người đi đường bu lại coi đông lắm.»

«Trước khi em lên xe Ngài có nói gì nữa không ?»

«Dạ không.»

«Vậy sao mất cả ngày ? Bộ quan bê cho cái ‘bằng cấp’ khác hả ?»

Trà đấm vai cô Tư :

«Cô Tư hỏi kỳ quá hà. Người ta là Tây mà !»

«Tây thì Tây, cô có nói gì đâu. Tây nên ‘nói chuyện’ lâu hơn người mình phải không ?»

Tư Nhị cũng phụ họa theo :

«Thường thường Tây nói chuyện dây dưa lâu hơn người mình, nhưng cũng có người nó... ới mau hơn người mình chớ không phải Tây là... lâu đâu !»

Trà tiếp :

«Đáng lẽ em về tới đây hồi xế, nhưng em ghé sòng bài anh Sáu, Em nghe nói đỏ bạc đen tình. Em muốn xem câu nói đó có đúng không ? Em đánh me chị ạ. Từ trước tới giờ em đâu có biết môn cờ bạc này.

Nhưng em cứ đặt bừa. Hồng hiểu sao chén nào cũng trúng. Hễ trúng em oánh cầu âu. Em ăn sáu chén liền. Đặt đâu trúng đó. Tay con theo em rần rần. Thấy hên quá sá, em sợ suôi. Em bèn xên non, không chơi nữa. Được trên 80. Em ghé hãng Auto Hall kéo một chiếc xe về làm chân. Vì vậy nên em về trễ chớ không phải em ở trong dinh Biện lý lâu đâu.»

Cô Tư cười :

«Em đâu có nói em giấu cô. Cô biết mà. Nhưng không hiểu sao cái mũi dọc dừa của em nó dẻo ne chớ không thẳng như ngày thường vậy ?»

Trà sờ lên sóng mũi, vuốt vuốt :

«Cô Tư phá em hoài.»

Cô Tư ngồi ngó ra :

«Cô không hiểu sao kỳ vậy. Người ta nói đen bạc đỏ tình. Còn em, thì lại đỏ tình mà lại đỏ bạc luôn. Thiệt là xưa nay có một.»

CHƯƠNG XXVI

Tư Nhị dắt Ba Trà lên phòng pha nhân sâm cho chị uống.

«Coi bộ chị mệt hung hả chị Ba ?»

Ba Trà không nói gì, ném mấy cái túi và bóp lên giường rồi rút một xấp bạc, bảo Nhị :

«Em đưa cho mấy anh bồi, bảo xem sóc giùm cái xe cho chị. Nó sẽ giúp chị em mình sống.»

«Chị phải mượn tài xế chứ chị bẻ lái được sao ?»

Trà bốc điện thoại và gọi Sáu Ngọ.

«Chị gọi người ta làm gì ?»

«Tao đâu có biết xe cộ gì ! Tiền ăn cò bạc, lại sẵn xe bán bên cạnh, nên kéo bảy một chiếc làm chân, để đi khin người ta hoài cũng khó coi. Mua đem về rồi, thấy nó hì hợm quá, tao đâm hoảng. Cặp đèn chồm ra trước như cặp đèn ló của máy vậy. Còn cái đầu thì chờ vờ như đầu cá lóc, hông biết chứa cái gì trong đó mà ba bốn người ngồi nó lồi chạy như không không»

«Chị không biết hiệu gì à ?»

«Tao đâu có biết hiệu gì. Chủ hãng hỏi tao muốn xe gì, tao nói tao muốn mua chiếc nào mắc nhứt hạng. Ông hỏi tao thích màu gì ? Tao bảo màu gì cũng được, miễn là xe mới nguyên xi chớ đừng có bán ‘xe o’ như ‘bánh ú o’ là được.»

«Em nghe người ta nói xe ‘Hốt Kít’ là loại chiến địa nhứt.»

«Chiến địa mà tên là Hốt... kít à ?»

Hai chị em cười ngả lẩn hồi lâu, nước mắt nước mũi ràn rụa. Tư Nhị nói :

«Chị phải mượn tài xế chớ chị bẻ lái đụng sập nhà người ta.»

Vừa đến đó thì bồi phi báo có Sáu Ngọ tới :

«Mày cộ dĩa với ông một chuyến nhé !» Trà nháy mắt.

«Em chưa quen ông. Sao chị không cộ mà biểu em ?»

«Chị sợ đi ăn cháo cá với anh quá hà !»

Nhị cười ngặt nghẽo :

«Ăn gì còn không sợ, lại sợ ăn cháo cá. Ừ được, để em đi ăn cháo với anh cho.»

Sự thực Trà sợ cái cảnh các vệ sĩ bắt gã móc túi ám ảnh. Năm vết bầm trên da gã vệ sĩ là dấu ấn đặc biệt của Ân-Xe-Lửa-Cán. Có thể nào là Ân được sao ? Anh chàng đã đi lang thang những đâu ? Trà đã đến chùa Chà và mấy lần mà không gặp đũa nào trong bọn hết.

Trà tự trách mình sao hôm đó mình chậm trí và không có can đảm tự nhận kẻ móc túi là bạn của mình. Sợ mất danh dự chẳng ? Mình chỉ là một con đĩ thì danh dự hơn thẳng điếm móc túi ?

Con người ta, giàu đôi bạn sang đôi vợ. Tệ nữa là sao Trà không nhớ rằng tên móc túi đó đã từng âu yếm, giúp đỡ và chạy kiếm cơm cho nàng - nàng có cơ hội trả ơn mà không trả, để bây giờ biết tìm ân nhân nơi nào. Chắc anh ta đã ngồi tù.

Nghe Trà bảo ‘anh Sáu xài bạc bao’ Nhị cũng ham, nhưng nói lời :

«Mấy ông đó có yêu thương gì mình chị ơi ! Họ chỉ thương họ.»

«Thì em cũng có yêu thương gì ông. Nhưng mình cần tiền. Có tiền mới tách ra khỏi chỗ này đi nơi khác làm

ăn được, không tiền chị em mình bị dính ở đây suốt đời gỡ không ra. Em thấy không ? Mỗi lần có ai rước chị đi chơi thì cô Tư sốt trước một mớ. Khi họ trả chị về, cô còn kéo nèo đòi thêm một mớ nữa. Lần này may gặp mấy ông chơi ngon cho tiền riêng chị, nếu như những lần trước thì được gì ? Cuộc đời của chị em mình bây giờ chẳng khác lục bình chùm gởi. Người ta xài mình như xài một miếng xà-bông, chà đến hết thì thôi.»

Nhị ngồi im. Lạ nước lạ cái, nhưng ở đâu thì cũng vậy, Nam Vang như Sài gòn, đồng bạc đều có bề mặt lẫn bề trái. Nhị nói :

«Coi bộ cô Tư còn giữ nhiều mối rước chị lắm.»

«Mối nào thì mối, nhưng chị em mình phải biết thân phận : Còn lành còn ở cùng bà. Vang mình sốt mảy con ra ngoài đường nghe em.»

Nhị nghe lọt tai nhưng còn chống chế :

«Cô Tư bắt ngồi thu tiền hoài làm sao ?»

«Vậy thì chị ngồi thay em, như hôm rày em thay chị vậy, để em rảnh rỗi đi chơi ít bữa.»

«Chị thay em thì cô Tư vui lắm, chớ còn em thay chị thì cô quạu đeo hè.»

«Sao kỳ vậy ? Chị ngồi thì cũng đếm tiền thôi. Tay chị có phép làm cho bạc đẻ được sao ?»

Nhị nói :

«Có nhiều ông khách bước vô ngó em bảo : ‘không phải Trà’ rồi bước ra. Cô Tư nói em làm mất khách của cô.»

«Vây thì đề chiều nay chị ngồi đó. Từ nay chị không đi nữa.»

Nhị nói nhỏ :

«Cổ làm vậy chớ cậu Ba cậu Tư tới chớ chị đi cũng đã tính phải quấy với cổ bọn bàng chớ bộ cổ cho mấy cầu rước chị đi không sao ? Em còn biết đi quá hạn phải tính thêm cho cổ nữa đó.»

«Thôi, dẹp đi đề chị ngủ. Chị mệt lắm.»

«Ai biểu chị đi với hai cậu một lúc chi cho mệt.»

«Ba cậu chớ không phải hai, nhưng đi dạo cảnh đi chùa chớ có phải leo núi sao mà mệt. Mệt là tại chị thức khuya đánh bài tứ sắc với mấy ông.»

Trà thuật lại chuyện ăn thua cho Nhị nghe rồi đưa tay đưa má cho Nhị xem :

«Bị mấy ông... mà da mặt chị rất rạt. Em có muốn đánh với mấy ông thì đánh, chị chạy luôn.»

«Chắc họ không chịu ăn thua kiểu đó với em đâu.»

«Sao vậy ?»

«Tại vì em không phải là ‘ngôi sao Sài Gòn ‘ chớ sao!»

Trà vừa lim dim thì Nhị lại nói :

«Ở nhà còn nhiều chuyện lắm chị ơi. Chị rán nghe một chuyện nữa thôi.»

«Nói mau mau đi con quỉ. Tao sụp mắt mở không lên rồi.»

Nhị nói :

«Có một ông thầy thông thầy ký gì đó mê chị lắm.»

«Mày giỏi tài bịa đặt.»

«Em nói thiệt mà. Hồng tin chị hỏi cô Tư coi. Ba ngày chị đi vắng, ông đến cả chục lần. Sáng, trưa, chiều, tối. Ông đến trả tiền rồi hỏi em ‘Cô Ba còn ở đây không ?’

Em bảo mai chị về, mai ông lại tới. Lần cuối cùng ông buồn lắm, trả tiền xong ông móc tờ giấy đưa em, bảo em đưa dùm cho chị.»

«Đâu, giấy gì ?»

Nhị lấy tờ giấy trong bóp đưa cho Trà và nói :

«Hôm qua ông lại tới, hỏi em đã đưa thư cho chị chưa? Em lại nói chị chưa về. Ông bèn ghi địa chỉ, cho em tiền, bảo chừng nào chị về thì tới cho ông hay đánh dây thép cũng được.»

Đọc xong mẩu giấy Trà với tay lên đầu giường lôi ra một xấp thư chưa khai, đưa cho Nhị :

«Em xé ra đọc giùm chị đi. Còn nhiều nữa, chị để dưới nhà hàng. Một số cô Tư giữ. Cô Tư sợ chị đi theo người ta rồi không trở về.»

«Sao chị không trả lời người ta phứt cho rồi ?»

«Người thương mình, mình không thương lại được em à, hoặc người mình thương lại không thương mình, đọc mà làm chi cho bận lòng, để tâm trí thanh thoi có phải khoẻ không ? «

Nhị vụt ôm quàng lấy Trà trong niềm tương giao sâu xa. Rồi cả hai oà lên khóc. Nước mắt của hai người con gái hòa thành một dòng suối nhỏ âm thầm, nóng hổi.

Nhị thủ thủ :

«Chị nói đúng ý em. Vì thế nên em bỏ xứ đi. Má em biết em hư nên bảo ‘Mày có làm đĩ thì ra mặt như con Trà ở dưới Sài Gòn. Thà như vậy còn có danh hơn là úp úp mở mở người ta kêu là đĩ lậu bắt đi lục xì’..»

Trà nói :

«Cuộc đời chị em mình hồng hết rồi. Bây giờ không phương gì trở lại đường hiền lương nữa. Mà có muốn, người ta cũng không để yên cho mình trở.»

Nhị ôm ấp Trà như người yêu. Nhị mân mê hôn hít khắp người Trà rồi bảo :

«Chị có nốt ruồi bên đùi trái, còn em thì có nốt ruồi giữa hai trái vú sữa. Nếu nốt ruồi của chị mọc bên đùi phải thì chị là mệnh phụ phu nhân. Nhưng rui nó lại mọc bên trái thì chị là Đạm Tiên.»

«Em nói nhảm cái gì vậy Nhị ?»

«Không, em nói thật. Đúng như vậy đó.»

Nhị ngồi dậy bước xuống giường thoát y toàn bộ rồi ưỡn ngực cho Trà xem : «Nốt ruồi nè, chị thấy không? Nhưng nếu chỉ có nốt ruồi này thôi thì em cũng chưa đến nỗi nào. Ngược lại em còn có một sợi ‘hồng mao’.»

Trà cười :

«Cô Tư Hồng Mao hả ?»

Nhị nghiêm sắc mặt, gác một chân lên giường khoe cả lạch đào nguyên cho Trà :

«Chị em mình thương nhau, em không mắc cỡ, chị coi nè, em có một cái lông đỏ mọc ngược vào trong mép ‘suối tiên’, chị thấy chưa ? Coi cho rõ đi !»

«... Đâu đâu chị không thấy gì hết.»

«Đây nè, thấy chưa ?»

«Ừ thấy rồi !»

Nhị khoác lại xiêm y rồi bảo :

«Một hôm bất ngờ em trông thấy em nói với má em. Má bảo... Đời em hư đốn vì cái sợi hồng mao đó. Em không bao giờ thỏa mãn tình dục. Gặp người đàn ông nào em cũng.... Người nào chịu khó tán em vài câu là em cho ngay. Bao giờ em cũng thèm khát, như người

khát nước, uống bao nhiêu nước rồi cũng không hết khát.»

Nhị tiếp :

«Em có đi coi bói. Thầy bói cũng nói đúng y chỗ nốt ruồi và hồng mao. Em hỏi có tẩy bỏ được không ? Ông thầy bảo nguy hiểm đến tánh mạng. Trời sanh như vậy thì phải để như vậy thôi. Sách tướng có ghi trong những người con gái lầu xanh chỉ có Hàn Tổ Mai nhà Tống đời Khuôn Dẫn và Tam Cô Nương nhà Thanh đời Càn Long là có những quý vật như em thôi. Hàn Tổ Mai thì được Khuôn Dẫn mê đắm, khi lên ngôi phong làm Hoàng Hậu, còn Tam Cô Nương được vua Càn Long lên lút leo tường ra ngủ ở lầu xanh với nàng. Được vua mê cũng sướng hả chị ? Chắc mấy người đó có cách gì đặc biệt làm cho vua mê, tiếc thay chị em mình không học được.»

Nghe Nhị nói tía lia, Trà quát :

«Thôi con quỉ, nói chuyện bậy bạ không hà.»

«Chị đừng buồn nghe. Hai bà đó đều là dĩ chớ là gì. Gọi là gái lầu xanh để tránh tiếng xấu chớ đó chẳng qua là dĩ. Làm dĩ cũng như làm nghề may vá, buôn bán thôi. Ai dùng hàng, ai ăn uống cũng phải trả tiền.

Đối với mình cũng vậy chứ khác gì, Nghề nào nghiệp đó. Thợ may, phải khéo khách mới thích. Quán nước nấu phải nấu ngon khách mới ăn. Chị em mình phải đẹp thì khách mới... Chị nghĩ có phải không ? Sao trong cả trăm gái lầu xanh mà Triệu Khuông Dẩn chỉ mê có Hàn Tổ Mai, cô ả phải đẹp và có ngón nghề gì hay ho lắm ông ta mới mê, mê cho đến nỗi khi lên làm vua, Hàn Tổ Mai phục rượu say mềm rồi cầm tay đóng ấn giết oan công thần. Còn Tam Cô Nương chắc cũng đẹp và nghề nghiệp phải ghê lắm. Cho nên vua Càn Long trong cung có vô số mỹ nữ mắc gì phải leo tường ra ngủ lầu xanh tới sáng không về ? Quân lính phải lục lạo khắp kinh thành để tìm vua. Khi biết được vua ngự với Tam Cô Nương thì quân đi tìm vua trở thành đạo quân canh cho vua ngủ... ngon. Đó chị thấy không ? Nghề nào cũng có cái vinh cái phước của nó. Chị em mình cũng vậy. Chị cũng đẹp mà em cũng đẹp. Trời đã phú cho vậy, mình phải chịu thôi.»

Từ ngày Nhị làm em Trà, hai người rất khăng khít tâm giao. Trà phải nhận rằng Nhị rất khôn và lanh. Tuy sắc đẹp kém hơn Trà, nhưng Nhị rất lao lách và táo bạo.

Nhị khóa trái cửa hai lần và bảo nhỏ :

«Em còn có bùa nữa đó chị.»

«Bùa gì ?»

«Bùa hộ mạng, bùa mê hoặc đàn ông, bùa và ngải...»

«Chị mới nghe lần đầu.»

«Em bị người ta lừa, mất trinh hồi 13 tuổi nên em khôn lên. Trong người em lúc nào cũng có bùa. Em còn bỏ bùa cho người ta mê em nữa chứ. Mê em bỏ vợ bỏ con mà không buông em ra được. Họ hại em, em hại họ lại trừ.»

«Mày ác vậy sao ?»

«Em cho họ dính một ít lâu rồi em cho dạt ra đi kiếm người khác chứ đeo hoài còn tiền đâu cho em móc.»

«Mà bùa ngải có linh thật không em ?»

«Linh chứ. Để khi nào em gặp con nai chà rồi em bỏ bùa nó cho chị xem. Nó cứ lẩn quẩn quanh em, khờ ịch, vật lông, bẻ sừng cũng không la. Nhưng mình phải đeo trong háng hay nhét trong áo nịt vú, đừng để họ thấy.»

Bổng Trà hỏi :

«Sao em biết chị ở đây mà đến ?»

Nhị chậm rãi kể :

«Sở là có một ông chủ hãng mê em. Ông ta đi đi về về Sài Gòn. Một hôm rủ em đi chơi thuyền ở biển Hồ. Ông nhìn em rồi nói : Em cũng đẹp nhưng thua Ba Trà. Em bắt mò hỏi Ba Trà nào ? Ông bèn kể cho em nghe ông có trông thấy chị. Ông nói chị đẹp như Hoàng Hậu Nam Phương. Một hôm ông cho em xem một bức ảnh của chị.»

«Chị đâu có chụp hình với ông nào ở Nam Vang ?»

«Ừa, không, tám hình vẽ ! Em hỏi ông ở đâu ông có. Ông nói bạn ông mua ở Sài Gòn. Nhìn ảnh, em thấy chị đẹp thật. Em hỏi ông chị ở đâu ? Ông bảo ở Sài Gòn ai cũng biết nhưng ông không biết chị ở đâu. Một lần em đi thả, về, má em chửi em tối mày tối mặt : ‘Mày có muốn làm đi thì ra mặt như con Trà’ Em giận bả, em bỏ nhà ở Nam Vang đi xuống đây tìm chị. Em ăn hết tiền, may ra bữa đó đi coi hát gặp chị.»

Trà thở dài :

«Hai đứa đều hư hết. Chị không bị ai gạt, nhưng má chị đem bán chị cho một thằng Tây đen với giá 400 đồng.»

«Trời đất ! Con gái như chị mà giá 400 ? Ở trên Nam Vang mắc hơn nhiều !»

«Thôi, bỏ qua chuyện đòi xưa đi em» Trà đổi giọng
«Bây giờ chị đồ em một chuyện nghe !»

«Chuyện gì ?»

«Em có thấy mép tóc đỏ bên thái dương của cô Tư không ?»

«Có.»

«Do đó cô có biệt hiệu là cô Tư Hồng Mao. Bữa nào cổ vui vui, em hỏi thử coi cổ có cái thứ quý vật của em không ?»

Nhị cười ngất :

«Ồ bữa nao em lừa cổ vô phòng rồi hai chị em mình lật bài tỳ cổ ra thì biết chứ hỏi thì cổ đòi nào nhận là có.»

Trà nói :

«Chị chắc là cổ có cả hai bên chứ không phải một bên như em đâu !»

«Sao chị biết ?»

Trà rĩ tai Nhị :

«Có lẽ cổ cứ ‘khát nước’ hoài nên chồng cổ chịu không thấu phải trốn về Tây không mấy khi qua đây. Cổ bây giờ càng khát tợn. Do đó cổ hay nổi cáu bất thường lắm.»

«Ồ hồng chừng chị nói đúng. Bữa nào mình thi hành kế độc nghe.»

Bỗng nhiên Nhị quay ngoắc lại chuyện cũ :

«Lúc nãy em có kể chuyện Tam Cô Nương đòi vua Càn Long chị nhớ không ?»

«Nhớ chứ ?»

«Tam Cô Nương là gì chị hiểu không ?»

«Là gì ?»

«Là ‘Cô Ba’ chứ là gì ? Hồng chừng chị là Tam Cô Nương đó !»

«Thôi em ơi ! Nhan sắc của chị làm gì đến vua mê. Máy cậu công tử coi dè đã muốn ca bài ‘tẩu mã’ rồi.»

«Rủi vua mê chị đem chị về làm thứ phi rồi sao ?»

«Đời xưa chứ đời bây giờ không được đâu em ạ !»

«Đời bây giờ vua vẫn có mèo đó chị ơi ! Nếu chị được làm thứ phi....»

«... thì chị đem em vô cung...»

«... em hông chịu đâu.»

«Vô cung sung sướng mà không chịu còn đòi gì nữa?»

«Ở trông toàn là mấy ông đực thiến, em vô làm gì ?... Chị phải kiếm cho em một ông vua khác cơ !»

Bỗng nhiên Nhị ngoặc lại :

«Em hỏi thiệt chị ghen. Ba ông đó bê cho chị nhiều vậy sao ?»

«Chớ hông lẽ tao đi giật của ai ?»

«Chị nói chị đánh bài ăn nữa mà.»

«Phải có tiền mới đánh được chớ không lẽ giờ lưng cho người ta ‘đánh’ à !»

«Vậy chớ đánh với ba ông kẹ đó chỉ ăn ‘hun’ thôi sao?»

«Mày không tinh sao cứ tra hạch hoài, hả.»

«Không cộ đĩa gì hết à ?»

Trà đâm lung Nhị. Nhị cứ nói buống tới :

«Em tưởng chị phải cho họ mò tỳ nữa chứ !»

«Tầm bậy ! Đề tao nói cho nghe. Mà cái này tao được anh Sáu truyền lại chứ không phải tao biết. Hễ ai sắp vô sông bạc thì phải dẹp cái vụ đó qua một bên. Hễ có... là xui chết. Các tay chơi lớn bước vô sông cũng vậy. Hễ đụng tới tỳ là thua bẻ ngành thâu ngay. Cho nên mấy ảnh để cho tao yên thân chứ không phải mấy ảnh tha cho tao đâu»

«Mấy ông cũng ghé sông với chị à ?»

«Có chứ. Ông nào cũng ăn no kè là vì không có cái vụ kia.»

«Đang mê đèn như vậy mà sao họ để cho chị về ?»

«Anh Ba đụng đầu ông già. Ông già rồi mà còn ham vui. Ông cũng cặp tay một cô bé và lọ mọ vô sông me. Anh Ba tỏ mắt thấy trước nên lui mắt, chứ không, dám ăn vài ba cây cù ngoéo lăm đa !»

Nhị vẫn chưa thôi :

«Đâu, chị nói lại vụ ‘ăn hun’ của mấy ông coi. Hồi nào tới giờ em chưa nghe vụ cờ bạc gì kỳ vậy.»

«Vây nè. Hễ anh Ba tới thì anh Tư và anh Sáu chung tiền, nhưng chị khỏi chung. Mà anh Ba chỉ hun chị trừ tiền. Em hiểu chưa ? Còn hễ chị tới thì ba anh phải chung tiền cho chị. Vây đó. Nếu tới tron thì mấy ảnh được chị cho hun tay còn nếu tới quan thì được chị cho hun gò má. Chỉ một cái thôi, mà không được hít lâu.»

«Mấy ông không gì nữa à ?»

«Đã bảo luật như vậy mà, cứ moi móc hoài hà con quỉ.»

Trà giờ tay vá vá. Nhị co rúm người nhắm tít mắt.

«Em không tin !»

«Đã bảo là vụ đó xui lắm. Nếu có thì tao đã thua phọc túi rồi, tiền đâu mua xe ? Vả lại ba ông táo đội một nồi cơm, ông này ngó ông kia, ông kia trừng ông nọ, có ông nào rảnh tay mà xới cơm ăn được đâu. Do đó chị đi đâu là cặp kè với hai ba ông»

«Em hỏi thiệt chị nghe. Ba ông đó chị thích ông nào?»

«Mày cứ nói cù nhây, bữa nào mày đi thì mày biết.»

«Chị phải thích một ông chứ không thích chị đi làm chi mấy ngày liền.»

«Có khi không thích mà cũng đi, chứ không phải thích mới đi. Tao chán lắm Nhị à.»

Đàn ông không có đàn bà thì đàn ông hết là đàn ông. Đàn ông phải có đàn bà, đàn bà phải có đàn ông thì mới ra cuộc sống.

«Chị không thích ông nào hết.»

«Ông nào cũng ăn xài căng, vậy mà chị không thích là sao ?»

«Đề chị kể vụ cậu Tư đốt giấy bạc cho em nghe. Lúc đang chơi bồng cậu Ba móc bạc ra làm rớt một tờ dưới đất. Cậu lật đặt nháy xuống mò tìm. Mò hoài không thấy. Cậu Tư bèn quẹt hột quẹt móc túi lấy một tờ giấy bạc đốt rọi cho cậu Ba tìm. Khi tìm được rồi, cậu Ba mới hay tờ của cậu Ba là tờ giấy ngẫu còn tờ của cậu Tư là tờ giấy oanh. Chắc cậu Ba tưởng mình đánh rơi Bộ Lư nên mới mò tìm.»

«Cậu Ba mò tỳ không phải mò tì... ìm»

«Con quỷ này lúc nào cũng nghĩ tới chuyện gì không hề.»

«Không nghĩ tới chuyện đó thì còn nghĩ tới chuyện gì nữa chị !»

«Bộ hết chuyện gì rồi sao ?»

«Chuyện gì loanh quanh rồi cũng vô đó thôi chớ hồng còn đi đâu khỏi được.»

Trà nói lảng :

«Mỗi cậu có một vẻ khác. Cậu Ba thì giống như con cù lửa bậm trợn. Còn cậu Tư thì nho nhã, đẹp trai.»

«Nhưng đẹp trai, lắm khi cũng không ích lợi gì.»

«Để bữa nào mày gặp rồi coi mày có thích không ?»

«Ừ, để bữa nào em rủ cậu đánh bài kiểu đó với em thử coi cậu biết hun theo kiểu Tây hay cứ kê mũi hít hít như nhà quê.»

«Mày quê thì có. Người ta ở bên Tây có mèo đầm hà râm đó nghe mày.»

«Mấy ông đó thì trở đĩa như mình trở tay.»

«Thì mình cũng vậy chớ trách ai ?»

Chiều hôm đó bất ngờ chồng cô Tư lại từ bên Tây sang. Ông thấy nhà hàng làm ăn phát đạt và biết đó một phần là nhờ tài của phu nhơn, một phần nhờ sắc đẹp của nàng Trà, cho nên ông bèn nảy ra sáng kiến làm rình

rang về vụ chiếc xe để gây thanh thế cho nhà hàng.

Lập tức, ông cho kéo chiếc xe ra ngay đường Catinat, trước mặt nhà hát Tây, treo hoa kết tui và mời quan khách Tây lẫn quan ta đến dự lễ ‘Ra mắt xe’ do ông chủ Đại Lục Lữ Quán chủ tọa. Chiếc xe được phủ một lớp nhung xanh lục. Quan khách đứng hai bên. Tới giờ khai quang điểm nhãn cho xe, cô Ba, đường hoàng bước ra mỗi cử động như gió cuốn mây bay, tay cô cắt băng khánh thành, rồi cầm chai sâm banh đựng nhẹ vào cẳng xe. Xong, chiếc xe rồ máy, cô bước lên cùng cô Tư, ngồi băng sau, ông chủ ngồi băng trước, rồi chiếc xe chậm chậm lăn bánh giữa rừng cờ, hoa rung phất và tiếng vỗ tay như pháo mừng xuân..

Người danh giá chơi nông lại càng nổi danh, còn kẻ vô danh lữ chơi nông thì bị coi là ngu xuẩn.

Sau khi lượn qua cái phố chính của Sài Gòn, chiếc xe quanh trở về Đại Lục Lữ Quán. Chiếc xe chạy một vòng trước tiền đình rồi đỗ lại trước cửa chính. Hai người vệ sĩ mặc đồng phục trắng, mũ lưỡi trai, tay đeo găng trắng giơ lên chào và bước lại mở cửa xe. Ông bà chủ khách sạn nhường cho cô Ba đi trước rồi cùng bước lên thêm. Ở đây lại có một nhóm quan khách quen lớn của cô Tư và bạn của cô Ba hoặc những người mến mộ cô Ba chờ sẵn để sẵn sàng tung hô bằng pháo tay.

Sự hoan hô dành cho cô Ba, nhưng ông chủ bà chủ khách sạn cũng được hưởng phần không nhỏ. Vị khách nào được cô Ba chạm ly là đại hạnh.

Bên trong đã bày tiệc. Chồng cô Tư biến buổi tiệc khai trương xe thay một cuộc lễ vinh danh vợ ông và cô Ba chẳng kém ‘cái đêm kỳ diệu’ là bao nhiêu. Sầm ban nỏ. Những lời chúc tụng xen những câu trầm trồ,

Tư Nhị và Dani được xem như là đàn em của Ba Trà, từ nay càng được các bậc vương tôn công tử để ý hơn.

Riêng cô Ba thì trở thành quả hồng tâm cho mọi xạ thủ đa tình ngắm bắn.

Một cuốn phim được chiếu ở rạp Majestic đêm hôm ấy do cô đào Pháp tên Yvette có gương mặt hao hao giống gương mặt cô Ba. Một ông thầy kiện reo lên giữa rạp :

«Yvette Trà kia rồi !»

Thế là lời của ông được khán giả tán thành và lan đi khắp Sài Gòn và cô Ba Trà trở thành Yvette Trà. Để đáp lại khán giả mộ điệu, ông chủ rạp phải chiếu cuốn phim này cả tháng trời để dân chúng ngắm dung nhan ‘Yvette Trà’ trên màn ảnh. Một chuyện chưa từng xảy ra ở Việt Nam từ ngót một thế kỷ nay.

Rồi trong giới trung thượng lưu có thói quen ngồi quán lại nảy ra câu : «Đi lại Yvette Trà chơi.»

Tức là đến Đại Lục Lữ Quán uống cà phê ăn bánh ngọt. Bữa ăn chưa đến 2 cắc nhưng cái giá đáng là được ngắm dung nhan cô thân ngân của khách sạn. Ngôi sao Ba Trà đã sáng chói lại càng rực rỡ hơn. Hào quang của nó đã át hẳn các ngôi sao cùng thời như cô Ba Pho, cô Marie Huệ, cô Sáu Bandeau.

CHƯƠNG XXVII

Cô Tư Hồng Mao thủ thủ với Trà :

«Một ông thầy kiện, một ông quan tòa, một ông bác sĩ và mấy ông gì nữa đó, cô không nhớ hết đang muốn ngỏ lời với em, em chịu cho họ gặp không?»

«Mấy ông đã có vợ đùm đề. Em đã bị kiện một trận, em thất kinh rồi !»

«Nếu em hông chịu thì có một anh thầu khoán. Người Tàu. Anh ta còn trẻ chắc là chưa có vợ, mặt mày coi cũng văn minh chứ không phải Lý Toét.»

«Em bị Tàu hại một lần rồi cô Tư ơi !»

Cô Tư cười nói sấn vô :

«Anh thầu khoán này coi bộ mét em rồi đó nghe. Anh ta hỏi cô về em mấy lần.»

«Thôi cô ơi, anh Sáu hứa bảo bọc em mọi phương diện kể cả vệ sĩ. Hễ em ra khỏi cửa thì có hai vệ sĩ đi kèm em. Bây giờ em đi với ai là ông đốt em ngay.»

«Ông làm bộ vậy thôi. Đàn ông nào chẳng làm cái mừng đó, nhưng khi có mỹ nhân khác thì họ bỏ em

liên.»

«Em không dám đâu.»

«Nhưng nếu ông thầu khoán điều đình với anh Sáu thì sao. Ở trong Chợ Lớn có một cô phì phà chảy quơ một lúc ba chàng triệu phú mà cũng êm đẹp như thường.»

«Chùng nào anh Sáu cho thì em mới dám.»

«Ông thầu khoán này không phải là người xây cất chuồng gà chuồng vịt đâu ! Ông lãnh cất cả cái Chợ Lớn đó em à. Ông Quách Đàm giao mọi việc cho ông đấy. Tiền của ông bây giờ không làm gì cho hết. Ông nói nếu em ưng, ông sẽ cất một cái villa cho em ở riêng. Chớ ở trong khách sạn... bất tiện lắm.»

Trà hiểu cô Tư muốn gì và đây là cơ hội tung lưới sỏ lồng còn chần chờ gì mà không bay đi ? Cô Tư mời ông thầu khoán tới thâu cáy :

«Ông biết là hiện nay có nhiều người muốn rước cô Ba. Nhứt là Bạch công tử và Hắc công tử.» Vừa nghe mấy câu, ông thầu khoán xua tay :

«Ngộ biết rồi ! Họ đặt cho cô bao nhiêu ?»

«Mỗi người 100»

«Đề ngộ bao hết cho. Kí tổ ! Kí tổ !»

Thế là ông ta đưa cho cô Tư 200 ngàn. Sự thực cậu Tư và cậu Ba không đặt một đồng. Hai cậu tới rước Trà đi chơi chuyến nào trả tiền cho cô sòng phẳng chuyến ấy. Hai cậu có lạ gì hoa trong vườn, bướm nào tới không được ? có con bướm nào giữa nổi một đóa hoa cho riêng mình. Cho nên Trả ra đi với ông thầu khoán một cách êm xuôi.

Cô Tư được tiếng tốt. Chớ ai biết được trong thâm tâm cô : Đề Trà ở đây ngồi thu ngân, đức lang quân của cô ra dòm vào ngó không sớm thì chày sẽ có chuyện bề ghè tương. Ông ấy có tật hảo ngọt nhưng thà ở đâu chớ đừng xảy ra trước mắt cô.

Ông thầu khoán cất một cái villa và mua cho Trà một cái nhà hàng. Từ địa vị người làm công nhảy lên làm bà chủ, Trà tha hồ tung hoành.

Cái villa mang tên Nguyệt Tiên Cung có những ngách bí hiểm của một sào huyệt với những ngõ ra bí mật. Bên trong bên ngoài đều có chuông và đèn báo động, ngoài ra còn có sự che chở đặc biệt nào đó của giới hữu quyền.

Những món nghề học được của cô Tư Hồng Mao, cô Ba đem áp dụng ở đây một cách thiên biến vạn hóa. Yvette Trà không những là tình nhân của cả Sài Gòn mà còn của cả Nam Vang, Băng Cốc. Những quan quyền, những điền chủ gộc, những tay mơ tập tễnh nô nức tới lui.

Đêm đêm Hàn Thực, ngày ngày Nguyên Tiêu

Những ai muốn làm ‘vua’ đến đây đều được toại nguyện mà không cần phải đổ máu chinh phục hay soán ngôi ai, chỉ nên nhớ giắt một bó giấy xăng trong lưng.

CHƯƠNG XVIII

Tôi ở Rạch Giá mới lên.

«Dạ xin mời anh !»

Cô thể nữ của Nguyệt Tiên Cung mặt bầm còn ra sữa xun xoe quanh người khách Rạch Giá. Cô bé đã quen mặt ông khách và biết lai lịch ông do các chị lớn nói qua nói lại mà cô nghe được.

Lần trước lên đây ông còn đề bi bo, nhưng lần này thì đã hót chải. Áo dài, giày hàm ếch, khăn đóng, ba toong bịt bạc, ông đã cho hưu trí ở nhà để mang giày Gia định và vận com lê như thanh niên. Còn cái mớ tóc hoa râm thì chỉ giấu được trong lúc ở ngoài, chớ bước vô Nguyệt Tiên Cung thì bị lộ ra khi ông giở nón máng trên con bướm. Cô bé ăn mặc trông cũng khá là vui mắt, mới trông tưởng cô em làm trò uốn dẻo của gánh hát xiệc Đồng Ấu Hòa Bình ở ngoài Bắc kỳ mới vô trình diễn.

Tuy biết tuổi tác của ông Hội liệt vào hạng chú bác của mình, cô bé vẫn vui vẻ gọi bằng ‘anh’ theo ý muốn của khách :

«Anh đến đây chơi lâu hay chỉ nghỉ mát ?»

Tiếng ‘anh’ buông ra từ miệng cô bé thiệt là ‘hỗn hào’ nhưng ông Hội không bắt lỗi, trái lại còn thích chí.

«Ồ, moa ở chơi lâu» và móc túi dúi vào tay cô một tờ giấy bạc thẳng mọi gánh dũa. Kỳ trước ông Hội buông neo ở đây cả tháng làm bay hết mấy sở ruộng, không biết kỳ này ông định tiêu pha cách nào ?

Cô bé nghe khách nói ở chơi lâu thì mời sang phòng đặc biệt. Ông Hội từng biết cách thức nhập gia, cho nên khi thấy cô bé lấy chiếc phong bì đặt trên khay sơn mài hình chữ nhật trong lòng có vẽ hình nàng tiên đứng trên mây cùng với mặt trăng - dấu hiệu riêng của Nguyệt Tiên Cung, thì ông nhanh nhẹn móc túi lấy ra một cọc bạc Bộ Lư mới, thấm nước miếng trên ngón tay, đếm một hơi, ngắt ngang luôn vào bao thư rồi đặt lên chiếc khay.

Ông nhìn cô bé như hỏi :

«Nhu vậy đúng chưa e... em ?»

Cô bé cầm lấy bao thư nâng nâng trên tay và vuốt má lão Hội :

«Hơi nặng, chắc đúng. Mười tờ chứ không dư. Sao anh kẹo vậy ? hí hí...»

Ông Hội nhướn mắt thay vì gật. Cô bé bá cổ ông anh nựng sơ cái cằm mới cạo râu sướt da rướm máu, chớ không thêm cử chỉ nào âu yếm hơn, rồi nhảy chân sáo ra cầu thang vọt lên. Ông Hội bước theo ngoắc bé lại và thì thào một chập xong lại dúm vào ngực áo hờ một tờ bạc khác và thì thào :

«Bẩm với cô Ba là có anh lên nghe !»

«Dạ.»

Ông Hội Đồng ở Rạch Giá là người trên trước nhưng vô đây ông chỉ là khách như những người khác. Cho nên ông phải ngồi chờ theo thứ tự, khi nào được mời mới lên lầu. Ông ngồi nhìn ra ngoài, cách cửa mở khép liên xì.

Thằng Hạch gác cửa đứng ngoài thêm, chỉ làm một việc là mở cửa cho khách vào. Không biết nó nghĩ gì. Nó có bao giờ làm khách không ? Biết đâu những ngày vắng khách, nó cũng nổi hứng và tự lên ngôi vì các nàng trên cung Nguyệt buồn tình rủ nó lên, cũng như nhiều bà huyện bà đốc phủ lén chồng đi sòng bạc thua cháy túi phải đành nhắm mắt cho thằng sếp phơ nhà hoặc chú Hạch gác cửa nó mò tỳ để có bạc mà gỡ gạc tiếp.

Nhờ dúm bạc vào tay con nữ tỳ đến những hai lần nên ông Hội được mời lên sớm hơn ông tướng. Con bé trở xuống báo công rồi đưa ông anh lên cầu thang bảo :

«Anh vô phòng đầu nghe, cô Ba biệt đãi anh đó !»

Vẫn tiếng ‘anh’ hồn láo mà ngọt ngào.

Ông Hội bước từng nấc thang như lên mây, vàng trắng cung Quảng trước mắt đã ló dạng. Một tiếng chuông nâng thanh thoát báo hiệu có khách trần gian leo thang. Nhưng đôi khi cái chuông này lại vang lên cộc lốc cảnh tỉnh các sòng bạc có Cò lính bao vây.

Con nữ tỳ trở lại phòng khách ở dưới chân thang tiếp tục làm việc. Một công tử đã ngồi đợi ở đó tự nãy giờ.

«Xin lỗi cậu, em bận quá !»

«Không sao, tôi mới vào đây.»

«Dạ, xin lỗi cậu, cậu... có quen với ai ở đây chưa ?»

«Tôi mới vô đây lần đầu.»

Con nữ tỳ rút chiếc khay và bao thơ để trên bàn :

«Dạ đây là lễ ra mắt.»

«Lễ hay lệ, và ra mắt ai ?»

«Dạ, để em nói rành cho cậu nghe,» rồi cô bé leo lên bắp vế, bá cổ chàng trai rủ rỉ : «Em không biết đây là lễ hay là lệ, nhưng muốn gặp cô Ba phải có lễ ra mắt. Cô có cho phép thì mới gặp được cô, nếu cô không cho phép thì không được gặp.»

Chàng công tử ngạc nhiên :

«Ừa, có cái vụ đi vô đây mà không được gặp cô hay sao ?»

«Dạ, vô đây thì nhiều, nhưng không phải ai cũng được hân hạnh gặp cô đâu. Trước nhất phải đưa ‘bao thơ ra mắt’. Trong đó đựng 10 tờ Bộ Lư. Phải là Bộ Lư chớ giấy Con Công là bị cô Ba ‘bắt’ đó nghen anh, ủa, cậu.»

«Giấy gì là giấy miễn là đúng số thì thôi chớ !»

«Đành rồi, nhưng giấy nhỏ cỡ chên đếm mỗi tay và giấy nhỏ chừng tờ là khách vét hầu bao mới nạp đủ số, như vậy không phải là dân sộp. Cô đem cho chị bếp và tài xế.»

«Anh không biết cái lệ đó nên không có đủ 10 tờ lớn»

«Vậy để em đi đổi dùm cho, anh có bao nhiêu tờ lớn.»

«6 tờ»

«Còn 4 tờ mới đủ. Anh phải đưa em 420»

«Sao vậy ?»

«Khi đổi người ta ăn huê hồng. Nếu để cô Ba biết thì không lọt đâu.»

Chàng công tử bèn móc túi đưa tiền ra. Nhập gia phải tùy tục. Yêu hoa phải lụy vì hoa. Biết sao bây giờ. Miễn chiếm được nàng tiên thì thôi. Con nữ tỳ cầm bạc đi đổi rồi trở xuống, cho vào bao thơ đặt lên khay đúng thể lệ, vọt lên lầu. Xong, trở lại gặp ông Hội vuốt ve :

«Anh chờ lâu không ?»

«Anh cũng mới ngồi đây thôi !»

«Bữa nay khách đông quá, nên cô Ba bận, tụi em chạy chân không bén đất.»

Cô bé bước ra rồi trở lại với tách trà đặt trên chiếc mâm tròn in hình nàng tiên và mặt trăng. Cô đặt lên bàn rồi cầm chiếc quạt lông phe phẩy sau lưng khách và rũ rỉ :

«Đây là trà sâm, anh dùng cho khỏe... ỏe !»

Tiếng khỏe được phụ họa với bàn tay nhung dịu dàng vuốt nhẹ lưng ông. Và cô được trả công bằng một gánh

dừa khác của thằng mọi.

Ông Hội nhìn cái chén kiêu miệng bịt vàng bên trong lóng lánh nước sâm, mùi thơm nhẹ bay qua mũi trong lúc một tay cô phe phẩy quạt, một tay lau mặt khách bằng chiếc khăn tẩm nước hoa. Ông Hội mới để ý đây là em khác chứ không phải em làm thủ tục nhập cung lúc nãy. Em này xinh hơn và không mặc đồ xiệc mà y phục của em mỏng dính như mây mùa thu, nửa úp nửa mở, làn da nõn nà bốc hương làm ông ngây ngất. Thấy ông khách không để ý tới tách trà, cô bé liền kê môi mình vào mặt khách. Ông Hội chẳng dặng dưng, nhận lãnh cái ân huệ nho nhỏ, một cách hồn nhiên.

«Anh hết mệt chưa ?»

«Anh khỏe rồi em à. Em bầm với cô Ba là có anh tới nghe !»

«Dạ, cô Ba biết rồi !»

«Vậy hả ? Cô biết chắc hay lộn với người khác ?»

«Dạ cô Ba không có lộn đâu !»

Cô em lại tiếp thêm một cử chỉ âu yếm làm ông Hội bất thần ôm choàng tấm thân ngà ngọc nhưng cô gỡ tay ông và chạy ra cửa, vén bức màn thêu và ló đầu vào

cười duyên :

«Anh nóng tánh quá hà ! uống hết tách trà đi rồi cô Ba sẽ tới.»

«Hề hề...» Ông Hội cười trừ về cái cử chỉ hơi đường đột của mình.

Ông hớp khê từng ngụm trà. Những giọt sâm chạy vào mạch máu ông tới đâu nghe ấm tới đó. Ở nhà cũng có, nhưng sao ông phải lên đây ? Ông đã hiểu cái lý do mấy sở ruộng không cánh mà bay. Ông đang mơ màng thì cách cửa lại mở, bức màn thêu lại được một bàn tay ngọc vén qua, một cặp môi đỏ choét hiện ra, mấy ngón tay búp măng no ngoe theo giọng oanh vang :

«Anh đã dùng hết trà sâm chưa ?»

Ông Hội từng múa may với các tiên cô ở đây, nhưng lần này món nào cũng đổi mới. Không ngại ngần, ông đưa tay ngoắc. Nàng tiên vào ngồi sát bên ông. Mùi hương cung trăng toả sang làm ông ngây dại.

Thấy trà còn non nửa, nàng bèn nâng lên hớp ngay một búng và đưa vào miệng ông bằng phương pháp đặc biệt. Ông ứ ớ rồi nuốt trọn ngụm sâm nhưng không để cho đôi môi nàng rời ra. Ông càng ghì xuống, nhưng trong lúc ông quật khởi, định làm một cử động mạnh

bạo thì cô đã vùng ra bỏ chạy. Ông ngồi bật dậy tiếc ngẩn tiếc ngơ như thưở nhỏ đi câu làm vượt khỏi tay một con cá rô mè.

Trên cung nguyệt này dù ban ngày ánh sáng cũng mờ mờ như có một lớp phù vân hư ảo. Mà thật vậy, lớp mây này làm bằng bột sâm banh, hương trà, khói phù dung và các nếp áo đủ màu. Mây ấy lúc nào cũng xao động với những tiếng thầm thì hay bị chọc thủng bởi những tiếng cười rú.

«Anh sang phòng bên cạnh ghen !» Tiếng mời ẻo lả của một nàng.

Rồi không để cho đáng mày râu nhẹ nhàng thân xác di chuyển, nàng đưa tay quàng cổ. Ôi giao ! Bé một nàng tiên, đó là ước mơ của người trần thế. Tuy ngày nay ông không còn ở vào cái tuổi đầu bò tốt, nhưng cũng phải tỏ ra đáng mặt anh hùng. Vào trong phòng, đôi tay nàng vẫn như đôi trăn quấn môi, miệng thì thảo :

«Anh muốn dùng yến nấu đường phèn, hay yến chung cách thủy với bồ câu ra ràn ?»

Ông Hội đồng vừa thở hỏn hển vừa đáp :

«Bồ câu ra rà... àn !»

Ông lại nhận ra từ nãy giờ các phòng ông bước chân đến tường đều sơn khác màu. Màu nào cũng nhẹ nhàng làm cho tâm trí khách phơi phới lên như gió xuân thổi cảnh hoa.

Cô bé có cánh tay trắng đẹp một cách huyền ảo làm ông ngó mãi không thôi. Cô nàng để chén yến xuống bàn, và tát khế má khách, nói giọng quê trất :

«Dòm gì dữ vậy ?»

Nhưng đôi tay của cô em không phải là mục tiêu mà khẩu súng ông ngắm. Cô đút ông ăn bằng muỗng như em bé, rồi bằng mồm. Lừa xương bằng lưỡi, cái đầu lưỡi có nhiều dây thần kinh thu nhận và phát ra nhiều cảm giác. Ăn xong chén yến chung ông thấy ông trẻ lại bộn bàng. Làm xong nhiệm vụ của người vú em với ‘cậu ấm’ cô nàng biến đi nhường cho một nàng tiên khác đưa ông sang một phòng sơn màu hồng nhạt.

Cô Tiên Nữ này có lẽ gốc hời thén Hồng Kông đầu thai lên Nguyệt Tiên Cung để sẵn đón khách trần gian. Cô không ngại ngần làm cho cả hai mang chung một họ ‘Trần’ và đưa nhau vào ngụp lặn trong làn nước ấm suối tiên. Cô xát xà bông thơm và kỳ cọ khắp người cậu ấm, chẳng sót chỗ nào và chính cô cũng cầm tay cậu làm như vậy cho cô.

Rồi cô nàng đưa chàng trở lại giường làm nhiệm vụ vú em lau chùi cho cậu ấm thật tỉ mỉ không để sót một giọt nước nào. Khi thấy cậu gồng người lên, hơi thở ngắn, mắt trợn ngược, miệng kêu ú ớ như mắc kinh phong thì cô cướp lấy thời cơ, dùng toàn lực vây riết kẻ thù vào Hồn Nguơn trận pháp, dùng hai tay vuốt lia xương sống của địch thủ. Chỉ trong tích tắc cậu ấm nằm ngay chừ bất động. Cô nàng bèn lấy xiêm y mặc cho cả hai đảng rồi nằm bên cạnh gác cái đòn Bạch Hạc lên người cậu rử rử :

«Anh làm sao thế ?»

«Ồ ơ... anh có làm sao đâu ?»

«Đề em đi lấy dầu tẩm quất cho anh nhé !»

Rồi cô biến đi. Giữa lúc đó thì một nường tiên khác họ ‘Trụi’ xuất hiện.

Chàng nghe mùi hương lạ chưa từng ngửi ở trần gian và cũng là lúc Đường Minh Hoàng cảm thấy mình trở về trần với cái xác thịt bại hoại nặng nề. Ông lặn lội từ cánh đồng phèn cháy đến đây để được ôm ấp mỹ nhân, nhưng tới đây nàng vẫn chưa xuất hiện. Ông đang nằm suy nghĩ vẩn vơ thì có tiếng hỏi :

«Anh có khoẻ không ?»

«À, khoẻ !» Ông Hội lật đặt gương dậy thì nàng tiên đã xà xuống một bên làm những cử chỉ âu yếm rồi vụt biến.

Nàng tiên nâu lại tới hồi sinh kẻ chiến bại trên tình trường. Gối đầu trên đùi êm, qua làn khói mơ màng, ông thả hồn theo điệu múa Nghê Thường của mỹ nhân thời xa xưa.

Tây Thi : lạc nhận. Chim nhận bay thấy nàng phải xụi cánh rơi.

Dương Quý Phi : tu hoa. Hoa đang nở thấy nàng phải hổ thẹn mà khép lại.

Chiêu Quân : trầm ngư. Cá đang bơi thấy nàng phải lặn.

Bao Tự : khuynh thành. Nghe nàng cười thành quách phải nghiêng đổ.

Trời ôi ! Sao mà đẹp vậy ? Tây Thi làm cho Ngô Phù Sai mất nước và bị Việt Câu Tiễn chém đầu. Sắc đẹp Chiêu Quân làm cho chúa Hung Nô đánh nhà Hán để cưới nàng. Điêu Thuyền mê hoặc hai cha con董卓 - Lữ Bố để cuối cùng giết nhau. Bao Tự muốn vua cho cung nữ xé lụa cho nàng nghe vui tai và cuối cùng làm cho Tề Vương mất nước. Còn Dương Quý Phi đã

gây nên cuộc đại loạn An Lộc Sơn.

Mây khói tan dần và khúc nhạc cũng lắng theo. Còn lại trước mắt ông bức tường hồng nhạt.

Anh chàng thầu khoán đã mua những bức ảnh từ bên Tàu đem về đây treo thành hình ngũ giác, với hình cô Ba ngự ở chính giữa. Có lẽ anh chàng rất tự hào vì đã làm chủ một mỹ nhân.

Càng tự hào hơn vì đã ‘cướp’ được nàng trên tay hai đại công tử Nam Kỳ trong trận giặc tiền.

Nhưng than ôi, nếu nhà thầu khoán đã không nhầm trong việc xây cất hàng trăm căn phố Chợ Lớn thì lại hớ to trong việc xây lâu đài ái tình với người đẹp Ba Trà.

Nguyệt Tiên Cung chẳng bao lâu đã trở thành của bá tánh. Bởi khách đến Đại Lục Lữ Quán xưa kia đều mang tật nặng ghiền Trà. Kín cổng, cao tường đến đâu cũng không ngăn được lũ bướm hoang đa tình mang bệnh ghiền.

Đến như kẻ ở tận Rạch Giá Bạc Liêu hẻo lánh còn nghe được mùi hương đóa hoa đang độ hương sắc tuyệt vời thì những ông tai to mặt lớn đất Sài lại điếc mũi hay sao ? Chàng thầu khoán tự đắc cũng không đáng trách. Chàng đem hình Ba Trà treo giữa các ảnh mỹ

nhân Trung Hoa cũng là hữu lý.

Nhưng giờ đây chàng đã phải nhường khu vườn riêng cho đám bướm hoang làm của chung.

Danh vọng của nàng Trà đã vút lên cùng với nhan sắc của nàng. Và lối sống cùng công việc ‘làm ăn’ của nàng được nhiều cô gái bắt chước hoặc qui phục làm em út. Sau Tư Nhị còn có cô Quế Anh. Quế Anh có nhan sắc lại có học. Trong một đêm đóng kịch ở nhà trường nàng được khách ‘yêu hoa’ mến chuộng.

Nhiều ông nọ ông kia đã sẵn đón rủ rên hứa hẹn đóa hoa búp vừa hé nhụy kia nghe ngọn gió lạ bỗng say ngây ngất ngã mình theo. Nàng đã dẫm vào dấu chân của Trà, rồi chẳng bao lâu, Quế Anh cùng với Tư Nhị trở thành tay mặt tay trái của Trà.

Cái câu quen ở cửa miện trước kia :

Đi lại Lữ Quán «uống Trà» hoặc đi lại «Yvette chơi», bây giờ đổi thành :

Đi «xem trăng» tức là đến Nguyệt Tiên Cung.

Biết bao nhiêu kẻ ra mắt với bao thơ nặng mà vẫn ôm hận ra về bằng cửa sau không được cô Ba tiếp đãi. Nhiều người đến đây hái lăm hoa khác nhưng cứ tưởng

là Hoa Trà. Cũng có người biết chẳng phải Hoa Trà nhưng vì không có kiên nhẫn nên Hoa gì cũng hái miễn là hoa ở trong Nguyệt Tiên Cung thoang thoảng chút hương Trà - cũng hài lòng. Để khi về nhà thì cứ khoe :

«Tao đã hái được hoa Trà, hoặc nói trắng ra, Tao đã ngủ với Ba Trà !» Vậy cũng bỏ công.

Trên thượng giới chỉ có một Hằng Nga và một chú Cuội, còn ở trần gian cũng chỉ có một cô Hằng. Oái oăm thay, mọi người đàn ông đều muốn làm Chú Cuội. Nhưng mấy ai được hài lòng ?

Ông Hội tỉnh dần giấc điệp.

Bỗng có tiếng oanh thỏ thẽ vọng vào. Ông gượng mở mắt ra, ở bệ cửa một cặp môi tươi thắm nhoẻn cười tình:

«Anh Hội chờ hơi lâu, cảm phiền nhé !»

Ông Hội nhìn ra nàng tiên nữ chúa động, người mà ông mơ ước. Ông cố ngồi dậy để sửa soạn nghinh chiến, nhưng than ôi, ngọn giáo của ông đã bị lũ tiểu yêu rút hết phép thần thông nên ông đành treo ‘miễn chiến bài’ vô thời hạn, nhưng ông cố làm hài lòng nàng :

«Anh đã cất xong ngôi nhà mát ở bãi biển. Anh lên kỳ này đón em về dưới đó.»

«Anh nằm xuống cho khoẻ đi. Việc đó tính sau !»

Nói xong nữ chúa lui gót. Bỗng có tiếng nữ tỳ :

«Thưa cô Ba ! Có ông công tử xin gặp cô. Ông đến ba lần mà chưa được cô tiếp.»

«Quen hay lạ ?»

«Dạ... quen !»

Con nữ tỳ vừa dứt tiếng thì từ dưới thang gác nhô lên một mái tóc lóng muốt :

«Trà, em ! Anh là chồng em đây !»

Bị cú bất ngờ Trà đứng chết trân. Chàng công tử lại nhả :

«Lần trước anh đến, tội nhỏ nói em đi vắng. Anh chờ suốt đêm. Nhưng sáng ra anh mới biết là em vẫn có ở nhà. Lần sau anh lại đến. Em bảo chờ một chút, anh đợi suốt ngày. Và lần này anh phá luật lệ, anh lên đây không có phép của em.»

«Ông không được làm ngang như thế.»

«Anh là chồng em mà.»

«Ở đây không có ai là vợ của ai. !»

Em quên anh rồi sao ?»

«Tôi không quen với ông !»

Rồi Trà bỏ đi thẳng mặc cho cổ nhân hóa đá đứng ôm
trụ thang lâu.

CHƯƠNG XXIX

Ngồi trên ban công nhìn xuống đường thấy người qua kẻ lại xe cộ tới lui như nước cô Ba thở dài.
Tư Nhị hỏi :

«Sao lâu nay em vẫn thấy chị không vui chị Ba ?»

Trà lắc đầu, Nhị tiếp :

«Việc làm ăn của mình phần chân thịnh vượng như vậy, tại sao chị không vui ?»

«Vui được gì mà vui em ơi. Tiền tài như phấn thổ nhân nghĩa tợ kim cương !»

Nhị cười hề hề :

«Tiền tài như ‘Cỏ Nhác’, nhân nghĩa tợ ‘sâm banh’ chị Ba ơi ! Chị hãy nhìn kia những ông mặc đồ Tây, thắt cà-rô-oách đi oai vệ trên vỉa hè, những bà thoa son dồi phấn ngồi xe kéo, những cậu cỡi xe máy vun vút, những chiếc ô tô bóng láng phóng như điên, những anh lính mã tà đuổi theo người để bắt phạt, những ông Tây bà đầm tự đắc nghênh ngang, tất cả, tất cả xã hội này người ta đều chạy đuổi theo tiền. Nhưng ai ai cũng làm bộ cao thượng, người thì lấy có lo cho dân, kẻ bảo vì việc nghĩa... Mọi người đều trá hình bằng mọi cách để

làm tiền cho dễ, thật ra tất cả đều nhắm một mục đích là tiền. Em có từng thấy những tên ăn mày cóm róm đi vào Lữ Quán để van xin một đồng xu, nhưng khi bước ra là chúng đã quay mặt lại chửi người vừa bố thí cho chúng. Tệ hại hơn nữa, mai một lại gặp chúng vào ăn nhậu ở Quảng Hạp, hay Long Giang Cừ. Riêng Nguyệt Tiên Cung của chị em mình có phải là một sự trá hình không? Để làm gì ? Để lấy tiền khách cho nhiều, cho mau. Khách mê đắm chị, nhưng nào có được gặp chị.»

Trà gằm lên :

«Mày nói cái gì tùm lum vậy hả Nhị ?»

Nhưng Tư Nhị vẫn thao thao bất tuyệt :

«Nay mai em còn làm nhiều trò mị thuật và phục đèn màu như trên sân khấu cải lương nữa cơ. Em nói thiệt đó ! Em sẽ làm con gái trinh, thầy chú mê mẩn cho chị coi. Em sẽ bày cho mấy đứa nhỏ đi khách có máu.»

«Thôi mày ơi đừng có nói bá xàm !»

«Hề hề... Chị đã thuật lại cho em nghe vụ dì Hảo biến một cô bé bị Tây hãm thành một cô nữ sinh Can-mét để đem gả cho một ông công tử triệu phú phải không ? Vậy thì sao em không biến các em của Nguyệt Tiên Cung mình trở thành đồng trinh được ? Đời này là...

bịp, đĩa nào bịp giỏi đĩa đó làm cha, không có nói ổng-đơ cái gì hết. Chị cứ nghĩ coi có phải không ? Ông Hội đồng từ Rạch Giá lên đây đề ‘uống Trà Trung Huê Kỳ Chương’, thế mà ông mất 2 bao thơ về mà chẳng được ngum nào hết, có phải là do tài bịp của mình ?»

Nhị tiếp «Phải có tiền chị Ba ạ. Bây giờ chị đi dạo bằng xe Alpha-Roméo có vệ sĩ theo hầu. Dân Sài Gòn này có ai còn dám gọi chị là cô Ba thuốc lào, cô Ba bánh ú, cô Ba giò chả nữa hết ? Chỉ vì chị có tiền. Đêm qua chị thua một lúc 5 ngàn. Chị bảo mấy đứa nhỏ gọi đây thếp xuống Bạc Liêu cho công tử Lâm. Sáng hôm sau chị có 5 ngàn từ Bạc Liêu người ta đem tới dâng cho chị, chị chê ít... một công tử khác cho chị 10 ngàn và còn hỏi ‘em có cần thêm không ?’ Ông ta là chủ hàng rượu Châu Đốc có phần hùn trong ngân hàng Đông Dương nên chơi đờm hơn cả cậu Ba, cậu Tư. Xe Pháp 4000 đồng một chiếc, người ta mua tặng chị, chị không lấy. Bao thơ đựng 100 đồng chị ném cho tài xế và mấy anh bồi. Tại sao chị xài bánh vậy, là vì chị có tiền, muốn nhiều thì nhiều, làm như chị in được bạc.»

Trà lắc đầu nguầy nguậy :

«Tao nhức đầu lắm Nhị ơi, đừng nói nữa. Mà có nhắc đĩa nào đi xuống Cần Thơ thăm giùm anh... ấy giùm tao không ?»

«Có, có ! Em cho đi hôm trước rồi. Đó cũng là một nạn nhân của chị.»

«Nạn nhân gì ! Tao rủ ảnh lên đánh bài ‘ăn hun’ theo kiểu anh Ba, anh Tư, ảnh xách xe đi lên đây rủi ro dọc đường có con trâu cản ngang - ảnh đụng lật xe bị thương.»

«Ảnh sắp được chị cho hun bàn tay, ảnh mừng quá, luýnh quýnh nên mới đụng lật xe, chớ nếu con Nhị này cho ảnh hun... chỗ khác ảnh cũng không mừng như vậy... hắc hắc...»

«Con quý này, chuyên môn nói nhảm !»

Nhị tiếp :

«Cậu vệ sĩ đem cái áo nhung của chị xuống đắp cho ảnh, ảnh nói là phép thần làm cho ảnh mau lành bệnh. Nếu là áo của Tư Nhị thì có ăn thua gì ! Em thấy ở Hậu Giang, Tiền Giang, ngoài cậu Ba, cậu Tư còn nhiều ‘dân cậu’ lắm, chị đem ‘gánh hát’ mình xuống đó ‘dựng rạp’ làm một vài ‘chầu’ chắc ‘đậu giàn’ lắm. Để cho con Quế Anh ở nhà trông coi ‘bàn tổ’ em với con Dani đi lo chỗ nơi trước»

Nhị rí tai Trà

«Ở dưới đó mấy cậu ăn mắm mòi chắc chán rồi, mình đem con Dani có mùi bơ sữa xuống câu chắc dính cá bự đó chị ! Ngoài ra đi xuống Sóc Trăng, em tìm bùa. Hồi ở trên Miên em oánh bùa luôn. Bùa em linh lắm. Em cho vô chàng nào là chàng đó bỏ vợ bỏ con theo em dính như đĩa.»

«Con quỷ này nói chuyện ác không hề !»

«VẬY CHỜ LÂU NAY CHẮC CHỊ KHÔNG PHÁ GIA CANG CỦA AI HẢ ?»

«Sao không có. Đám tụi mình là quỷ yêu phá nát hết bao nhiêu gia đình.»

Nhị đốt điều thuốc cắm vào môi, rót rượu nốc và lắc đầu :

«XÍ, CHỊ NÓI CÁI GIỌNG NHƠN ĐỨC, HỪ ĐÚT HỌNG ! VẬY THÌ ĐÓNG CỬA CÁI NGUYỆT TIÊN CUNG NÀY CHO RỒI CHỜ CÒN SƠN PHẾT LÀM CHỊ ?»

Trà thở dài ngao ngán :

«CHẮC TRỜI SẼ TRẢ BÁO MÌNH NHỊ À ! MÌNH PHÁ NGƯỜI TA, TRỜI SẼ HÀNH MÌNH.»

«MÌNH CÓ CHỒNG CON ĐÂU MÀ SỢ BỊ HÀNH VỚI TÔI.»

«Ông có nhiều cách chớ phải một thôi sao ?»

«Cách gì đâu chị nói thử coi !»

«Như ông cho mày quẹo tay quẹo chân, méo miệng.»

«Mấy cách đó em không ghê ! Cách gì nữa ?»

«Thôi nà. Mày nói vắn lắn mệt quá.»

Hai chị em lại làm thỉnh, băng quơ phóng mắt xuống đường. Nhị rít thuốc lia lia. Nhị hút loại thuốc đặc biệt cắm vào ống đốt dài cả gang tay cho có vẻ khác người. Còn rượu thì tu nguyên chai chớ không rót ra ly nữa.

«Em ước ao có người đến cho chị em mình một bao bạc.»

«Ai đâu cho mình lãng vậy ? Muốn lấy bạc của họ phải như thầy ra.»

Trà nói vừa dứt tiếng bỗng có chiếc xe Rùa cặp vào lề đường.

«Ai vậy ?»

Nhị ngóng cổ xem.

«Hình như xe của cô Tư»

«Cổ tới bắt chị về đặng làm thu ngân chai dít nhưng có được xu nào !»

Trà kêu lên :

«Đúng cổ rồi Nhị ạ. Có ông mũi nhọn đi cận vệ cho bà nữa.»

«Ông với bà mùi vậy chớ rã bành tô bây giờ cho coi!»

«Sao mà biết giỏi vậy ?»

«Vì ông khoái chị chớ sao, hớ hớ ! Ai trông thấy chị mà không ngửa ngáy cùng mình !»

«Con quỷ ! Mà nói bá láp không hề !»

«Miệng em ăn mắm ăn muối nói linh như miếu cho chị coi. Chị biết sao không ? Tại vì bà sắp ngoái trầu rồi. Mấy lão sồn sồn đều mê con nít, còn con nít lại ham ông già. Bữa khánh thành chiếc xe ông đứng sau em thấy, ông liếc chị qua vai bà. Bà cũng khôn lắm. Bà đâu có đợi ông ló mòi be he mà mang tiếng cho nên bà cho chị lui ghe sớm. Nếu không có ông trở qua thì chị còn lết mòn mấy cái ghế nữa chớ để gì bà thả chị ra. Chắc hai ông bà vô phòng khách rồi, để em xuống nói dóc là chị đi chơi với ông nào.»

Không đợi Trà trả lời, Nhị đứng dậy đốt thuốc cắm lên môi, xách chai rượu vừa tu vừa đi xuống lầu :

«Chào cô Tư dưỡng Tư»

«Có em Ba ở nhà không ?»

Cô Tư hỏi trong khi Dưỡng Tư ngó Nhị không nháy mắt.

Nhị ồng ẹo đi quanh phòng khách để biểu diễn cái thân mình xà uốn khúc phô bày cái ức ‘ốc cau’ trắng phau nức nở và cặp giò sông đuộc cho ông Tây nó một lượt rồi mới ngồi.

«Dạ thưa cô Tư, chị Ba em ít khi ở nhà, mà nếu ở nhà thì cũng bận rộn luôn.»

Cô Tư nhìn con bé đóm đáng tròn trịa phê phê khác lúc ở đẳng nhà hàng. Tướng mạo và cách nói năng đều sửa đổi mất tự nhiên, khó có cảm tình, nhưng thân hình của nó tràn đầy sức sống như ly nước hể động nhẹ là trào ra, nên ai thấy cũng mê.

«Lúc này làm ăn khá không em ?»

«Dạ không khá mà cũng không tệ !» Nhị đưa chai lên tu.

«Con Danielle có ở đây không ?»

«Dạ... cái đó em không rõ cô Tư à. Nhà này nhiều ngõ ngách lắm ! Em không biết bây giờ nó ở đâu.»

Linh tính làm cho cô Tư quay sang ông chồng. Ông ta đang ngó chăm chặp ‘cặp đèn ló’ của con bé. Cô muốn cắt ngang đường mắt của chồng nên bảo Nhị :

«Ông vừa đi ngoài nắng chắc đang khát, em tìm gì cho ông giải nhiệt chút đi !»

Vừa đến đó thì Trà xuất hiện. Cô Tư reo lên :

«Ừa, vậy mà em Nhị nói em không có ở nhà ! Em ngồi đây cô có chút chuyện.»

Nhị được cơ hội, liền quay sang ông dượng, cúi đầu làm bộ lễ phép :

«Mời dượng. Ở trên cũng có trà... à nữa !»

Rồi nắm bàn tay đầy lông lá ngón dài ngoẵng của ông dượng lôi lên lầu. Ông dượng ngó lại vợ như phân trần: «Tại nó kéo tôi, không phải tại tôi đa nghe ! Bà xúi nó thì bà đừng có trách.»

Cô Tư ái ngại nói với theo :

«Đừng cho dựng uống rượu nhiều nghe Nhị.»

«Hong đó đâu cô Tư, em chỉ mời dựng giải khát bằng Sâm Cao Ly thôi hè ! Hí hí.»

Cô Tư biết mình đã gởi trứng cho ác nhưng lấy lại không kịp. Về bên mấy tháng ai giữ ổng ? Nghĩ vậy rồi cô Tư quay sang Trà :

«Có người cậy cô làm mai cho em !»

«Em biết rồi cô Tư !»

«Đâu em nói thử coi đúng không ?»

«Cô còn lạ gì ?»

«Cậu Ba, cậu Tư, hay thầy Sáu, ba ông đó em bắt ông nào ?»

«Em hong biết đâu.»

«Em giấu chớ cô biết ý em rồi ! Để cô nói coi trúng không ?»

Cô Tư thấy không có ai bên cạnh nên tiếp : «Cậu Tư thì đẹp trai, chỉ có chút vảy cá bên mắt trái thôi, nếu không để ý không thấy. Cậu coi tiền như rác, rất ga-

lãng, không bao giờ làm phật ý người đẹp, không kêu đầy tớ và vệ sĩ bằng mày. Con người có học thức, cử chỉ rất văn minh, đúng không ?»

«Sao cô biết rành vậy ?»

«Cô ơ... ơ quen cậu trước em mà. Em coi có ai dám bỏ tiền ra mua tranh như ông không ?»

Cô Tư tiếp : «Còn cậu Ba xài tiền cũng như cậu Tư nhưng khi túng thì hay mượn tiền hoặc mượn lại nữ trang của em đi cầm đỡ rồi né tránh luôn. Nhưng mà theo cô thì không có chuyện đó đâu. Máy đũa không được cậu đề ý đặt điều nói xấu cậu.»

«Sao cô chắc ?»

«Cô biết tánh cậu mà ! Còn thầy Sáu cũng vậy. Em muốn gì được nấy. Nhưng ông có tật hay ghen. Em đã đi với ông thì đừng có đi với ai khác. Ông mà trông thấy em đi với ai là ông đốt quần áo của em, hột xoàn cầm thạch bao nhiêu ông cũng vứt hết đó ghen.»

«Vậy tại sao hôm đó em đi chơi với cậu Ba, cậu Tư rồi thấy nhảy vô đi ké, thầy không trở mòi ghen thử coi!»

Cô Tư cười mũi :

«Vì em trước là của cậu Tư, rồi kể cậu Ba, thầy chỉ đeo về thôi. Chớ từ lúc cậu Ba cậu Tư về dưới rồi, em như thuộc về thầy, em đi đứng phải coi chừng.»

«VẬY em ở đây người ta tới rồi sao ?»

«Tới lui nhưng khuất mắt ông thì thôi. Em đừng ngồi xe đi dạo với ai khác.»

«Như vậy em chạy ông rồi. Đàn ông kiêu đó xài hồng đô. Hôm nọ đánh bài tứ sắc ăn hun cậu Ba cậu Tư thì theo đúng luật, còn ông thì... thôi em không nói nữa.»

Cô Tư được cậu Ba cậu Tư khoe về việc đánh bài đặc biệt nên không hỏi thêm, mà tiếp : «Ba ông đó ông nào cũng giàu bạc mạng và đều thương em hết.»

«Thương ông này sợ ông kia, thương ông kia sợ ông nọ, khó nói quá hà cô Tư !»

«Lươn vô trúm mà không bắt ? Người ta mong được như em, chỉ cần gặt một cái là được mà không chịu. Còn đòi vua chúa gì nữa ?»

«Em đi coi bói, thầy bảo em có số Đạm Tiên, cho nên ai em cũng thương mà em không thương ai hết á cô ơi!»

«Không thương sao đi chơi 2, 3 ngày liền.»

«Đi thì đi chứ thương thì không. Em biết mấy ông không có thương em, mà chỉ cần em từng lúc như ly la de, tách trà uống xong thì quên. Đó cô xem, mấy ông đi với em xong rồi biến mất chứ có ông nào đem em về dưới đó đâu.»

Cô Tư ngăn người ra một chút rồi nói :

«Cô đã dặn em những gì em nhớ không ? «

«Em nhớ chứ sao không cô !»

«Nhớ gì ?»

«Cô bảo là đối với những người mê em thì em đừng có cho họ lên tới chót đỉnh. Một khi lên đến đó rồi, họ hết mê em.»

«Mà em có làm như vậy không ?»

«Dạ em đâu dám quên lời cô dạy.»

Cô Tư nói :

«Đời con gái có nhan sắc là đời bất hạnh. Cô ngẫm thân thể cô mà rõ. Xưa kia, lúc cô còn đi học, cô mơ đủ thứ cao sang. Khi anh Tây này tới, cô thấy anh ta phong

lưu và có uy quyền, giòng họ Đờ đây em ! Cô đã đem cái họ đó gán cho thằng cháu chồng đòi cưới em cho oai để giới thiệu em với cậu Tư lúc hai bên vừa gặp nhau, em nhớ không ?»

«Dạ nhớ !»

«Cô tưởng lấy chồng Tây là hơn người, nào ngờ ông vô gia đình cô để dựa tài chánh làm ăn. Đạt được mục tiêu đó rồi, ông ta lơ là với cô !»

Cô Tư tiếp :

«Đời người con gái như bông hoa chỉ nở một lần. Em nên nhân lúc sắc hương còn đậm đà mà chụp lấy cơ hội đi, đừng để muộn màng. Em đã giúp cô một lúc, bây giờ cô muốn trả ơn cho em. Nếu không ưng mấy chỗ đó, cô còn nhiều chỗ khác» .

Cô tiếp ngay :

«Một ông thầy kiện dân Tây thứ thiệt chứ không phải kiểu ‘Thầy’ Sáu Paul Daron chỉ có cái tên Tây còn không có Tây gì hết. Ông này học cao lắm. Bạn của ông là ông Nê-Ru bên Ấn độ muốn gả em gái cho và đem ông về bên đó làm việc, nhưng ngặt ông có vợ đang lười thôi chưa dứt khoát. Ông thứ hai là ông Quan Tòa cũng là dân Tây chính thức, người Sài Gòn thầy

đều biết tiếng, Tòa áo đỏ chính là ông. Hai ông này là bạn thân của quan Thống Đốc Cỏ Nhác đó em.»

«Ông có vợ chưa cô ?»

«Ông này có vợ và thôi vợ mới có hai lần thôi.»

Trà lắc đầu nguầy nguậy :

«Hồng được đâu cô Tư. Đàn ông thôi vợ hoặc bị vợ bỏ là không được tốt.»

«Trời đất ! Ai em cũng chê hết làm sao có chồng ?»

«Em đã có chồng một lần. Em không muốn lấy chồng lần thứ hai cô Tư à. Đàn ông người nào như người nấy ham vợ bé vợ mọn, mèο chuột, chớ không ông nào chung thủy.»

«Đến vua kia còn vậy huống chi người thường em. ! Như cô vậy, cô cũng đành an phận thôi chớ dám nói gì. Ông về bến tung hoành, ai mà biết được. ! Bây giờ để cô giới thiệu cho em một chỗ đặc biệt nghe !»

«Em cảm ơn cô Tư. Em không dám làm nhọc lòng cô Tư nhiều quá !»

«Cô Tư muốn trả chút nghĩa cho em mà ! Chỗ này chưa nhờ cô chánh thức, người ta chỉ mới mở hơi thôi. Hôm nọ ông ta vô Lữ Quán thấy hình em ở phòng khách ổng nhìn sững sốt. Rồi ổng hỏi cô ai vậy ? Cô bèn kể vắn tắt về em cho ổng nghe. ổng kêu lên : ‘Cô này đẹp đâu có thua La dame aux camélias của Pháp’. Rồi cô cắt nghĩa cho ổng nghe tiếng ‘Trà Hoa Nữ’ và tên ‘Cô Ba Trà’. Hai tiếng ‘Trà’ trùng hợp bất ngờ như là định mệnh. ổng có vẻ suy nghĩ nhiều lắm khi đứng trước bức ảnh em. ổng nói : ‘Ta có thể thắng được định mệnh chớ sao không ?’»

Nghe cô Tư nói, ban đầu Trà không chú ý. Trà cho là đó cũng là một người đàn ông như mọi người đàn ông khác, thấy nhan sắc thì ham hồ vậy thôi, nhưng nghe cô Tư kể tỉ mỉ thì Trà lại thấy ông này có phần khác người, bèn hỏi :

«Ai vậy cô Tư ?»

«Em có đồng ý thì cô mới cho biết. Nếu không thì biết làm chi để khổ cho người ta ? Cô hứa với em đây là cơ hội tốt nhất em không bao giờ có lần thứ hai.»

«Nhưng Trà Hoa Nữ gì đó ở đâu mà ông ta so sánh với em ?»

«Cô đó ở bên Tây, cũng được các hàng vương tôn công tử xứ Paris mến mộ. Ông nói hồi qua Pháp học, ông có vô bảo tàng Montmartre xem ảnh cô ta. Tội nghiệp quá, hồng nhan bạc mạng. Cổ chết hồi 25 tuổi thôi, lúc hương sắc còn đang vẹn toàn. Thiệt là uổng hết sức.»

Trà ngao ngán nói :

«Em năm nay 23, còn sống được hai năm nữa phải không cô ?» Rồi Trà ré lên cười như dại.

«Ý, đừng có nói gở mồm gở miệng em à ! Em đâu có phải là cô ta !»

Bỗng có tiếng rầm rộ chạy ngoài đường đổ vào trước sân rồi tiếng tu hít thổi lên vang rân. Trà nhìn ra cửa. Anh Hạch gác cửa vào phòng khách ra dấu cho cô Ba. Trà biết là có tình hình bất trắc. Cô Tư hơi hoảng hốt :

«Gì vậy em ?»

«Lính bao nhà !»

«Rồi làm sao ?»

Trà điềm tĩnh kêu con nữ tỳ nhưng cô bé đã nhanh nhẹn bấm nút chuông điện ở chân cầu thang trong lúc Trà vẫn bình thản :

«Xét thì xét, mặc họ. Cô cứ yên tâm ngồi chơi !»

Người Hạch mở cửa cho thầy đội mả tà vào. Ba người lính vọt lên lầu trong lúc thầy đội tới trước mặt hai người đàn bà :

«Xin lỗi, ai là chủ nhà ?»

«Tôi !» Trà đáp gọn.

«Tôi được lệnh xét nhà bà !»

«Tại sao ?»

«Vì đây là nơi cờ bạc, hút xách và làm nhiều chuyện tồi bại khác.»

«Ông cứ xét, nhưng nếu ông không tìm thấy dấu vết thì các ông nghĩ sao ? Nhà tôi đã bị xét một lần rồi nhưng các ông không có bằng chứng gì hết. Nhà nước đã không bồi thường danh dự cho tôi lại còn xét. Tôi sẽ mượn thầy kiện đưa các ông ra Tòa.»

Thầy đội đáp :

«Chúng tôi là thiên lôi ! Ở trên sai đánh đâu chúng tôi đánh đó. Trúng hay trật không cần biết.»

Chập sau toán lính trở xuống. Thầy đội hất hàm. Một người lính đáp :

«Bẩm thầy đội, chúng tôi không tìm được sòng cờ bạc, mâm hút hay chứng có khác.»

«Tụi bây có xét kỹ không ?»

«Dạ kỹ.»

«Tao đã cho bịt cổng hậu mà tụi nó chạy ngã nào ?»

«Dạ không biết.»

Thầy đội mả tà đành rút lui. Nhưng Trà kêu nài :

«Ông đội phải làm ăng-kết và ký tên vào chớ ! Hề hề... mai mốt mời thầy đội dẫn lính tới xét thêm !» Vừa nói Trà đứng dậy tiến toán lính ra cửa rồi trở lại ngồi vào chỗ cũ. Cô Tư hỏi :

«Cô ngồi đây tự nãy giờ thấy khách ra vô không ngớt, vậy em giấu họ ở đâu hay em dắt họ chạy ngã nào ?»

Trà cười :

«Em đâu có giấu cũng không dắt họ chạy ngã nào hết. Họ còn nằm nguyên trên đó, sòng bài thì cứ chơi, ai ro ro thì cứ ro ro, ai đang ăn yến uống sâm thì cứ uống

sâm ăn yến. Cô không tin lên đó mà coi !»

«Sao lạ vậy ? Bộ em ‘đãi món gì’ cho thầy đội à ?»

«Cô nhớ vụ ông già của cậu công tử kiện em không?»

«Có ! Nhưng chuyện đó ăn thua chi với vụ này ?»

«Em vô dinh ông lớn, em đã gặp ông lớn và em quen với ông lớn. Em có đám thì đám ông lớn chớ em đâu thèm dứt cớ thầy đội này ! Hơn nữa những người có mặt ở đây đều là thứ hổ kha, bắt họ thì khác nào bắt cóc bỏ đĩa ?»

Cô Tư ngồi lặng thinh. Xưa kia Trà là đồ đệ của cô, bây giờ có khi là ngược lại. Nom thấy cô Tư có vẻ sốt ruột, vì thấy đức lang quân giải khát hơi lâu, Trà bấm chuông gọi thể nữ thì vừa kịp lúc Tư Nhị dắt Dượng Tư xuống đây tới trước mặt cô Tư. Cô nhìn thấy đức lang quân hơi bèo nhèo nên nghĩ thầm :

«Ở nhà cũng có nước thì không khát, đến đây mới khát !»

Còn Nhị thì cười toét miệng :

«Em sợ lính bắt mất dượng nên em dắt dượng vô buồng em rồi trùm mền lại thiệt kín.»

CHƯƠNG XXX

Thầy Sáu Ngọ hơi cáu. Đối với em nào khác thì thầy Sáu làm dữ, nhưng với em Ba thì thầy nương tay. Vì bên cạnh thầy còn có cậu Ba, cậu Tư và nhiều ông to mặt lớn. Vuốt tay thầy em sẽ ngã vào tay khác chớ em đâu có ở không. Rồi khó mà quèo lại được.

Thầy Sáu thấy em Ba cương quyết thì cười trừ :

«VẬY CHỪNG NÀO MỚI ĐƯỢC ?»

«BỮA KHÁC, KHÔNG BIẾT BỮA NÀO !»

«TẠI SAO KHÔNG BỮA NAY ?»

«BỮA NAY THUỘC NGÀY CẮM. EM NÓI VẬY MÀ ANH KHÔNG HIỂU NỮA SAO ? EM GIẬN CHO COI !»

«Em giận» Thầy chú sớ nhất câu này của em Ba.

Sáu Ngọ vuốt vai vuốt lưng Trà cười dả lả :

«NHỚ ĐÓ NGHEN ! EM CÒN THIẾU ‘NỢ ‘ ANH. HÔM TRƯỚC EM HỨA BỮA KHÁC, RỒI NAY CŨNG BỮA KHÁC. BỮA NÀO NÓI RÕ ĐI.»

«Bữa nào không phải ngày cấm mới được. Hôm bữa đánh bài anh hun đầu thấy mờ. Còn dấu nè thấy không?» Trà đưa tay nũng nịu.

Thầy Sáu chụp lấy đưa lên môi. Rồi nói :

«Bữa nay có tiệc lớn. Máy ảnh nhờ anh đến mời em.»

«Em không có đi ăn tiệc đâu. Chạm ly chạm cốc chúc mừng chúc miếc mất thì giờ lắm. Em thích đi đánh bài với anh hơn.»

«Ừ thì bữa nào anh rủ mấy ảnh gầy sòng. Đánh kiêu bữa hôm nghe !» Trà nhoẻn miệng cười.

Sáu Ngọ lại thừa cơ hôn lên má nàng và bảo :

«Đánh kiêu đó thì cần gì mấy ảnh. Anh với em chơi tay đôi thích hơn. Tay ba tay tư khó... ó ăn lắm ! Bây giờ để anh chở em lại tiệm hột xoàn và tiệm may chút.»

«Để làm gì ?»

«Để sắm đồ cho em đi dự tiệc.»

«Cậu Ba đã đặt cho tiệm may Tân Lập may cho em 365 bộ rồi, để cứ mỗi ngày em mặc một bộ. Nếu có kiêu nào bên Tây mới qua thì cứ may thêm cho em. Còn cậu Tư cũng dặn đằng tiệm hột xoàn, có kiêu nào mô đẹp

thì đem lại cho em. Trà xoè hai bàn tay trắng múp ra lật sấp lật ngửa. Bây giờ còn chỗ đâu mà đeo ?»

«Được rồi, em cứ đi với anh đến đó sẽ hay !» Thầy Sáu lại thừa cơ cầm tay Trà bóp bóp.

Rồi thầy Sáu nài nỉ cố lôi Trà đi cho bằng được. Ngồi trên xe Trà còn phụng phịu :

«Anh mua cho em hể em cần thì em bán, đừng có quạo đa nghe !»

«Em bán cái này anh mua cái khác, anh quạo với ai chớ không quạo với em.»

«Người ta đồn anh hay ghen dữ lắm phải không ?»

«Bậy nà !»

«Người ta nói anh ghen anh đốt hết quần áo của người ta có không ?» Sáu Ngọ ú ớ : «Cái chuyện đó ơ ơ... là do người ta thêu dệt ra thôi !»

«Đối với em anh không được làm như vậy. Anh coi gương anh Ba anh Tư đó mà noi theo. Anh Tư rủ được em rồi còn mời anh Ba đi cho vui. Rồi hai ảnh kêu anh nữa.»

«Hề hề, bây giờ hai anh bảo anh săn sóc em thì em chỉ đi với anh thôi.»

Sáu Ngọ bảo tài xế :

«Mày cho tao ghé nhà chút mày nhỏ !»

Sánh vai với Sáu Ngọ đi vào nhà, Trà còn càu nhàu :

«Hôm bữa ăn cháo cá, em còn buồn tới nay.»

«Sao vậy ?»

«Vệ sĩ của anh hung dữ quá hà. Đánh thẳng móc túi chảy máu họng !»

«Cận vệ thì phải vậy chứ nó như cục bột thì anh muốn uống tiền. Để ah kiếm cho em thêm một đĩa biết gồng.»

«Để làm chi ba cái gồng đó ?»

«Trời ! Mấy bà vợ ghen muốn du côn lấy theo em, em biết không ? Em cần có một tay biết gồng để gặp trường hợp đó nó đưa tay ra đỡ cho em. Chớ mấy thằng võ sĩ thường đâu dám.»

«Bộ mấy bà ghét em lắm hả ?»

«Ông nào mê em thì vợ ông thù em.»

Trà bật cười :

«Ồ phải, hồi đó chồng em có vợ bé em cũng vậy thôi. Em mò tới nơi núu đầu con nhỏ đánh... Mà cũng lạ thật. Đàn ông có mèo xấu hơn vợ nhà mà lại mê. Em không hiểu tại sao vậy ?»

Sáu Ngọ cười trừ :

«Anh cũng không hiểu tại sao. Tại ông trời ông biểu như vậy thì nghe vậy em à ! Cái ông, ông cho thiên lôi đả.»

«Anh nói thiệt cho em nghe, em là bà thứ mấy đây ?»

«Anh không biết.»

«Rủi bà chị làm giặc thì anh binh ai ?»

«Anh can ra thôi, không binh ai hết.»

Ngôi nhà của Sáu Ngọ không lớn không sang nhưng ngoài cửa có người gác. Anh này có vẻ võ sĩ. Sáu Ngọ trở hấn và bảo :

«Nó ở dưới Cái Vồn, Cần Thơ mới đầu quân với anh đó. Tên nó là Sáu Ma-ni-vên.»

«Tên gì nghe giống Tây vậy.»

«Nó đứng bên xe hơi chuyên giành khách cho chủ. Hễ choảng nhau với kẻ tranh mỗi thì nó đánh nhau bằng tay quay xe hơi nên có biệt hiệu là ma-ni-vên. Anh để nó đứng cửa trước là yên tâm nhất. Thằng này là tay ngang, nhưng lá gan phủ mình, dao búa nó không ngán. Để anh cho nó sang phò em nhé.»

«Anh Cả mới về !» Thấy Sáu Ngọ bước vô ma-ni-ven chào.

«Ồ, tụi nó có đem nộp cho tao đủ tiền xâu không ?»

«Dạ đủ hết các sòng.»

Maniven mở cửa và đứng nép qua : Sáu Ngọ đẩy Trà vô trước rồi quay lại :

«Mai một em đi hầu cô này ủa chị Sáu Nhỏ nghe !»

«Tui thứ Ba, không phải thứ Sáu !»

Bên trong tối om. Ghế bọc da sờn sùi. Tủ bàn có vẻ không ai lau chùi. Sáu Ngọ vừa ôm Trà ngồi xuống thì một chàng vạm vỡ xách chiếc bao vải dơ dáy từ ngoài đi vào.

«Anh Cả mới về ! Đây là Sòng Vườn Bò Rô đóng cho anh Cả !»

«Bao nhiêu ?»

«Dạ gần đầy bao !» Gã đặt mạnh chiếc bao trên bàn trước mặt Sáu Ngọ rồi chợt thấy mỹ nhân bèn lui ra nhanh.

Sáu Ngọ gọi giật lại bảo :

«Mày vô trong lấy vài bao đem bỏ ngoài xe cho anh.»

Gã kia dạ một tiếng gọn rồi biến vào trong một lát tay xách một bao, tay xốt bao trên bàn đi ra cửa, nhưng Sáu Ngọ bảo :

«Em vô lấy một bao bạc đã đếm và gói sẵn trong kho, còn cái bao mới bạc còn rồi đếm lâu lắc đem vô kho. Mà này, tụi bây còn tiền xơi cháo khuya không ?»

«Dạ...»

«Ý mà thôi ! Đem chia cho nhau, khỏi vô kho.»

«Dạ tụi em dán ba cái bạc rách xài cũng chưa có hết anh Cả à !»

Sáu Ngọ hất hàm :

«Bảo mấy chủ sòng khác góp đầy bao nghe. Thằng nào nộp bao lưng lưng, tao đóng cửa sòng đó. Em ở nhà

để thằng Maniven đi ngoài với anh một bữa cho nó bớt cuồng chân.»

Sáu Ngọ quay sang Trà :

«Anh như thế đó mà thằng cha bói xằng nói bậy rằng anh chết bất đắc kỳ tử và không có hòm chôn, như vậy có đáng ăn đạ không kia chứ !»

Rồi Sáu Ngọ dắt Trà đi đến tiệm hột xoàn.

Bà chủ tiệm thấy thầy Sáu Daron đi với cô Ba vô tiệm thì biết là mình trúng mối to. Bà cười toét miệng :

«Chào Thầy Sáu ! Thầy Sáu tới thiệt vừa đúng lúc. Hột xoàn chánh gốc bên Ý mới qua. Dạ chỉ hiệu tôi mới có mà thôi ạ. !»

Sáu Ngọ hỏi :

«Có bằng ‘cặp hột’ của Bạch Công Tử hôm nọ không bà chủ ?»

Bà chủ biết anh chàng dân Tây ăn mắm sống chơi chữ hơi sỗ sàng nhưng vẫn vui vẻ :

«Dạ, cặp xoàn cậu Tư mua cho cô Ba hôm trước là xoàn nhận trong nhẫn còn hột này nhận trong vòng đeo tay.»

Sáu Ngọ sốt ruột :

«Bà cho tôi coi... chút !»

Bà chủ tiệm hơi ngại, đáp :

«Dạ loại đất tiền như vậy chỉ có hình thôi chứ đâu có dám trưng bày ra tủ ngoài cửa Thầy Sáu. Dạ đây là hình của cặp vòng tay mỗi chiếc nhận 24 hột, thầy Sáu coi đỡ.»

Sáu Ngọ cười ha hả :

«Bà chủ có cái của quý, cất ở chỗ kín, ai coi cho được! Bà phải để nó ra ngoài cho người ta nhìn thì người ta mới biết giá trị của nó chứ.»

Bà chủ đỏ mặt, ngoe ngoải vào trong một chốc rồi trở ra, ngần ngại :

«Dạ, thầy Sáu chịu khó bước vô xem hột trong tủ kiếng chứ không lấy ra được.»

Sáu Ngọ cười hề hề :

«Bộ bà chủ tưởng để trong tủ kiếng là chắc lắm hả ?»

«Dạ không, chúng tôi không dám nghĩ như vậy với thầy Sáu, nhưng cách buôn xòn nó phải đúng cách. Dạ

tiệm tôi đã từng bị một keo rồi. Xin thầy thương cho.»

Sáu Ngọ cười hề hề và bảo Trà :

«Anh không cần coi cũng biết nó ra sao rồi ! Thôi em vô coi đi. !»

«Dạ, mời cô !»

Bà chủ ra khỏi quầy bước lại nắm tay Trà và nói tía lia :

«Cô đây là Cô Ba ngôi sao mà ! Lần trước cậu Ba cậu Tư cũng đến đây. Lần này thầy Sáu lại đến. Tềng ơi ! Cô đã đẹp còn đeo hột xoàn Ý đại lợi nữa thì có khác gì sao sa... Dạ mời Thầy Sáu ngồi nghỉ chân, tôi sai trẻ đem trà ra thầy giải khát.»

Sáu Ngọ búng tay... Hai gã vệ sĩ chạy tới, một gã bưng nước, một gã rút thuốc gắn trên môi anh Cả. Trà đi theo bà chủ vào trong một lát rồi trở ra, mặt bụng thụng.

«Sao, em có thích không ?» Sáu Ngọ rít hết hơi thuốc hỏì.

«Mắc quá hà, ai mua cho nỏì.»

Bà chủ đỡ lời :

«Dạ đây là loại xoàn thượng hạng đó Thầy Sáu. Sài Gòn này chưa có đến ba người đeo.»

«Bao nhiêu bao ! Miễn cô em thích là được !»

«Dạ có 14 ngàn một cặp thôi.»

Thầy Sáu không nói gì, chỉ hơi cau mày. Bà chủ vội vã nhỏ giọng :

«Dạ không mắc đâu Thầy Sáu. Tôi để vốn cho Thầy Sáu, chỉ lỗ chút chút.»

Thầy Sáu cười :

«Tôi chỉ sợ bà lỗ to tôi không có gì đắp vào chớ còn lỗ chút chút thì tôi bù dư sức.»

Bà chủ bị chơi... chữ lần nữa, bèn nói lảng :

«Dạ hột nhận trên vỏ vàng trắng đó Thầy Sáu.»

«Bà không cần phải quảng cáo. Còn gì nữa hết ?»

«Dạ còn cầm thạch xanh nạm vàng cũng của Ý ạ ! Cô Ba nước da trắng đeo một tấm lắc dừa bếp thả trước cổ thì đẹp vô ngà. Dạ ba món có 17 ngàn thôi hà.»

«Bà làm hóa đơn đi»

«Dạ đề tên ai mua ạ ?»

«Trần Ngọc Trà !»

Sáu Ngọ phán xong đứng dậy vẫy tay.

Một gã cận vệ vọt đi, nháy mắt trở lại với chiếc bao trên tay. Hắn mở ra lấy từng xấp đã ràng, nhưng bà chủ bảo :

«Dạ cậu Tư đã để tiền sẵn ở đây rồi, dặn nếu cô Ba muốn mua nữ trang thì không phải lo. Cô ưng ý món nào thì cứ lấy món ấy thôi.»

Sáu Ngọ xua tay quạt nhẹ làn khói thuốc :

«Đó là phần của anh Tư, còn đây là phần tôi. Bà cứ nhận, không ngại gì. Bạc của anh Tư để đó, em Ba cần thì tới lấy sau.»

Trước tấm thanh tình của ông vua các sòng bài đất Sài thành, bà chủ không ‘dám’ chối từ, bà không muốn làm mất lòng khách.

Bà chủ nhận tiền, ôm cả vào trong rồi trở ra với đôi vòng trên tay. Bà lần lượt đeo vào cho Trà, vuốt ve nghiêng qua nghiêng lại khen dồi :

«Quả cô Ba là một thiên kim tiểu thư. Cặp vòng này ra đường thiên hạ sẽ dòm nhúc con mắt. Nhưng cũng chưa xứng với sắc đẹp của cô Ba đâu thầy Sáu à !»

«Bộ bà còn cái của quý nào chưa trưng ra hay sao ? Bà vui lòng cho tôi coi chút !»

Bà chủ bị gã dao búa chơi liền mấy phát, nãy giờ còn âm ức, được dịp bèn trả đũa ngay :

«Dạ, cái này quý giá hơn những cái thường, do đó người ta để nó trong tủ ngăn cao nhất, sợ thầy Sáu với không tới.»

«'Đặt cao' vậy ai dám rờ ?»

«Dạ đâu là cái hột xoàn gắn trên chuỗi gươm của Vua Edouard hay Albert gì đó, ở bên Ăng Lân lận đâu tới hai ba ngàn ca-ra. Nhưng, dầu thầy Sáu tốn công đến đó rồi cũng xem của giả thôi.»

«Sao kỳ vậy ?»

«Dạ của quý thì phải dấu chỗ kín chớ trưng ra ngoài ăn trộm ăn cướp nó lấy mất. Cho nên cái nào chường ra cho người ta xem là cái giả.»

«Nói vậy cái của bà là thứ thiệt?... Hả ? Hà hà», thầy Sáu ngó bà chủ chăm chăm «Không cần nhìn lâu tôi cũng biết của bà là thứ thiệt mà !»

Bà chủ yếu thế, ngại đấu một loại võ, khó thắng, bèn tìm miếng khác để gỡ.

«Còn một món khác cũng rất cao giá. Rất tiếc thầy Sáu không thể mua tặng cô Ba... Đó là xâu chuỗi của Hoàng Hậu Marie Antoinette. Hiện nay người còn giữ bảo vật đó trong phòng giam trước khi bà hoàng bị đưa lên đoạn đầu đài. Xâu chuỗi gồm 365 hạt, hạt to nhất bề kính một phân rưỡi, hạt nhỏ nhất 5 ly. Đấu giá 1 triệu phật lạng. Và chỉ bán cho người Pháp chính cống chứ không phải Tây thuộc địa.»

Dân buôn ngọc đấu khẩu với dân dao búa, không mồm nào kém mép nào, nên cuối cùng, cả hai đều êm ái rút lui.

Sáu Ngọ dặn bà chủ có hàng mới thì gọi thầy rồi thầy dắt thiên kim tiểu thư đi ra. Thầy bảo tài xế :

«Chạy lại tiệm Tân Lập.»

Trà dầy nãy nhưng cuối cùng vẫn không dám làm phật ý anh Sáu. Rồi đi tới tiệm tóc... Trà đã được trang sức với gần hai bao bạc của anh Sáu.

Sáu Ngọ bảo :

«Tối nay có dạ yến tiếp đãi ông Hoàng xứ Xiêm La.»

«Rồi... việc gì tới em ?»

«Mấy anh muốn em tới dự, nên anh phải lo cho em.»

«Mấy anh nào ?»

«Tới đó sẽ biết ! Bộ cô Tư không nói trước với em sao ?»

«Cô có nói nhưng chỉ úp mở em không rõ là ai.»

Sáu Ngọ tiếp :

«Ông Hoàng này đi với vua Xiêm La sang thăm xứ ta. Ông là em ruột của vua, chữ nghĩa kêu là hoàng ngự đệ, nhưng ông không chịu đi chung với vua dự các tiệc do nhà nước khoản đãi mà ông khoái đi lẻ. Ông không thích ngồi trên ngai nức nội, ngựa gãi không được. Ông là bạn học bên Tây của thầy kiện Dương. Cho nên ông thầy kiện muốn thết bữa tiệc này gọi là ngộ có tri. Nhưng dạ tiệc mà không có mỹ nhân thì nó lảng xẹt. Mấy anh biết em thân với anh, nên bắt anh phải đưa em tới bằng được, trước là cho bữa tiệc thêm xôm hai là tỏ cho người ngoại quốc biết rằng xứ ta cũng có ngôi sao lấp lánh hào quang, có thua xứ nào ?»

Trà phụng phịu :

«Anh cứ ngạo em hoài ! Đi đâu cũng bắt em theo hết. Một muốn chết hà !»

Sáu Ngọ giờ tay coi đồng hồ rồi nói :

«Gần tới giờ rồi ! Đúng ra đầu dây mối nhợ là tại tấm hình em treo ở phòng khách Lữ Quán Đại Lục. Ông xem thấy rồi ông hỏi phăng cô Tư, chứ không phải tại anh đâu. Anh là dân dao búa đâu có quen với vua chúa, thần kiện, quan tòa mà tiệc tùng nhậu nhẹt với họ.»

Lữ Quán Đại Lục dưới quyền cai quản của cô Tư Hồng Mao lại một phen rực rỡ ánh đèn chào đón Khách Quý. Hội Đồng Trạch và Đại Thương Gia Quách Đàm thiết tiệc quan Thống Đốc Cỏ Nhác, cô Ba Trà khánh thành xe hơi. Dư âm của những tiếng chạm cốc chưa tan, thì nay lại tới đại yến đón ông hoàng cứ Xiêm La. Giới thượng lưu trí thức Sài Gòn hầu hết đều có mặt ở buổi tiệc này.

Họ đứng trước tiền đình Lữ Quán để nghênh tiếp vị hoàng thân. Người ta tưởng tượng đó phải là một con người bệ vệ nghiêm nghị, ngực đầy mẽ đay và hột xoàn, đầu đội kê pi rắng ri và theo sau có một đám lính hầu cận đông đúc. Nhưng không, ông ta chỉ là một con

người bình dân ăn mặc âu phục bình thường, chỉ có một người hầu cận đi theo mở đóng cửa xe. Đã bảo hoàng thân không thích làm vua nên đi chơi lẻ với bạn bè trong khi đức vua được đón tiếp trọng thể ở cung này phủ nọ.

Hoàng thân bước xuống tươi cười và bắt tay mọi người. Thầy kiện Dương giới thiệu các bạn ông với Hoàng thân rồi mọi người dắt nhau vào phòng khánh tiết. Thầy kiện Dương mời người bạn ngồi ở đầu bàn với tư cách thượng khách còn bản thân ông ngồi ở đầu bàn đối diện với tư cách chủ nhà. Thầy kiện Dương gọi hoàng thân bằng tên cúng cơm và nói tiếng Pháp :

«Paul ! Hôm nay cậu đến thăm xứ sở của tớ. Tớ rất lấy làm vui mừng đón tiếp toa. Có mặt hôm nay chào mừng toa có các bạn của moa... Menu hôm nay không phải sơn hào hải vị mà chỉ là cây nhà lá vườn của đồng ruộng Việt Nam. Còn rượu thì vừa có Champagne, Cognac, Martel, nhưng thứ rượu ngon nhất mà moa và các bạn đái toa có lẽ là rượu nếp than đặc sản Việt Nam.»

Mấy người bồi đứng hầu hai bên bàn tiệc sửa soạn bật nút sâm banh thì Hoàng thân đã đứng lên đáp lời cũng bằng tiếng Pháp :

«Cher Dương. Đã bốn năm nay không gặp lại toa. Nay thật là một dịp đại hạnh. Hễ moa nhớ Paris là moa nhớ toa. Paris của chúng mình bây giờ là Bangkok và Sài Gòn. Xin cảm ơn các bạn đã đến để moa được hân hạnh làm quen cũng như đã làm quen với Dương ở Paris vậy. Đúng như lời Dương vừa nói, món rượu ngon nhất hôm nay không phải là Champagne, Martel mà là rượu....»

«Nếp than» Thầy kiện Dương rút nút chai rượu nếp than và rót ra ly của hoàng thân. «Nếp tan !» Hoàng thân nâng ly lên cao và đáp lại.

Cả bàn tiệc cười vui vì sự phát âm lơ lớ của hoàng thân. Hoàng thân nâng ly lên cùng với bạn Dương và tiếp :

«Trong một dịp gần đây, tôi xin mời tất cả các bạn sang thăm Bangkok và một vài nơi xứ tôi để tôi có dịp đáp lại tấm thịnh tình của Sài Gòn !»

Một loạt vỗ tay dòn đã hoan hỉ nổi theo lời của hoàng thân. Không ai ngờ một vị em vua, tương lai là kẻ kế vị mà lại ăn nói khiêm nhường như vậy.

Riêng thầy kiện Dương cứ thấp thỏm nhìn về phía cửa. Chính cô Tư cũng mang một mối lo âu với thầy.

Bỗng có ánh đèn xe hơi nhoáng trước đường. Cô Tư bước nhanh ra. Cô nhận thấy chiếc Fiat của Sáu Ngọ. Cửa xe bật mở. Cô Tư reo lên :

«Trà, mau đi em. Quan khách đang chờ»

Sáu Ngọ dắt tay đưa Trà bước lên hết mấy bậc tam cấp và nói :

«Tôi giao cho cô đó»

«Mời anh Sáu vào.»

Cô Tư để Sáu Ngọ đi trước vào bàn tiệc còn cô thì dắt Trà rẽ lại phòng riêng bảo điểm trang thêm, và nghỉ cho khỏe và để cho thiên hạ ngóng cổ dài thêm chút. Phút chờ đợi có khi còn đẹp hơn phút hội ngộ. Rồi cô bước ra ngỏ lời với bữa tiệc.

«Tôi xin giới thiệu với hoàng thân và các vị đây là Monsieur Paul Daron người đã tạo niềm vui lớn cho buổi tiệc hôm nay.» Cô quay mặt vào trong thì cũng vừa lúc mỹ nhân bước ra. Cô Tư tiếp : «Đây là Ngôi Sao Sài Gòn. Đáng lẽ cô đến để cùng quý vị nghênh tiếp hoàng thân nhưng vì bà mẹ ốm nên cô phải đến trễ. Xin hoàng thân và quý vị niệm tình tha thứ.»

Thầy kiện Dương vui mừng khôn tả, bèn đứng dậy nhường ghế cho Trà và nói :

«Hôm nay cô Ba là chủ buổi tiệc này. Xin mời cô điều khiển mọi việc để tiếp đãi hoàng thân.»

Cô Ba lúng túng vì chưa từng dự một buổi tiệc sang trọng như vậy, thì đã có cô vắn giúp cho. Cô Tư bảo : «Em nâng cốc chúc mừng sức khoẻ hoàng thân trước rồi chào mừng các vị khách sau.»

Bao nhiêu năm lăn lóc, Trà đã từng tiếp xúc với giai cấp thượng lưu xã hội nên không còn cái chất quê của cô gái bán bánh ú năm xưa, lại được cô Tư mớm lời trà nâng ly và nói luôn mấy câu bằng tiếng Pháp, khi hết nói được tiếng Pháp thì dùng tiếng Việt do cô Tư dịch ra :

«Xin chào mừng hoàng thân và xin mời quý vị cùng nâng ly chúc sức khoẻ hoàng thân. Chúng tôi rất lấy làm hân hạnh đón tiếp hoàng thân trên xứ chúng tôi. Xin hoàng thân hãy dùng đàm bạc cùng chúng tôi mấy món ăn thường thức. Nếu có điều gì sơ sót xin hoàng thân lượng thứ. Riêng tôi mời hoàng thân cạn ly.»

Một tràng pháo tay nổ vang. Không ai ngờ Trà lại ‘khẩu khí ‘ đúng mốt như vậy. Sau khi nghe cô Tư dịch

ra tiếng Pháp hoàng thân lấy làm thích thú.

Hoàng thân nhìn nàng say đắm, phách lạc hồn xiêu.. Khi nghe nàng ‘mời’ thì hoàng thân bước ra khỏi ghế đến bên nàng giơ ly rượu lên và nói bằng một giọng xúc động :

«Tôi xin cảm ơn người đẹp Sài Gòn. Tôi xin mời tất cả quý vị hãy uống cạn ly rượu ngọt ngào này để chúc cho mỹ nhân trẻ đẹp mãi mãi (ông dùng chữ Princesse de Saigon) Riêng tôi, đây là ly rượu nồng ấm nhất chưa từng nếm trên đời.»

Rồi trở về ghế ngồi, cho đến mãn tiệc, mắt hoàng thân luôn luôn phóng thẳng về phía lấp lánh sao sa.

Xong tiệc đến màn khiêu vũ. Trà cũng thuộc được vài điệu do cô Tư dạy. Còn các vị khách thì cố tình nhường đóa hoa vườn nhà cho chú bướm lạ nên hoàng thân và Trà trở nên hai kẻ tri âm. Dưới vòm trời lúc tím lúc hồng mà những dấu nhạc du dương là những ngôi sao vô hình, khách đa tình ngộ tiên nga. Cả hai dìu nhau đi trên con đường xa dần trần thế.

Bao giờ cô Tư cũng là người đạo diễn tài tình của những màn kịch vui, cô dùng khiêu vũ cho hoàng thân và Trà có dịp tiếp xúc với nhau một cách tự nhiên.

Nhưng rồi âm nhạc cũng hết bài bản và chính họ cũng không cần tiếng nhạc tô hồng hình bóng và nụ cười của mình nữa.

Ôi người đẹp, anh yêu em say đắm
 Mắt nhìn anh, em nở nụ cười xinh.
 Anh nhìn em như hoa hồng tươi thắm
 Nghiêng mình trên mặt nước long lanh.

Đôi cặp chân như âm thầm đồng tình nên chẳng bao lâu hai người đã trôi khỏi sàn nhảy và cùng toại nguyện khi thấy mình đang ở trong phòng khách vắng vẻ dưới ánh đèn mờ. Khách khứa dường như cũng không để ý đến sự vắng mặt của họ - một sự vắng mặt mà chính tất cả đều mong muốn.

Những chiếc ghế đang lạnh lẽo bỗng nhiên được thổi hơi ấm của hai người. «Vô tình» một bóng hồng lướt qua. Trà kêu lên như gặp được cứu tinh :

«Cô Tư, lại đây, em sợ quá !»

Cô Tư làm bộ như chợt thấy Trà và ngoác lại. Cô nghĩ thầm : Mày mà sợ ! Mười thằng đàn ông như vậy mày cũng nuốt sống nữa chớ sợ gì ! Thấy cô đến, Hoàng thân đứng dậy lịch sự chào. Cô vui vẻ đáp lại.

«Mời hoàng thân ngồi. Bản Tango dài quá, chắc hoàng thân hơi mỏi chân... rờng !»

Cô Tư mời hoàng thân ngự ở giữa, nhưng ngài khiêm tốn ngồi bên cạnh Trà.

Cô Tư cung kính :

«Chúng tôi không rành lễ nghi trong cung đình.»

Ông Hoàng xua tay một cách lễ độ :

«Tôi thấy làm hài lòng trong khung cảnh huynh đệ này. Lễ nghi chỉ làm người xa cách với nhau.»

«Xin cảm ơn hoàng thân. Không biết cô em của tôi có đáp ứng được hoàng thân trong các vũ điệu không ?»

Ông hoàng cười khả ái :

«Tôi ở bên Pháp khá lâu nhưng chính tôi cũng nhảy rất kém.»

Rồi hoàng thân chăm chú nhìn bức tranh trên tường.

«Thưa hoàng thân, đây là tác phẩm của một họa sĩ trước kia ở trong khách sạn chúng tôi. Dạ, hoàng thân thấy bức tranh như thế nào ạ !»

«Tôi không rành hội họa, nhưng người trong tranh thật đẹp» Hoàng thân nhìn sang Trà.

«Dạ nhờ tranh vẽ khéo mà người đẹp càng đẹp ạ.»

«Chính nhờ người đẹp cho nên họa sĩ mới vẽ đẹp được.»

Cả ba cùng cười. Hoàng thân nhìn Trà :

«Có phải thế không người được mệnh danh là Ngôi Sao Sài Gòn ?»

Trà che miệng và thẹn thùng quay mặt :

«Em không biết ạ !»

Cô Tư tiếp ngay :

«Trước đây ít lâu, gian phòng này dùng để trưng bày những bức ảnh mỹ nhân. Chúng tôi đã bán cả trăm bức trong một dạ tiệc. Đây là bức cuối cùng tôi giữ lại để tặng vẽ đẹp cho Lữ Quán, cho nên mặc dù có nhiều người hỏi mua, tôi cũng không bán. Nhưng để đánh dấu sự có mặt của hoàng thân tại Lữ Quán, chúng tôi xin kính dâng Hoàng Thân bức tranh này.»

Hoàng thân nghiêng đầu :

«Còn gì hân hạnh bằng ! Thật là một kỷ niệm giá đáng ngàn vàng.»

Một cô gái bung tới một chiếc mâm trên đó đặt một chiếc hộp nhung đã mở nắp, trong hộp lấp lánh một cây bút vàng. Mọi cử chỉ trao tặng bức ảnh cho Hoàng thân đều giống y như đã xảy ra đối với quan Thống Đốc Cỏ Nhác, chỉ khác người nhận bức tranh hôm nay là ngự đệ của vua xứ Xiêm La. Trà cầm bút ký tên trên danh thiếp và gắn trên góc khung ảnh mà anh bồi vừa gỡ xuống mang tới. Cô Tư nói :

«Đây chính là tặng phẩm Mademoiselle Trần Ngọc Trà kính dâng Hoàng thân.»

Ông Hoàng đứng dậy cúi đầu tỏ vẻ hân hoan nhận lấy bức tranh trong khi Trà trao cây bút cho hoàng thân. Ông nhận lấy và nói với giọng run run :

«Tôi sẽ đem bức tranh về đặt trong bảo tàng của Hoàng gia. ! - Ông bắt tay cô Tư, nắm tay Trà đưa lên đặt một cái hôn dài - Để lúc nào cũng được chiêm ngưỡng... thiên tài của họa sĩ.»

Người sung sướng không kém có lẽ là cô Tư. Cô đã cất giữ bức tranh và chờ cơ hội. Cơ hội độc nhất là hôm nay.

CHƯƠNG XXXI

Cuộc tiếp đãi hoàng thân xứ Xiêm La làm hài lòng chủ lẫn khách. Trà đã mang vinh dự lại cho xứ sở, cho Lữ Quán và riêng cho mọi người. Thử tưởng tượng nếu không có mặt Trà hôm nay ! Thì buổi tiệc vẫn là buổi tiệc sang trọng, nhưng không có gì đáng ghi nhớ. Thế mới biết sắc đẹp của đàn bà ghê gớm đến chừng nào. Xưa kia người phải hi sinh Dương Quý Phi để đánh đổi sự anh ninh của một quốc gia. Thì ngày nay sự có mặt của Trà Hoa Nữ và Trần Ngọc Trà làm cho Paris và Sài Gòn càng thêm vẻ diễm lệ và vang danh hơn.

Ngồi trên xe cùng với Sáu Ngọ trên đường về nhà, Trà hỏi :

«Em mong anh đừng giận em.»

«Anh không giận gì hết mà càng yêu em hơn chứ !»

«Tại sao kỳ vậy ?»

«Vì anh cũng yêu em như ông hoàng xứ Xiêm La. Và anh tin em cũng yêu anh như yêu ông ta vậy. Nghĩa là anh cũng là.... ông Hoàng. Nhưng sợ anh còn hơn ông hoàng kia ! Há há !»

«Tại mấy anh bắt buộc chớ em đâu có muốn đi. Em không có thích tiệc tùng mà !»

Xe tới nhà hai vệ sĩ nhảy xuống. Sáu Ngọ đưa Trà vào tận cửa. Tên Hạch giờ tay chào. Sáu Ngọ hôn má Trà. Trà cũng hôn đáp lại. Sáu Ngọ hỏi :

«Bao giờ em thực hành lời hứa ?»

Trà cười ngặt nghẹo, tát nhẹ má Thầy Sáu :

«Anh không bao giờ quên chuyện đó !»

«Tại sao thiên hạ được mà anh không ?»

«Không có ai được hết ! Không có ai được hết ! Gặp lại anh sau ! Ô vua !»

Trà bước vào trong. Cửa khép. Ông vua đứng ngẩn ngơ với chút hương thơm lâng lâng trong sương đêm. Trà vừa lên thang gác vừa la :

«Bay đâu ? Bà ta đâu ?»

Quê Anh đang đọc sách vùng dậy chạy ra mừng rỡ :

«Sao chị Ba về khuya vậy ? Bà ta ở đằng sau. Chắc bà đã ngủ rồi.»

Lúc này buổi khiêu vũ đang tung bừng với bản valse để kết thúc đêm vui thì một người đàn bà rách rưới vọt đâm vào xin thức ăn. Cô Tư kêu bồi đem cho rồi đẩy ra ngay. Trà đang ngả đầu vào vai ông Hoàng bỗng ngẩng dậy như linh tính có điều gì. Trà nhận ra ngay người xưa nhờ cái sẹo trên trán... Trời ơi bà ta ăn mày. Trà xin lỗi ông Hoàng, rồi sà nhảy và chạy theo bảo người tài xế chở người đàn bà về nhà rồi trở vào như không có việc gì xảy ra, nhưng tay chân rã rời, tâm can xao xuyến lạ thường.

Thấy Trà hấp tấp, Quế Anh vừa dắt Trà lại phòng cuối vừa nói :

«Chị Nhị và con Dani đã tới Mỹ Tho vừa kêu về, bảo chị xuống mau.»

Quế Anh gõ cửa rồi quay trở lại. Cửa mở. Trà bước vào bật đèn. Trà kêu lên :

«Sao dì ra nông nổi này dì Hảo ?»

Người đàn bà oà lên khóc. Trà đứng chết trân rung động toàn thân. Hồi lâu dì mới nói trong nghẹn ngào :

«Thằng chó má nó đã lừa dì, nó đi với một con nhỏ.»

Trà tưởng đang nằm mơ. Trà ngồi xuống giường, đôi mắt mệt mỏi nhắm nghiền nhưng Trà thấy lại cả chuỗi sự đời đã qua ở hẻm Cây Mai.

«Dì có biết cháu ở đây không ?»

«Có nghe nói»

«Sao dì không đến tìm cháu để đi lang thang vậy ?»

«Có nhiều lần dì đến ban đêm, nhưng vì xấu hổ nên quay đi. Trà bỏ qua những chuyện cũ cho dì.»

«Dì đừng nhắc nữa.»

«Nó đã dì rồi còn kêu lính kiểm tặc tới bắt cho tuyệt hậu hoạn. Những gì khốn nạn xấu xa dì làm cho cháu đều xảy ra cho dì. Quả thật trời có mắt. Lừa người thì người lừa lại.» dì Hảo lại nức nở, tiếng nói đứt quãng. «Dì đã định tự vận mấy lần nhưng cũng khó.»

«Dì có gặp má cháu không ?»

«Dì không có đến đó nữa. Nhưng nghe người ta đồn ông dưỡng bị bắt và má cháu đã đi đâu chứ không còn ở nhà cũ.»

Trà đứng dậy :

«Thôi, đi ở đây lo trông nhà trông cửa cho cháu, không phải đi lang thang nữa.»

«Cám ơn cháu.»

Một thể nữ bước vào :

«Thưa cô Ba, có khách.»

«Nói với Quế Anh lo.»

Con thể nữ gãi đầu, gãi tai :

«Dạ, chính chị Quế Anh bảo bám với cô.»

«Kêu Quế Anh lại đây.»

Một chập Quế Anh tới :

«Dạ có một ông già.»

«Ở Bạc Liêu hay Rạch Giá lên chớ gì ?»

«Dạ không, ông này ở Sài Gòn chị Ba à !»

«Nói với ông là chị không có ở nhà.»

«Dạ em đã nói với ông như vậy nhiều lần. Và em cũng đã đưa nhiều phương pháp để làm hài lòng ông.

Em đã hết lời khuyên ông nên đi về, và lần sau trở lại chắc sẽ gặp ‘cô Ba’. Nhưng ông nhất định sẽ nằm chờ, không gặp ‘cô Ba’ không về.»

«Ông đến hỏi nào ?»

«Dạ, cô đi với Thầy Sáu một lát thì ông đến.»

«Bây giờ...»

«... Ông vẫn nằm ở dưới phòng. Nhưng không chịu nấp để ra mắt gì hết. Mấy đứa nhỏ đòi thì ông nói là ông chỉ gặp suông thôi chứ có làm gì mà đòi lễ lộc.»

Trà soát lại trong trí để đoán xem là ai, nhưng những vị khách hảo tâm, Trà không thể nào nhớ hết. Có lẽ ông này muốn cho bay hết tài sản vào cung trăng này hay sao ?

«Em chịu khó xuống xem lần nữa dùm chị.»

«Chắc chắn là ông còn ở đó. Điều khó khăn là nói làm sao để ông bỏ ý định muốn gặp chị.»

«Nói là chị đã chết rồi... ủa chị không còn ở đây nữa.»

Quê Anh cười. Trà lại bảo :

«Hay nói là chị đã có chồng. Ông cứ lại đây ló huớ chồng chị lấy theo ông.»

Quê Anh lại cười to hơn làm Trà cũng bật cười :

«Ông nào lạ lòng vậy cà ? Để chị xuống coi !» - Trà nói xong đứng dậy.

Quê Anh vọt trước gõ cửa bảo :

«Chị Ba tui xuống gặp ông kia. Mở cửa ra, ông già !»

Cánh cửa mở, đèn bật sáng. Quê Anh nghe tiếng chân xuống thang, bảo :

«Ông nói gì thì nói mau. Chị Ba tui không có nhiều thời giờ.»

«Được rồi, tôi không muốn làm mất thì giờ của ai hết.»

Nghe bước chân đi mút thang gác rẽ lại phòng, Quê Anh trở lui. Trà bước vào phòng. Trước mặt Trà, một ông già tóc trắng nhiều hơn đen, tướng dong dỏng cao má cóp sâu hun hút. Ai vậy ? Trà đứng tần ngần, lục lọi trong trí nhớ tìm cái dáng quen quen.

Thì người lạ cũng hỏi Trà :

«Cháu còn nhớ bác không ? người bị xốt mất cái tép da ở ga xe lửa nè.»

Câu chuyện nghe xa xôi như của ai, Trà không hiểu gì hết. Người kia lại tiếp :

«Người mua bánh ú trên xe lửa, nhớ chưa ?»

«À... ! Trà kêu lên một tiếng khẽ.»

«Bây giờ tóc bác bạc và ốm yếu hơn hồi đó nhiều, cháu không nhớ là phải. Còn cháu, dầu cháu thay đổi cũng rất nhiều nhưng bác nhận ra liền.» Người khách nói liên miên : «Bác đến đây bất ngờ. Bác biết cháu bận rộn nhiều, nhưng bác đến đây không phải như những người khác khác. Cho nên dù bận đến đâu, cháu cũng nên nhín ra một ít phút để bác nói chuyện này cho cháu nghe. Vì sau đâu sợ e bác không còn dịp gặp cháu nữa. Trước khi bác kể câu chuyện, bác muốn hỏi cháu một lần nữa. Cháu đã nhận ra bác chưa ?»

«Dạ nhậ nra rồi !»

Trà đáp với sự ngạc nhiên và yên tâm. Người đàn ông lại nhắc tích :

«Cái buổi chiều có cô bé và người đàn bà đi trên đường quê, gặp con trót toi bời. Ở phía sau có người

đàn ông lủi thủi đi theo. Cháu còn nhớ không ?»

Trà đáp lơ mơ : «Dạ... dạ...»

«Cách đây quá lâu rồi chắc cháu đã quên. Vậy bác nhắc cho cháu nhé. Người đàn bà đó là má cháu. Đứa bé là cháu, còn người đàn ông chính là bác. Má cháu dắt cháu ghé thăm mộ ba cháu. Bác định đón đường má cháu để nói chuyện nhưng má cháu gạt ngang nên bác cũng tránh gặp luôn không dám gặp nữa. Rồi sau đó bác tìm đến cháu, đến cả nhà ông dựng cháu làm khác vui với ả phù dung vài lần định bụng sẽ nói chuyện với má cháu, nhưng lại ngại. Mấy chục năm qua chuyện xưa canh cánh bên lòng không biết thổ lộ với ai. Vừa rồi bác lại đến đó nhưng nhà xưa đã đổi chủ bác không muốn tìm tông tích nữa. Thôi, bữa nay bác xin lỗi cháu cho bác làm phiền một lần cuối. Cháu cho phép chứ ?»

Trà đứng dậy khép cửa và nói :

«Cháu xin nghe. Bác muốn nói bao lâu thì nói.»

Ông già ho húng hắng rồi tiếp :

«Hồi đó bác đã đi hỏi má cháu.»

«Dạ, hình như bác đã nói chuyện đó rồi.»

«Bạn của bác cũng đi hỏi má cháu. Đó là chuyện bác chưa kể. Hai người con trai đi hỏi một người con gái, ắt phải có một người được một người không, hoặc hai người đều không. Ở trường hợp này thì bạn của bác được, còn bác thì không. Má cháu là một người con gái vô cùng khó tính cho nên năm đó đã 27 tuổi mà chưa có chồng. Con nhà phú hộ, danh giá đi hỏi cũng nhiều, nhưng má cháu không ưng ai. Đến phiên bác và bạn bác cũng mang trầu cau tới. Bác tin rằng bác sẽ chiếm được trái tim của má cháu vì so về mọi mặt : sắc diện, học thức, gia thế bác đều trội hơn. Nằm chắc phần thắng trong tay, bác bèn ‘cuộc’ với bạn : «Hễ thắng nào thua thì phải làm rể phụ.» Chẳng ngờ bác lại thua. Ngày cưới bác đành khăn đóng áo dài vác lọng đi sau chàng rể. Bác đi cách cô dâu chỉ có mấy bước, nhưng mấy bước đó là ngàn dặm đường đời.- Ông già ngưng ngang vì xúc động.

Một chốc lại tiếp :

«Trên đường làng nắng sớm chan hòa. Nhìn cô dâu nón dứa quai thao, áo thụng xanh rực rỡ bác bước chân thấp chân cao chập chờn như trong ác mộng. Trẻ con hai bên đường vỗ tay reo : «Tốt đôi ! Tốt đôi !» Nhìn trước cửa nhà trai treo lồng đèn trái bí như trái tim cô dâu chú rể sánh đôi bác càng đau lòng. Cùng đi với chú

rẻ nhưng bác chỉ là ‘rẻ phụ’ nghĩa là không có nghĩa gì hết. Ba mươi sáu tiếng pháo tre, bác đếm từng tiếng một, nổ ầm ầm ở trước ngõ làng trai như những phát súng bắn nát tim gan bác. Vào trong nhà, nhìn cô dâu và chú rể sánh đôi làm lễ gia tiên bác càng xôn xang. Bác tự hỏi : sao người con gái kia đáng lẽ là vợ mình lại là vợ kẻ kém hơn mình ? Đám cưới xong, rẻ phụ vác lọng về trả cho Đình, lòng càng tủi hổ. Đêm nằm tưởng tượng người con gái mình mơ ước nằm trong tay của ai kia, bác bỗng thấy thâm thù, tưởng như nhưng ấy đã cướp vợ mình.»

Người đàn ông ngưng hồi lâu lại tiếp :

«Bạn trở thành tình địch. Bác vẫn không dứt đường tơ với người con gái. Thói đời ăn không được thì khuấy cho hôi. Bác bèn lợi tìm thầy bùa tặc trên núi Tà Lơn, Thất Sơn về thuê người tìm cơ hội nép vào bếp làm cho vợ chồng rầy lộn, giắt vào buồng ngủ cho người chồng đau ốm, đốt thành tro bỏ vô mái nước uống cho chết. Nhưng đều không kết quả. Bác bèn đi chuộc ngải đeo trong mình bác rồi đi qua trước ngõ cho má cháu mê đi theo. Nhưng cũng không ăn thua. Bác bèn rơi thơ.»

«Trời ơi bác ác quá. Cháu phải trả thù cho ba má cháu!»

Ông già ngồi im. Một chốc lại tiếp :

«Cháu có giết chết bác cũng không hết tội lỗi của bác. Lâu nay bác ăn năn hối hận vô cùng. Bác đến nhà dưỡng cháu mấy lần không phải để xin chấp nối mối duyên thừa với má cháu mà là để xưng tội cùng má cháu. Hôm nay bác thấy nhẹ lòng như tội lỗi đã chuộc xong. Đó là mục đích của bác chờ đợi để gặp cháu hôm nay.»

Trà ôm mặt gục xuống nước mắt đầm đìa. Trà chỉ còn nghe loáng thoáng giọng kể khản khản của ông già. Một tiếng từ tâm khảm nàng kêu lên : «Trời ơi ! Sao đời Trà khổ thế ! Mất cha, còn mẹ, nhưng mẹ lại bán con. Từ nay Trà phải sống với ai ? Ôi cuộc đời ! Mới vừa đứng trên đỉnh chót của giàu sang danh vọng bây giờ lại rơi xuống vực thẳm của tình người.»

Ông già kể tiếp, giọng run run :

«Cho đến bây giờ bác vẫn không thương ai ngoài ‘má con’ !» - ông gọi Trà bằng con ngọt ngào và tự nhiên xưng ‘ba’ với Trà :

«Trong trái tim của ‘ba’ không chứa một hình ảnh nào ngoài cô thôn nữ năm xưa. Nhưng ‘ba’ không có cách nào chiếm lại được những gì đã mất. Bây giờ gần

đất xa trời, vợ không có mà con cũng không. Bao nhiêu lần gặp con ở ga xe lửa, ba muốn đến nhà xin với má con đem con về nuôi nhưng ba biết má con sẽ từ chối nên không tới.»

«Trời ơi ! Nếu ba đem con về nuôi thì con đâu có bị bán cho người ta !» Trà cũng xưng ‘con’ và gọi ông bằng ‘ba’- «Và thân con đâu có ra nông nỗi này.» Trà thốt ra tự lương tâm không chút suy nghĩ.

«Bây giờ tuổi già, ba muốn có một đứa con, nhưng làm sao có được, ba chỉ mong ước một đứa con trai hay con gái nào đó gọi ba bằng ‘ba’. Chỉ một lần thôi, ba sẽ vui sống thêm lần nữa.»

Như một chiếc lò so, Trà bật dậy chạy tới nhào vào lòng ông già và rú lên một tiếng vang động : «Ba !» rồi nước mắt xối xả như mưa.

CHƯƠNG XXXII

Quế Anh ở lại thủ trại cùng với dì Hảo.

Trà đi xuống Mỹ Tho theo tiếng gọi của Tư Nhị và Dani. Ở nhà thỉnh thoảng Quế Anh tâm sự với dì Hảo. Dì Hảo hăng hái tiếp tục với nghề cũ nhưng trong khung cảnh sang trọng và bảo đảm hơn ở hẻm Cây Mai. Dì bàn với Quế Anh chuyện bùa ngải để quuyền rũ khách. Dì bảo :

«Tụi đàn ông như cá. Hễ ăn được mồi là đông mắt biệt, cho nên mình phải có lưỡi câu. Lưỡi câu ở đây là bùa ngải. - Rồi dì giải thích về các thứ bùa ngải mà dì biết. Dì cũng không ngần ngại kể chuyện ông «Chủ hàng tàu Vĩnh Thuận» gả cô con gái trường Can-mét cho Quế Anh nghe. Dì đã mua cho cô ta một lá bùa để đem động phòng thì làm như vậy như vậy. Và chú rể tưởng là vợ còn tân. Nhưng cô ta bị lúng túng nên không thực hành được, do đó thằng chồng biết con vợ đã mất cái ‘hên’ rồi hai bên tan rã.»

Dì Hảo quả quyết :

«Tụi đàn ông sanh ra để hại đàn bà con gái. Mình phải có cách chống lại nếu không thì chết.»

Quế Anh là người đến trường đầm thật chứ không học trường Can-mét như con ông chủ tàu Vĩnh Thuận nên không tin ba cái vụ bùa ngải. Nhưng dì Hảo cứ rĩ rả nói tới bàn lui hoài nên nàng cũng chiều ý dì.

Nàng đi lục lạo tìm mua sách nói về bùa ngải bằng tiếng ta lẫn tiếng Pháp đem về đọc rồi dần dần tin là bùa ngải linh thật. Một hôm Quế Anh mua được quyển «Les Philtres et les Talismans d'amours à Hué» Nàng đem về đóng cửa phòng gặm luôn một mạch rồi kêu dì Hảo đến nói :

«Bữa nay thì cháu tin dì rồi. Bùa mê thuốc lú linh thật. Tây nó cũng bảo vậy không riêng gì mình.»

«Dì đã nói, không có bùa ngải không trị được đám dê xồm dê cụ dê non mà.»

Quế Anh rĩ tai dì Hảo :

«Cháu không ngờ máu...»

Quế Anh ngần ngại không dám nói, nhưng dì Hảo tiếp luôn :

«... Máu đường kinh chứ gì. Cái đó tao xài nhiều rồi mày ơi ! Ngoài ra còn cuống rún... và lá nhau đàn bà để chứ gì nữa !»

«Những vật ô uế từ người đàn bà sao có thể gây ra hiệu lực như thế hả dì ? Thiệt là lạ lùng. Cháu không thể nào hiểu nổi.»

«Tao cũng không biết, nhưng hồi trước tao phải mất bạc trăm người ta mới dạy cho tao mấy thứ bùa đó. Nói là bùa chó đầu có phải bùa quỷ ôn gì. Muốn làm cho thằng cha nào mê mình không biết đường về nhà thì dễ ụi thôi.»

«Làm sao hả dì, hồng lẽ cho người đó uống... là được. Cháu ghê quá hà.»

«Bậy nà.»

Quê Anh cười, đỏ mặt :

«Vậy cháu nghe mấy bà thường ghét ai thì chửi : ‘đồ uống máu hoè !’ thì chắc là đó.»

Dì Hảo lắc, nói giọng tỉnh tuồng chứng tỏ dì là người từng trải trong vụ bùa chú.

«Máu hoè là máu gì tao không biết nhưng muốn cho đàn ông mê, mày canh chừng hễ có đường kinh thì lấy giấy bản thấm một chút rồi đem đốt lén lén hòa trong nước cho thằng cha đó uống kèm theo một câu thần chú Ấn Độ, tao cũng còn nhớ nằm lòng, là thằng chả đeo

mày như đĩa đỏi gỗ không ra.»

Quê Anh bót mắc cỡ, nên mạnh dạn lật sách ra, trở :

«Dì nói đúng y trong sách Tây.»

«Tây nào tao không biết chớ vụ này tao làm lâu rồi, kết quả ghê nơi ! Hồi ở đằng hẻm Cây Mai, tao cho mấy con nhỏ thí nghiệm kiểm được bộn bạc. Mấy tên đực rựa uống ba cái thứ đó vô rồi thì ngơ ngơ, ngáo ngáo biểu gì cũng nghe.»

Quê Anh nói :

«Không phải bên mình mới xài loại bùa đó mà ông Tây Louis Chochod và cái ông tên là Paracelse ở Thụy Sĩ cũng cho rằng máu đường kinh là tinh tế hạng nhất trong các thứ thuốc mê.»

Dì Hảo nghe nói càng tự đắc, tiếp :

«Tao không biết chữ Tây chữ Tàu gì hết, nhưng tao nghe lời thầy bùa thì quả thật đúng y. Mấy thằng cha uống tro máu đường kinh rồi cứ đeo mấy con nhỏ và bị móc túi sạch trơn, có thằng đuổi cả vợ ra khỏi nhà để theo chúng nó.»

Quế Anh hỏi :

«Nhưng đàn bà con gái có bị bỏ bùa không hả dì ?»

«Có chứ sao không. Thiếu gì con gái bị đàn ông bỏ bùa mê đi theo rồi mang trống chầu về nhà báo mẹ hại cha !»

«Bùa đó làm bằng thứ gì dì biết không ?»

«Đàn ông thì đâu có đường kinh. Chắc họ mua của thầy bùa. Họ giữ kín lắm, đời nào cho mình biết. Tao là trâu già há nệ dao phay chứ đám trẻ tui bây thì phải coi chừng.»

Quế Anh giật mình suy nghĩ :

«Hay là chính mình bị bùa mà bỏ học lẫn thân vào nghề này. Bữa đó mình diễn kịch ở nhà trường. Mình đóng vai hoàng hậu... Khi xong đêm kịch, có một anh công tử đem xe hơi tới đón mình đi ăn Cao Lầu. Rồi mình đi theo, anh ta bảo gì mình cũng nghe, đêm đó mình thất thân với anh ta. Bị hại rồi mới biết. Còn anh ta đã đông mất.»

Quế Anh quả quyết mình bị bùa mê mà bỏ trường. Dì Hảo thấy Quế Anh ngồi thừ ra thì hỏi :

«Sách còn nói gì nữa không mậy ?»

Quế Anh giật mình hỏi lại :

«Nếu đàn ông hay đàn bà bị bùa mê như vậy thì làm sao mà giải mê, dì biết không ?»

«Trong sách của mày không có dạy các khoản đó à ?»

«Dạ có, nhưng mà khó tìm thứ thuốc này lắm !»

«Đâu đọc tao nghe coi !»

«Đây !» Quế Anh đọc : «Muốn giải mê khỏi hiệu lực của bùa thì người đàn ông phải uống nước đọng vũng trên một cái huyết mộ cải táng hay nước mưa lấy từ một cái quan tài đã chôn người mà đã bỏ đi !»

«Thứ nước đó ghê quá ai mà uống cho vô !» Dì Hảo rùng mình lắc đầu «Thầy bùa của tao dặn nếu muốn giải mê thì uống máu chó !»

«Ông thầy bùa của dì ở đâu vậy ?»

«Tao không có gặp ông bao giờ nhưng một người bà con của tao đi lên Phan Lý Chàm đâu ngoài Phan thiếc Phan thau gì đó gặp ông nên chuộc được cả bùa lẫn ngải Chàm. Ngải Chàm mạnh lắm và khó dùng nên tao không dám rờ tới sợ phạm ngải mà hại thân.»

Rồi dì hỏi :

«Sách còn nói gì nữa không ? Đọc nghe, cái nào mình dùng được thì dùng.»

«Dạ còn nhiều !»

«Tây hay Tàu ?»

«Dạ đây là bùa Tàu viết bằng tiếng ta, tên là ‘Đạo đàn Phù Chú Tổng Tập’ nói về cách luyện chế những lá bùa cấm kị bằng cách dùng tử thi, bào thai, sữa người. Để cháu đọc cho dì nghe nhé :

Kích Vũ Tiên Nữ phù : Luyện bằng thầy người chết. Lá bùa này chế luyện bằng cách dùng tử thi của một đứa con gái độ 10 tuổi thông minh, tuần tú đoan trang vừa ngộ bệnh chết thành linh... Pháp sư phải đào trộm đem về cúng tế kín đáo ở Lục Giáp đàn. Ngày nào cũng cúng tế, đúng 49 ngày thì người con gái kia trở thành Tiên nữ, Pháp sư muốn gì đều được tiên nữ giúp nấy.»

Dì Hảo lắc đầu, xua tay lia lịa :

«Mình không có làm được đâu vì mình không phải là thầy pháp. Thử nữa đem cái xác về nhà thúi rùm trời ai chịu cho nổi. Đọc tiếp cái khác coi !»

Quê Anh lại đọc :

«Định thân phù : Luyện bằng bào thai chừng 7 tháng bị trụ không phân biệt nam nữ. Dùng 7 cái đinh mới (nếu là thai nam, còn thai nữ thì 9 cây) cạo lấy một lượng bụi đất ở cây Đại Phong, và một lượng lọ nôi, hứng lấy nước chung trong một cái xúng hấp bánh bao bằng bạc khoảng một chén. Lại dùng một chén nước rửa mặt của một người đàn ông mù, rồi dùng tất cả các vật trên nhào nặn thành hình một đứa con trai, xung quanh mặt nó 4 chữ HÔN MÊ ĐẠI TRẬN, sau ót xâm 4 chữ ĐOAN ỐC ĐẠI THỦY, bên trái xâm chữ LONG, bên phải chữ HỒ...»

Dì Hảo xua tay :

«Thôi thôi... mụ nội tao cũng không làm được ! Đẹp đi. Đọc cái nào dễ làm.»

Quê Anh dờ sang trang đọc tiếp :

«Khoan Y Giải Đái Phù : Bùa nói áo mở thắt lưng. Luyện bằng lá nhau người. Dùng lá nhau đựng trong dây lưng lụa bên ngoài bọc bằng một chiếc quần đàn bà. Luyện trong 49 ngày rồi lấy dây thắt lưng cắt thành 49 đoạn. Nếu gặp người đàn bà mà mình ao ước đang đi dưới ánh trăng hoặc đứng trước đèn có bóng dọi thì

niệm chú ấn khớp dưới ấn Quyết, tự nhiên thất lung nói lỏng, quần tuột xuống đất, người đàn bà bị loã thể muốn người đàn ông tới ‘giúp đỡ’. Người đàn ông rình sẵn gần đó, tới liền.»

Dì Hải cười ngất :

«Bùa này chỉ có hại cho chị em mình thôi, không xài được. Em tìm coi có lá bùa nào mà mình dùng để điều khiển đàn ông thì đọc cho dì nghe.»

Quê Anh đọc một lượt hết mấy trang rồi kể tóm tắt :

«Còn 2 lá nữa dì ạ. Đó là Giai Nhân Phản bộ bùa. Người đàn ông thương cô nào thì rình theo, cạo đất ở dấu chân in trên đất lấy hai nhúm nằm ở lòng bàn chân, đem cúng tế ở Lục Giáp đàn trong 49 ngày. Sau đó đem đất trộn với bùn trét vào gan bàn chân mình. rồi tìm cơ hội đi đi lại lại trước mặt nàng, tự nhiên nàng bị ma lực bước theo mình. Tha hồ mình điều khiển.»

Dì Hảo lắc đầu :

«Em phải giấu cuốn sách này cho kỹ, để đàn ông đọc được, chị em mình sẽ mang họa.»

Quế Anh tiếp :

«Còn lá Xuân Tâm phù chế bằng sữa đàn bà, và một lượng trà khuấy cho đều, đựng trong một tờ giấy viết 4 chữ Xuân Tâm Hòa Đàng để kích động lòng xuân phơi phơi của đàn bà. Người nào dùng trà này sẽ nổi cơn đi tìm đàn ông.»

«Chỉ vậy thôi à ?» Dì Hảo gặng hỏi.

«Dạ cũng phải cúng tế công phu trên Lục Giáp đàn trong 49 ngày cháu thấy khó làm lắm.»

«Còn bùa nào mình dùng để sai khiến đàn ông không ?»

«Dạ chỉ có bùa luyện bào thai thành quỷ. Người mình gọi là thai hà nâm, còn người Miên gọi là Kôn Krót. Dùng nó đeo trong mình cờ bạc sẽ không khi nào thua.»

Dì Hảo reo lên :

«Vậy được lắm. Nhưng làm sao tìm bào thai ? Dễ gì moi đàn bà chết có chữa ? »

«Dạ còn mấy lá bùa Cầu tài là dễ xài nhất. Mình chỉ cần đốt nó lấy tro hòa trong nước mà tắm thì có nhiều cơ may tiền vô như nước.»

«Nhưng mình biết thầy bùa ở đâu mà đi chuộc ?»

«Dạ, có hình sẵn trong sách. Mình mua giấy vàng rồi coi theo đó mà vẽ lại chứ khó gì !»

Dì Hảo mơ màng một lúc rồi nói :

«Coi đi coi lại không lá bùa nào hay bằng giấy bản thấm máu đường kinh hết á ! Vừa linh lại vừa không tốn tiền. Dì cháu mình cứ làm theo sách là lượm bạc.»

«Dạ !»

«Còn cái nào nữa không ?» dì Hảo vung tay hỏi.

«Dạ còn bùa Lỗ Ban trong sách cũng có dạy nữa đây. Em nghe nói bùa Lỗ Ban cũng linh lắm.»

«Cái nào móc họng tụi dê xồm thì mình dùng hết. Còn cái nào tụi nó có thể dùng để mê hoặc mình thì mình phải giấu đi, đừng cho họ biết.»

Quế Anh nói :

«Bùa Lỗ Ban em thấy cũng hay lắm. Sách nói có ông kia xây một cây cầu chỉ trong mấy tiếng đồng hồ. Một ông Tiên muốn thử xem chiếc cầu có chắc hay không bèn cỡi một con lừa đeo hai cái túi, một bên đựng mặt trăng, một bên đựng mặt trời và đánh con lừa đi ngang

qua cầu. Như vậy con lừa nặng không biết bao nhiêu kẻ nhưng chiếc cầu đứng vững như thường. Bùa Lỗ Ban linh thật hả dì ?

Dì Hảo gật đầu :

«Linh thật, nhưng mình đâu cần xây cầu xây cống gì. Còn mặt trời, mặt trăng làm sao móc xuống được ? Thôi dẹp bùa Lỗ Ban đi.»

Quê Anh nói tiếp :

«Có bùa con chim gõ kiến cũng hay lắm. Người ta thử bẻ chân và cánh nó, nó hàn lại lành ngay. Đó cũng là Lỗ Ban.»

Dì Hảo gật đầu và nói :

«Hồi trước tao có mua một lá bùa để hàn cái màn trình cho cô học sinh, nhưng cổ quên dùng trong tíc tắc. Không biết bùa chim gõ kiến có linh trong việc này không ?»

Quê Anh đưa trang sách cho dì Hảo coi và nói :

«Đây là bùa Cầu Tài và đây là bùa chim gõ kiến, có in trong sách rõ ràng.»

«Nếu hai thứ này mà linh nghiệm thì mình sẽ làm giàu.»

Trong mấy ngày liền hai dì cháu bàn luận không ngớt về bùa ngải. Thì bỗng đâu Tư Nhị về tới. Ba người mừng rỡ, Quế Anh hỏi :

«Chị Ba đâu không thấy về ?»

«Chỉ xuống đó định mở sòng làm ăn lớn. Có hai ba ông chủ nhà băng đến cho tiền nhưng chỉ bị cậu Tư xót ngang đi ăn tiệc dưới điền con «ốc len ốc lát» nào đó ở dưới Phụng Hiệp, tiệc xong đi xuống nhà cậu Ba chơi luôn.»

Quế Anh nói :

«Tưởng ai chớ gặp cậu Tư, cậu Ba thì no như cuồng, lo gì.»

Tư Nhị bảo :

«Chị Ba bắt con Dani ở dưới. Coi bộ các công tử khoái bít tết lạ miệng nên con nhỏ mệt đừ. Hôm chị Ba ở Sóc Trang chỉ nhắn tôi đi tìm bùa.»

«Bây giờ chỉ tin bùa rồi à ?» Quế Anh hỏi.

«Có lẽ chỉ tìm được ông thầy Miên nào ở dưới đó. Tôi thừa lệnh chỉ bèn cuốn gói nhảy xuống tàu đi tuốt lên Nam Vang luôn.»

«Đi lên trên đó làm gì mà gấp vậy ?»

«Đem một ít tiền về nuôi bà già. Thấy tôi xách cả túi bạc, bả bảo : Đó thấy chưa, tao nói có sai đâu. Hễ làm đi thì làm như con Ba Trà, đừng có núp lén thất danh mà cũng không được lợi.»

Tư Nhị tiếp :

«Hồi trước ở trên, tôi đã biết mấy ông thầy bùa. Thầy Miên thì bùa giỏi nhưng thầy ngải phải là thầy Xiêm. Tôi nhờ người dắt qua bên Xiêm luôn. Dịp này không đi còn đợi dịp nào ?»

Tư Nhị đưa ra một bọc và cười hí hí :

«Đủ thứ trong này hết. Bùa mê ngải lú, bùa mất trinh làm còn trinh, bùa giục đàn ông bỏ vợ, đàn bà bỏ chồng, bùa xui bán đất bán tiệm đem tiền cho gái, à mà quên, Chị Ba còn đi rong tới mấy tháng nữa mới về tụi mình ở nhà có dì Hảo tiếp tay. Vắng chỉ, tha hồ mọc đuôi tôm»

Quế Anh hỏi :

«Chị Ba đi đâu mà lâu quá vậy ?»

«Đi cho đến chừng nào đứt cái cù lao Ròng của cậu Tư và tiêu ra nước vài chục chài lúa của cậu Ba thì mới về. Chuyến này ra tận Bắc kỳ đầu xảo sắc đẹp lặn.»

«Ở ngoài đó cũng có vụ đó nữa à ?»

«Ai biết đâu ! Chị Ba nói hôm xuống dự tiệc ở điền con Hê-Len lại gặp ông Thống Đốc. Ông là khách số 1. Cô Ba cậu Tư khách số 2. Ông mời cậu Tư và cô Ba đem gánh hát ra Hà nội Hà ngoại gì đó diễn tuồng cải lương cho dân Bắc kỳ coi. Cậu Tư nói gánh Huỳnh Kỳ của cậu không đủ đào kép chiến nên phải mời thêm gánh Phước Cương nhập vô.»

«Em biết rồi. Gánh Phước Cương có Bảy Nhiêu và Tư Chơi là kép độc hạng nhất Sài Gòn. Em mê sân khấu cũng vì mấy ông nội đó.»

Tư Nhị hỏi thăm : Mà có mê mấy ông rồi bị mấy ông vít không ? Tư Nhị bảo :

«Hồng hiệu sao danh vọng lên chót đỉnh, tiền tài vô như nước, đi đâu cũng được quan quyền đón tiếp đãi đằng như bà vua mà chị Ba cứ than thở rầu rĩ rầu rìa ra rậm rạp hoài. Giọng nói lúc nào cũng chán nản, nét mặt lúc nào cũng đêm khuya mờ mịt bóng vạc về !»

Quế Anh nói :

«Từ hôm chỉ gặp «ông già» của chỉ thì chỉ không vui.»

«Chỉ nói có gặp ông hoàng Xiêm La chớ có gặp ông già nào ?

«Chỉ đi chơi với ông hoàng đó rồi về nhà gặp ông già «ba» của chỉ.»

«Tôi không bao giờ nghe chỉ nói về gia đình chỉ hết cả.»

Quế Anh kể lại chuyện ở nhà cho Tư Nhị nghe. Nhị nói :

«Có lần chỉ cũng tỏ ra chán ngán cái «nghề không vốn» này với tôi. Nhưng tôi bảo ngán thì đừng chơi, chơi thì đừng ngán. Mình đã vô cái ngõ cụt rồi, đi tới thì đường cùng, mà trở ra thì không được. Vậy cứ vui vẻ hăng hái tới đâu tới, cũng như ông thầy khoán chơi hết mình với chị Ba vậy. Kí tổ, Kí tổ !»

Rồi không để cho không khí u buồn lây sang mọi người, Tư Nhị mở bọc vải lấy ra những thứ bùa ngải vừa chuộc ở Cao Miên và Xiêm La. Tư Nhị quả quyết :

«Bùa ngải này linh lắm, nếu chị Ba không dùng thì chị em mình dùng nghe Quế Anh.»

Rồi Nhị đưa cườm tay ra khoe :

«Dì Tư và em coi nè, chỉ có một sợi tiêm đèn quần quanh một khoanh vàng y, tính chung tiền của tiền công chừng 30 đồng. Sau khi đeo chiếc vòng này người ta dất tới tới bái vị tổ sư. Trời ơi ! thấy mà giật mình. Mới nhìn tôi tưởng thằng cùi.»

«Tại sao vậy ?»

«Ông ở trong hang đá, đầu trọc lóc không có một sợi tóc nào, ngón tay ngón chân trụi lủi. Vì ngải mạnh quá, nó ăn mòn hết tay chân ông, hút tóc ông rụng hết.»

Dì Hảo lắc đầu :

«Như vậy ai dám dùng ngải !?»

Tư Nhị nói :

«Ông luyện ngải nên ngải mới ăn chớ mình dùng thì không sao ! Ông chế nhiều ngải chớ không phải một thứ mà thôi. Thứ ngải nặng nhứt là ngải Mọi. Ngải này phải nuôi bằng gà sống chớ không tưới nước vun phân như cây thường. Ngải này có thể làm chết người. Thứ hai là ngải của mấy ông thầy ở trên Bảy Núi, Tà lơn

nhưng cũng không mạnh bằng ngải Xiêm. Do đó tôi mới qua tận Xiêm tìm cho được.»

Tư Nhị lấy ra một củ như củ nghệ và tiếp :

«Còn ngải này phải xông khói ướp vô người và đọc thần chú. Người dùng ngải phải thoát y vũ nằm đất trước bàn thờ 7 ngày 7 đêm và tâm niệm một lòng tin Tổ Sư. Phải kiêng cử nhiều thứ và lánh xa các thứ ô uế, tránh chun qua sào phơi quần áo, tránh đi dưới cầu thang.»

Dì Hảo chặn ngang :

«Bắt phải trong sạch rồi làm sao tới cái vụ kia ? Nhưng dì không hiểu thoát y vũ là làm sao ?»

Quê Anh nghĩ thầm : nghề này mà trong sạch sao được ?

Tư Nhị ra bộ và cười ngặt nghẹo :

«Thoát y vũ là làm vậy làm vậy nè dì ơi !»

Nhưng dì Hảo vẫn ngơ ngáo, không hiểu. Quê Anh bèn nói nhỏ vào tai dì. Dì Hảo kêu lên :

«Làm vậy mắc cỡ chết. Rủi có người dòm kệt cửa trông thấy làm sao ?»

Tư Nhị lại thăm thì với dì Hảo một hồi. Dì Hảo càng ngạc nhiên :

«Em định làm tới cái màn treo đầu dê bán thịt chó nữa à ?»

«Chắc là phải đi tới đó dì ạ. Bởi vì coi mời chị Ba muốn ngảng ra. Để em mời ông thâu khoán tới đây em nói gạt ông rằng chị Ba muốn một cái nhà mới để cái này cho chị em mình.»

Quế Anh gạt ngang :

«Chắc ông không chịu đâu chị Tư ơi !»

«Mình đòi thì ông không cắt chớ «bà Ba» hét một tiếng thì ông cắt chùa lập miếu «thờ bà» ông không dám cãi.»

Quế Anh nói :

«Đó là hồi trước. Chớ bây giờ không được vậy đâu !»

«Sao em biết ?»

«Ông có ra đây. Thấy Nguyệt Tiên Cung khách khứa đông đúc, mặt ông bí xị. Em hỏi ông sao lâu nay không ra thăm chị Ba. Ông nói lấy : «Chị Ba cô có người thăm rồi, tôi ra làm chi !» Em đoán chừng là ông thấy thầy

Sáu Ngọ chở chị Ba đi trên xe hay tham dự buổi tiếp đón ông Hoàng Xiêm La chứ gì.»

Tư Nhị vẫn tự tin :

«Ông cũng trở đĩa liền liền chở bộ thủy chung gì với chị Ba sao ? Để chị kêu ông ra đây chị lấy linh chị Ba kêu ông cất cái villa khác, bên trong có một cái phòng lục giác chung quanh là sáu phòng nhỏ gối đầu và có cửa kiếng ngó vào đó, cũng như sáu cánh hoa đơm vào cái nhụy hoa.»

Quế Anh kêu lên :

«Kiểu gì lạ vậy chị ?»

«Mình để chị Ba xông ngải nằm trong phòng lục giác, còn mỗi phòng kia thì một cặp nhộng tha hồ múa với nhau. Trong lúc tay chân hòa điệu thì cặp mắt lại được nhìn chị Ba bằng thích chứ không đụng tới da, nhưng cũng như đụ.... ụng ! Em hiểu chưa ? Hiểu chưa... ư ?»

Cả dì Hảo lẫn Quế Anh đập lưng Nhị, dì Hảo nói :

«Con nhỏ này rắn mắt thiệt !»

«Như vậy có lẳng lơ cũng chẳng mòn !»

CHƯƠNG XXXIII

Ê còn thằng Út Nhu về nước rồi làm gì đâu chả thấy tấm hơi ?

«Nó về ở nhà nuôi vịt Tàu chớ không làm gì hết.»

«Hai thằng bay đúng là công tử Nam kỳ, ở không phá của !»

«Còn mày đúng là cậu ấm Bắc kỳ ! Sao làm nghề gì không làm lại làm chủ tiệm may ?»

«Làm bậy cho qua ngày tháng chớ mày tưởng tao thích lắm sao ? Mày ở trong đó nổi danh thơm «công tử Thầy gòn» ghê lắm hả ?»

«Danh chơi nông chớ thơm gì mày ơi !»

«Thỉnh thoảng đọc được vài tờ báo Nam kỳ. Có lần thấy nói là mày bao luôn bữa tiệc tối của quan Thống đốc nữa mà !»

«Đến lúc hứng thì đâu có kể gì ! Đúng ra là bữa tối hôm đó tao vừa mới quơ được một em nên tao nổi hứng, chớ tao đâu có biết mấy ông gộc nhậu ở đó. Đến chừng vào mới thấy ba trụ ngồi chong ngóc ở bàn.»

Georges Lê công Phước và Châu Mậu vừa đi vừa nhắc lại chuyện xưa. Phước vận âu phục keng còn Mậu thì mặc áo dài đen, bịt khăn xếp, nhưng chân lại mang giày ống, tay cầm ‘can’. Con nít thấy lạ mắt chạy coi rần rần.

«Tụi Nam kỳ của mày làm nhiều cái trật đường rầy bỏ bố» Châu Mậu tiếp : «Thằng Nhu có lần than thở với tao là nó mới có học Supérieur mà bố nó ham cho con đi Tây để lấy bằng cấp với người ta nên gởi nó sang đó, chớ đâu phải nó đòi.»

Phước nói :

«Tại thờ đó mày ông nhà giàu đều có cái một là gởi con đi Tây. Ông ‘via’ tao cũng vậy. Qua đó, tao có học hành gì. Tiền bạc bên nhà gởi qua đều đem vô cúng cho mấy em ở hộp đêm rớt cuộc về xứ ôm được bằng cấp nhảy đầm.»

Châu Mậu tiếp :

«Nó có kể cho tao nghe một chuyện cười lộn ruột. Bữa đó nó đi xe lửa từ Marseilles lên Paris. Nó ngồi chung băng với một gia đình cũng đi Paris. Thấy anh da vàng mũi tẹt, người con gái bắt đầu gạ chuyện và dần dà hỏi thăm :

«Anh là người ở đâu tới ?»

«Dạ tôi ở Bằng Đa, Trà Vinh Cochinchine.»

Cô nàng vỗ tay reo :

«Ba má ơi ! Anh này ở Bagdad... Tôi có đến đó. Thành phố cổ xưa đẹp lắm và có nhiều chuyện lạ dân gian viết thành sách.»

Bà mẹ gật gù :

«Phải đấy, Bagdad rất đẹp. Chẳng những có nhiều chuyện lạ dân gian mà còn lắm di tích lịch sử nhất Á Châu. Nó thuộc xứ Trung Hoa ấy mà !»

Ông bố đang hút píp, phà khói thuốc và phụ họa :

«Đành là nó thuộc Trung Hoa nhưng phải nói rõ nó chính là thủ đô xứ Tây Tạng. Tôi đã từng đến đó thời trẻ. Thật là một điều đáng kiêu hãnh.»

Châu Mậu và Phước Georges cùng cười. Phước nói :

«Phải ông bảo Bagdad ở gần rạch cây Đa và có nhiều rùa, ba ba nữa mới đúng.»

Mậu hỏi Phước :

«Mày còn nhớ thằng Trí quê ở Càng Long không ?»

«Nhớ chứ. Cái thằng mặt đẹp như con gái. Một đêm khiêu vũ trá hình thằng Jean tưởng nó là con gái nên cứ theo hoài, ai dè là gà mái có cựa»

Bổng Mậu hỏi :

«Mày ra Hà Nội lần này là lần thứ mấy ?»

«Lần đầu !»

«Mày thấy nó ra sao ?»

«Chẳng ra sao hết. Cũng như lối ăn mặc của mày !»

«Nghĩa là sao ?»

«Nghĩa là cũng như Sài Gòn vậy thôi. Chỉ khác cái là ở giữa thành phố lại có cái ao lớn ghê !»

«Bậy nào. Đó là Hồ Gươm. Di tích lịch sử đó nghe bố !»

«Ừa vậy sao ? Đây là Hồ Hoàn Kiếm à ? Nếu mày không nói tao đâu có biết.»

«Đề tao kêu xe kéo tụi mình đi xem Chùa Một Cột rồi thẳng lên Hồ Tây hứng gió cho mày biết đường Cổ Ngư thơ mộng nhé !»

«Ồ đi thì đi. Nhưng mau mau chớ để cô bạn ở nhà một mình cô khóc tiếng Nam Kỳ nghe mệt lắm.»

«Không sao đâu. Nếu cô mày khóc tiếng Nam kỳ thì tao cho cô tao khóc tiếng Bắc kỳ, hai giọng sẽ hòa với nhau nghe càng vui chớ sao.»

«Cô của mày là gì ?»

«Là chim, nay còn đậu ở đây với tao, không biết mai bay đi đâu !»

«Cô của tao không phải là chim nhưng cũng hay bay nhảy luôn.»

«Cho hai cô làm chị em được không ?»

«Muốn làm gì thì làm. Hi hi...»

Đi gần đến vườn Bách Thảo thấy người ta rộn rịp, Phước hỏi đám gì vậy. Mậu đáp :

«Chiều mai khai mạc hội chợ Bạch Yến.» Mậu tiếp
«Quan Công Sứ giao cho Câu lạc bộ 15 của tao tổ chức Hội Chợ này. Tao là thằng nịnh đầm từ bên Tây, nên tao lấy tên cô ta cho Hội Chợ cho hấp dẫn.»

«Vậy chắc cô ta phải nổi tiếng lắm».

«Cũng xoàng thôi, nhưng người Hà Nội cũng gán cho cái tên là Hoa Hậu Bạch Yến.»

Đi về phía Hồ Tây, Mậu lại trở một khách sạn có tên là Bồng Lai, bảo :

«Đây là vùng đất của Xuân Tóc Đỏ, còn kia là bót Hàng Đậu nơi anh ta vừa khởi nghiệp với sự cứu trợ của Bà Phó Đoan»

Phước cười :

«Hà Nội có lắm chuyện hay thật»

Mậu lại trở về phía sông Hồng Hà nơi có cái giàn cầu nhô lên khỏi bờ đê :

«Còn kia là gì mà biết không ? Đó là đề tài thi ngày xưa của tụi mình.»

Phước cười ngất. Bách bộ chưa hết đường Cổ Ngư nhưng Phước kêu chán nên Mậu trở về khách sạn Métropole.

«Câu lạc bộ 15» được ông chủ khách sạn tặng cho một phòng đặc biệt để sinh hoạt. Vào dịp này, ông còn cho đào kép hai gánh Phước Cương và Huỳnh Kỳ ở trọ không lấy tiền suốt thời gian lưu diễn ở Hà Nội.

Hai người bạn cố tri ngồi trên băng đá trước khách sạn hút thuốc lá và tâm sự. Mậu nói :

«Bao nhiêu nhiệt tình hồi ở Pháp mang về đến Quê hương đều tiêu tán hết mây ă. Tội mình định cải cách xứ sở nhưng hoàn cảnh không cho phép nên nhóm Bắc kỳ tội tao bèn tổ chức thành «câu lạc bộ 15». Lâu lâu họp lại bàn cách chống một đám người cũng từ Pháp về, chủ trương ‘con người chỉ có ý nghĩa từ rồn trở xuống’. Tội tao thì cho rằng...»

«Con người chỉ có ý nghĩa từ rồn trở lên ?» - Phước cướp lời.

«Chúng tao chủ trương con người là con người chó không có từ rồn trở lên trở xuống gì cả. Cắt đôi ra con người không thành ra con người nữa» Mậu tiếp : «Mày ở trong Sài Gòn chắc không biết vụ lộn xộn Yên Bái.»

«Đâu có ai biết gì. Vụ lộn xộn đó ra sao ?»

«Đó là một cuộc rục rịch của binh lính cai đội ở thành Yên Bái nhằm giết chỉ huy Pháp. Nhưng không thành công nên bị bắt xử tử. Thành phố Hà Nội mặt mày xanh lét, sống trong không khí ngột ngạt nặng nề. Vì thế nhà nước mới tìm cách cho sinh hoạt bớt căng thẳng nên tổ chức hát xướng, hội chợ rùm beng. Quan Công Sứ là

người ham vui nên mới hỏi bọn tao nên làm gì cho đỡ chán. Tao không biết làm gì. Thì sực nhớ tới mày. Ở Nam Kỳ thì có vọng cổ Cải lương và đá bóng ‘chòn’ là xuất sắc nên đề nghị ông bao tất cả các khoản phí tổn cho đoàn. Ông nói để ông nhờ ông Thống Đốc Nam kỳ giúp.»

Phước nói :

«Ông Thống đốc Nam kỳ cũng điệu nghệ lắm. Ông gặp tao ở một buổi tiệc ông nói về vụ đó.»

«Ông có quen với mày sao ?»

«Có, nhưng cũng bất ngờ trong một buổi bốc tếu của tao. Đại khái như tao đã nói với mày lúc này là bữa đó tao gặp một em trong một Lữ Quán như cái Ngọc Hồ mày dắt tao đi ngang lúc này.»

Mậu bùm miệng cười và tiếp :

«Hôm đó cái đó khai trương chủ nhân có mời nhà báo tới dự lễ họ quảng cáo cho ông chủ tên là Hồ, còn bà tên là Ngọc. Trong số có một ông tên là Tú Mỡ, thi sĩ nổi tiếng đất Hà Thành. Chủ quán bèn đem giấy bút đến xin ông ban cho một bài thơ. Ông ngẫm nghĩ một chút rồi đọc ngay :

Hồ tù ngán nỗi con «Rồng Lộn»
Ngọc vế thương tình kẻ «cổ đeo»

Phước ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu ý nghĩa của hai câu thơ. Mậu cười :

«Bộ dân Nam kỳ mày không biết nói lái hay sao ?»

«Biết chớ sao không ?»

«Vậy mày phải hiểu «rồng lộn» là bà chủ l... r... còn ông chủ ‘cổ đeo’ là đ’... cô !»

Phước lắc đầu :

«Nói lái như vậy dân trong tao không hiểu ! Phải nói là :

Hồ tù ngán nỗi mơ lòng rộn
Ngọc vết thương tình thích đồ keo

Mậu cười ha hả :

«Như vậy nếu báo Nam kỳ đăng thì phải sửa lại theo như mày vừa nói. Nhưng ở đây cách nói lại lại khác. Dù sao nhờ hai câu thơ đó mà quán ngày đêm đều đắt khách vô cùng.»

«Sao vậy ?»

«Người ta bảo đến xem con rồng lộn và kẻ cổ đeo cho biết - Mậu vừa nói vừa đứng dậy lôi tay Phước - Thôi đi vô nhà để tụi nó đợi. Bữa nay có đông đủ hội viên ‘CLB 15’ đón tiếp mày.»

Khi bước vào phòng, Phước đã trông thấy một bàn dài trải thảm đỏ chung hoa lá xinh tươi. Hai hàng khác, người nào người nấy đều có nét mặt hớn hở, ở mỗi đầu bàn thì có hai cái ghế chừa trống.

Mậu nhường cho Phước bước tới và giới thiệu ngay :

«Đây là ông bạn cố tri Nam kỳ của tôi quen nhau từ hồi bên Tây có danh hiệu là Bạch công tử. Nhân dịp anh ta dẫn đoàn cải lương ra đây, chúng mình họp mặt để mừng nó. Tôi xin giới thiệu các bạn trong nhóm CLB 15. Đây là các bạn De Filers, Paul Le Roy, René Pierre đều là những ông Tây ăn tương chao mắm cáy một cách say mê, anh bạn mang kiếng cận kia là chánh án Trương Vĩnh Đằng, anh có trán hói là chủ đồn điền Trương Mạnh Triết, bên cạnh là kỹ sư Đặng Phúc Thông. Còn tôi là gã phó may Chu Mậu...»

«Chuyên môn may vá đàn bà.» Một người tiếp theo.

Cả bàn tiệc cười ngả nghiêng. Bỗng từ trong phòng bên cạnh hai tiểu thư khoác tay nhau bước ra. Mậu giới

thiệu luôn một cách văn hoa :

«Hôm nay Câu Lạc Bộ chúng ta hân hạnh được gửi hương Trà quý của xứ Đồng Nai và được nghe tiếng chim Yến hát hòa lẫn tiếng sóng sông Hồng. Đây là Ngôi Sao Sài Gòn Trần Ngọc Trà và Hoa Hậu Bạch Yến !»

Trong tiếng hoan hô nồng nhiệt, Mậu đưa tay mời hai cô an tọa. Trà ở một đầu bàn với tư cách thượng khách còn Yến thì ngồi đối diện với tư cách chủ nhà. Rồi Mậu và Phước mỗi người đến ngồi bên cạnh hai nàng. Mậu bên Trà và Phước bên Yến theo phép lịch sự của người Pháp.

Mậu tiếp :

«Phước thân mến, mọi người ở trong buổi tiệc này đều là bạn của tao. Vậy cũng là bạn của mày. Vì tình thân, chúng tao không dọn những món Âu Tây mà đãi mấy những món ăn thuần túy Bắc Hà như cơm tấm giò chả, chả quế, canh mộc ăn với nước mắm cà cuống v.v... Nếu còn thì giờ rộng rãi chúng tao sẽ dắt mày đi chờ Hàng Bè ngồi tại vỉa hè «nhậu» thịt chó chấm mắm tôm uống rượu đế kia mới thú, chứ lẽ nghi trịnh trọng áo quần láng mượt, cà vạt nơ đen vâng vâng dạ dạ cúi cúi mọp mọp thì ngấy lắm ! Vậy xin mời các bạn hãy tự

nhien cầm đũa và tự phục vụ lấy.»

Phước khui một chai sâm banh rót vào ly của Hoa Hậu Bạch Yến và Mậu cũng làm như vậy đối với Ngọc Trà. Rồi cả hai Mậu và Phước đi rót cho từng vị khách, xong trở lại bàn, Phước tươi cười :

«Thưa các bạn, dù ông bạn tôi đã châm chước mọi lễ nghi phiền phức, nhưng tôi cũng xin có đôi lời. Tôi rất hân hạnh đến đây và đứng giữa Hà nội cổ xưa với sự đón tiếp nồng nàn của các bạn. Nhân dịp này tôi xin mời các bạn vào chơi một chuyến trong xưa Nam kỳ tôi. Tôi sẽ đãi các bạn ở những «đại tửu gia» đồng ruộng trên những chiếc ghe tam bản ở giữa sông rạch của đồng bằng sông Cửu Long dưới trăng rằm. Tôi cá bắt lên còn tươi roi rói đem nướng trên than được nhậu với rượu đế 90 chữ và nghe Vọng Cổ hoài lang.»

Mậu vỗ tay. Cả bàn tiệc hân hoan hưởng ứng. Mậu nâng ly :

«Xin mời các bạn uống cạn để mừng nhau và chúc mừng hai hoa khôi Nam Bắc.»

Bỗng có người đến nói nhỏ với Mậu. Mậu buông ly bước ra cửa dắt khách vào và giới thiệu ngay :

«Đây là văn sĩ kiêm nhà báo Hoàng Tích Chù và phu nhân có biệt danh là Cô Đốc Sao, ngôi sao sáng nhất trên nền trời Hà Nội hằng chục năm nay và còn sáng thêm hằng chục năm nữa.»

Kỹ sư Đặng Phúc Thông lên tiếng :

«Sao mà lại mọc trễ vậy phải phạt ! Phạt luôn ông Xã xê Tích Chù thiếu trách nhiệm.»

«Mỗi người hai ly đây.»

«Cho em với chị Trà xin đi ạ !» Bạch Yến thỏ thẻ.

Mậu tiếp theo :

«Ai xin sẽ bị phạt luôn !»

«Chẳng những phạt Bạch Yến mà phạt luôn ông Lý Toét Mậu nữa !»

«Tôi xin chịu phạt cho bạn tôi !» Phước giờ ly lên quơ quơ.

Mậu tiếp :

«Dân Nam kỳ mạnh rượu lắm. Còn mấy ông Tây dễ thua sao ? Tôi nhân danh chủ Câu Lạc Bộ phạt luôn mấy ông Tây mắ cáy kia. Xếp mình bị người ta công

kích mà cứ ngồi im như thóc, không bênh vực gì hết, bị phạt là đáng đời !»

Mọi người cười thích thú cười vang rồi cùng nâng ly nốc cạn.

Hai chiếc ghế được mang tới cho vợ chồng Hoàng Tích Chù. Cô Đốc Sao đến ôm Trà rủ rủ :

«Chị nghe tên em đã lâu, nay mới được gặp. Thật quý hóa quá ! Chắc em lẫn Yên đều ít tuổi hơn chị vậy chị xin phép gọi bằng em cho thân mật nhé.»

«Dạ em xin cảm ơn chị.»

Lần đầu tiên Trà nhìn thấy một sắc đẹp làm cho Trà giật mình. Cô Đốc như một bức tượng được nặn nên với đôi tay của Hóa Công chớ không phải tay nhưng phàm. Tất cả sự diễm lệ quý phái thanh lịch đều như kết tinh ở cô. Bạch yếm đẹp ngây thơ thùy mị còn cô thì lại đẹp trau chuốt và trí tuệ như một nữ thần.

Bỗng có người hồi hải chạy vào báo với Phước :

«Sân khấu sắp mở màn. Ông thầy tuồng cho mời cậu tới.»

«Đề làm gì ?»

«Dạ khách tới đông quá. Dạ mà ông Tây bà Đàm cũng nhiều. Thầy tuồng bảo tôi mời cậu đến đọc đít-cua ra mắt bằng tiếng Tây như đã ghi trong chương trình.»

Phước bảo :

«Em về nói với anh Năm Châu hay anh Bảy Nhiều nói cũng được vậy.»

«Dạ, mấy ông đã dậm mặt và đội mào mang hia rồi.»

«Vậy cứ đội mào mang hia ra nói luôn tiếng Tây mới vui chớ. Miễn họ hiểu thì thôi. Em về bảo ông thầy Tuồng là cứ tiến hành. Khởi phải đít cua vì cái đít cậu bị vụn bù lon vô ghế không đi được. !»

«Cái thằng chơi chữ không thua Tú Mỡ !» Mậu nói.
«Đúng là dân Nam kỳ !»

Mọi người cười vang. Mậu khuyên :

«Toa nên đi Phước à ! Bữa nay có quan Công Sứ Châtel và phu nhân dự khán, gánh hát của mày. Mày mang chuông ra xứ này, phải đánh cho kêu boong boong đừng để kêu cạch cạch mất danh nơi đất Hà Thành văn vật.»

«Nhưng mùi rượu nồng nặc làm sao xuất hiện»

«Không sao đâu ! Mày ra giáo đầu cùng với Năm Phi thì thơm ngát thôi. Khi mày dứt lời, thì tớ cho Bạch Yến lên tặng hoa thế là kết quả hoàn toàn.»

«Nhưng toa phải nói tiếng Việt để moa dịch ra tiếng Pháp.»

«Thì cậu solo luôn hai thứ một lúc chứ khoèo tớ vô làm gì.»

«Moa nói tiếng Nam người Hà Nội đâu có hiểu !»

«Nam hay Bắc cũng là Việt Nam, chứ bộ tiếng gì mà không hiểu ?»

«Đành vậy, nhưng sợ có nhiều trường hợp rắc rối như con rrồ... ông...»

«Xuyt ! Xuyt !»

Mậu đưa tay lên miện ra hiệu ngăn lại nhưng Phước nói lướt :

«Thí dụ như trong moa thì nói rồng lớn còn ngoài này thì nói rồng nhón thì làm sao hiểu nhau ?»

Cả bọn cùng cười. Duy một mình Trà ngơ ngác mà thôi. Trà lơ mơ nhớ lại mấy tiếng lái của Sáu Ngọ hôm đêm đánh bài.

Phước và Mậu đứng dậy bắt tay tạm biệt các bạn. Mậu nói :

«Chúc các ‘toa’ tiếp tục vui vẻ. Hẹn gặp nhau ở Hội Chợ. Chị Sao cho tôi gửi cô gái Nam kỳ lại nhé !»

«Được rồi. Chị em tôi sẽ tâm sự với nhau thân như người nhà chứ không phải là khách đâu.»

Hồi chiều này quan Công Sứ Bắc Kỳ cùng với tình nhân trẻ đẹp là cô Trịnh Thục Oanh nữ sinh trường A. Sarrault đã đến long trọng cắt băng khai mạc Hội Chợ. Liên sau đó người con gái tên Bạch Yến ngồi trên một chiếc xe mui trần kết hoa tiến vào và dừng lại ở cổng chợ. Nàng bước xuống và được Quan Công Sứ nghênh tiếp. Xong nàng lại lên xe chạy một vòng khu Bách Thảo giữa tiếng nhạc hoan hô và những nắm công-phết-ti xối xả như mưa rào.

Một sân khấu rộng rãi do kiến trúc sư Võ Đức Diên vẽ kiểu được dựng lên ở chân núi Nùng mang tên ‘Lo Lo’. Đó là tên một người con gái Thái tuyệt đẹp như một đóa hoa pan của rừng Tây Bắc do tổng đốc Vi văn Định đưa xuống kinh thành dự hội.

Ở đây có những trò vui thông thường như leo cột thoa mỡ bò, đi cầu run, đấu quần vợt, võ đài v.v... Nam thanh

nữ tú đất Hà Thành kéo nhau vào để thưởng ngoạn, để tình tự hoặc tìm sự giải khuây đúng như mục đích của nhà nước đô hộ cho bớt tanh đi những giọt máu tươi rơi vừa đổ ở Yên Bái. Cuộc thi sắc đẹp ở Lang Chánh cũng vừa tuyển chọn được 3 mỹ nhân : 2 Việt (Bùi Thuong, Vũ thị Chinh), 1 Mường (Lò thị Vin). Cả ba cũng đã đến góp phần hương sắc cho vườn hoa nhân tạo được mang tên hoa hậu Hà Nội là Bạch Yến.

Thế là hội chợ hôm nay gồm nhiều người đẹp hơn bao giờ hết. Người ta ào ạt đi vào như một dòng suối đầy màu sắc, chẳng thì ồn ào, khúc thì lặng lẽ, lúc thì rẽ ra thành nhiều ngánh nhỏ, khi hợp lại thành dòng lớn luôn luôn xoáy cuộn cuốn hút mãnh liệt.

Bỗng một tin chuyên miêng chạy lan :

«Có ông Hoàng Ân Độ đến dự dạ vũ.»

Mọi người đổ dồn về phía khán đài chờ xem ông Hoàng. Chập sau một chiếc xe mui trần chở một ông mặt đen sì, đầu đội nói không vành đồ lại bên sân khấu.

Ông Hoàng Ân Độ mặc xà rồng bước lên không nói gì hết nghe bộ răng trắng hếu ra cười, cúi đầu xá xá rồi lột nón, gỡ mặt nạ ra quơ quơ thỉnh không.

Có tiếng kêu «ồ» ! Vài người la tướng lên : «Ông chủ tiệm may Châu Mậu !»

«Thằng Mậu chớ ông Hoàng nào !»

«Mình mới ở đằng nhà hát Tây nghe nó giáo đầu đây mà !»

«Bây giờ lại đây cũng gặp nó !»

Mậu thay mặt nhóm ‘Câu Lạc Bộ 15’ cảm ơn quan Công sứ rồi nói lý do mở hội chợ xong mời quan Công sứ lên sân khấu tuyên bố khai mạc đêm dạ vũ.

Tức thì kèn trống nổi lên. Các cô cậu ào ra sàn nhảy do các cặp Mậu Trà - Phước Yển - Chù Sao - Châtel Oanh mở màn. Cứ sau một màn nhạc lại đổi bộ.

Nhiều thanh niên thăm thỉ với nhau :

«Bản tới mình mời gái Nam kỳ nhảy thử !»

«Con bé có thua gì con Oanh con Yển nhà mình.»

«Nó sánh cả với Bà Đốc Sao kia đây.»

Những cặp tài tử giai nhân quay cuồng với nhau như những cánh hoa trôi trên mặt nước xoáy. Xong bản tango, đến bản thứ hai, Phước bắt cặp với Thục Oanh,

và Châtel với Trà.

«Que tu es belle... Em đẹp làm sao ! Và tôi rất lấy làm hân hạnh.» Ngài công sứ thăm thì và dìu Trà đi nhịp thứ nhất của bản Slow Fox.

CHƯƠNG XXXIV

Cùng với anh Tư, Trà đã ngao du khắp Hà Nội, Hải Phòng là những nơi đoàn cải lương Nam Kỳ trình diễn. Ở Hà Nội về Sài Gòn, cậu Tư từ già Trà để phản hồi cổ quán. Trà không thấy buồn như những lần chia tay khác. Trà lại nói :

«Có lẽ em không còn gặp anh nữa đâu anh Tư.»

«Bậy nào ! Anh về dưới thu xếp công việc nhà ít hôm rồi anh lên. Em cần bao nhiêu tiền ?»

Trà uể oải lắc đầu. Trà bảo Quế Anh đi mua cho mình một quyển Truyện Kiều rồi ôm lấy đọc mê man. Ông thầu khoán đến, nàng chỉ tiếp chuyện lơ là. Dì Tư Hồng Mao giới thiệu cho Trà vài mối mới nhưng Trà cũng trả lời cho có lệ. Trà hôm nay khác với Trà hôm qua.

Việc gì đã thay đổi Trà sâu sắc như vậy ? Đó chính là những ngày sống ở Hà Nội bên cạnh cô Đốc Sao và lời tiên tri của thầy tử vi Kính Trang ở Chợ Lớn.

Cô Đốc là một người hát ả đào vừa thông minh vừa đẹp nhất Hà Nội. Khu Khâm Thiên đã tặng cho cô là ‘Bà Chúa Roi’. Nghĩa là khi vào cuộc hát mà cô Đốc Sao cầm roi nhịp trống thì đêm đó sôi nổi hào hứng lạ

thường vì tài ứng khẩu, giọng hát mượt và lấy Kiều của cô.

Các tri huyện tri phủ già trẻ đều mê cô như điên đảo. Nhiều gia đình tan vỡ vì ngọn roi vì vút của cô. Nhưng bỗng cô nhận thấy sự chán chường :

Sống làm vợ khắp người ta
Hại thay thác xuống làm ma không chồng.

Hai câu thơ làm bà chúa Roi rùng mình. Rồi một ngày kia cô Đốc Sao buông roi, đi lấy chồng - người khách đang say mê cô. Cô bỏ hẳn nghề sân phách để làm vợ một nhà báo nghèo nàn nhưng có chí hướng, có tâm hồn : nhà báo Hoàng Tích Chù, người có chương trình cải cách Hà Thành bằng những bài báo.

Cô Đốc đã biết tiếng Ba Trà trước khi gặp mặt, qua những giai thoại về Trà nên khi hội ngộ, cô cảm thấy Trà là một người bạn tương tri, và tự cho mình có nhiệm vụ mách những nhíp cầu gãy trước mắt Trà, nếu không tránh sẽ sống những ngày bất hạnh. Cô tâm sự với Trà :

«Trong Nguyệt Tiên Cung của em có treo ảnh Ngũ Đại Trung Quốc Mỹ Nhân và em. Em không thua nhan sắc người nào, nhưng chị lấy Kiều, bói Kiều đã bao nhiêu năm, chị thấy có câu :

*Lạ gì bí sắc tư phong
Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen*

Cung Oán Ngâm Khúc cũng có câu :

Khách má hồng nhiều nổi truan chuyên

Em có biết không ? Tất cả 5 người đẹp kia đều nhận lãnh cái chết không toàn thây. Tây Thi bị vợ Việt Câu Tiễn ghen bỏ vào bao neo đá quăng xuống sông và bảo: «Thứ vong quốc còn để làm gì ?» Chiêu Quân tự vịn trên sông Hồ Hán, xác trôi bập bênh. Dương Quý Phi uống thuốc độc để vỗ an binh sĩ. Điêu Thuyền, sau khi Lữ Bố giết董卓 thì không còn ai nhắc tới nàng nữa. Cái chết nào đó đã đến với nàng trong vô danh. Còn Bao Tự chết cháy trong lửa thiêu hoàng thành.

Riêng nàng Thúy Kiều thì sống một cuộc đời tan nát: 2 lần vô chùa, 3 lần ở thanh lâu. Kiều bán mình chuộc cha. Còn em bán mình nuôi mẹ. Hai người khởi đầu giống nhau bằng một cuộc bán mình. Em có thấy điều đó không Trà ? Chị đọc Kiều thuộc lòng từ đầu đến cuối nên khi nghe kể chuyện ấu thơ của em, chị giật mình kêu thảm : lại một Thúy Kiều tân thời. Chị thương em cũng như thương chị, cho nên chị mới đột ngột mở lời.»

Trà ôm quàng Cô Đốc Sao khóc nức nở và nói :

«Em có đi coi bói, ông Thầy bảo em có số Đạm Tiên. Hồi đó em không hiểu. Bây giờ nhờ chị em hiểu rồi. Nhưng ông thầy bảo em chưa đứng lại được, còn bay nhảy hung lắm.»

Cô Đốc xua tay lắc đầu :

«Mình phải dám cải số phận của mình để tự cứu mình chứ em ! Nếu chị không bỏ nghề ca xướng thì ai vớt chị ? Từ ngày có chồng tới giờ chị yên ổn tâm hồn lắm. Xưa kia chị sợ lừa bịp, sợ đánh ghen, sợ thù vạ, sợ tranh tài, sợ lắm thứ trên đời. Nhưng bây giờ chị không còn sợ gì hết. Chị có chồng. Chị làm vợ đàn ông hoàng. Không ai còn dám nhìn chị với cặp mắt ngó nghiêng nữa. Người ta kêu chị là «bà nhà báo». Anh Chủ đi dự tiệc dắt chị theo giới thiệu chị : «đây là vợ tôi» với mọi người. Chị rất sung sướng chỉ vì một tiếng ‘vợ’ thốt ra từ miệng anh.»

Câu chuyện của cô Đốc Sao ăn sâu vào đầu Trà. Giọng nói chân thành của một người chị từng trải đã thay đổi tâm tính Trà. Cũng có nhiều lần Trà ao ước sống lại khung cảnh gia đình xưa, có cha mẹ chồng cung quý nàng dâu, nhưng nhớ tới sự bạc đãi của chồng, Trà lại gạt bỏ ý định vừa mới manh nha đó.

Còn đôi với anh Ba, anh Tư, anh Sáu, các ông quan tòa, thầy kiện, bác sĩ thân cận nhất, Trà thấy mình phạm tội vì họ đều có vợ có con. Một lần bị nhục với công tử Bích, Trà đã tổn cho nên ít đi chơi ở Sài Gòn. Trà cặp ba cặp bốn, ít khi đi với một người để tránh tai họa và cũng để cho mọi người thấy Trà chẳng phải là của riêng ai.

Mà Trà chẳng yêu ai thật. Trà chỉ đi chơi cho thỏa thích và khỏa lấp những mong ước mà Trà chắc chẳng bao giờ đạt được.

Chẳng người đàn ông nào thương mình. Họ vung tiền ra để chiếm lấy mình. Mình như cái hoa cắm trong bình. Hoa còn tươi thì họ để trên bàn ngó chơi, hoa héo thì họ thay hoa khác.

Đi chơi với các tay giàu sộp, những ngài đại trí thức, Trà cũng vui, nhưng sau mỗi cơn vui vỡ Trời, Trà thấy buồn tê tái. Được bắt tay quan Thống Đốc, được nhảy đầm với quan Công Sứ là vinh dự lắm, nhưng vinh dự để làm gì ? Sắc đẹp của mình được nhiều người mơ ước. Nó là danh vọng của Trà, nhưng cái danh vọng đó chẳng ích chi. Cô Đốc Sao nói đúng. Lời nói của cô thật giá đáng ngàn vàng.

Trên đời này chỉ có ông già Ba và cô Đốc Sao là người thương Trà thôi.

Tư Nhị đem bọc phù phép ra khoe với Trà. Nhị lấy một củ ngải màu nâu to bằng ngón tay cái đưa cho Trà xem và nói :

«Ngải này thì mài ra thoa ở chỗ đó. Hễ bàn tay nào đụng tới thì dính vào gỗ không ra. Còn ngải này đốt lên như nhang, khói thấm vào da. Hễ cái lỗ mũi nào hít phải thì cái đầu ngất ngư, đại đại khùng khùng, chị sai bảo gì cũng được. Nhưng, chị phải chịu khó một chút. Một chút xíu thôi thì thắng trận.»

Trà vừa đưa tay cầm lấy củ ngải thì Nhị la lên :

«Ê, ê chị đừng đụng, nó ăn cụt tay.»

«Còn mày thì sao ?»

«Dạ, em có vô bùa của thầy cho nên không việc gì»

«Còn mày chịu khó là khó gì ?»

Tư Nhị kể tai nói nhỏ. Trà tròn mắt, giận dữ. Nhị cười xòa :

«VẬY HỒI ĐÓ TỚI GIỜ CHỊ KHÔNG CHO AI LÀM CHUYỆN ĐÓ HAY SAO MÀ BÂY GIỜ CÒN SỢ MẤT MÀU, KHÔNG CHO NGƯỜI TA NHÌN MẶT ‘EM BÉ’ ?» Rồi Nhị trình bày luôn sơ đồ ngôi phòng 6 cạnh và nói : «Chị nằm trong đó xông ngải, để đèn mờ mờ. Mấy con nhộng chỉ dòm chị qua cửa kiếng

chớ đâu có đụ... ụng tới da thịt chị. Như vậy chị không bị mất vốn mà khách thì cứ tưởng tượng là...»

«Thôi đi mày ơi ! Đừng có bày đặt chuyện kỳ cục vậy.»

Nhị lại rút trong bọc ra một lá bùa và bảo :

«Vớ bùa này chị sẽ không phải để cho người ta dòm nữa. Chị đốt bùa bỏ tro vô chậu nước, khuấy cho tan ra rồi vô tắm như con nít.»

«Chi vậy quỉ ?»

«Đây là bùa «Cầu Tài» nghĩa là tắm bùa này rồi tiền của trên thế gian sẽ hút vô mình chị. Còn đây là bùa Thổ. Ông bảo đây là cái thai hà nằm phơi khô. Chị coi nó giống in con khô mực không ? Chị bỏ nó trong cái đài nhỏ màu vàng rồi đeo trong người đừng cho người ta thấy. Hễ bữa nào chị nghe tiếng con nít cười thì chị đi đánh bài, chắc chắn trăm tụ vừa đủ trăm. Còn bữa nào chị nghe tiếng con nít khóc thì đừng chơi. Đi là thua sặc gạch đó. !»

«Tiếng con nít ở đâu mà cười mà khóc ?»

«Cái thai hà nằm, ông thầy lấy trong bụng người mẹ đem về phơi khô, luyện phép mới linh như vậy. Nó báo

điềm vui điềm buồn không hề phản phé.»

«Mày đi đâu mà tìm ra vậy ?»

«Em về trên Nam Vang.»

«Đi hồi nào ?»

«Hôm bữa ở dưới đó, chị đi ăn tiệc với cậu Tư ở điền con Hê-len Hê-lung gì đó. Chị vừa đi thì em cũng đông xuống tàu, đi bằng đường sông Cửu Long chỉ có một ngày một đêm thì tới hà ! Em xỏ mũi công tử Dù Hột dất theo nữa. Trời, em xuống đó đụng thằng Cò Tàu điệu ghê ! Ba đứa làm chiếc tàu lắc lia, chút nữa chìm. Em châu đôi không hề, hí hí... !»

«Mày thì lúc nào cũng vậy !»

«Hí hí ! ông Cò Tàu bảo cuối tháng ra bến Sài Gòn đón thằng chả. Em hứa sẽ đưa thằng chả vô Nguyệt Tiên Cu... ung của chị ! Còn bùa này nữa. Em chỉ chuộc được có một lá thôi, em nhường cho chị. Chị vén bấp về lên đi.»

«Chi vậy ?»

«Đề em vẽ bùa rồi đeo. Ông thầy ông không cho một miếng vải dính da em. Ông vẽ bùa khắp người em, mà ông vẽ bằng lưỡi. Lưỡi ông tẩm ngải chị ơi ! Ông vẽ

tới đâu em nghe nóng rực tới đó, nhất là ông vẽ tới gần đây. Em rùng mình, ông nói đó là ngải nhập vô mình em rồi.»

«Xí, vẽ bùa mà vẽ bằng lưỡi, thuở nay tao mới nghe!»

«Chị vén bắp vế lên đi, em vẽ bằng tay thôi. Em nói rõ tên tuổi của chị rồi ông dạy em để về truyền lại cho chị. Chị không tin bùa ngải thiệt hả ?»

Trà ngồi im. Nhị lại moi thêm một lá bùa, nói :

«Đề em đọc thần chú vô bùa thử, coi chị có tin không?»

Nói xong bèn bắt ấn quyết, hớp một hơi khí thổi vào mặt Trà và lâm râm đọc :

Tam nguyên chi hạ, hình ảnh du du

Giai nhân cử bộ giản phàn du du

Ngô lĩnh do nhữ vô kế khả câu

Suy khí nhất khăn, loã thể xuất tu

Ngô phụng : tam sơn cửu hâu tiên sinh luật lệnh niếp.

Xong rồi lấy bùa buộc vào lưng Trà, bảo : «Chị ngồi yên nghe bùa nhập !» Xong Nhị lặp lại câu thần chú đến lần thứ 9 thì Trà bắt đầu thấy ngứa ngáy. Nhị quơ tay hít khí thở phù phù vào ngực vào lưng Trà liên tục.

Trong chốc lát Trà vùng đứng dậy chậm chậm cởi từng nút áo tuột áo vứt xuống đất rồi ôm chậm lấy Nhị. Nhị tiếp tục đọc thần chú và làm phép... Chỉ một thoáng sau Trà hoàn toàn lỏa thể và làm những cử chỉ ân ái với Nhị như với Nam giới. Nhị thấy thân hình Trà tuyệt diệu thì vô vậ và rên rỉ :

«Chị Ba ơi ! Sao chị đẹp làm vậy ! Em còn phải mê hưởng hồ đàn ông ! Chị để em thưởng thức chút nghe ! Kéo để người ta chiêm hết thì uổng quá !» - Và Nhị bắt đầu vẽ bùa theo kiểu ông thầy. Từ trên núm cặp đào tiên xoay vòng khu ốc hồi lâu rồi vạch một đường ngoằn ngoèo xuống dùm cỏ xanh ngăn ngắt và dừng lại mép ngọc tuyến. Trà đang mê bổng kêu lên :

«Em làm... gì vậy... Nhị ?»

«Chị để e... em coi chú... út !»

«Coi cái gì ?»

«Coi chị có ngọn ‘cỏ hồng’ mọc ngược như của em không ?»

«Cỏ gì mà mọc ngược ?»

«Chị mở mắt ra coi em nè... ! Chị không có ‘cỏ’ nhưng có nốt ruồi ở một bên, thấy chưa ?»

«Thôi đi ! mày làm tao phát khùng lên ! Buông tao ra !»

Miệng Trà nói vậy nhưng tay lại ôm đầu Nhị không buông, nên Nhị cứ tấn tới. Nàng nói :

«Con Quế Anh nó có nốt ruồi bên trái, còn chị bên phải. Em không biết nó nghĩa gì. Để bữa nào em đi hỏi ông thầy tướng.»

«Ai đi nói mấy chuyện đó với người khác.»

«Thầy tướng biết hết chị ơi ! Không coi ông cũng nói trúng ngay chóc ! Như em nè !» Rồi Nhị đưa cho Trà xem ngọn cỏ bí hiểm của mình.

Trà nguýt ngang :

«Mày tối ngày chỉ moi móc gì đâu không hề !»

«Thì đây là cuộc sống của mình mà chị !»

Rồi Nhị lại lấy trong bọc ra một lô chai lọ bằng sành, bằng pha lê, gói lớn gói nhỏ đủ màu, giải thích từng cái một :

«Đây là chai thuốc dùng để bôi vào môi của mình.»

«Chi vậy ?»

«Hễ mình nói chuyện với ai hoặc ai bị mình hun thì mê mình luôn. Chị thử coi, có mùi như dầu thơm. Còn đây là phấn ngải dùng bôi lên mặt mình... Còn đây nữa, bột này có mùi khét, để chị chị biết không ?

«Để chị ?»

«Đề rắc dưới chiếu, dưới đất chỗ họ bước xuống, hoặc rắc trong giày họ. Hễ họ nằm lên chiếu hoặc dẫm lên thuốc là trí óc mê muội. Trời ơi ! Còn nhiều thứ lắm. Để bữa nào em với chị đi một chuyến lên đó. Em hứa chắc chị sẽ mê tới. Bùa ngải ông thầy treo trên vách như hàng xén vậy. Rẻ rẻ hà !»

«Mày xài riết ba thứ đó rồi nó lậm mày chết.»

«Mình không có sống tới già đâu mà chị lo, chị ơi ! Sống ngày nào vui chơi cho thỏa thích ngày nấy, chớ để chừng hoa héo bướm nào thềm tới.»

Rồi Nhị lại hôn hít Trà, tay quờ, miệng nói :

«Em thú thật mỗi lần em thấy mấy lão đó đóng cửa lại, em tiếc quá. Tắm thân chị như vậy mà để cho bàn tay thô kệch của họ mò tỳ, thiệt là uổng !»

Trà chua chát thở dài :

«Thì lấy tiền của người ta, phải để người ta thỏa thích chó sáo. Còn mình thì cố chống trả chó có sung sướng gì đâu em !»

Nhị cáu tiết :

«Em sẽ lên giá lẽ ra mất 20 ‘bộ lư’.»

«Em càng lên giá thân xác em càng đau đớn, càng tội hơn.»

«Tại sao ?»

«Họ đâu có thương yêu gì mình, họ mua, họ thuê thân thể của mình để vui chơi, có kẻ vì mất tiền nên trả thù mình, làm cho mình đau đớn.»

Nghe Trà nói, Nhị vùng dậy bảo :

«Em có thứ ngải Chàm hay lắm. Ông thầy Chàm bảo là khi mình muốn làm cho ai bị bệnh thì thoa vào tay rồi vỗ vai người đó. Chừng vài ngày họ sẽ trở lại nhờ mình chữa cho. Hoặc dọn cơm cho họ ăn rồi lén rắc ngải vào đó, hẹn trong vòng mấy ngày họ phải trở lại, nếu không sẽ chết, nếu trễ sẽ bệnh. Mình cũng có cách trả thù họ chứ.»

Trà rùng mình :

«Ghê quá em à ! Hại người ta người ta hại lại !»

«Chùng nào bị hại sẽ hay, còn bây giờ phải tìm mọi cách móc túi họ. Trước mắt là em sẽ cho chị xông ngải trong các phòng lục giác ghen !»

... Trà ngồi bật dậy, xô Nhị ra. Nhị cười hắc hắc. Trà then thùng quơ xiêm y vào và cắn nắn :

«Mày là con quỷ, mày trấn cho tao thứ bùa gì vậy ?»

«Hi..hi... nhưng mà chị có nghe làm sao không ?»

«Rêm mình rêm mấy hết trơn ! Làm sao mày điều khiển được tao vậy ?»

«Chị tin ông thầy của em chưa ? Để em cho chị lá khác ghen !»

«Con mắc dịch, bộ mày... mày... điên hả Nhị !» Trà bẽn lễn che mặt.

«Đó là bùa ‘Khoan Y Đái Phù’ tức là cởi áo mở thắt lưng. Bùa này làm bằng lá nhau để của đàn bà. Đặc biệt để cho đàn ông dùng mê hoặc người đàn bà anh ta muốn chiếm lấy từ lâu mà không kết quả. Ông thầy kể lại rằng ngày xưa có một anh chàng ham mê sắc dục

lên núi tìm bùa ngải mê hoặc đàn bà. Về đến nhà, anh ta nóng lòng, muốn biết sự linh ứng của đạo bùa nên vừa gặp vợ, anh chàng thực hành ngay.

Đứng trước mặt chồng, người vợ thoát y không chút xấu hổ. Anh ta hốt hoảng bèn đẩy vợ vào buồng cho mặc quần áo trở lại, nhưng lạ lùng thay, quần áo tròng vào lại tuột ra rơi xuống đất. Anh phải bế cô nàng bỏ lên giường lấy chăn đắp lại.»

«Sao kỳ vậy ?»

«Vì anh ta học bùa làm mê mà không học bùa giải mê. Tội nghiệp anh ta phải mất mấy ngày lội trở lên núi chuộc bùa giải mê đem về mới mặc quần áo lại cho vợ được. Đó chị thấy bùa linh chưa ? Đạo bùa này thất đức nên ông thầy không chế luyện nữa. Còn một đạo cuối cùng em nài nĩ mãi ông thầy cũng không cho. Vì thầy sợ em làm chuyện xằng bậy hại người.»

Trà lắc đầu ngao ngán :

«Coi chừng lọt vào tay mấy ông thì chết chị em mình.»

Nhị hăng hái tiếp :

«Em còn hai đạo nữa cũng linh lắm. Đó là đạo ‘Giai Nhân phản bộ’ làm cho đàn bà con gái mê mà đi theo

mình. Và đạo gọi là ‘Xuân tâm phù’, ai uống vào thì thấy xuân tình bốc lên và chạy đi tìm đối tượng để thỏa mãn thì mới hạ hỏa được.»

Trà ngồi lặng thinh một hồi rồi bảo :

«Tin thì tao cũng tin bùa ngãi, nhưng nó chỉ linh nghiệm trong một thời gian rồi lạt phai chứ không còn hoài được. Tình cảm lâu dài phải là tình cảm chân thật đối với nhau. Trong các thứ bùa tao chỉ muốn xài bùa Cầu Tài và bùa hà nàm để đi sông bạc thôi.»

Tư Nhị cười :

«Cờ bạc theo kiểu ăn hun thì chị đời nào thua mà phải dùng bùa cho tốn tiền ?»

«Tao còn đi đánh với người lạ chứ phải chơi với mấy anh mà thôi sao ?»

«Mà chị có tin bùa của em chưa ? Không tin em cho chị uống Xuân Tâm Phù, chị sẽ lên cơn khủng khiếp còn cao hơn hồi nãy cho chị biết.»

Trà đỏ mặt nó lơ lảo ra ngoài đường. Nhị lấy bùa ngãi bỏ vào bọc và cười liếng thoảng :

«Phen này mấy ngài đực rựa sẽ chết dưới tay em. Hí hí...»

«Họ chết dưới tay mày hay mày chết dưới tay họ ?»

Nhị đánh trống lảng :

«Chị đi ngoài Hà Nội kỳ này có xỏ mũi được ông Bắc Kỳ nào không ?»

«Tao không có làm quen với ai hết !»

«Phải chi chị cho em đi, em sẽ bỏ túi đem về một ông treo đầu giường, buồn buồn lôi ra bắt ông nói trò trò nghe chơi.»

Trà vui vẻ trở lại :

«Ở ngoài có nhiều người đẹp ghê mày à.»

«Máy người mà nhiều ?»

«Để coi nè ! Cô Bạch Yến, cô Thục Oanh, cô Thái trắng Lô Lô, cô Bùi Tuông, cô Chinh, cô Mừng Vin... nhưng tao cho rằng cô Đốc Sao đẹp nhất. Tao chưa thấy ai đẹp bằng.»

«Đẹp như thế nào ? Đẹp bằng chị không ?»

«Tao chỉ đứng dưới gót người ta thôi ! Nét đẹp của chỉ tao không nói được.»

«Sao không rủ bà vô trong này nhập bọn với mình cho vui ?»

«Người ta có chồng con, ai đi lang thang như mình mà rủ ? Gặp chỉ tao hết muốn cái cảnh này rồi.»

«Bộ chị muốn chồng lắm hả ?»

«Con quỉ này !»

«Thì thộp ông Hoàng Xiêm La đi. Muốn chồng mà ai cũng chê hết ráo !»

«Không phải tao chê mà người ta có vợ»

«Vậy mấy cậu Ba, cậu Tư, thầy Sáu không có vợ sao?»

«Mấy ông có đòi cưới tao bao giờ đâu ! Họ chỉ xạo qua đường.»

«Chị hông chịu sao chị cứ đi chơi với người ta hoài?»

«Đi thì đi, bộ mày tưởng hể đi với ai là ưng người đó làm chồng à ?»

«Vậy ông thâu khoán muốn cưới chị, mua nhà hàng cho chị thì sao ?»

«Ông mua nhà hàng, xây nhà cho tao là vì ông muốn dùng tay tao hốt bạc cho ông, hơn nữa ông cũng có vợ con đùm đê chớ có phải tay trơn đầu mà tao nhào vô !»

«Thì chị bảo ông thôi vợ ông phức đi.»

Trà lơ cặp mắt :

«Chuyện thất đức như vậy mà mày bảo tao làm à ? Hồi trước chồng tao có vợ bé tao biết ghen, tao tìm tới ầu ả một trận, bây giờ tao lại đi quơ chồng người ta sao ? Của mình ôm tro tro, của người ta lấy mo mà hốt. Ở đời sao có chuyện lạ vậy ?»

«Chị đi ngoài đó kỳ này bị ông nào bỏ ngải rồi, nên ca Xàng Xê câu nào cũng đâm hơi hết ráo !»

CHƯƠNG XXXV

Cộc cộc ! Người đàn bà gõ cửa xong đứng chờ. Hồi lâu cánh cửa mới chậm chậm mở. Một gương mặt đàn ông ló ra.

«À, đúng đây rồi !» Người đàn bà kêu lên.

«Bà đến đây tìm ai ?»

«Ông có phải ông Còm-mi Vương không ?»

«Dạ chính tôi đây. Bà tìm tôi có chuyện gì ?»

«Hà hà... cũng có chuyện, nếu không, tốn mấy cuộc xe kéo thổ mộ làm chi ! Sao ông làm Còm-mi mà ở xa thành phố vậy ?»

«Dạ, ở trong thành phố nhà mắc quá không mướn nổi.»

«Chưa vợ chưa con mà than, vậy vợ con rồi than cỡ nào !»

Người đàn bà nói phang ngang bữa củi nhưng chủ nhà cũng đứng đối đáp không có gì phật ý mà lại mời người khách lạ vào nhà để hỏi chuyện. Người đàn bà mắt đảo khắp nhà miệng nói vòng quanh :

«Thì cũng có chuyện chứ không ai đến làm chi.»

«Bà cứ nói tôi sắp đi công việc.»

«Công việc gì cũng không bằng công việc này ! Ở kia... tấm hình của ai ông treo vậy ? Nhà cửa không có đàn bà coi bề bộn quá. Tấm hình treo ở ngang đầu giường còn sách vở bỏ lộn với giày. Chiếc nón lại lật ngửa trên bàn như hứng bạc cắc.»

Ông Còm mi Vương hơi cúi :

«Xin lỗi bà...»

«Ôi lỗi phải gì. Lỗi chẳng là tôi có lỗi với ông. Xin đừng đột hỏi ông có quen với chủ tiệm Photo Sài Gòn hay không ?»

«Tôi có ghé đó xem ảnh nghệ thuật cách đây vài năm chứ không quen ông chủ.»

«Vậy mà ông nói ông có quen với ông. Ông có vẻ mến ông lắm.»

«Dạ tôi cũng chỉ quen qua loa thôi.»

«Quen qua loa nên ông không biết ông ở đâu, tôi phải đến cô Tư ở Lữ Quán để tìm địa chỉ của ông..»

Đến đây thì ông Còm mi có vẻ mất tự nhiên. Ông nói:

«Tôi thường đến đó vào chiều chủ nhật để ăn cơm..»

«Rồi để lại một bài thơ dài và một bài thơ ngắn nhờ cô thu ngân trao cho cô Ba Trà phải không ?» Người đàn bà tiếp «Địa chỉ của ông dưới hai bài thơ, tôi có đến đó nhưng người ta bảo ông đã dời đi lâu rồi. Tôi bèn đến gặp cô Tư để hỏi thăm địa chỉ của ông, thì đúng như lời ông nói, mỗi chủ nhật ông đến Lữ Quán vào buổi chiều. Và đây là địa chỉ của ông với nét chữ của cô Tư. Còn đây là hai bài thơ của ông nhờ gởi cho cô Ba Trà.» Người đàn bà vừa nói vừa móc túi lấy mẫu giấy đưa ra «Ông tin tôi chưa ?»

«Dạ bà là ai mà....»

«Dạ tôi là người nhà của cô Ba. Cô ấy gọi tôi bằng dì.»

«Dạ bà là dì ruột hay...»

«Không phải ruột nhưng cũng không phải ghẻ.» Người đàn bà trở bức ảnh «Đó là bức ảnh của cô Ba. Thợ vẽ thật khéo tay. Tôi vừa nhìn qua biết liền. Cô Ba có ý muốn gặp ông ở Lữ Quán vào lúc nào ông thấy thuận tiện.»

Còm mi Vương giọng run run :

«Dạ, tôi không rõ.»

«Nếu ông không đến được thì tôi sẽ đưa cô Ba tới đây. Cô dặn tôi nói với ông. Ông nhớ lấy. Cô chưa đổi với ai như vậy.»

«Bà vui lòng thưa lại với cô là tôi chờ đợi cô ở Lữ Quán, tôi rất hân hạnh được gặp cô.» Giọng chàng ta run run đôi môi lắp bắp. «Tôi đâu dám làm phiền cô Ba.»

Lần đầu tiên Trà viết một trang nhật ký :

Trà gặp chàng lần đầu. Trà cũng run mà chàng ta cũng mất tự nhiên. Khi Trà bày tỏ ý định của Trà thì chàng cho là Trà tàn nhẫn đùa trên đau khổ của chàng và một mực chối từ. Trà phải kể lại những lời của Ba và của chị Đốc So để chứng tỏ rằng Trà đã nhận ra con đường sáng. Cuối cùng chàng bảo : Lương của tôi 120 đồng một tháng, không đủ mua son phấn cho Trà thì làm sao Trà sống với tôi được ? Chàng không dám cả gọi Trà là em, cái tiếng mà Trà rất mong muốn nghe thốt ra từ miệng chàng. Tiếng đó Trà đã từng nghe bao nhiêu người dùng để gọi Trà, cơ sao hôm nay Trà còn muốn nghe. Phải chăng là chuyện chưa từng xảy ra trong đời

Trà. Cuối cùng chàng phải gọi Trà bằng «em» nhưng vẫn với giọng không được tự nhiên. Trước khi ra về, Trà có thuật qua câu chuyện với cô Tư. Cô... sừng sốt bảo : mày điên rồi hả Trà ? Bao nhiêu người giàu sang danh vọng đã hỏi em mà em không ưng. Kể cả một ông Hoàng nước ngoài em cũng làm ngơ. Vàng bạc châu báu đưa tới tay mà không chịu lấy để hạ mình làm bạn với một anh Còm-mi nghèo nàn và cô thế như vậy ? Nếu cô có quyền quyết định thì cô sẽ ngăn cấm đến cùng !

Trà đã trả lời cương quyết :

«Em cảm ơn cô khuyên dạy nhưng em đã quyết định. Em phải tránh cho em cái số phận Đạm Tiên !» Ra về Trà thấy tâm thần yên ổn vô cùng. Trà thấy mình như viên tướng vừa thắng một trận oanh liệt.

Binh sĩ cả hai bên đều chết sạch thây ngã liệt địa máu chảy thành sông, chỉ mình Trà sống sót, thương tích đầy mình và hiên ngang trở về doanh trại.

Phải ! Quyết định của Trà không phải dễ dàng đạt tới. Cái lối sống hoàn toàn buông thả, gặp gì làm nấy, tới đâu hay tới đó, không hề có kế hoạch mặc cho đời cứ trôi như một cánh bèo trên dòng nước, nay bỗng dừng lại cặp bến, quay nhìn dòng nước phiêu lưu ắt không

khỏi thêm thương.

Như một con chim bay khắp trời. Nay cảnh này mai cảnh khác không biết đâu là tổ là nhà không hề nghĩ tới ngày rã cánh.

Bây giờ lại tự giam mình vào chiếc lồng con, dù sơn son thếp vàng dư thừa gạo nước thì chắc gì chim không khát gió trời xanh.

Trà đã quyết định một cách dũng cảm không suy tính thiệt hơn, không âu lo về bất cứ việc gì. Hãy làm một người vợ như bao nhiêu người vợ khác tầm thường không có gì vĩ đại nhưng thực ra vĩ đại vô cùng. Trà đã từng thấy cảnh hạnh phúc của bao nhiêu cặp vợ chồng và bản thân cũng đã sống hạnh phúc trong gia đình một thời gian. Đối với vợ chồng không có gì hơn chữ thủy chung, như Trà đã thủy chung với chồng.

Trà thấy lòng thanh thoi không vương bận về cuộc sống đã qua, về những giàu sang mà Trà sẽ tiếp tục bắt được từ những bàn tay hời hợt. Chính đó là sự cướp giật tàn nhẫn sau lưng những người vợ chơn chất hiền lành. Tất cả chuỗi ngày qua phải được đẩy lùi mai táng.

Từ nay Trà sẽ là một Trà khác, một cô Ba có chồng. Một cô Ba sẽ được một người đàn ông giới thiệu : «Đây

là vợ tôi» như nhà báo giới thiệu cô Độc Sao.

Trà kêu anh tài xế dừng lái xe về Nguyệt Tiên Cung. Trà muốn đi xa nó tức khắc. Về đó Trà lại bị cám dỗ bởi những bao thơ ra mắt, những tiếng nhạc khua, những làn khói thơm và những lời ngon ngọt nịnh hót Trà, nhưng chính đó là thuốc độc và sự khinh bỉ của khác đối với Trà. Họ mua Trà từ giá 1000 đồng trở xuống một xu. Với họ Trà không có giá trị gì hết, thua cả một cái rác.

«Ở đâu vui bây giờ mấy em ?» Nàng hỏi hai vệ sĩ ngồi ở băng sau. Đó là những võ sĩ đã thắng võ đài oanh liệt cậu Tư đã thuê để bảo vệ cô Ba.

Võ sĩ Ba Đá đáp :

«Sài Gòn thiếu gì chỗ vui, cô Ba !»

«Chỗ nào cũng vui hết cô Ba à. Chỉ có mình tụi em là buồn thôi !» Tư Thoi tiếp.

«Sao vậy ?»

«Dạ em con đông, tiền ăn độ không đủ nuôi chúng nó cho nên có những độ biết thua, nhưng vẫn liều mạng.»

«Vậy cậu Tư không trả lương cho hai em sao ?»

«Dạ có chứ, vừa tiền vừa lúa, nhưng tụi em thua bài sạch trơn. Cái nón nỉ giá 120, cậu Tư cho em, em vừa cầm cũng nường luôn.»

Trà móc bóp xấp bạc đưa ra sau, bảo :

«Chia hai nghe» rồi hỏi tài xế «em biết chỗ nào có bán nhà không ?»

«Dạ... hề hề, em biết một cái nhưng chắc cô không mua nổi.»

«Nhà của ai vậy ?»

«Dạ nhà của em... hề hề.»

«Bộ cả chục ngàn lận sao ?»

«Dạ, cả chục đồng thì có. Ai mua giờ đem về nấu được vài trà bánh tết.»

Cô Ba lại móc bóp cho tiền. Gã tài xế tiếp :

«Em không nói giấu chi cô Ba. Em hông có chơi bài. Em mê cái khác.»

«Cái khác là cái gì ?»

«Dạ... nói ra sợ cô Ba rầy, nhưng cô hỏi thì em phải thưa. Em cũng như cậu Ba cậu Tư và thầy Sáu.»

«Nghĩa là...»

«Dạ, là... em mê đào. Hễ em mê ả nào thì túi em sạch vì ả đó. Mỗi lần cậu Ba, cậu Tư đi chơi với cô Ba đều có cho em vài ba tờ nhưng em đâu có đem về nhà được !»

«Em có mấy đứa con ?»

«Dạ, em mới 26 mà được 5 đứa, còn một đứa sắp lú ra.»

«Mấy trai mấy gái ?»

«Dạ, một bầy cù lự lửa không hề !»

Bỗng Trà bảo dừng xe. Hai chàng vệ sĩ phóng xuống, một chàng mở cửa xe, một chàng đảo mắt canh chừng bốn phía, rồi thấy cô chủ băng qua đường, anh ta chạy theo.

Trà đi nhanh đến góc phố nơi một đám ăn mày đang nướng nấu ở chân tường. Người đàn ông tựa lưng vào tường đang cạo một khúc xương giò heo, một đứa bé trai đầu tóc xù xộp nép bên người đàn ông liếm một mảnh lá bánh có lẽ đã thiu, trong lúc người đàn bà cho con bú chốc chốc lại nhận khúc xương từ tay người đàn ông trao cho để cạo tiếp. Chỉ có đứa bé trong lòng mẹ là vô tư thêm thiếp ngủ còn con chó Đốm thì nằm nghech

mồm ngấm từng người khách qua như chờ đợi một sự bổ thí nào.

Sự quan hệ của họ làm cho Trà nghĩ rằng đó là một gia đình. Trà đứng nhìn trân trối cho đến khi đứa bé khóc oa oa vì một tiếng kèn xe hơi vang động. Phải chăng đó là hạnh phúc gia đình ?

Người vệ sĩ nhắc :

«Mời cô Ba trở lại xe.»

Trà móc một nắm bạc ném vào nhóm người như thuở nhỏ thường rải lúa cho gà ăn - rồi quay đầu tắt tả đi nhanh như chạy trốn cái thảm cảnh trước mặt nàng.

Nhưng nàng đã bị một đám người gồm đủ nam phụ lão ấu bao vây chặn đường. Họ reo mừng vỡ òa :

«Cô Ba, cô Ba Hoa Khôi !»

«Ba Trà, Ba Trà đi dạo phố bà con ơi !»

Rồi kẻ đưa tay người vẫy nón, vung khăn.

Hai chàng vệ sĩ thấy không có ai đe dọa an ninh cô chủ nên cũng đứng nhìn với lòng tự hào rằng lâu nay mình đem sức lực ra bảo vệ một nhan sắc mà thiên hạ đều ham mộ. Trên vỉa hè, số người càng lúc càng đông

lom lom ngó người con gái. Dưới đường xe ngựa, xe kéo cũng dừng lại làm nghẽn lối đi và xe hơi cũng dồn cục đến mấy chiếc làm tài xế giận dữ bóp kèn vang rân.

Trà đang lúng túng thì bỗng một người vệt đám đông bước đến gần Trà và hăm hở tự giới thiệu :

«Dạ, thưa Ngôi Sao Sài Gòn, tôi là nhà báo.»

«Hân hạnh chào ông !»

«Xin cô vui lòng cho biết bữa nay cô đi bộ ngoài phố với mục đích gì ?»

«Tại tôi thấy phố rộn rịp nên đi chơi chớ không có mục đích gì hết.»

«Được biết cô vừa đi dự hội đấu xảo sắc đẹp ở ngoài Bắc kỳ mới về, vậy cô được chấm hạng mấy ạ ?

«Dạ hạng bét !”Trà đáp hồn nhiên.

Cả đám ôm mặt cười.

«Dạ cô mà hạng bét thì mấy mỹ nhân được chấm hạng nhất hạng nhì ra sao ?»

«Đó không phải là đấu xảo sắc đẹp mà là một Hội chợ có tánh cách xã hội, nhằm lấy tiền giúp những gia

đình nghèo khó và những người tàn tật.»

«Dạ chúng tôi có nghe đồn cô sắp xây tổ uyên ương. Nếu đó là sự thật thì số phận Nguyệt Tiên Cung sẽ ra sao ạ ?»

«Đó là sự thật và tôi sẽ đẹp cái cung đó.»

«Cô có thể cho biết đáng nam nhi nào sẽ được diễm phúc ‘nâng khăn sửa bóp’ cho người đẹp nhất Sài Gòn không ạ. ?»

Cô Ba đỏ mặt tía tai, cúi đầu che miệng cười : «ông nhà báo nói kỳ quá hà !

«Dạ cô Ba cho phép bốn báo đăng tin vui này lên báo có được không ạ !

«Ông cứ tự tiện.»

Đám người vỗ tay reo mừng quơ khăn vẩy nón một cách vô tư.

«Cô Ba lấy chồng ! Cô Ba lấy chồng bà con ơi !»

«Xin bà con đến uống rượu chung vui.» Trà dơ tay vẩy mời.

CHƯƠNG XXXVI

Trước bàn thờ tổ tiên, đôi tân hôn cúi đầu nghe vị trưởng tộc bên đàn trai tuyên bố :

«Chàng rể là Nguyễn... cô dâu là Trần... Hôm nay ngày lành tháng tốt, có đủ mặt suôi trai suôi gái cùng họ hàng đôi bên, tôi xin hôn hoan và long trọng tuyên bố hai họ Nguyễn-Trần là thông gia và cậu Vương với cô Trà đã thành vợ chồng chính thức.»

Hai ngọn Hồng Lạp, một cây chạm hình rồng, một cây trở ánh phượng đã được thắp lên cắm trên cặp chun đèn thau vàng ánh. Như hưởng ứng lời nói của vị trưởng tộc, ánh đèn rực lên lấp lánh làm cho không khí buổi lễ thêm trang nghiêm ấm áp. Trong lúc ở bên ngoài lần lượt pháo tre, pháo nôi nổ ran.

Đôi tân hôn quay ra xá bà con hai họ, rồi chú rể đeo nhẫn cho cô dâu. Xong, chú rể bung khay trầu rượu đến bên thân phụ thân mẫu và nhạc phụ nhạc mẫu. Cô dâu rót bốn chung rượu dâng mời. Hai bên suôi trai suôi gái ném miếng rượu công nhận cặp vợ chồng mới.

Khách khứa đông chật nhà, không còn lối chen chân. Ai cũng trầm trồ khen ngợi cô dâu đẹp như tiên nga, thùy mị nét na, gương mặt hiền đức phải thế con nhà

gia giáo.

Nàng mặc áo thụng xanh bông vàng, đầu đội nón dứa quai thao, còn chàng thì khoác áo xuyên đen, bịt khăn đóng chữ nhơn mang giày da.

Đám cưới không theo đúng phong tục cổ truyền. Cả hai bên đều hiểu ít nhiều văn minh Lang Sa nên những nghi lễ rườm rà đều được châm chước đi hết.

Một điều quan trọng cũng được thu xếp ổn thỏa. Đó là việc rước dâu. Vì nhà cô dâu ‘ở tận Nam Vang’ nếu đàn trai phải lên đó rước về thì khó khăn và tốn kém quá nhiều. Cho nên bên đàn gái cũng vui lòng đưa ‘con’ mình đến nhà đàn trai để làm lễ rồi nhập phòng tại gia thất chàng rể. Sau hôn lễ, suôi gái sẽ ở lại dự đám giỗ mâm trầu tại đây luôn. Thế là cuộc lễ hoàn tất. Tốn phí đàn trai chịu. Nhưng đàn gái không phải làm tiệc tại gia, nên không nhận tiền chợ của đàn trai.

Những điều ước đã được hai bên thi hành quá mức tưởng tượng, cho nên bà con hai họ đều rất hài lòng từ đầu chí cuối.

Sau tiệc rượu thân mật, vị trưởng tộc, một cụ già thọ 102 tuổi, với bảy cháu đông gần 100 đứa - đứa lớn nhất đã có cháu nội - tượng trưng cho Phước Lộc Thọ

- vào buồng trái chiếu bông và xếp cặp gối tai bèo như những lời chúc mừng thăm thiết cho đôi vợ chồng mới: Vương-Trà.

Sáng hôm sau, ông bà suôi gia gái ra về. Chú rể cô dâu và suôi trai đưa ra tận ga xe lửa. Theo dự định thì cô dâu và chú rể sẽ lưu lại hết thời gian nghỉ phép để hưởng tuần trăng mật với những thú vui chốn đồng quê không ngựa xe và ít bụi bặm.

Buổi sáng Trà thức dậy sớm đi vào bếp. Mười ngón tay đeo tám chiếc cà rá hột xoàn thì làm sao mà chế củi nhúm lửa. Vương biết vậy nên cùng mon men theo vợ để được sai khiến. Bà mẹ mới có dâu nên cùng cung không muốn cho nàng phô trương sự dốt nát với ông tảo ông lò để tránh cặp mắt ngó nghiêng xoi mói của đám em gái chồng nên hễ thấy Trà xuống bếp thì bà vào để chỉ dạy.

Trà vui nức, thấy cuộc đời có ý nghĩa hẳn lên. Trà nhớ nóc nhà rêu phủ của Ngoại, nhớ ngoại và cuộc sống đơn sơ thanh đạm với những bữa cơm quanh ngọn đèn dầu.

Trà cầu mong cuộc sống này cứ tuần tự như tiền không có gì bất trắc xảy ra nữa.

Trước ngày hai vợ chồng Trà trở lại Sài Gòn, mấy đứa em trai của Vương và đám thanh niên lối xóm bày ra cuộc đuổi chim, đào chuột để đãi anh chị.

Sao chúng hồn nhiên và chân thật thế. Trà nghĩ - Ngày bé mình cũng sống ở ruộng thì sao mình không trở lại ruộng được ?

«Anh Vương có đi với tụi em không ?» Một đứa em hỏi.

«Cho chị đi với.»

Tụi thanh niên nhao nhao lên mỗi đứa một câu bình phẩm :

«Chị đi thì phải mang hia vô !»

«Lội vài khúc đứt thì khóc thôi.»

«Rạ dầm tép chân cũng khóc chứ cần gì lội bùn.»

Mấy đứa em gái liếng khỉ :

«Bắt anh Vương công.»

Trà mắc cỡ mặt đỏ rần :

«Ai công kỳ vậy. Để chị đi cho coi !»

Thế là đạo binh đuổi chim xuất hành. Các thứ khí cụ nơm, dó, bông, đăng được quảy đi trước. Mấy chàng hụ hợ vác gậy theo sau, rầm rầm rộ rộ như một cuộc tấn công đồn lũy.

Trà và Vương cũng sửa soạn đi, nhưng cô em gái bảo: «Chị phải thay quần áo chớ để vậy đi sao được !»

Trà nhìn lại thấy bộ đồ lụa trắng của mình quả không hợp với cảnh trí. 365 bộ y phục của công chúa đã lớp lớp bán lớp cho như tẩy sạch dấu vết của thời xưa. Nếu có sót lại đem xuống đây cũng làm trò cười cho thiên hạ.

Cô em đi lấy bộ bà ba đen cho Trà thay. Nhưng thật khổ, nàng tiên mặc áo gì cũng đẹp. Da thịt Trà càng nổi bật lên với bộ đồ thường dân. Cô em trở và cười :

«Coi chân chị kia, trắng còn hơn lõi chuối, còn cái gót thì đỏ như thoa son. Cỏ dăm cũng lũng, lội bùn sao được !» Rồi nhí nhánh lấy cái nón lá úp lên đầu Trà :

«Chị không quen ra đồng, đội nón này để nắng khỏi ắn.»

Hai vợ chồng lót tót tháp tùng đội đuổi chim. Ra khỏi mí vườn đám trẻ đứng đợi. Trà hỏi :

«Chim ở đâu mà bắt, hả mấy em ?»

«Ở dưới gốc rạ, ở trong lúa chính thiếu gì !»

«Chim gì ?»

«Ốc cau, dỏ dẻ, thẳng nghịch, cúm nùm đủ thứ hết bắt về quay nước dừa xiêm đãi chị.»

Trà quay lại hỏi Vương :

«Phải chim ốc cau mà mình ăn ở Lữ Quán không anh?»

«Phải. Mùa lúa chín mới có loại chim này. Không hiểu mùa mưa nó ở đâu. Trên Sài Gòn, hể anh vô nhà hàng, thấy menu có ghi ‘chim ốc cau chiên bơ’ là biết dưới quê lúa chín».

Trà che tay nhìn xa và hỏi :

«Ruộng lúa mênh mông vậy làm sao bắt được, mấy em ?»

«Đuổi chim cũng như đặt tép bằng nò vậy chị à !»

«Nò là cái gì, em ?»

«Nò là cái nò nó như cái lọ nhưng nan khít hơn cho tép khỏi lọt ra»

«Lọ là cái gì ?»

«Em hông biết đâu. Anh Vương cắt nghĩa cho chị dùm em !»

Vương cười :

«Anh cũng không biết cắt nghĩa làm sao cho chị em hiểu.»

Bỗng một ông già đi qua, trở vào lưng mình :

«Lọp là cái này nè ! Lọp và đó giống nhau nhưng lọp để hứng cá, đó để đuổi chim. Nó bện bằng nan dọc, còn cái bông kia kia cũng bằng tre nhưng đươn long bội... ủa mà con nhỏ nào lạ hoắc vậy nè, bộ không có ở đây sao không biết cái gì ráo trội vậy ?»

«Dạ, chỉ ở Xà-goòng mới xuống đây.»

«Dạ, đây là vợ của cháu đó bác Bảy.»

«Ở trên Thầy Goòng nên đâu biết mấy thứ này ! Bộ mày cưới vợ ở trên rồi dất về dưới này nên tao không hay, tía mày chắc quên mời tao.»

«Dạ bữa nào mời bác Bảy đến nhà cháu để vợ chồng cháu tạ lỗi.»

Bỗng một đám trẻ đi ngang, một đứa mang một giỏ đầy chim. Chúng cắn nhau kêu chí choé, và bay rọc rọc

tìm đường vọt ra.

Trà hỏi Vương :

«Chim gì vậy nữa hả anh ?»

«Chắc chim dòng dọc, áo già chớ gì.»

«Phải chim chú Năm Tây làm món ‘Dã Hạc Giang Nam’ không ?» (Trà định hỏi tiếp nhưng lại thôi.)

Vương bảo cậu bé mang giỏ chim :

«Đâu em cho anh một con coi thử !»

Cậu bé thọc tay vào giỏ chụp một con đưa cho Vương:

«Đây là dòng dọc nghệ. Phá lúa tổ mẹ, cắn đau tổ cha. Anh phải nhổ trụi lông cánh chớ không nó cắn anh một phát anh hoảng hồn, anh buông nó bay mất.»

«Vậy thôi bỏ vô đi !» Trà lắc đầu, bảo.

Rồi đoàn người săn chim tiến tới mục tiêu phía trước. Họ càng đi xa càng ngập vào thảm lúa chín chỉ còn lộ nhô những cái đầu đen trên màu thảm vàng tươi rung rinh. Trà hăm hở bước hết khúc bờ ranh, tới chỗ dứt thì dừng lại.

«Em không đi nữa à ?»

«Em đi hết nỗi rồi !» Trà khuyu xuống ngồi bệt trên đám cỏ.

Vương cũng ngồi theo, rủ rủ :

«VẬY CŨNG ĐÒI ĐI.»

«Chớ anh đi em ở nhà với ai ?»

«Anh đi một chút anh về.»

«Em không muốn anh đi chút nào hết.»

Trà tựa lưng vào Vương và giở nón quạt rồi che nắng cho Vương. Gió chiều quê rợn mát thịt da. Cỏ trắng từng bầy như những tình thư trôi êm ả trên nền trời vàng nhạt. Tiếng chim quyên kêu trong lùm cây gần rả rít gọi nhau.

Tự nhiên Trà ngả đầu lên đùi Vương và nhìn lên, hỏi :

«Anh đang nghĩ gì ?»

«Anh đang nghĩ là không bao giờ được làm chồng em, thế mà anh đã là chồng em.»

«Em cũng nghĩ như vậy. Tại anh chớ ai. Cứ giữ hoài trong bụng. Có mấy tiếng đó mà không chịu nói ra.»

«Bây giờ nói cũng được chớ sao.»

«Ừ thì nói đi.»

«Nói rồi !»

«Hồi nào ?»

«Hồi nãy và mới tức thời.»

«Anh nói sao em hông nghe.»

«Ừ thì để anh nói lại.» Chụt ! Chụt ! «Em là vợ của anh ! Em là vợ của anh. Nghe chưa ?»

«Dạ nghe rồi.»

«Anh đã nói với ông Bảy ‘đây là vợ cháu’ và anh sẽ nói với tất cả mọi người như thế. Để anh nói bằng âm nhạc nghe !»

«Dạ em nghe đây.»

Vương cất tiếng hát :

Dừng chèo lại đây, cô lái đò ơi !

Dừng chèo lại đây giây phút ngừng bơi

Cho tôi sang đến bến sông xa vắng

Bờ sông xa vắng khách sang mình tôi

Ô ô ô... cô lái đò mơ !

Bốn mắt nhìn nhau sẽ nói một câu

Ta đi tìm chốn ân ái dài lâu
Muôn năm rực rỡ hạnh phúc muôn đời !
Ô ố ô ố... cô lái đò xinh !
Cô cười tươi thắm, tôi trông thêm tình !

«Bài đó gọi tên gì vậy anh ?»

«Cô lái đò !»

«Cô lái đò nào vậy ?» Trà phụng phịu «Em hồng chịu
cô ta đưa anh qua sông đâu.»

«Cô lái đò này nè.» Vương cúi xuống áp má trên đôi
cánh hồng nhung.

«Em đâu biết chèo đò.»

«Thì em cứ tưởng tượng ra em đang chèo đò trên
sông, anh đứng trên bờ đưa tay ngoắc, em ghé thuyền
vào, anh bước xuống một mình rồi em chèo đưa anh
qua sông, vậy đó !»

«Rồi anh đi đâu ?»

«Anh dắt cô lái đò về quê làm đám cưới.»

«Mới quen cái làm đám cưới à ?»

«Quen lâu rồi chứ.»

Trà hỏi ngang :

«Anh nói anh đến Photo Sài Gòn nhìn em hằng ngày, hết bao lâu ?»

«Đâu hai năm.»

«Sao không tìm em ?»

«Hồi đó còn đi học. Hơn nữa biết em ở đâu mà tìm !»

«Đó anh trong bài cô lái đò em thích câu nào nhất ?»

«Câu đừng chèo lại đây !»

«Hong phải !»

«Câu bốn mắt nhìn nhau»

«Gần đúng rồi. Đọc tới nữa đi.»

«Ta đi tìm chốn ân ái dài lâu...»

Trà lim dim thả hồn theo cánh nhận, lơ mơ bảo bằng giọng ngái ngủ :

«Anh hát nữa đi, anh hát ru em ngủ nhé.»

«Ô ồ ô ồ... ! Cô lái đò xinh nay là vợ của anh !»

«Vợ anh ! Vợ anh ! Cái miệng của anh thấy ghét quá trời. Trà vừa nói vừa lấy ngón tay vẽ theo vành môi chồng. Về trên em không cho anh đi làm nữa. Em bắt anh ở nhà luôn với em.»

«Anh cũng không muốn đi đâu hết. Anh chỉ muốn ở nhà với em. Xa em một phút anh tưởng ngàn năm.»

«Bữa nào anh về trễ một chút, em ra cửa đứng ngóng đứt con mắt.»

«Còn anh thì đạp xe bừa qua ổ gà, có lần vẹo cả vành xe.»

«Em bảo đề tài xế đem xe tới rước anh...»

«Hong được đâu em.»

«Sa... ao ?»

«Làm ‘còm’ như anh mà đi xe Alpha Romeo khác nào cóc mang guốc ? Nội ba cái ông phóng viên tới phỏng vấn anh cũng đủ mệt rồi, nói chi đến những trùng háy, moi móc của thiên hạ.»

«Em ghé thiên hạ lắm. Nghèo thì họ khinh. Mà giàu thì họ ganh ghét. Em muốn anh với em đi đến sống nơi nào không có người ta.»

«Đâu có chỗ nào như vậy, cô lái đồ mơ ! Cô cười tươi lắm... tôi trông thêm tình.»

Trà chúm môi và vươn đôi tay ngà vít cổ Vương ghi xuống rủ rủ :

«Em muốn ăn thịt anh quá !»

Vương cũng miết đầu mình vào mặt Trà ước chừng trái đất cũng lún theo đôi tay siết của nàng.

Buổi chiều quê mịn như nhung phủ lên đôi vợ chồng mới đang say tiếp chén tân hôn. Họ chỉ buông nhau ra để đứng dậy dìu nhau về nhà khi nghe tiếng hú từ chân vườn vang gọi về ăn cơm, để lại phía sau tiếng dế ngân trong bãi cỏ non ướt đọng sương đêm.

CHƯƠNG XXXVII

Vương cố đập nhanh về nhà để đánh tan không khí cô đơn bao vây vợ. Chàng vào sở làm nhưng hồn vía để ở nhà. Nhiều lúc chàng ngẫm nghĩ làm thơ. Rồi chàng mỉm cười một mình. Chính nhờ bài thơ sau đêm coi hát mà nên duyên nợ.

Trà muốn giữ người tài xế lái chiếc Alpha Romeo cho chàng đi làm và thỉnh thoảng hai vợ chồng đi chơi, nhưng Vương bị mắc cảm ‘thực lộc chi thê’ nên bảo nàng bán đi. Nàng cũng biết tâm trạng của chàng nên đáp : «Của chồng công vợ, anh đừng nghĩ vậy !» nhưng nàng vẫn nghe lời chàng.

Qua khúc quanh đã thấy mái nhà lộ dạng. Và chàng đập tràn qua những ổ gà quen thuộc. Nhưng mắt chàng xốn xang khi nhìn thấy những chiếc xe hơi lộng lẫy đậu bên lề đường. Bữa nào như bữa ấy, không lỗi một bữa nào.

Chiều nay có cả một dọc dài nối đuôi nhau như xếp hàng chờ tới phiên.

Vương đến mở thùng thơ ra. Nằm sắp lớp trong đó những chiếc phong bì xanh lơ, hồng nhạt. Ban đầu Vương còn nhặt lấy đem vô nhà đưa cho Trà. Trà không

khui ra bao giờ, chỉ ném cả vào bếp.

Hôm nay Vương cứ để chúng liệm đó luôn, lớp mới chồng lên đồng cũ. Chàng vào đến sân thì đụng một anh chàng to béo đầu hói áo xá xấu bước nặng nhọc đi ra. Vương hỏi như quát :

«Ông tới đây tìm ai ?»

«Ông dò đây tìm ai ?»

Anh chàng béo không đáp mà hỏi lại. Vương dẫn cơn tức :

«Đây là nhà tôi, tôi về chứ không tìm ai hết.»

«Còn tôi tới tìm dợ tôi.»

«Vợ ông là ai ?»

«Là người ở trong dả này.»

Wương buông xe đạp ngã xuống đất. Chàng béo tiếp :

«Tôi chuộc cô ta ở Lữ Quán, tôi cất piệc thự, mua nhà hàng cho cô, tốn điều tiền, tôi có đùa đâu !»

«Nhưng ông không cưới hỏi đàn ông.»

«Thiếu gì người tôi không cưới hỏi mà vẫn là vợ của tôi.»

Vương sôi lên, nhưng cũng may, từ trong nhà có tiếng vọng ra :

«Tôi là gái có chồng ! Ông chết, ông đến nữa, tôi kêu mả tà !»

Chàng béo, vừa lâu bầu vừa lê chân ra đường. Vài phút sau những chiếc xe mất dạng. Vương ngồi phịch ngoài thềm, Trà ra lôi chàng vô nhà.

«Em đã bảo họ, bao nhiêu lần rồi, nói như tát nước vào mặt, như chẻ đầu ra mà để từng tiếng vào đó, nhưng họ cứ vác xác tới.»

Trà dọn cơm, hai vợ chồng ngồi vào bàn. Trà định nói thêm, nhưng Vương đã xua tay :

«Anh hiểu em ! Anh không bao giờ nghi ngờ em một điều gì hết. Nhưng nếu tình trạng này kéo dài thì anh với em làm sao sống với nhau yên ổn được. Khổ em quá ! Mấy ông nhà báo cũng tìm anh trong Sở, phỏng vấn. Nào là ông cảm thấy như thế nào khi làm chủ độc quyền đóa hoa Trà ? Ông có thể cho bà con biết vài nét về cuộc sống hạnh phúc của ông bà ? Tại sao ông không đăng hỉ tín tên báo ? Trong trường hợp nào cô Ba quyết

định kết hôn với ông ? Cả trăm câu hỏi. Hết ông này ra tới ông kia vào phỏng với vấn. Thiệt là khó chịu.»

«Rồi anh trả lời làm sao ?»

«Anh nói ngắn gọn là : ‘tôi cưới vợ như mọi người khác, không có gì lạ mà ông cứ moi móc.’»

Trà nói :

«Họ cũng tới đây hỏi miệng. Em đóng cửa không tiếp. Họ lại gởi câu hỏi tới yêu cầu em trả lời. Em cũng không trả lời trả vốn lời nào cả. Và yêu cầu họ đừng quấy rầy em nữa.»

Trà sống trong hạnh phúc êm đềm với chồng, không chút luyến tiếc dĩ vãng.

Trà vui với cuộc sống bình thường : nấu cơm cho chồng đi làm về ăn, giặt giũ áo quần, lau chùi giày dép cho chồng. Trà hãnh diện đã lấy chồng, đã làm vợ. Trà đưa bức thư Trà viết cho cô Đốc Sao cho chồng đọc và bảo chồng đi bưu điện gởi dùm. Đọc bức thư Vương càng hiểu vợ. Một điều cao quý nàng đã học được từ một người bạn phương xa : Phải dám chống lại định mệnh.

CHƯƠNG XXXVIII

Trà đứng ở sân ga ngóng xe tới. Những hòn đá, những tấm gạch, những thanh sắt của nơi này đã ghi trong thời niên thiếu của Trà biết bao nhiêu kỷ niệm. Tiếng còi của con Rùa lửa thỉnh thoảng văng vẳng từ xa đưa lại vuốt nhẹ tâm hồn Trà như bàn tay man mác.

Đám bạn của cô bé bán bánh ú đã tản lạc đâu hết không thấy đứa nào còn lại văng ở đây. Ngọn cây đa rộng ruột của Chùa Chà Và nhô lên khỏi nóc phố dọn sóng nhắc cho Trà nhớ tới đôi guốc gu ngà. Đời Trà đã sấm bao nhiêu dép guốc nhưng chỉ có đôi guốc gu là quý giá nhất. Trà ân hận nhớ lại đêm ăn cháo cá. Tại sao Trà không cho Ân-xe-lửa-cán tiền ? Vì không có tiền nên bị người ta khinh rẻ và hành hạ tàn nhẫn. Trà đã mất hết bình tĩnh không còn biết xử sự ra sao trước tấn bi kịch bất ngờ đau đớn.

Tiếng còi rít xa xa, rồi một tiếng gần ngân dài.

Xe sắp đỗ ga. Trà bước ra thêm ngóng ở từng ô cửa sổ để vẫy tay chào mẹ chồng. Trà và Vương đã bán ngôi nhà cũ dời đến đây, hi vọng không còn ai biết đến nữa.

Nếu chuyện đời còn tái diễn thì hai vợ chồng sẽ đi Nam Vang, dù Vương có xin được việc làm mới hay không ! Trà muốn xa lánh những người quen, xóa tan những kỷ niệm cũ để sống hoàn toàn với chồng và tạo hạnh phúc cho nhau. Tiền nàng có thừa. Cả bọc nữ trang, cả bao tiền mặt trị giá cả triệu giạ lúa, mấy ai có nổi ? Cái nàng thiếu là hạnh phúc. Điều này nàng chỉ tìm thấy với Vương.

Lần này vợ chồng nàng định đưa bà mẹ và một đứa em trai, hai đứa em gái lên ở chung với mình để thiên hạ không còn lui tới quấy rầy nữa. Dần dần người ta sẽ quên nàng như một ngôi sao đang mờ dần rồi lặn mất giữa bao nhiêu vì sao khác.

Những toa xe lửa dừng hẳn. Khách tuôn xuống ào ạt và tẻ ra trăm ngả. Đâu rồi, cô bé năm xưa áo tay ngắn với sàng bánh chen lẫn vào rừng khách vọt lên xe, phóng từ toa này qua toa khác với giọng rao lạnh lót thoát ra từ cổ họng non.

«Bánh đây thầy ! Bánh ú bánh giò bánh cam bánh ít nóng hổi vừa thổi vừa ăn !»

Đâu rồi cô bé chạy vấp té trên sân ga, bánh văng tứ tung cho người lượm. Đâu rồi thằng Ân, người yêu bé nhỏ của Trà ? Kỷ niệm xưa bùng sống dậy.

Khách thưa dần. Bổng Trà kêu lên :

«Má !» Tiếng Má âm vang lòng lộng, cái tiếng thiêng liêng tưởng đã lặn mất nay lại vùng lên như xác chết đội mồ. Má của người thành má của mình vì mình là vợ của người ta, một cái gạch nối liền trơn không có vết hàn. Trà vui vẻ nghĩ.

Trà chạy tới nắm tay bà già và vuốt vai mấy đứa em riu rít hỏi : «Má có khoẻ không ? Các em thấy Sài Gòn lạ không ?»

Trà chưa bao giờ vui như hôm nay. Anh Vương về, nhà sẽ càng ấm áp, với em, với mẹ và với vợ. Chị Sao ơi ! em đã nghe lời chị, nhờ chị mà em đã thành vợ. Em đã có chồng.

Chồng em đã giới thiệu với mọi người em là vợ anh cũng như anh Chú giới thiệu chị mà chị từng kể cho em nghe một cách sung sướng và kiêu hãnh. Chuyện có gì đâu mà phải đi tìm cho xa xôi. Một người chồng : người đàn ông độc nhất mình có thể phó thác cả cuộc đời.

Bà má xách giỏ đựng trâu. Em gái bụng thúng. Hai con vịt ló đầu ra ngoác mỏ vàng tươi kêu bất mãn vì bị nhốt tù. Cậu em trai xách một túi vải khá nặng.

«Túi gì vậy em ?»

«Gạo.»

Trà cười :

«Em sợ anh chị không có đủ gạo nuôi má và em nên mang theo hả ?»

«Không phải đâu con. Đây là gạo mới Đốc Phụng ngon cơm, má mang lên cho hai con.»

Ôi gia đình, chứa chan tình nghĩa ! Vậy mà lâu nay Trà sống vô gia đình và còn phá phác gia đình kẻ khác.

Chiều lại Vương đi làm về, chuyện trò rồi rít. Trà bỗng nhiên có cha, có mẹ, có em lại có chồng, có chồng là có tất cả - một điều Trà sợ hãi xưa kia không dám mơ ước.

«Lúc rày ở dưới mây em còn đi bắt ốc cau không má?»

«Bông điệp trở, bà con đã bắt đầu cày vỡ, chim cò đi hết, tụi nó chỉ đi xúc cá con và câu kéo thôi.»

Trà sửa soạn giường ngủ cho má, cho hai em. Nhà rộng thênh thang lại ở ngoài rìa thành phố xa cách xe cộ nên giấc ngủ được yên lành.

Sáng sớm Trà thức dậy pha cà phê cho chồng. Những chuyện nhỏ nhặt nhưng bây giờ với Trà lại có ý nghĩa lớn. Trà đưa tay ra khoe với chồng :

«Em bị phỏng mấy lần, bây giờ em biết khôn rồi, anh không phải lo.»

Những dấu khuyết trên ngón tay Trà do những chiếc nhẫn kim cương - những chiếc vòng oan nghiệt - không biết từ hồi nào đã biến theo cái dĩ vãng của Trà.

Vương hôn Trà rồi dắt xe ra đi. Trà lẻo đẻo theo sau :

«Chiều nay em sẽ làm một món thiệt ngon để đãi má và để anh uống rượu.»

«Món gì ?»

«Để em nghĩ đã !»

Vương đi, Trà vào nhà dặn dò các em kỹ lưỡng :

«Hễ ai tới hỏi chị thì nói không biết không biết gì hết» rồi kêu xe kéo đưa đi chợ.

Ngồi trên xe lắc lư lọc cọc trên đường, Trà mơ màng thấy lòng thanh thản. Nàng cười mỉm một mình với những ý nghĩ băng quơ..

«Nếu mình xách cặp vịt đến Lữ Quán đưa cho chú Năm Tây thì trong vòng một tiếng đồng hồ sẽ có hai đĩa vịt quay được dọn lên nào kém Dã Hạc Giang Nam đãi Thống Đốc Cỏ Nhác.»

Trà có thói quen ăn nhà hàng nên không hề biết đến chuyện bếp núc, chợ búa, nàng coi đó là thế giới riêng của ai tách biệt hẳn với mình. Nhưng từ ngày nàng lăn vào bếp, đôi khi bị ông táo vẽ râu, Trà thấy rất vui. Mỗi lần nấu món ăn được chồng khen, Trà rất sung sướng và đi chợ trở thành một cái ghiền. Trà biết lựa cá tươi, thịt ngon và những món chồng thích. Trà đọc sách gia chánh để học làm thêm món ăn.

Bữa nay lòng tràn đầy hân hoan và tự hào, Trà định bụng sẽ trở tài cho mẹ chồng xem. Trà mua ớt, sả, cà tím, cà chua, rau sống mỗi thứ đều nằm trong kế hoạch của Trà.

Trà chen vào dòng người, nhìn món này ngó món nọ, trả giá món kia.

Bỗng Trà nghe có tiếng xầm xì phía sau lưng : «Cô Ba ! Cô Ba !» Mỗi lần đi chợ Trà đều quần khăn sùm sụp để giấu mặt. Đàn bà xấu xí ít khổ hơn đàn bà đẹp. Hồng nhan bạc mạng đa truân ! Sợ người ta nhận mặt, Trà lủi nhanh ra đường lên xe kéo về thẳng nhà. Trà đi

cồng sau để vào luôn trong bếp xếp đặt những món tẻ nhuyễn vừa mua, ngực còn đánh lô tô loạn xạ.

Bồng Trà dừng lại. Có tiếng lạ từ trong nhà vang ra chen lẫn trong tiếng của bà má. Người nào đã đến đây, hình như đang gây gổ với má. Trà đứng néo ở bụi chuối sau hè để thử xem ai. Trà lo sợ, một cô nhân lại mò tới đây, lỡ mình vào chạm trán trước mặt bà già chồng, hấn nói nham nhở ai bùm miện cho kịp ?

Người lạ kia la lối càng lúc càng to, lẫn át cả lời chống chế của bà già :

«... Tôi đã năm lần bảy lượt bảo nó đem con vợ nó lại chơi đàn ông nhà tôi cho biết mặt, nhưng lần nào nó cũng viện cớ này lý nọ để không đến. Hôm đám cưới, tôi xuống dự mới biết mặt con nhỏ.»

Bà má huỳnh đãi :

«Nó là cháu dâu của cậu thì sớm muộn gì cậu cũng biết !»

Người lạ càng la to :

«Phải chi tôi biết sớm thì đâu có chuyện thương luân bại lý này.»

Im lặng hồi lâu.

«Cậu nói sao ?»

«Gia tộc mình có tiếng là theo nề nếp nho giáo mấy đời nay. Vậy mà bây giờ chị hốt cái của thói đó về làm dâu thì không bại lý thương luân à ?»

«Cậu nói vậy mà nghe xuôi sao ? Gia đình người ta tử tế và có chữ nghĩa mà !»

«Tử tế sao họ không dám để chị tới nhà rước dâu, lại dẫn con đến nộp thịt ?»

«Gia đình người ta ở trên Nam Vang, sợ mình đi đường xa xôi tốn kém nên họ châm chước cho mình. Cậu không mang ơn còn bắt bẻ người ta !»

Người kia càng thét to :

«Hi ! Xa xôi, tốn kém, ơn nghĩa !... Chớ không phải họ sợ chị tới nhà rồi không có chỗ ngồi hay sao ?»

«Ông già nó là thầy phán, sao nhà không có chỗ ngồi?»

«Hừ, tôi ở Sài Gòn 10 năm. Chân tôi nhẫm dẫu đất này. Không chỗ nào tôi không bước tới. Không việc gì là tôi không biết ! Đây chị cầm tờ báo này về cho bà con họ hàng mình đọc. Bữa đám cưới, tôi nghe xướng danh đôi tân hôn tôi muốn té xỉu. Nhưng tôi nghĩ bụng : có

thể tên trùng tên, nên tôi về Sài Gòn lục lại nhật trình cũ ra xem để đo mặt nó. Chị mang kiếng lên xem cho rõ chút. Đây nè !»

«Trời ơi ! Sao cậu không nói sớm sớm.»]

«Sớm cũng đã xong rồi.»

«Để tôi nắm lưng anh xuôi chị xuôi mới được.»

«Anh xuôi giả, còn chị xuôi cũng lậu tuốt !»

«Cậu nói sao ?»

«Thằng tía nó là thằng bá vợ còn con mẹ nó là một mụ tào kê. Trời ơi, hột vịt ung lại đem về ấp trên bàn thờ !»

... Trà nghe không sót một câu nào. Trà như thấy cả nét mặt phẫn nộ của người mà bà má kêu bằng cậu. Nàng níu ghì thân chuối để khỏi ngã. Không biết bao lâu, nàng đứng bất động với cơn ác mộng trong đầu.

Bỗng nghe có tiếng lao xao của máy đưa em. Trà mở mắt ra, mơ màng :

«Chị làm gì vậy ? Sao chị không vô nhà ?»

Trà gương dậy nói :

«Chị thấy có buồng chuối chín nên định đốn vô giú»

Mấy đứa nhỏ phụ xách giỏ vô nhà. Trà cố lấy lại bình tĩnh. Bà má đang ngồi đối diện với ông cậu. Hai người thấy Trà vào thì chung hứng. Bà má hỏi :

«Con đi chợ về lâu chưa ?»

«Dạ con mới về !»

Một đứa em nói tiếp :

«Chỉ đứng ở ngoài bụi chuối sau bếp, con ra gặp.»

Ông cậu không nhìn Trà. Trà có cảm giác là Trà đã gặp ông ta ở đâu. Trà đã nhớ ra. Điều đó làm cho Trà chóng mặt.

Ông cậu đứng dậy chào cáo từ. Giọng nói của ông ta giống y lúc nãy. Nàng cùng mấy đứa em ra sau bếp nấu cơm, làm thức ăn để chiều cả gia đình dùng bữa đầu tiên trong ngôi nhà mới. Nhưng tâm trí Trà vẫn quay cuồng không sao định thần được. Bất thần Trà dứt tay, mấy đứa nhỏ phải xé giẻ buộc lại, nhìn chị thương hại :

«Đau không chị ?»

«Không ! Trà lắc đầu thân nhiên nhìn máu chảy ròng ròng.

«Chị rán một chút rồi hết.»

«Các em đừng lo. Đau mấy chị cũng chịu nổi. Chị bị... hoài chớ phải một lần này sao ?»

Đến chiều Vương về nhà, dựng xe đạp ở thềm. Trà vẫn chạy ra reo mừng như thường lệ nhưng Vương vụt kêu lên :

«Có chuyện gì vậy Trà ?»

«Chuyện gì đâu anh ?» Trà vui vẻ đáp lại nhưng không đến hôn chồng như thói quen.

«Tay em sao vậy ?»

Trà ngoặt tay ra sau lưng không cho chồng thấy. Nhưng Vương chạy tới nắm tay vợ và kêu lên :

«Em làm gì mà đứt ?»

«Không có, không có đứt gì hết.»

«Sao em buột.»

«Tại... tại... ơ ơ...»

Vương vẫn cầm tay vợ, không buông ra, đi vào nhà. Thói thường mỗi lần Vương đi về hai vợ chồng ôm hôn nhau thắm thiết, tỏ rõ sự nhớ nhung lúc vắng nhau. Có khi vào buồng bỏ cả bữa cơm, đến 9, 10 giờ đêm mới dắt nhau đi ăn quán. Nhưng lần này vì có bà già và các em nên Vương tự chế.

Thấy bà mẹ ngồi dửng dưng không nói không rằng, Vương hỏi :

«Bố má nhớ nhà hả má ?»

Bà già nói với giọng chán nản :

«Chắc tao phải về dưới chó ở trên này tao chịu không nổi đâu.»

«Má hứa ở với vợ chồng con cho vui mà, sao má đòi về liền vậy ?»

Hai đứa em biết rõ nguồn cơn nên lánh mặt sau bếp không muốn nhìn thấy sự chạm mặt của ba người. Trà đi dọn cơm. Cả nhà ngồi vào bàn. Trà xới cơm cho mẹ, gấp thức ăn cho chồng và các em. Nàng hỏi chồng món nào ngon ? Chàng hỏi món nào do nàng nấu v.v... Bữa ăn có phần tự nhiên, nhưng trừ Vương ra thì ai cũng biết đó là sự tự nhiên giả.

Bà mẹ muốn có thời giờ để hỏi chuyện con trai, nhưng cơm nước xong Vương vào buồng còn bà thì ra ngồi trước thềm nhà nhìn xe cộ qua lại. Những chiếc xe thô mộc lướt qua, móng ngựa gõ lộp cộp trên đường đá như nện lên tim bà.

Bà nhớ lại những lời người em bà nói. Những tiếng ghê gớm lúc nảy dội lại trong đầu bà. Có thể nào con dâu của bà như thế được ! Tại sao thằng Vương không biết mà cưới nó ? Hay biết mà vẫn cưới bừa ? Gia đình mất thể diện biết bao.

Gia đình bà không thể nhận một con người như vậy. Bây giờ đã dĩ lỡ ra rồi biết làm sao ? Bà muốn về nhà cho tía nó hay rồi khiến nó bỏ con kia tức khắc. Gia đình bà sẽ xáo xáo, bất ổn rồi tan rã nếu thằng con không tuân lời cha mẹ.

Ai ngờ một đứa con gái tươi tốt như vậy lại như vậy. Quả như người ta đồn đất Sài Gòn này vừa là thiên đường vừa là địa ngục. Người sống ở đây muốn gì được nấy nhưng có một ngàn con đường để đi đến sự tồi bại và hư đốn.

Bỗng bà hỏi vọng vào buồng :

«Con có biết nhà cậu con ở đâu không ?»

«Dạ có biết !» Vương đáp.

«Ở đâu ?»

«Dạ ở gần cổng Bà Xếp.»

«Cổng Bà Xếp là ở chỗ nào ?»

«Dạ cổng Bà Xếp ở gần hẻm Cây Mai. Để rồi con kêu xe kéo cho má đi. Bây giờ tối rồi khó kiếm đường, khó kiếm số nhà lắm má à ! Hay là con mời cậu con lại chơi !» Bà già ngồi lặng thinh không đáp.

Vương nằm trên cánh tay của vợ, vẫn hỏi vặn về vết thương.

«Em làm gì đến nỗi đứt tay ?»

«Em xắt thịt !»

«Từ trước tới giờ em có làm việc đó đâu.»

«Em làm cơm đãi má.»

«Thì để cho sắp nhỏ làm.»

Trà làm thinh, nhưng Vương lại cầm tay vợ :

«Đứt có sâu không ?»

«Sâu lắm !»

«Đưa anh coi !» Chụt. Chụt ! Vương hôn vết đứt và nói :

«Đề mai anh xin can-ti-dót về bơi.»

«Chắc khó lành lại quá anh à !»

Được chồng thực lòng yêu, Trà lấy làm sung sướng. Trà đã bước sang ngã rẽ hoàn toàn. Trà tự nghĩ : Đã có bao nhiêu người đã rẽ lối này. Bây giờ họ sống yên vui với gia đình, tại sao Trà không làm được ?

Đột nhiên Trà hỏi chồng :

«Tại sao anh yêu em ?»

Vương đang đắm mình trong chiếc mùng lưới chứa chan hạnh phúc, bỗng giật mình vì câu hỏi bất ngờ.

«Em nói gì vậy Trà ? Anh yêu em vì anh yêu em, chỉ có thể thôi.»

«Yêu làm chi cho khổ.»

«Ô kìa, anh có khổ gì đâu ! Anh bây giờ là người hạnh phúc nhất thế gian. Sao hôm nay em lại hỏi anh một câu kỳ vậy ?»

Trà lặng thinh. Vương nhớ lúc chiều khi dựng xe đạp, nhìn thấy Trà chàng kêu lên. Trà thất sắc không giống như ngày thường. Cặp mắt không còn tinh anh và lóng lánh đa tình như mỗi khi Vương về tới. Vương đoán chắc ở nhà có chuyện gì. Mẹ chồng nàng dâu, em chồng chị dâu là những chuyện muôn đời trong xã hội Việt Nam, nếu có xảy ra ở gia đình này cũng là sự thường. Vương bèn hỏi khéo :

«Sao bữa nay em ăn cơm ít vậy, Trà ?»

«Em ăn nhiều hơn mọi ngày chứ, vì gia đình đông vui, không lạnh lẽo như trước. Em chỉ thấy anh ăn hơi ít thôi.»

CHƯƠNG XXXIX

Tư Nhị, Quế Anh và dì Hảo ra ngồi ở phòng khách vắng teo. Người này nhìn người kia. Tư Nhị gọi chuyện nó về bùa ngải để phá tan không khí trầm lắng và hy vọng sẽ thực hiện được kế hoạch phòng lục giác để treo đầu dê bán thịt chó cho những ông khách mê uống ‘trà’ ở Nguyệt Tiên Cung.

Nhưng dì Hảo là người từng trải nhất về việc câu khách thì không nghĩ rằng những ngón đó sẽ làm hồi sinh được cái không khí ‘đưa người cửa trước rước người cửa sau’ của hang động này.

Từ ngày Ngôi Sao Sài Gòn lặn khỏi nơi đây, khách thưa dần rồi vắng hẳn. Những ông Hội Đồng ở Sóc Trăng Rạch Giá không tới, những ông thầy kiện, quan tòa, bác sĩ ở Sài Gòn cũng không thường vắng lại.

Dì hơi cáu :

«Tao không hiểu con Trà nó bị bùa mê thuốc lú gì của ông thầy ký còm đó không mà công việc làm ăn đang lên vù vù bỗng bỏ ngang đi lấy chồng rồi khổ vì chồng?»

Quê Anh nói :

«Dám chỉ bị bù ngải lắm đó dì ơi ! Em coi cặp mắt chỉ lơ đờ dại dại.»

«Không phải đâu mà ời !» Tư Nhị cười hắc hắc «Chị ấy nhớ cậu Ba cậu Tư. Hồng tin tao kêu mấy cậu lên là chỉ hết liền cho mà coi.»

Dì Hảo bảo :

«Nó đâu có cần tiền. Ngoài bao bạc cậu Tư để lại sau khi đi Bắc về, còn thầy Sáu ở đây bao bọc. Nó muốn bao nhiêu mà không có ? Chờ ời ! Chờ ! con nhỏ khùng hết chỗ nói, khi không lại đâm đầu xuống lỗ chân trâu cho chết cạn.»

Tư Nhị lấy chai rượu mạnh khui nắp liền miên, rút thuốc cắm trên môi, điều thuốc dài cả gang tay lêu lêu, ngúng nguẩy nhịp nhàng với hai tay quơ múa của Nhị :

«Em còn cái bùa này linh lắm, nhưng chưa định đem ra xài. Nếu xài không có kết quả nó sẽ hại mình.»

«Bùa gì mà ghê gớm vậy ?»

«Nếu chị Ba bỏ tội mình luôn thì mình đi xuống Tiền Giang Hậu Giang có nhiều công tử sộp. Ở trên này mấy ông chỉ được cái hào nhoáng, ngựa xe, chớ ném ra một

vài bộ lư cũng ngán tay. Còn ở dưới kia họ có lúa vừa, có ruộng cò bay thẳng cánh. Miễn mình chơi điệu thì họ chẳng tiếc của chút nào !» Tư Nhị lại ực rượu và hít thuốc rồi rít, dường như chất cay của khói lẫn rượu làm cho Nhị hoạt bát và bạo hơn chị em khác. Thấy dì Hảo và Quế Anh lặng thinh, nàng lại hăng hái :

«Kiểu này thì mình phải đẹp cái Nguyệt Tiên Cung. Khách khứa vắng teo lấy tiền đâu sống ? Nhị này cốt ý đeo dính chị Ba, nay chị Ba đã lấy chồng thì Nhị trở về Nam Vang. Ba dì cháu mình dựng một Nguyệt Tiên Cung khác. Chừng nào cặp ‘đèn ló’ của em xẹp chừng đó mới lo.» Nhị lại hỏi dì Hảo :

«Dì đi xuống dưới đó ‘làm xuôi’ thấy thế nào ?»

«Tao đã từng làm tuồng nhiều keo rồi chớ bộ lần thứ nhứt sao ?»

«Nhà cửa bên ông ‘Còm’ đó ra sao dì ?»

«Nhà ba căn hai chái, coi bộ gia đình nền nếp.»

«Nếp trắng hay nếp lức ?»

«Con Ba Pho, con Hai Thời lấy chồng phủ huyện tại đây không thấy sao ? Từ địa vị con này con nọ vọt lên làm bà cũng dễ là nhờ có nhan sắc. Con Trà lấy thầy

Còn là lép quá. Nếu tụi bây có tính giải nghệ thì làm ngay bây giờ đi. Thiếu gì đực rựa mê tụi bây !» dì Hảo lại kể chuyện ông chủ tàu Vĩnh Thuận cho Nhị và Quế Anh nghe, rồi kết luận : «Đàn ông hể thấy gái đẹp thì ham. Cho nên cái kế hoạch phòng lục giác của con Nhị là hay lắm !»

Vừa đến đó thì có tiếng gõ cửa. Bây giờ không còn Hạch gác cổng, không còn thể nữ bùng mâm, nhận bao thơ ra mắt, không còn yến nấu đường phèn... Mọi việc trong ngoài đều do ba dì cháu lo liệu hết. Tư Nhị ra ban công ngó rồi trở vào nói nhỏ :

«Đề tôi cho thằng cha này một trận. Nó tới số nên mới mang đầu máu tới đây»

Rồi phóng nhanh nhưng dì Hảo níu lại.

Dì nghiêng răng :

«Mày đề tao !»

Nhưng Nhị đã vọt đi.

Dì Hảo tưởng khách tới, nói với Quế Anh :

«Cái kế hoạch ‘phòng lục giác’ của con Nhị nếu làm được mình gạt khách một thời gian kiếm khá tiền. Mày hay con Nhị thoát y vô nằm trong đó, đắp mặt xông

ngải, đèn mờ thì ai biết được Trà hàng rào hay Trà Kỳ Chưởng, Quế Anh hay Quế Khâu ?»

Tư Nhị ra mở cửa, giọng xấn xái cộc cằn :

«Ông đến tìm ai ?»

«Cô Tư, cô không nhận ra tôi hay sao ?»

«Tôi không quen với ai hết.»

«Có chị Ba cô ở đây không ?»

«Ở đây không có chị Ba, chị Bốn nào hết.»

«Ồ ơ...»

Cánh cửa đóng sầm khép lại cắt ngang tiếng nói người đàn ông ở phía ngoài. Cộp cộp cộp. Tiếng đập cửa lia lia. Nhị lại mở, lần này chỉ hé hé.

Người đàn ông vẫn nói với giọng xù trăn :

«Thôi mà cô Tư, cô làm khó tôi chi tội nghiệp.»

«Tôi không khó dễ ai hết, nhưng tôi không quen với ông.»

«Tôi đến đây xin rước vợ tôi về nhà, cô làm ơn làm phúc rồi đẻ con trai.» ‘

«Vợ ông là ai ?»

«Cô làm mặt lạ chi cho khổ tôi thêm cô Tư. Vợ tôi mà cô không biết thật sao ?»

«Ông lầm rồi, đây là nhà thôi, vợ ông làm cái nghề không vốn này à ? Bộ vợ ông bánh tẻ mà lấy điểm làm vợ à ?»

«Hề hề... cô nặng lời quá !»

«Tôi coi bộ mặt ông sáng láng, áo quần trắng thơm, không thầy thông thì cũng thầy ký, không lẽ ông có vợ điểm ?»

Người đàn ông gãi đầu gãi tai tỏ vẻ kiên nhẫn tới đa. Cánh cửa lại khép như đập vào mặt anh ta. Cộp cộp cộp... Tiếng đập cửa loạn.

Nhị lại mở, quát :

«Tôi đã bảo với ông rồi. Đây là ổ điểm. Nếu ông thú thật rằng ông có vợ ở đây thì ông cứ việc vào mà tìm.»
- Nhị mở toang cửa rồi ngoe ngoải bỏ đi vung vẩy cặp móng như bão nổi.

Dì Hảo đã đứng sau lưng Tư Nhị từ khi cuộc đối thoại căng thẳng. Thấy người đàn ông bước vào, dì ném ngay một quả phũ đầu :

«Ông vào đây thì ông cũng là thằng điếm nốt !»

Người đàn ông lễ độ giơ tay xua xua :

«Không ! Tôi không phải là thằng điếm và tôi cũng không có vợ điếm.»

«Người có lương tâm không vào nơi này ! Ai qua khỏi cửa này đều là kẻ bất lương !»

Dì Hảo tuân một trảng vào mặt người đàn ông với tất cả sự phần uất. Với dì bọn đàn ông chỉ đáng lột da móc mắt, nay gặp cơ hội để báo thù, mối thù muôn kiếp của chị em, và mối thù nóng hổi của bản thân dì, thì tại sao dì không tuốt gươm diệt địch ?

«Mời ông ngồi ! Tôi cho ông biết tôi là bà Hảo đầu nậu có 4 cặp sừng ở hẻm Cây Mai, còn ông là ai xin nói rõ danh tánh và mục đích tới đây, rồi tôi sẽ cho ông được như ý».

«Dạ tôi là còm-mi... Má không nhận ra tôi sao ?»

«Cơ khổ, tôi để ra ông hỏi nào mà ông kêu tôi bằng má ?»

«Má đóng vai suôi gái, má mau quên quá !»

«Tôi cũng không có con gái mà làm suôi với ai ?»

«Dạ vợ tôi là Ba Trà. Má gả cho tôi. Trà vừa bỏ nhà đi. Có người mách cho tôi là cô ấy đang tạm trú ở đây.»

«Ai dám mách là tôi chứa nó.»

«Dạ, cô Tư Lữ Quán.»

Như một màn kịch, vừa đến đó thì Cô Tư Hồng Mao đẩy cửa bước vào. Nghe tên mình bị nêu ra làm chứng cứ, cô phản công ngay :

«Tôi không có nói vợ ông ở đây mà tôi chỉ nói là ông thử tới đây tìm xem có cô ta hay không ? Có hay không gì ông ta cũng là thằng...»

«Dạ tôi là chồng của cô ấy. Mấy hôm rày tôi đi tìm vợ tôi khắp nơi. Tôi đã đến đây nhiều lần nhưng không dám gõ cửa. Tôi đau khổ lắm ! Lương tâm tôi bị dày vò, tâm hồn tôi tan nát, tôi không thể sống thiếu nàng. Xin bà vui lòng cho tôi xin lại vợ tôi.»

«Hay lắm. Muồi hơn vọng-cổ-bù-lon. Hì hì !» Dì Hảo được trớn làm già. «Tôi sẽ cho ông xin lại vợ ông với giá 50 ngàn đồng ! Tiền trao cháo múc. Mau lên !»

«Trời ơi !» Người đàn ông đang gục đầu bỗng ngóc dậy như máy «Bao nhiêu tôi cũng chuộc nhưng làm sao tôi có nổi số tiền đó khi lương tháng tôi chỉ có 120 ?»

«Không có tiền thì mất vợ. Hiện nay cũng có lắm người đến đòi rước vợ ông. Một ông quan tòa ưng đưa cho tôi 40, một ông thầy kiện xin nạp 25 sau đó nạp thêm 25. Rồi còn một ông thầu khoán, người cất cái biệt thự này, nay bằng lòng chuộc với giá 100. Nhưng ba mỗi ấy, tôi không cho động tới gót chân vợ ông. Bởi vì còn có một ông vua năn nỉ dâng cho tôi 300, một bùm hột xoàn, ngoài ra còn vô số tiện nghi khác đi kèm: xe hơi nhà lầu, đầy tớ, hạch gác cửa. Cỡ như ông, cô ta chỉ cần búng tay là có hàng tá chạy tới quì mọp «nộp đơn xin việc». Vợ ông là một con người vô giá, không có tiền bạc châu báu nào sánh nổi. Tiếc thay ông đã đánh mất. Tôi mời ông ra, ra ngay.»

Người đàn ông lầm lũi bước ra. Cánh cửa đóng sầm như một quả đấm bồi vào gáy ông ta. Nhưng đi vừa quay lưng vào thì lại rầm rầm từ phía ngoài. Cánh cửa như muốn bật ra. Dì không thềm chú ý còn cô Tư bước lại sẽ hé cửa nhìn ra rồi khép lại liền. Cô gọi Nhị lại bảo nhỏ. Nhị gật đầu và nói :

«Cô Tư đến thật đúng lúc. Mời cô Tư vô trong này với em.»

Đợi cho Quế Anh, cô Tư và Nhị đi khuất, dì Hảo mới mở cửa. Dì kêu lên : «Ừa, ông «cò mị» vẫn còn đứng đây !»

«Má làm ơn cho tôi gặp vợ tôi mà !» Ông còm mi rên rĩ.

Bên cạnh thầy còm, còn một anh ăn mặc bảnh bao, đầu láng, áo Tây, giày béc-ca-na. Dì hát hàm : «Còn ông đến đây tìm ai ?»

«Dạ con đến xin dất vợ con về đó má !» Gã đầu láng hí hửng chớ không ử rữ như ông còm mi. «Cơ khổ. Ở đây là nhà chứa, vợ ông lọt vô đây hồi nào ?»

«Má không nhớ con sao má ?»

«Ừa, bữa nay sao tôi có nhiều con vậy cà.»

Dì Hảo cười nhẹ rồi mời hai ông khách vào. Dì đã đổi chiến thuật từ cứng qua mềm. Cứng mãi không mềm là cứng đại. Mềm hoài không cứng là mềm ngu. Đó là căn bản mưu lược của dì. Dì rót nước mời hai vị khách quý. Trong khi hai ông ngồi ngẩn nơ chờ sự phán xét của dì thì dì quay sang ông đầu láng.

«Xin lỗi ông là ai mà ông dám gọi tôi là má ?»

«Trời đất ! Má quên con chớ con đâu có quên má ! Con là rể ông chủ hãng tàu Vĩnh Thuận nè má !»

Dì Hảo nhớ chứ sao không nhớ. Chính dì là thầy tuồng kiêm vai đào mụ trong vở kịch cưới vợ cho công tử Cá Hổ mà làm sao quên cho được. Lên voi là đây mà xuống chó cũng là đây. Mày đã bị lột hai lần, bây giờ lại mang thây đến. Nghĩ vậy dì bảo, giọng thản nhiên :

«Cậu là rể ông chủ tàu Vĩnh Thuận, rồi cậu đến đây làm gì ? À, à...» Dì rút chiếc mâm có hình tiên và mặt trăng đưa ra cho khách... «Dạ, lễ ra mắt 10 tờ bộ lư. Xin mời cậu làm y theo lệ.»

Chàng ta vẫn vui vẻ :

«Dạ con là công tử Cá Hổ nè má. Con tới gặp vợ con mà tục lệ gì.»

«Vợ cậu là ai ? Tên gì ? vô đây làm gì ? Hồi nào ? Có chứng ai ? Cậu có hôn thú với cô ta không ?» Dì Hảo tuôn một tràng, nhưng chàng kia vẫn bình tĩnh :

«Vợ con là cô học trò Can-mét. Má đóng vai Má, còn chồng Má đóng vai chủ hãng tàu đó, quên sao ?»

«Tôi không biết chủ hãng chủ hãng nào. Tôi cũng không biết ai tên can mê can mét gì hết.»

«Hi hi... vậy để con nói rõ. Vợ con là cô Ba Trà đó má à !»

Chàng còm mi đang ngồi gục đầu ủ rũ bỗng bật dậy ngó gã đầu lảng trùng trùng, quắc mắt : «Ba Trà là vợ tôi, tôi có cưới hỏi đàng hoàng. Anh đừng nói ầu nghen!»

«Cô ấy là vợ của tôi, tôi có cưới hỏi đàng hoàng. Anh cũng đừng nói ầu nghen !»

Thấy hai con mèo đói đang giành một chú chuột vô hình, dì Hảo cười nhặt bảo :

«Các ông không nên to tiếng với nhau. Tôi cho các ông biết ở đây chúng tôi làm nghề nằm ngửa ăn tiền. Ba Trà là tay thượng hạng. Chớ không có ai là vợ ai ở đây. Nhưng trong đám bắt lương cũng có người hối cải để trở thành lương thiện. Trong hai ông có ông nào như vậy không ? Nếu có thì trong đám em út của tôi cũng có đứa ưng làm vợ các ông được.»

«Dạ... dạ...» công tử Cá Hồ xun xoe còn gã Còm-mi thì điềm tĩnh ngồi im. «Vậy cũng tốt. Ông nào nạp tiền ra mắt thì tôi cho gặp vợ... ợ. !»

Công tử Cá Hồ móc túi như máy, xĩa tiền ẹt ẹt, nhét vô bao thơ đặt trên mâm sơn mài. Dì Hảo chop lấy và quất vào trong bằng giọng nữ chúa đa tình :

«Đứa nào ở trống, biểu con Trà ra đây gặp chồng nó chút coi bây !»

Một cô gái tha thướt lộng lẫy bước ra. Công tử Cá Hồ nhìn hai cái «đèn ló xe hơi» đội vung ngực áo không chớp mắt. Dì Hảo biết tánh Hồ ta bèn hất hàm :

«Phải vợ ông không ?»

«Dạ... ạ... phải... ải.» Chàng công tử đáp không ngại miệng.

«Vậy thì tôi cho ông chuộc với giá rẻ mạt : 20 ngàn !»

«Dạ tôi không có sẵn tiền, ở đây tôi chỉ có 7 ngàn thôi.»

«Đề 7 ngàn đó. Về lấy 13 ngàn tới đây dắt vợ về. Đến tôi không có tiền thì mất vợ.»

Chàng Hồ quơ cô «vợ» định hôn tràn, nhưng dì Hảo quát :

«Hôn một cái trả một ngàn. Ở đây là Nguyệt Tiên Cung, không phải hẻm Cây Mai !»

«Vợ tôi, tôi hôn chứ !»

Bỗng từ phía sau có tiếng oang oang vọng ra :

«Ông nói vợ ông là cô Pa. Người này là Pa Xà sao ?»

Mọi người sững sốt quay nhìn lại. Một gã đàn ông to béo mặc áo xà xấu bệ vệ bước ra, giơ tay :

«Chào, chào hết thầy người ta.»

Dì Hảo quát :

«Tên ăn trộm, chui lỗ nào vô đây vậy ?»

«Há, pà lòng có lói pây pạ. Tôi kêu lính pắt chết cha ! Tôi vô bằng ngả đặc biệt chớ không có chun lỗ nào. Tôi cho các ông các pà piết tôi là chủ cái nhà này.»

Mọi người nhìn hấn trân trân. Hấn vẫn điềm nhiên tiếp, tay vỗ vỗ ngực : «Tôi là thâu khoán cất cái nhà này cho cô Ba.»

«Cô ấy đã có chồng rồi.»

Dì Hảo gượng gạo chống chế.

«Có chồng nhưng bỏ chồng rồi.»

«Sao ông biết ?»

«Tôi đã tới nhà chồng cô ấy mấy ngày qua. Cha mẹ chồng cô ấy không nhận cô ấy là dâu. Họ chê cô không xứng đáng, bắt thằng chồng phải thôi con vợ.»

Còm-mi Vương bật dậy :

«Chính là tôi đây. Tôi đâu có thôi vợ tôi !»

«Tôi biết ông !» Gã thầu khoán gặt gù nhìn đối thủ.
«Chính ông là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình tôi.»

Chàng Cá Hồ xua tay :

«Hai ông bà sẽ bị tôi đưa ra tòa xét xử về tội phá hoại gia cang người khác. Trước nhất, Ba Trà là vợ của tôi cưới hỏi có hôn thú đăng hoàng, có dì Hảo làm chứng.»

Còm-mi Vương gặt phất :

«Dì Hảo chính là má vợ của tôi.»

«Không cần ai làm chứng, cũng không cần hôn thú gì ráo. Kẻ nào bỏ tiền ra cho cô Ba nhiều nhất thì cô là vợ kẻ đó.»

«Vậy thì chính thầy Sáu Daron là chồng cô Ba chứ còn ai vô ? Há há...»

Nghe tiếng nói oang oang, mọi người như tỉnh mộng. Nãy giờ lo tung đòn với nhau mà mấy con gà cồ và con gà mái không để ý đến một chú gà trống lèn vào đứng ở góc đấu trường.

Dì Hảo vẫy tay :

«Mời anh ngồi, anh Sáu, và nhờ anh tổng cổ mấy người này ra giúp.»

CHƯƠNG XL

Từ lúc Tư Nhị bị dì Hảo đưa xuống nhử công tử Cá Hồ thì trên lầu chỉ còn cô Tư và Quế Anh. Cô Tư hạch hỏi Quế Anh về Trà. Nhưng Quế Anh một mực thừa rằng không biết, không nghe gì hết.

Cô Tư thở dài :

«Vụ này đồ bề ra lùm xùm khó xử ghê. Mà cũng tại nó sanh chứng !»

Đang khi mấy cậu công tử mê đắm, nó còn đòi voi đòi tiên gì nữa mà lại đâm đầu vào chỗ chết. Cô đã hết sức can ngăn nó nhưng nó bảo nó đã nhất định rồi. Đám cưới của nó tiến hành bí mật đâu ở dưới quê của anh chàng kia, không có mời ai hết. Nó mua nhà hai ba lần rồi cũng không cho ai địa chỉ, nhưng ông này thày nọ vẫn tìm đến. Cả phóng viên báo cũng tới gặp nó và viết bài thì làm sao nó trốn được họa chẳng nó lách khỏi Sài Gòn.

«Còn ông Hoàng Xiêm La tịt luôn rồi hả cô Tư ?» Quế Anh hỏi.

«Đâu có tịt được em ! Ông gửi thơ sang hàng tuần. Trước khi nó quyết định lấy thằng ký còm ít ngày, ông

có cho người đem thư qua và tặng cho nó cả hộp hột xoàn, ngọc thạch.»

«Cô Tư còn giữ đó không ?»

«Tao đưa cho nó cả. Nó khai thư ra đọc, nhưng tiếng Pháp nên nó nhờ tao xem và cắt nghĩa.»

Quế Anh chất lưỡi :

«Ông Hoàng chắc viết thư tình muôi lắm hả cô ?»

Cô Tư vừa nói vừa móc lá thư cho Quế Anh xem :

«Cũng cỡ mấy ông công tử bên mình thôi. Nhưng vì ông là Đông Cung Thái Tử nên câu cuối như sau : giữa ngòi báu và Em, anh xin chọn Em, Trà !»

Quế Anh sững sờ :

«Hết chỗ chê !... vậy mà hôm nọ em khuyên chỉ chịu là bà hoàng phúc đi, rồi chỉ sẽ tìm cho tụi em một lò ông hoàng khác, hí hí há há mà chỉ lại không ưng.»

«Còn bao nhiêu ông trừ danh nó cũng gạt ngang để đâm đầu vào cậu ký còm này cho khổ thân.»

«Hồi sáng này nó có đến Lữ Quánh gặp cô. Mặt nó buồn sắc diện sa sút kinh khủng lắm. Cô hỏi nó có

chuyện gì xảy ra, nó không nói chỉ than một câu : «chắc em không sống nổi quá cô Tư» rồi nó đi. Tao hỏi nó đi đâu, nó cũng không nói, chỉ hứa là sẽ trở lại, nhưng từ sáng tới giờ không thấy, tao chắc nó lên về đảng này nhưng tụi bây giấu tao chớ gì. Thôi tụi bây lo cái Nguyệt Tiên Cung còn để nó về đảng ngồi thu ngân cho tao.»

Lâu nay Tư Nhị và Quế Anh định hể cô Tư đến đây thì mấy chị em sẽ bao vây hạch hỏi cô có cái sợi «hồng mao» thứ của Nhị không, nếu cô chống cự chị em sẽ dùng ‘võ lực’ để tìm cho ra điều bí mật kia. Bữa nay Nhị có bùa ngải thì chuyện thám hiểm không khó khăn gì. Quế Anh nghe chừng vai trò của Nhị đã chấm dứt nên gọi nàng lên.

Quế Anh nháy Nhị rồi đứng dậy vui vẻ xoa tay nói bằng tiếng Pháp :

«Cô Tư vừa đi ngoài nắng chắc vous êtes en chaleur, vậy để em đi lấy trà cho cô giải khát.»

Cô Tư đập nhẹ cánh tay Quế Anh : «Mày nói gì kỳ vậy Quế Anh !»

«Dạ em nói cô đi ngoài nắng ‘bị nóng’ chớ có dám nói gì đâu !»

«Mày quỉ à ghen !»

Quê Anh chạy mất nhưng câu nói của nàng có ẩn ý trêu chọc, làm cô đỏ mặt tía tai. Cái tiếng ‘giải khát’ làm cho cô nhớ lại lần trước tới đây, dựng Tur bị Nhị kéo lên lầu trong lúc cô ngồi nói chuyện với Trà.

Nhị thấy mặt cô Tur đỏ rần thì xoi mói :

«Cô Tur đến đây tìm dựng Tur hả ?»

Cô Tur tạt ngang :

«Nói bậy nà ! Dựng Tur nào lại đến đây !»

Nhị cười mơn trớn, nắm tay cô Tur bóp bóp :

«Nếu dựng đến thì cô làm sao ?»

«Dựng Tur đàn ông lắm. Dựng không có như vậy đâu.»

«Em hỏi thiệt cô Tur ghen, mà cô đừng tránh né thì em mới hỏi.»

«Tao có gì mà phải tránh né !»

«Dựng Tur đối với cô Tur như thế nào ?»

«Thì a... a cũng bình thường thôi.»

«Hí hí nghĩa là đêm bảy ngày ba, trưa hồng nghỉ hả?»

Cô Tư đập vai Nhị :

«Mày nói chuyện yêu tinh không hà.»

Nhị cứ rúc vào vai cô Tư và rừ rì :

«Em nói thiệt em hiểu rõ. Em nghe có lần cô nói dưỡng lờ là với cô. Em thương cô lắm. Cô chưa có già, cũng giống như dừa cứng cạy mới là dừa ngon. Dưỡng Tư là người sành sỏi sao không biết điều đó ?»

Cô Tư xô Nhị ra :

«Thôi đi mày đừng có nói bá xàm.»

Nhưng Nhị cứ đeo sát :

«Em đổ cô tại sao em cứ nói xàm hoài vậy ?»

«Tại mày khùng khí chuột rồi chó sao !»

Cô Tư là người đài các nhưng đối với Nhị đôi lúc cô cũng dùng ngôn ngữ bình dân. Và cô thấy cũng mặn miệng hay hay.

Nhị uốn éo cọ quẹt vào người cô và nói nhỏ vào tai cô. Cô Tư la lên : «Bộ mày lên cơn rồi hả ?»

«Em lúc nào cũng lên cơn hết á ! Em nghe ngứa ngáy cùng mình như có bầy kiến chạy rần rật trong mạch máu em.»

«Ngứa thì gãi thì cào chứ nói điên nói khùng như vậy sao ?»

«Gãi cào đâu có đã... ă cô Tư ! Tại vì em có cái sợi đó đó. Em đoán chắc cô cũng có... như em. Nhưng cô làm lớn nên không nói xàm làm láo như em. Cô đưa cho em xem. Không có, em thua bao nhiêu em cũng dám.»

Cô Tư xô bật Nhị ra, nghiêng răng giận dữ nhưng Nhị cứ cà khịa :

«Không phải em đặt chuyện đâu. Mà đó là thầy tướng coi cho em đó.»

«Bộ mày cho ‘thầy coi’ hả ?»

«Hà hà ! Thầy coi tay mà biết chỗ đó mới tài chứ. Tóc em đen mà thầy còn dám nói em có... còn cô tóc đỏ một chùm, em cũng biết nữa chứ đợi gì thầy coi. Chắc cô cũng ngứa ngáy như em chứ gì. Vậy mà Dương Tư bỏ lơ cô, chắc cô khổ tâm lắm phải không ? Cô đừng lo, em có bùa.»

Cô Tư ngồi yên không phản đối nữa. Nghị nói sùì bọt mép :

«Cô phải oánh bùa. Em có đủ bùa trị các loại đàn ông làm cho họ nhắm mắt hủ họng đâm đầu vô đay mà chết. Thằng cha nào cự nự em cho rụi tềng heng luôn.»

Cô Tư nghe Nhị giảng giải về bùa một chặp rồi bảo :

«Ông là người Pháp biết bùa có linh không ?»

«Tây, Thổ, Chà Và, Đức, Ý hằm bà lằng hể ăn bùa là ngớ ngẩn ngay cô muốn biểu gì họ cũng nghe.»

Nhị kê tai nói nhỏ một hồi. Cô Tư gật đầu tương đắc và «vậy hả ?... vậy hả... ?» liên hồi. Càng nghe nét mặt càng ửng lên tươi tắn, rồi hỏi :

«Chỉ có vậy thôi sao ?»

«Chỉ có chút đó thấm vô tờ giấy bản đốt ra tro là đủ, không cần gì khác.»

Cô Tư thở dài ngó ra cửa :

«Nhưng hông lẽ ngày nào mình cũng cho người ta ăn tro ?»

«Lâu lâu mới làm một phát chớ.»

«Bùa linh thể mấy cũng không cầm chân họ được khi họ muốn quất ngựa chuối em à ! Để cô nói cho em nghe. Ông muốn chia gia tài làm 5 phần. Ông 2, cô 2, sắp nhỏ 1. Sắp nhỏ theo cô nên cô lấy 3 như vậy là tứ lục. Nếu cô muốn giữ nguyên cái Lữ Quán thì cô phải trả cho ông 2 phần. Do đó cô muốn hùn với con Trà. Nó vừa làm chủ 2/5 Lữ Quán vừa ngồi thu tiền như trước, chẳng bao lâu lấy lại vốn rồi mình làm chủ lại hoàn toàn. Cô tính vậy đó, mấy em nghe được không ?

Nhị cười :

«Được thì được quá rồi, nhưng chị Ba em đâu có số vốn đó cô Tư !»

«Xì, em không biết. Nó vừa ăn bài hai bao bạc. Ngoài ra nó quèo ông nào mà không lòi bộ lư cho nó. Cậu Ba, cậu Tư, thầy Sáu, ông Bác sĩ, ngài quan tòa, mấy vị thầy kiện, đốc phủ, hội đồng rồi còn ông Hoàng Xiêm La nữa. Quan trọng nhất là con Trà. Hể nó chịu hùn với cô thì mới thành chuyện.»

«Lẽ ra mất ở đây là 10 bộ lư, ở đẳng cô định sẽ bao nhiêu ?» Nhị hỏi.

Cô Tư xua tay :

«Ở đằng Lữ Quán không có cái vụ đó, nhưng ai muốn mời nó đi chơi ra khỏi Lữ Quán thì phải gấp ba, gấp bốn. Còn tùy theo trường hợp, ma bắt coi mặt người ta. Đó là chuyện sau. Bây giờ tao hỏi thiệt bây giờ giấu con Trà ở đâu ?»

Nhị chưa biết phải trả lời ra sao nên lại ngó Quế Anh. Nghe hỏi Nhị đáp :

«Nhà này có bao nhiêu phòng, em còn chưa biết hết, cô Tư à.»

Vừa đến đó thì Quế Anh xuất hiện, tay bung cái tách, miệng cười duyên :

«Em đem trà đặc biệt cho cô Tư giải khát hết en chaleur, cô Tư thử hớp xem.»

«Tao en chaleur hồi nào mà mày nói vậy ?»

«Nếu chưa, cô uống tách thì sẽ...» Quế Anh nói nguyên câu tiếng Pháp.

«Bộ bây bỏ bùa hả Nhị ?»

Nhị lắc đầu :

«Không có đâu cô Tư ! Cô uống vô chỉ nghe ngứa ngáy chút thôi. Hé hé» Mọi người nhìn nhau. Quế Anh

bật mí :

«Chị Ba có về đây hồi 7-8 giờ sáng tay xách hai túi bạc, tay ôm bó hoa bùm sùm tươi tốt, nhưng mặt mày chỉ hốc hác. Chắc tại chỉ thức đêm châu tướng sĩ. Em mừng quá, hỏi chuyện tía lia nhưng chỉ không nói gì hết. Chỉ còn nghiêng răng dặn em nếu có ai hỏi chỉ thì nói không biết rồi chỉ vô buồng khép nhẹ cửa, em nghe chỉ khóa trái cái cốp.»

«Bây giờ cũng xế qua, nó ngủ đã rồi. Đâu kêu nó dậy cho tao hỏi thăm chút coi.» Nhị nháy Quế Anh. Quế Anh vỗ đùi vò đầu rút tóc :

«Ý xin lỗi cô Tư, em lộn hồn lộn vía nói trật rồi. Đó là hồi sáng hôm qua. Phải rồi, sáng hôm qua ! Chỉ ngủ một giấc rồi thức dậy đi mất tới nay đâu có về.»

Cô Tư đứng dậy định đi ra còn bỏ câu thông :

«Nếu không ở đây thì tao không biết nó đi đâu mà tìm !»

Vừa đến đó thì nghe tiếng rồn rảng ở tầng dưới. Cô Tư kêu to :

«Anh Sáu hả ?»

«Phải tôi đây !»

«Anh lên tính chuyện làm ăn.» Sáu Ngọ lên lầu.

Cô Tư hỏi :

«Anh đi đâu mà xách túi bạc kè kè vậy ?»

«Bữa nay tôi đến chở cô Ba đi sông lớn.»

Tư Nhị nguýt ngang :

«Đánh ăn hun như bữa hôm không có được đâu !»

«Ai bảo vậy ?»

«Không ai bảo hết ! Người ta đã có chồng rồi !»

«Hồi nào tôi không hay ? Sao không thấy thiệp mời tôi tới uống rượu ?»

«Anh tới đặt làm kỳ đà hả ?» Cô Tư chêm vào.

«Tôi chúc mừng cho cô chở kỳ đà gì ! Lạ kìa, cô lấy chồng, vậy là yên bề hạnh phúc, sao bữa gặp tôi cô còn nói đi thử thời vận, đen tình đỏ bạc là sao ? Mà thật, bữa đó cô ăn vét sông gần 80 ngàn. Đã vậy cô còn bảo tôi bữa nay lại đây chở cô vô Đại Thế Giới đánh tiếp. Đó là đỏ bạc, còn tại sao cô cho đen tình ?

Nhị nói lảng ra :

«Tánh chỉ vậy đó. Toàn chơi cầu âu ! Đổ đen mặc kệ. Tình với bạc loạn xà ngầu.»

Sáu Ngộ gãi đầu lia lịa, vừa gãi vừa kêu :

«Khoan hả ông tổ !»

«Tổ gì vậy anh ?»

«Tổ Đề. Cô Tư và mấy em có thấy chưa ? Tổ nhập rồi đó. Tôi chậm một chút là Tổ nhắc. Bữa nay tôi không chịu mua tài xỉu, me, bài cào mà tôi đánh đề ba mươi sáu con.»

«Sao vậy ? Bộ anh có nằm chiêm bao à ?»

«Không nằm chiêm bao mà thấy giữa ban ngày. Thằng xe kếp nó nói với tôi là đêm qua nó coi hát bội. Tôi hỏi tuồng gì ? Hay dở ? Nói bảo tuồng Quan Công Phục Huê Dung Đạo. Nó nhớ câu nói lồi :

Hươi Thanh Long hạ sát tướng Tào

Giục Xích Thố xông pha ngàn trận

Tôi sẽ đánh quyết hai con. Con Rồng và Con Ngựa. Rồng là Thanh Long, Ngựa là tên tôi. Trúng chắc rồi còn gì nữa. Còn cô Ba thì tôi bảo đánh Con Chó.»

«Tại sao vậy ?»

«Trà là trà lá. Lá gì ? Lá cây ? Cây gì ? Cây còn, là con cây. Cứ đánh con chó là trúng tên» Sáu Ngọ ôm cổ Tư Nhị và Quế Anh gộp lại hôn lia cườí ré như điên. «Bữa nay tôi phải đem xe bò theo chở bạc ! Ai muốn ké tôi cho ké. Ăn thì lấy, thua tôi chung.» Sáu Ngọ nói một hơi rồi hạ giọng : «Cô Ba có chồng thiệt sao mấy em ? Vậy tôi hết mong đòi ‘nợ’ rồi !»

Tư Nhị cất giọng trêu ghẹo :

«Em có chồng sao em không nói, để cho anh theo ghẹo em hoài ! Chắc có ngày anh ăn dao phay.»

Rồi lại vuốt ngực Sáu Ngọ :

«Anh đừng lo anh Sáu ! Nguyệt Tiên Cung này chưa có đóng cửa thì anh không cụ... ụt vốn đâu. Tưởng nợ gì chớ nợ... ợ đó anh đừng lo. Con ‘ốc cau’ này, con ‘dỏ dẻ’ kia không trả nổi hay sao ? Em sợ anh không có sức mà đòi chớ !

Quế Anh đâm lưng Nhị :

«Chị nợ chớ em nợ gì mà trả.»

«Không nợ cũng phải trả phải không anh Sá... áu ?»

Nhị đưa chai rượu rồi rút điếu thuốc đang hút cắn lên môi Sáu Ngọ :

«Anh đi một cái cho sâu rồi em thay mặt chị Ba... hí hí ! Hay là anh đợi cho được chung ‘trà kỳ chưởng’ mới nghe ? Thôi được. Anh muốn là trời muốn. Để em kêu chị Ba ra cho anh.»

«Nhưng mà anh phải thưởng cho tụi em !»

«Chắc, chưa chi mà đòi thưởng !»

«Tụi bây giấu tao thấy chưa ?» Cô Tư dậm chân tỏ vẻ bất bình.

Tư Nhị còn kèo nài :

«Nhưng mà thưởng bao nhiêu ?»

«Bi nhiêu bi ! Thằng thầu khoán nói Kí tố, kí tố, không lẽ anh chịu thua nó ? Miễn anh gặp chị Ba em thì thôi.»

«VẬY ĐỂ CẢ BAO BẠC KIA NGHEN !»

«Chắc đã bảo mà.»

Tư Nhị gỡ lấy chiếc bao trên tay Sáu Ngọ và quay sang cô Tư phân trần :

«Không phải em dám giấu cô đâu, cô Tư à ! Nhưng vì chị Ba có dặn để cho chỉ ngủ, chừng nào chỉ thức thì chỉ thức, không ai được kêu.»

«Trừ anh !» Sáu Ngọ vỗ ngực.

Cô Tư vẫn phiên hà :

«Ai kêu cũng được, miễn nó ra đây cho tôi gặp thì thôi.»

«Có chuyện gì khẩn cấp vậy cô Tư ?»

«Ông Hoàng Xiêm La sắp gọi đại diện qua đây chánh thức cầu hôn với nó.»

Tư Nhị bước lại đập cửa :

«Chị Ba ơi chị Ba ! Dậy đi ! Đi làm bà vua !»

«Đi làm bà vua chị Ba ơ !» Quế Anh giục.

Im lặng.

«Chị Ba ơi cô Tư tìm.»

«Có anh Sáu tới chờ chị đi đánh đề.»

«Con rồng, con rắn, con cây, cây còn, chị muốn đánh con nào. Mau lên để người ta đánh hết.»

«Ăn chị lấy, thua anh Sáu chung !»

Mặc cho tiếng đập cửa và những lời thúc giục, chỉ có sự im lặng đáp lại. Cộp cộp. Rầm rầm !

Hai cánh cửa vô tri như cặp môi dày mím chặt. Cô Tư bần khoăn.

«Hay là nó đã đi đâu mà tụi bay không hay ?»

«Chỉ là trái tim của tụi em mà, cô ! Hễ chỉ máy động là tụi em phải biết chứ !»

«Đâu lấy chìa khóa mở đại ra coi !»

Quê Anh kêu dì Hảo đem xâu chìa khóa lên và nói :

«Từ ngày cổ lấy chồng, không ai vào. Đây là lần thứ nhất tôi dùng chìa khóa phòng này.»

Quê Anh thọc chìa khóa vào. Ổ khóa bị bịt cứng. Có chìa khóa tra trong ổ. Sáu Ngọ sốt ruột giơ chân đá nhẹ hai ba cái, vẫn im lìm, bèn tổng một đạp. Cánh cửa bật tung.

Mọi người tràn vào.

«Trời đất.»

«Chị Ba ơi !»

«Trà ơi, em làm sao vậy ?» Sáu Ngọ bước thẳng tới giường, kêu thét lên.

Trong gian phòng trang hoàng lộng lẫy không khí như cạn khô. Những món đồ quý giá như gục xuống không còn hồn phách.

Trên giường nệm trắng một thân hình nằm thẳng bất động hai tay xuôi, đầu kê trên gối đôi môi tím ngắt nứt nẻ. Bên cạnh là một bó hoa lớn. Trong góc tường một chiếc bao buộc túm miệng. Trên bàn, một quyển sổ mở ra hai trang trắng mênh mông, không một nét mực, như một bãi tuyết lạnh rợn người.

Sáu Ngọ áp tai lên mũi lên ngực nàng rồi ngóc dậy xua tay, bảo khẽ câu gì không rõ rồi vọt nhanh xuống thang.

Ở dưới lầu ba gã đàn ông nghe tai biến nên ngưng cuộc tranh giành ngôi vị, kéo nhau lại chân thang, ngược lên.

«Vợ tôi làm sao thế, cô Tư ?»

«Vợ con làm sao thế, má ?»

«Liệu có pè gì không, để ngộ đi rước pác-xĩ ?»

«Ai là vợ mấy ông ?» Dì Hảo quát.

«Vợ của tôi mà ! Vợ của tôi mà !» Cả ba đều dậm ngực kêu gào.

Dì Hảo bảo Nhị khép cửa không cho tiếng động lọt vào phòng. Thầy Còm gục đầu vào trụ thang nước nỏ :

«Trà ơi ! Dù thế nào anh cũng nhất định không để cho xảy ra cảnh gương vỡ bình tan.»

Chàng công tử nhắc lại chuyện xưa với kẻ hối hận :

«Dù anh có một trăm cô, cũng không bằng có một Trà.»

Gã thầu khoán vung tay :

«Cái Nguyệt Tiên Cung này xui quá, ngộ sẽ cất cái khác cho em !»

Dì Hảo nghe đám đàn ông kể lẽ mà sôi gan. Dì định cho họ một trận nên thân nhưng Sáu Ngọ đã về tới mang theo một người đàn ông sồn sồn tay xách túi thuốc.

«Đây là bác sĩ nhà thương Bạc Hà !»

Ông Bác sĩ bảo mọi người ra khỏi phòng chỉ để dì Hảo ở lại giúp ông làm việc.

Ba chàng ‘hiệp sĩ mù’ vẫn ló nhó ở chân cầu thang để tỏ bày tâm sự lằng nhằng. Bỗng dì Hảo hé cửa thò đầu ra. Quế Anh, Tư Nhị, cô Tư và Sáu Ngọ đang đứng bên ngoài lo âu, chờ đợi.

Dì nói : «Chắc khó qua !»

Thầy Còm nghe được bèn nhảy dựng ré lên :

«Vợ tôi nguy hiểm lắm hả cô Tư ?»

Chàng công tử và gã thầu khoán thì chòn vòn muốn leo lên thang đột nhập vào phòng. Nhưng Tư Nhị bước tới xua tay :

«Các người hay lui xuống dưới kia. Chui xuống !»

«Cho tôi thăm vợ tôi chút. Tôi đau khổ quá mà !»

«Tôi muốn thấy mặt vợ tôi.»

Dì Hảo bật cửa trở thẳng mặt từng người :

«Các ông không xấu hổ hay sao ? Chính các ông đã làm khổ cô Ba. Nếu các ông biết nhục thì đừng nên khoe khoang rằng mình là chồng cô ấy. Trên thế gian này không mặt nào đáng làm chồng cô Ba !»

Dì nghiêng rằng :

«Tôi mong ngủ một đêm tới sáng ngày thức dậy cả bọn đành ông chết sạch nhách cho đỡ phiền chị em tôi!»

«Có trừ thằng này ra không ?» Sáu Ngọ cười và đẩy nhẹ cửa bước vô phòng.

Ông bác sĩ, sau khi thực hành phương pháp cứu cấp lòi tay Sáu Ngọ lại góc phòng đưa cho xem một chiếc vỏ hộp á phiện còn sót chút chất đen, không thốt một lời. Trong lúc dì Hảo trở lại cầm miếng bông gòn kê ở lỗ mũi bệnh nhân tiếp tục canh chừng hơi thở theo lệnh của Bác sĩ.

Bỗng làn mi động dậy. Hai hạt lệ từ từ trào ra khoé mắt chảy dọc xuống thái dương. Đôi môi đen nứt nẻ run run bật thành tiếng thở dài rồi một tiếng rên não ruột :

«A... ai cứu tôi làm chi ! ?»

Mấy người đàn bà đứng canh bên ngoài, vừa sụt sịt vừa van vái chốc chốc lại hé cửa nhìn, bỗng nghe tiếng của bệnh nhân bèn chen ùa vào. Tư Nhị mọp sát gương mặt trắng bệch rồi ép tai vào ngực bệnh nhân, nét mặt mừng rỡ :

«Chị Ba ơi, đừng bỏ em !»

Quê Anh và cô Tư đứng câm lặng cổ nuột nước mắt. Trong một thoáng cả hai như nhìn thấy suốt các mặt đỏ đen của sông đời.

Sáu Ngọ bỏ nhào xuống đất gục đầu vào hai bàn chân tím ngắt, rống lên vang động. Tiếng khóc lạ lùng kỳ dị pha lẫn tiếng gào của trẻ thơ với tiếng cọp gầm.

Những giọt nước mắt xối xả tưới làn da khô khốc. Lần đầu tiên gã dao búa khóc. Lần đầu tiên gã cảm thấy mảnh đất có cái tên Sài Gòn này quạnh hiu vì một ngôi sao rụng khỏi vòm trời.

Làn mi liễu khẽ rung rinh. Rồi vụt mở chân trời hi vọng. Một giọng khản đặc đứt quãng bật ra từ đôi môi nhợt nhạt :

«Em còn... phải... sống nữa hay sao ?»

Mọi người nén hơi thở nghiêng tai chờ đợi thêm. Một chập lâu, đôi môi lại mấp máy : «Chị... Đốc Sao... ời !»

Bàn tay như cánh bướm tả tơi nằm bất động trên cỏ bỗng rung rinh như muốn cất bay lên theo tiếng gọi từ một miền xa.

Hoa Kỳ 10/1995

Chân thành cảm tạ các vị đã cho tôi nguồn tài liệu phong phú sau đây để viết quyển sách này :

1. Nam Hải Dị Nhân (Phan kế Bính)
2. Hơn nửa đời hư (Vương Hồng Sển)
3. Năm mươi năm mê hát (Vương Hồng Sển)
4. Sài Gòn Tạp bí lù (Vương Hồng Sển)
5. Nam kỳ lục tỉnh I (Hứa Hoành)
6. Nam Kỳ lục tỉnh II (Hứa Hoành)
7. Nam Kỳ lục tỉnh III (Hứa Hoành)
8. Nam Kỳ lục tỉnh IV (Hứa Hoành)
9. Sau bức cấm thành nhà Nguyễn (Hứa Hoành)
10. Bùa Mê Ngải Lú (Lê Văn Lân)
11. Văn Minh Miệt Vườn II (Sơn Nam)

và thơ riêng của Hứa Hoành, Hồ Trường An, Lê văn Lân